

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

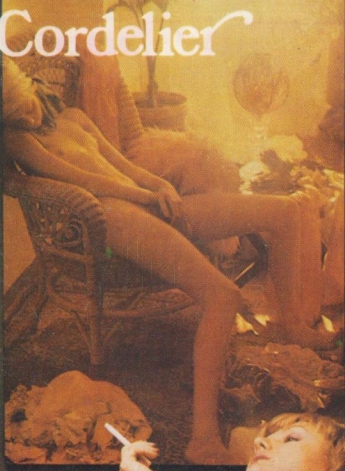
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jeanne Cordelier

La d  r  bade
hayat kadını

  cretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

3.77.30

**altın kitaplar
yayınevi**

**Bu Dizi
Doğın Hızlan
Başkanlığında
Bir Kurul
Tarafından
Hazırlanmaktadır.**

**Birinci Baskı : Mart — 1977
Altın Kitaplar Basımevi**

jeanne cordelier

HAYAT KADINI

(La Dérobade)

Dilimize Çeviren :

Hüseyin BOYSAN

(C) Copyright : Jeanne Cordelier — ONK —
Altın Kitaplar — 1977

birinci bölüm

1

Bana neden bu işi yaptığımı soran polise, sadece altı kişinin aynı fırçayla dişlerini temizlemesinden, lavaboyu kirleten vıcık vıcık sabunla yıkanmaktan bıktığımı ya da tahtakurusu a-
vından zevk almadığımı söyleyebilirdim.

«Ne o, yoksa beni budala yerine mi koyuyorsun?» diye bağıırdı herhalde. Bir yandan da yumruğunu masaya indirip kilolarca tozu havalandırırdı. Hiç birini yapmadım. Sâkin olmaya çalışarak:

«Biriyle randevum vardı, onu bekliyordum,» dedim.

Kurbağa gözlerinde meraklı pırıltılarla lâfı yapıştırdı:

«Sanırım öteki onsekiz kızın da randevuları vardı.»

Başımı öne eğdim, çantamı karıştırıp bir

sigara buldum. Adam daktiloda raporunu yazmaya devam ediyor, bana sorduklarına elimden geldiğince kaçamaklı karşılıklar veriyordum. Aslında şu an en çok canımı sıkan, diğerleriyle benim aramda bir fark görmemiş olmasıydı; umudum kırılmıştı.

«Bakın efendim, benim ilk kez oluyor. Birinci...»

Herifin hiç mi hiç umursadığı yok! Acaba sesimi duyuyor mu? «Öyleyse fotoğraf kısmına da uğraman gerekecek,» demesiyle midemö bir yumruk yemiş gibi oldum. Adamın önünde diz çöküp yalvarmamak için zor tuttum kendimi. «Yalvarırım acıyın, bir daha yapmayacağım, söz veriyorum, yemin ediyorum.»

Ne âlem olurdu. Bizim kızlar arasında itibarım sıfıra inerdi. Bir anlık zayıflık yüzünden bütün ünümü yitirebilirdim, neyse, kendimi zar zor tutup, yarım ağızla: «Emin olun yanılıyor-sunuz, bakın benim üstüm başım da onlara benzemiyor,» diyebildim.

Gecenin erken saatlerinde basılmıştık. İşim çok olduğundan üstümü değiştirecek vakit bulamamış, arkadaşlarım çoktan gösterişli giysilerini kuşandıkları halde ben daha gündeliklerimi değiştirememiştim.

Benim aynasız, kılık kıyafet ayrıntılarıyla hiç ilgilenmedi. Klik - klak! Bol keseden yazılarla doldurulmuş sayfanın dibine bir mühür. «İla

di, tamam! Çıkabilirsin, bir başkası gelsin» sözlerini bekliyordum.

Klişeleşmiş sözler gecikiyor, benim aynasız yazdıklarını okudukça okuyor! Fırsattan yararlanarak öteki üç masanın başında kuyruk olmuş arkadaşlara bir göz attım. Kim, elinde süper uzunluktaki Marlboro'su, kendini sorguya çeken polisin suratına dumanlarını savura savura makine gibi cevap veriyordu.

Pascale ise tam bir panik havası içinde; ilk basılışı, benim de öyle ama ben bir yıldır zaten köşe kapmaca oynuyorum. Pascale daha dün işe başladı. Heyecan şoku, dedikleri doğru! Emniyet müdürlüğünün koridoruna girer girmez kız yürürken işemeye başladı; ortalığı sel götürüyor, ağlıyor, işiyor, ötekiler gülüyorlar, ben de güldüm, onun durumuna düşmemek için.

Sonra sorguya çekilinceye kadar beklememiz için bizleri kirli sarı bir koridora dizilmiş sıralara oturttular. Pascale hıçkırarak ağlamağa başlamıştı, gözyaşlarıyla yangın yerine dönmüş suratını Brigitte'e uzatarak, böyle bir işe asla girişmemesi gerektiğini söylüyordu. İşte o zaman ötekiler pirelendiler.

«Şu salağa bakın hele. Aaa! Bu karı çenesini tutamayacak. Hepimizi içeri tıktıracak, gördün mü başımıza gelenleri...»

Kapının önünde kök salmış iki polisin varlığına boş verip hepsi bir ağızdan konuşmaya başlamışlardı. Endişe, kuşkunun yerini almıştı.

«Kendine gel yavrum! Salaklığın yüzünden sokağı boylamayalım. Toparlan azıcık. Aynasız-

lar da seni şöyle pırıl pırıl görsün, zırzırın sırası değil, sakın unutma : orda tesadüfen bulunuyordun, yeni tanıştığın biriyle randevun vardı.. Adı Georges, Jacques, ne istersen, ondan başka hiç kimseyi tanıımıyorsun, tamam mı? Oda sözü falan etme, bizleri de şimdiye dek hiç görmedin. Genelevci karı diye biri yok, fedainin ne demek olduğunu da bilmiyorsun. Anlaşıldı mı?»

Acemi kız boyuna başını sallıyor, kasılmış elleriyle sümüklerini siliyor. France çantasından bir mendil çıkardı.

«Yetti artık, suratını sil.» İki sigara yaktı, birini bana uzattı:

«Dua et de karı su koyvermesin.»

Göklerdeki babamız, hep orada kalınız, biz de pek güzel olan bu yeryüzünde kalırız... Bir kez daha herşeyi birbirine karıştırdım. Dua ile şiir, okulla genelev. France'a korkup korkmadığını sordum. Bana kuşları hiç sevmediğini, Saint - Lazare'da da bol bol kuş olduğundan söz etti.

Alfabe sırasıyla adlarımız okunmaya başladı, suratlarımız görevli memurun uyku sesine doğru uzanmıştı.

«France, senin adın ne?»

«Derain Martine.»

«Ne matrak, şimdiye kadar hiç asıl adlarımızdan söz etmemiştik!... Benimki Marie Mage.»

«Sanki daha önce söz etmiş olsak ne değişirdi? Ha?»

Tam birşeyler söyleyecektim ki ses arıyor.

girdi. France, topuklarını taşlar üzerinde şakırdata şakırdata uzaklaşıyordu. Sirtında bir yıl önce armağan ettiğim siyah elbisesiyle kapılardan birinin ardından kayboldu. Pascale, başını dizlerinin arasına gömmüş, hâlâ ağlıyordu.

Bu kez ben yan gözle onu süzmeye başlamıştım, konuşmasından korkuyordum. Dipteki masadan Valerie'nin şuh kahkahası yükseldi, yazı makinasının üzerine yarı uzanmış, emprezaryosu olmadığına yemin ediyordu.

«Hadi canım, bunca zamandır beni tanırırsınız, bana böyle sorular sormanız abes. Kendi işimi kendim görürüm, hep boyuna beni sıkıştırırsınız: tellâlinin adı ne? Yok, vallahi yok, değiştirin bu plâğı artık.»

Elleriyle oksijenli saçlarını karıştırdı.

«Erkeğim yok, yalnızım, kazandığım frankları kendi zevkim için harcarım.»

Sinirlenen müfettiş kızı hiç de kibar olmayan bir şekilde itti. Valerie çantasını adamın burnuna uzatarak: «İster beğenin ister beğenmeyin ama ben kendi hesabıma çalışırım,» dedi. Pascale masanın üzerine dağılmış pılı pırtısını çantasına doldurdu ve birlikte odadan çıktık.

Bize ayrılan kafeste sadece, sıralar vardı. Şafak sökene kadar on dokuz kişi burada kalacaktık. Pascale'ın zırlaması bitmişti, koro halinde onu avutuyorduk, kız engeli aşmasını bilmiş, artık gözümüze girmişti. «Hepimiz bu yollardan geçtik kızım, hiç de hoş olmadığını biliriz, ama bak küçük Sophie'ye, o da ilk kez düştü.»

Göğsümü şişirdim, kendimi kabul ettirene kadar ben de ne vartalar atlatmıştım. Hem acaba kabul ettirebilmiş miydim? France bir dirsek attı.

«Önemli olan ilk seferdir.»

Daha yavaş...

«Biliyor musun gırtlığıma kadar boka batım, beni buradan çıkarmayacaklar. Sigara getirir misin?»

«Nasıl çıkarmazlar?»

«Yaşım küçük. Beni Saint - Lazare'da tutacaklar.»

«Nasıl tutacaklar?»

«Basbayağı.»

«Olur mu canım, beni dinle, kurtulman için kendi kâğıtlarımı sana veririm. Kaybettim derim olur biter.»

«Çok iyisin ama azıcık da çatlaksın.»

«Yok Franzle, burada kalmana gönlüm razı olmaz, birşeyler ayarlarız. Bana göre hava hoş, neden korkayım?»

İki sigara yaktım, birini ona uzattım. Önce Cynthia sonra başkaları örgülerini çıkardılar, şiş sesleri gecenin sessizliğini bozuyordu. Gırtlığıma birşey tıkanmıştı. Josiane, Kim, Muriöl ve Sylviane hemen kare kurmuş, kâğıt dağıtmaya başlamışlardı bile. Hızlı bir parti. Pascale, başını Brigitte'in dizlerine koymuş uyumaya çabalıyordu. Brigitte konusunda üzerine ikinci bir kız getirilmiş olduğundan başka birşey bilmiyorduk. Pascale - Brigitte ikilisine takılan bakışlar şefkatle doluyordu. Şişko Brigitte kara saçlarını

arkaya atmış, içi rahatlamış, sigara içiyordu. Kiloları, on bir yıllık sokak orospuluğu, ona garip bir güven duygusu veriyordu. Küçük kardeşciği de engeli aşmıştı, artık pek korkusu kalmamıştı. Erkeği gurur duyacaktı onunla.

İskambilciler ufaktan atışmaya başladılar. Josiane ayağa kalktı, kartlarını havaya fırlattı. Kim'le Muriel de aynı şeyi yaptılar.

«Şu Dunave'la biraz çene yapmaya ne dersiniz? Adamcağız sıkılıyordur orada.»

Kolları alabildiğine açılmış, ayakları ya da karanlıkta kaybolmuş, gövdesi parmaklığa dayalı, taş kesilmiş gibi duruyordu. Önce Josiane lâf attı:

«Hişt bıyıklı!»

Nöbetçinin iri, kanlı gözleri ak göğüsler üzerinde dolaştı.

«Sen burada böyle saksı gibi dikilmiş dururken karıcığın ne yapıyordur dersin?»

«Uyuyordur. Sende öyle yapsan iyi olur.»

Mu-Mu söze karıştı:

«Sen bu işi yapacak kadar erkek misin bakalım?»

«Yokla kızım yokla,» dedi Dunave, kasketini geriye iterek.

«Kızlar vallahi herifinkiler okkalı, aygır gibi.»

«Sâkin olun, sâkin olun, görevdeyim ben! Oturun bakayım! Beni rapor yazmaya mecbur etmeyin. Sizi böyle kapalı yere koyduklarında kaşındığınızı biliyorum ama yine de bu kadar yeter... Sen küçük gariban. Evet sen sarışın.

«geri git, nerdeyse düğmelerimi koparıyordun. Ne yapıyorsun yahu! Ben olsam sizlere bira yerine bromür içirirdim. Hepinizin poposu tutuşmuş yahu!»

«Dua et ki aramızda bu parmaklık var Du-nave. Yoksa o okkalıklar tehlikeye girerdi. Ne aşınır, ne de çok çalışır ha!»

«Şu Muriel de amma bayağı ha!»

«Boşver Mu - Mu! Olay çıkarmaya gerek yok, başımız zaten kâfi derecede belâda,» dedi France.

Birden bir hüznün çöktü, sanki üstümüze yağmur yağıyor. Elbette şimdiye dek kaç kez böyle derdest edilivermenin, toplanmış kızların sayısına göre, bir sıra üzerinde oturularak ya da yatılarak geçirilen bitmez tükenmez saatlerin sözünü iştmişti. Elbette gecelerden birinde aynı duruma düşeceğimi biliyordum, ama o gecenin hiç gelmeyeceğini sanıyordum: Sonunda o da oldu, biz de düştük! Ne biçim bir kontrat imzaladığının farkında değilmişim, ömür boyu fişlenmiş, mimlenmiş bir orospu! Gözlerimi boş avuçlarıma dikmiş, flaşların ışığından kaçmaya çabalıyorum: önden, yandan, yandan, önden! Ne budalalık, yine de gülümseyerek poz vermekten kendimi alamıyorum. Elindeki o kuş çıkacak makinasıyla kaç resmimi çekti polis. Kaç adet çoğaltılıp, nerelere dağıtılacak? Ne zamana kadar? Bir kara tahtanın fon olduğu bu

fotoğrafları gün gelip de yok edebilecek miyim?

Soyadı, adı, doğum yeri ve tarihi, sanki suratım yetmezmiş gibi! Ille ayrıntıları da sorup soruşturdular, kesin ve temiz iş, yine de tam yeterli değil, daha çok zaman, daha çok ustalık istermiş, ama aldıkları aylık ne ki! Bu ışıkları yok etmek mümkün değil, her taraf yanıp sö-nüyor, ancak üstlerine sıçmak gerek onun da ne yeri ne zamanı.

Kafes hareketlenmeye başladı. Josiane'la Muriel sıraları yan yana getirip sahne yapmak hevesindeler. Örgücüler homurdanıyor, onları susturmak için şahane bir gösteri sunacaklarına söz veriyorlar.

Muriel önce France'ın kulağına birşeyler fısıldıyor, sonra yüksek sesle:

«Nasıl istersen öyle becer,» diyor.

Ne olup bittiğini soruyorum. France karşılık vermiyor. Ayağa kalkıp parmaklığa yaslanarak Dunave'a sesleniyor:

«Hişt! Rene Louis!»

Nöbetçi boş gözlerle bakıyor.

«Sana hiç kimse Rene Louis Lafforgue'a benzediğinden söz etmedi mi?»

«Tanımıyorum.»

«Nasıl tanımazsın canım, şarkıcı! Azıcık çatlak. Hele o cakalı havalar, tıpkısının aynısı, şimdiye dek sana bundan söz edilmemesi çok garip, seni görür görmez bu benzerliği fark ettik. Hele bıyığın aynı vallahi! Az önce onu fısıldaşıyorduk.»

Dunave kasketini hafiften kaldırarak gü-lümsedi, gözlerinde sarı, kırmızı kıvılcımlar do-laşıyor, ama sıcak, tatlı kıpırtılar bunlar. Parmaklığı tutan eli France'inkinin yanı başında.

«Bak Rene Louis, evli bir polisin bıyığını ellemenin şans getirdiğini duymuşsundur herhalde.»

Dunave, ağzında alıkça bir sırtış, iki yana sallanıyor; biz kafestekiler sırf göz kulak kesilmişiz.

«Dokunayım mı azıcık ha? Bak yemin ederim çekmeyeceğim, hem ellerim öyle yumuşak, öyle yumuşacıktır ki...»

«Yumuşak, yumuşacık,» diye fısıldıyor kızlar korusu.

Dunave suratını parmaklığa yaslıyor, demirler yanaklarını eziyor, şimdiye dek şu anda France'ın okşadığı gibi kimsenin okşamadığı solgun tenini dalgalandırıyor.

«Terliyorsun şişkom,» diye mırıldanıyor France. «Sırsıklam olmuşsun, seni bir soyuversen herhalde memnun olursun.»

«Memnun, memnun, memnun,» diye giriyor koro.

«Hadi, yaklaş bakalım şu pantolonunun düğmelerini daha yakından görelim, azıcık oynanışmanın hiç bir zararı olmaz, hem bizim kızlarında çok hoşuna gider, zaten onlar da bunu bekliyorlar.»

«Öyle ya Dunave, dayanmıyoruz artık! Bak bizimkiler bile ayaklandı,» diyen Muriel etkilerini göbeğine kadar sıvayıvermişti.

«Nerdeyse havalara çıkacağız,» diye ekledi Josiane.

«Hep birlikte boşalalım, ha Rene Louis! Bu senin terfi etmene engel olmaz ki, üstelik çok daha rahatlayacaksın, hem de bedavadan, şirket hesabına! Yanaş, daha yanaş, hah! Evet, oldu şişkom, hadi sen de bayramını gör.»

France'ın eli parmaklıkların arasında gidip geliyordu, vücudu da aynı ritmle sallanmaya başlamıştı, örgücüler şişlerini bıraktılar, yumaklarını düşürdüler. Ne sıcak olmuştu ortalık, sessiz ve sıcak. Dunave sıkı sıkı parmaklıklara yapışmış, yere yuvarlanan kasketine aldırımıyordu bile. Gözleri kapalı, tek bir fışkırmayla emniyetin üst kadrolarına geçivermişti. Kırmızı suratı parmaklığa yaslanırken komiserliğe terfi edivermişti.

«Bir bu eksikti!»

Kısa bir sessizlik, derin derin iç çekişleri...

«Yaşsa France, kazandın kız...»

France bir mendil istedi, Pascale gülerek az önce saatlerdir gözyaşlarını kuruladığı mendilini uzattı. Az daha şarkı söylendi, bol bol gü-lündü. Parmaklıkların öte yanındaki Dunave'nin bizleri duyduğu yoktu, koridordaki tek sıranın üzerine yığılmış uyuyordu. Aslında onun gibi yapmak, uyuyamasak bile kestirmeye çalışmak en iyisiydi, ama yapabilen kim? Başım France'ın ılık omuzlarına dayalı, gözlerim açık, Gerard'ı düşünüyorum. Az sonra nezakete tıklandığımı anlayacak, yahutta sık sık olduğu gibi sabahın yedisine, sekizine doğru zilzurna eve.

gelip sızacak. Oturmuş, az da olsa aurumuma üzüleceğine kendi kendimi kandırmaya uğraşıyorum, oysa bu gece başıma gelenler ona viz gelir. Para getirmedikçe ben de viz gelirim zaten. Hattâ hatta benim vesikalanmam onun işine gelir. Herif alaycı bir sırıtişla karşıma geçip: «Bak gördün mü güzelim! Artık gerçek bir kadın oldun, senetli sepetli. Bunlar delil...» deyiverir.

Delillerim! Kafamı parmaklıklara vurmak geliyor içimden. Hadi Sophie, hadi kızım, heyecanlanma! Artistliği daha sonraya, başka yere bırak, burada böyle birşey yapmaya kalkarsan en başta kendin, pek çok kişiyi düş kırıklığına uğratırsın, sâkin ol, istersen ağla ama kimseye gösterme. Toparlan azıcık! Senin paranla eşine dostuna ısmarladığı içkilerle Paris'te nam yapmaya çalışan bir serserinin dostusun, yıkılmaya gerek yok. Unutma korunacak bir şöhretin var. Ya öteki kızlar, onlar neden uyuyorlar? Onlar neden kafayı üşütmüyorlar? Hey kızlar uyanın bakalım! Şarkı söyleyin, gevezelik edin, yellenin, yeter ki birşeyler yapın. Yapayalnızım! Beni bırakmayın inek karılar!

«France, Franzie uyuyor musun?»

«Hımmmm! Ne istiyorsun?»

«Sigaramız kaldı mı?»

«Bir tane kaldı, daha sonraya saklıyordum. İstiyor musun?»

«Evet, istersen birlikte içeriz. Sen basıldı-ğında (evdeki) ne dedi?»

«Genellikle zıbarır, bir şeyden haberi olmaz

«daha doğrusu o anki duruma bağlı. Hem bu işler olalı öyle çok zaman geçti ki! Neden sordun? (Evdekinden) mi korkuyorsun?»

«Biraz.»

«Boş veerrr, onlar bizden çabuk alışıyorlar.»

«Al şunu, elim yanıyor.»

Sigaranın dibi, en tatlı yeri...

«Frrrrrie, sen hiç enfiye çektin mi?»

«Deii misin nesen?»

«Benim anneannem çekerci.»

«Şimdi büyükanana boş ver de uyumaya çalış.»

«Olmuyor. Ne dersin, bu gece bizi Saint-Lazare'a götürebilirler mi?»

«Bak canım, renkli düşlere hiç gerek yok, herşey yolunda giderse yarın öğleye kadar buradayız, bunu bil yeter! Şimdi bırak beni de biraz kestireyim, benim senin gibi acelem yok.»

Gözlerini kapayıverdi orospu, çantasını sırtına göğsüne bastırarak tesbih böceği gibi kıvrılıverdi. Kafestekileri şöyle bir gözden geçirdim, her taraftan horultu sesleri duyuluyor, arasıra düşünde konuşanlar bile var. Ne yapıp yapıp efkârımı dağıtmalıyım.

«Memur bey, bakar mısınız?»

Dunave ancak dördüncü seslenişimde uyanabildi, kızların hırıltıları sürüp gidiyor.

«Memur bey çışım geldi, lütfen.»

Madeni gürültüler, iç çekişler, parmaklık açıldı, yine demir şakırtıları, ayağımı sürüyerek Dunave'in peşi sıra leş gibi koridorlar boyunca

ilerliyorum. Kokudan yolun sonuna geldiğimizi anlıyorum, on beş metreden amonyak kokuyor. Dunave esneyerek bir kapıyı açıyor. Kenefler alaturka. Yapış yapış kapıyı itiyorum, Dunave da öteki yönden itiyor. Yanılmıyorsam bu kapının açık kalması gerek. Çömeliyorum, psssit, psssit, yok birşey. Yoksa sifonu mu çeksem? Ama dibimi ıslatmak işime gelmez.

Bekçim sabırsızlanıyor, lâstik tabanlarının üstünde bir o yana bir bu yana sallanıp duruyor. Satılmış, çürümüş, fırsatçı mesanemi boşaltmadan yerime döneceğim. Hem o yumruk da hâlâ yerinde, gırtlığımın göbeğim arasında gidip geliyor.

Eh, artık ağlamam gerek. Dost gölgeler her yanı sarmış, yumruklarımı gözçukurlarımın taa derinliklerine bastırıyorum. Yaşların gözlerin rengini soldurduğu yalan! İnanmıyorum, bunlar çocuk masalı. Demir şakırtıları, kızların altalta üstüste sere serpe yattıkları kafese giriyorum. Bir köşede yere kıvrılıvermiş iki kız fısıllıyorlar, benim yerimi de birisi kapmış. Çantamı yere koydum, başımı üstüne dayadım, bacaklarımı çimentonun üstüne uzattım. Buz gibi. Kafamın içinde tepinip duran kuruntuları da başıboş bıraktım. Varsın beynimi oysunlar.

Sebastopol bulvarının karmakarışık trafiği yüzünden arabamız güç belâ ilerliyor. Kaldırımlarda karınca — adamlar oradan oraya koşu-

şuyor, işportacılarından leş gibi kızarmış yağ kokuları, arabanın önünde oturan iki görevliden de yedikleri sandviçlerin sarmısak kokusu yükseliyor. Bütün bunlar bana dünden beri ağzıma bir lokma yiyecek koymadığımı hatırlattı. Herifler utanmadan küçük mavi çantalarından çıkarttıkları sandviçlerini hâlâ ziftleniyorlar. Bizim de ağzımızın suları akıyor. Az önce, meydandan geçerken duvar saati biri gösteriyordu. İnsan yemeden, uyumadan ne kadar dayanabilir?

Açık pencereden ensemeye doğru esip duruyor. Sabah sabah tekrar sorguya çekildik, hem bu kez başka polisler tarafından, çantalarımız yine didik didik arandı. Benimle ilgilenen tırnak törpümle bir tüp optalidonuma el koydu. Bunları güzelce bir zarfa yerleştirdi, kapattı, üzerine de adımlı soyadımı ve basıldığım yeri yazdı. Bunları bir daha göremem artık, hoş, umursadığım da yok ya! Bir de boyuna meslek adımın ne olduğunu sordu, anlamamazlıktan geldim tabii. Kendisini enayi yerine koyuşuma pek kızdı. Bu sözler de bu heriflerde tik halini almış. Düunki de para almadığımı söylediğimde aynı şekilde karşılık vermişti. Ne olursa olsun kızlar hep aynı fikirdeyiz: «Ortalığı bok götürüyor!»

İki kez sorgulama olağan dışı. Josiane heriflerin amacının ne yolla olursa olsun evi kapatmak olduğunu söylüyor. Bu durum kızın canını sıkıyor, ilk burada mesleğe atılmış, on bir yıldan beri de kıpırdamamış. France, asıl herifle-

rimize bozulduklarını, onun için söylediklerimize dikkat etmemizi tenbihledi. Bir Korsikalıyla evli olan France, hergeleleri tutuyor. Bazı kızlar da, bu baskının, polisteki adamının da pek bir şey yapamadığını anlaması ve sermayelerini azaltması için Pedro'ya gözdağı vermek amacıyla tertiplendiği kanısındalar. Eskilere göre **Saint - Louis**'de on dokuz kızın birden çalışması görülmüş şey değilmiş! Cadı karının gözleri fincan tabağına benzemiş, bu iş çok pahalıya patlayacakmış... İyimserlerse bunun sadece bir danışıklı döğüş, önceden hazırlanmış bir oyun olduğuna inanıyorlar. Öteki genelevcilere Pedro'nun da koruyucusu olmadığını göstermek için tertiplenmiş bir gösteri.

Kim'e göre hanidir baskın olmamış. Douai sokağı 3 ve 16 numaralar geçen yıl altı ay kapalı kalmışlar. Pigalle, Victor - Masse, Fontaine ve Frochot sokaklarının yanına yaklaşılmıyor. Haftada dört beş kez postalanan kızlar sonunda pes edip Hal'e göç etmişler. Oysa **Saint - Louis**'nin kızları haldır haldır çalışıyorlardı.

Pedro geriden çalışır diye nam almıştı, çevrenin lisanında bunun apayrı bir anlamı vardır. Genelevci karının namı kızları da etkilemişti. Kızlar «Nerede çalışıyorsun?» sorusuna mazohist ya da karateci olmadıkça **Saint - Louis**'nin adını vermemeye çalışırlar.

Şu anda Poissonniere bulvarından geçiyoruz, nöbetçilerimiz hazma geçmişler. Düş görüyorum. Camın telleri arasından solgun bir güneşin delip geçiverdiği göğe bakıyorum, güneş, yavaşçacık gri Paris damları ardından kayıveriyor. İşte Paris'in bu halini severim! Arabanın belli bir varış yeri yok gibi, aynasızlar yarı aralık kapıdan tozlu pelerinlerini sallandırıyorlar, sonra kasketleri ve silâhları... Yoldan geçen bir adamın şaşkın bakışları altında silâh kaldırıma çarparak sekiyor. Kızların kara elbiselerinde rengârenk çiçekler açıyor, ayakkabılar espadrile, çantalar küçük örme hasır sepetlere dönüşüyor, camlardaki teller kayboluyor, genişliyor, sıcak hava dalgasında takma kirpikler uçuşuyor. Güneş deliverdi bulutları, fondötenler yok olup yerini yanık tenler alıyor. Batı otoyoluna çıkıyoruz, saçlarımız rüzgâra kapılmış. Az sonra kırlar, kumlar ve deniz...

2

Birazcık daha sağa, yok, hafifçe sola, olmadı, biraz daha batırsak. Sonuç yok. Öyleyse karıştırı karıştırı, evire çevire, yara yara bulursun sonunda gözlüklü budala, sadist! Baş parmağım avucunda hapis, parmaklarımın uçları morarmış, kolum sımsıkı gerilmiş, oyun oynar gibi damarımı arıyorlar. Karı dişlerini gıcırdatıyor. Şıllık! Eminim tüm kasaplık mesleği boyunca kimse benim kadar ona karşı koymamıştır. Kan istiyor hanımefendi! O kudurmuş gibi, ısrarla her yanıma deşmeye devam ederken, gözlerimin önüne bir kara bulut geliveriyor. Eyvah, gidiyorum! Daha iyi ya! Saint - Lazare hastanesinde ne konyak, ne sirke ne de nane ruhu bulunur. Suratınıza bir kaç tokat yiyerek uyandırılırsınız. Neredeyim? Cabourg, kumlar, deniz...

«Hadi, üstüne çıkın! Külotunuzu sıyırın.»

Neee, külotumu mu, evet külotum, hayır külotum! Çalışırken kullanmam. Kızlar bunun sağlığa aykırı olduğunu iddia ediyorlar ama bence sadece daha pratik. Hem üstelik suç da değil. Tamam, oldu!

«Tamam, bacaklarınızı daha kıvrın. Açın, hadi açın.»

Karı yağlanmamış sondayı sokmak bahanesiyle baldırımı elliyor. Buz gibi, üstelik canımı da yakıyor, camlarının ardındaki bakışları benden «hiç de canım yanmadı» gibilerinden sözler bekler gibi. Çenemi sıktım, karnımı iyice gerdim, bir çeşit yassı, uzun, iğneye benzer birşeyi içime soktu. Hadi bakalım karıştır.

Şimdi suratında mutlu bir ifadeyle iğnesini küçük bir cam plaketin üzerinde gezdiriyor. Gevşedim. Boşunaymış!

«Aç bacaklarını!»

Bence bu karıda biraz lesbienlik var ama kendi bile farkında değil. Kımıldamaktan korkuyorum.

«Bitti yavrum. İnebilirsiniz.»

Yere atladım. Ötekiler nerede?

Kızlar koridorda yine bir sıranın üzerine dizilmişler. Tüm devlet daireleri birbirine benzer: çirkin, kasvetli ve kişiliksiz. Kızların suratları allak bullak, herhalde ben de öyleyim.

«Eeee Sophie? Gerçekten bayıldın mı? Valerie öyle dedi.»

Delik deşik kolumu gösteriyorum, bayağı etkilendiler. Bileğime kadar süzülen kan kuru-

muş. Yorgunluğuma rağmen birden kendimi iyi hissettim.

«Korseme kolonya saklamıştım,» dedi Sylviane. «Gel kenefe gidelim.»

Peşinden gidiyorum: birden kafamda çanlar çalmaya başladı: ding - ding. Bakışlarım sıraları tarıyor, önemli bir eksik var.

«France yok, nerede?»

Ne var yâni? Sesim fazla mı yüksek çıktı? Yoksa her tarafımdan kanlarım boşanıyor da kızlar garip garip ona mı bakıyorlar?

«France'i yaşı küçüklerin yanına tıktılar, kızın işi kolay değil. Çocuk mahkemeleri vs... Ustelik sabıkalı. Senin evini bir yoklamayı istedi, başka kimseyi yanına sokmuyor. Neresi olduğunu biliyormuşsun, çıkınca uğra, izlenmemeye de dikkat et.»

France, unutmuştum zavallı France'i. Kâğıtlarımı ona vermeliyim. Kızı buna kandırabilirdim belki. Oysa ben ötekilerin zırvalıklarını dinleyerek uyumuştum.

«Hadi gel şimdi! Şu kanı silelim. Surat asmaya boş ver, neye yarar.»

Söz dinleyerek Sylviane'ın peşi sıra renksiz koridorlardan kenefe doğru gidiyorum. Omuzlarımda yorgun saatlerin ezici ağırlığı. Denize doğru giderken cereyanda kalan enseme şimdi bir canavar oturuyor sanki. Koca bir tekir kedi tırnaklarını geçirmiş. Onu daha sonra evcilleştirmeye çalışırım. Şu anda karşımdaki aynaya bakmamaya dikkat ederek kolumu serin suya tutuyorum. Rimeller gözlerimin altında

küçük lekeler meydana getirmiş, fondötenim yok olup gitmiş: yüzüm hiç iyi görünmüyor.

«Kımıldama! Belki biraz canın yanacak ama iyiliğin için.»

Sylviane çürümüş yere dikkatle kolonyayla tampon yapıyor. Böyle şeyler becerebileceğini sanmazdım.

«Bak, belki de izi kalır, senin yerinde olsam suratına bir tane ekiverirdim.»

Bu söylediklerini yapar mı yapar! Sylviane otuz yaşında, benden iki karış uzun, kendini kabul ettiren bir görünüşü var. Kafesteyken itinayla makyajını sildiği yüzü dinlenmiş görünüyor, özellikle benimkinden daha az yıpranmış, oysa ondan dokuz yaş küçüğüm.

On üç yıldır sırtüstü çalışıyor. Kişiliği beni de etkilemişti, kızların dediği gibi «klası» var. Soyluymuş, Napoli'nin büyük burjuva sınıfından. On dokuz yaşındayken Amalfi plâjında Gilbert'e ilk rastladığında onu da «asil» sanmış! Oysa herifin sadece gözleriymiş mavi olan. Kanı değil. Vesikalı pezo, açgözlü herif kısa zamanda duyguları banknotlarla değiş tokuş edivermiş. Şimdi pek çok girişimin başında, yardımcısı da çok becerikli. Sylviane, orospu, ana ve iş kadını olarak her fırtınaya göğüs geriyor. Boşu boşuna ona neden meslekten çekilmediğini sormayın, dudağını büzerek, apartmanın dört duvarı arasına tıkılıp kalamayacağını söyler.

Öteki kızlar kısa zamanda bana kimin ne olduğunu öğretmişlerdi. Birkaç günde Sylviane dahil, herkesin hayatını öğrenmiştim. Bu tatlı

vurdumduymazlığın gerisinde despot bir ihtiyar yer almaktaydı. İtalyan güzelinin nikâhlısının yatağını açmakta sakınca görmediği bu ihtiyar zampara kadına bayağı sahip çıkıyordu. Gilbert de gerektiğinde saatler boyu gardroba kapanıp sevgili eşinin tuvaletleri arasında düşüncelere dalıyordu. Bunu düşünmek bile beni güldürüyordu. Şimdi bakıyorum da üzerime şefkatle eğilen bu iri kıyım kız tıpkı bir ana gibi. Ona sıkı sıkı sarılmak, umutsuzluğumu haykırmak ve neden böyle budalacasına bir mesleği bırakmamakta inat ettiğini sormak istiyorum. Ama yine zaman işe karışıyor, kızıl saçlarını geriye atarken bakışları da uzaklaşıyor.

«Hadi, tertemiz oldun artık, gidelim.»

Gidiyoruz. Bizim kısacık yokluğumuz kızların kafalarını çalıştırmalarına yetmiş bile. Perukaların altı arı kovani gibi. Adeta bir başkaldırma havası esiyor ortalıkta. Muriel elindeki iki küçük anahtarı şingırdata şingırdata bir aşağı bir yukarı volta atıyor. Ciddi ve kararlı bir hali var, öteki kızların da...

«Şimdi hepimiz bu konuda anlaşalım. Anahtarları kapının üzerinde bırakacak kadar budala olduklarına göre, bizim bundan yararlanmamıza bozulmaya hakları yok.»

«Yedekleri vardır.»

«Ne olur? Kilitleri tıkarız. Kimde çiklet var?»

Mu-Mu iki tablet uzatıyor.

«Kâğıt çiğnesek?»

Şaşırtıcı bir sonuç! Çenelerimiz bir oynadı,

bütün delikler tıkanı. Kapıların yarıklarını bile tıkadık. Hep olayları geriden izleyen Claudie tertemiz, yusyuvarlak özenli bir kâğıt top uzatıyor. Mu-Mu küçümseyerek bakıyor.

«Michele, şu ayağındakilerden birini verse-ne, en uzun topuklar sende. Jojote sende fularını uzat.»

Kim'di konuşan, tüymeye iyice kararlı. Sabırla uğraşarak ayakkabıyı güzelce fulara sardı. Badem gözleriyle camın neresini kırması gerektiğini inceledi. Sonrada biz ayaklarımızı ve ellerimizi vurarak avaz avaz şarkı söylemeye başlayınca, ayakkabıyla vurdu, vurdu, vurdu... Cam parçalandı: tatlı bir özgürlük şangırtısı!

«Haydi Sylviane çabuk.»

Bizim İtalyan kızının ne geniş bir sırtı var. Sıranın üstünde dört ayak üstü duruyor ve hamlelere gözünü kırpmadan dayanıyor.

Kim uçuyor, sarhoş kuş! Ardından çantası ve ayakkabıları atılıyor. Bu görevi ben üstlendim. En son ben atlayacağım.

«Hadi Jo - Jo, kaldır eteğini, dişini falan kırma.»

«Hadi yahu! Belimi kırdın.»

«Hayır, atlamayacağım. Bu kılıkta iki metre gitmeden enselenirim.»

«Salak mısın nesen? Hadi atla! Atla canım!»

Josiane iki metre aşağıda yere yapışmıştı, eliyle ayağını tutuyordu. Hıçkırıklarla sarsılan sarı kafasını görüyordum. Başını bize kaldırmadı, yardım da istemedi. Çılgınlığını boğazına gömmüş, hepimizin teker teker atlayıp kaybolmamı-

zı bekliyordu. Kaçmak umudu kalmamıştı artık. Oysa ne tatlı bir umuttu, eve gidebilmek, sıcak bir banyo yapabilmek, yemekle ilgisi yok ama uyku, hemen uyumak. Uyumak, ah! uyumak. Dünden beri bundan söz ediyordu: yatağına, serin çarşaflarına kavuşabilmek, suratını kreme bulayıp kolunu bacağını rahatça uzatıvermek! Tek başına yaşadığından bunları yapabiliirdi. Adamı iki yıl için Melûn hapishanesinde konuktu. Oysa kızcağız şu anda ayakları çıplak, hüviyetsiz, Saint - Lazare'in çimento avlusunda yatıyordu.

Artık ne atlamaya, ne kaçmaya, ne ona yardım etmeye, hiç bir şeye cesaretim kalmamıştı.

«Kız bir tarafını kırdı galiba?»

«Ne yapalım?»

«Haber vermeli, onu böyle bırakamayız. Belki bacağı kırılmıştır?»

«Ne aksilik! Ben de tüymek istiyordum.»

«Ya ben? Ya o? Hele France. Sanki o gitmek istemez miydi?»

Eğer Jo'nun ayağı kırıkta en iyisi derhal harekete geçmeli. Dayanışma fikri bizim kızlar arasında pek yaygındır, bilen konuşuyor! Felâket anında hemen seferber oluruz. Sonra da pişman oluruz o başka. Bir telâş, bir kıyamet hepsini ayaklandırdık, oraları buraları tıkadık. «Hadi budala olma! Atla! Atla canım!» diye güç verdik. Hattâ bazen iti itiverdik.

Sylviane başarısızlığımızı ilâna gönüllü talip oldu. Kahramanca dışarı çıktı. Fırtına onun başında patlayacak besbelli. Bir çeyrek oldu giddell, hâlâ ortalarda yok. Josiane'cık aşağıda!

France sübyan koğuşunda! Ya Gerard! Ve ben avluyula koridor arasında kararsız!

Pencereden bacağımı aşırıp, cam kırıkları orama burama batmasın diye dikkat ederek kendimi aşağı bırakıvermek! Sonra bir taksiye atlamaktı! Nefes nefese adresi söylerim! Şoför iyi anlasın diye birkaç kez tekrarlarım. Sonra kasabı, tuhafiyeci kadını selâmlayarak dörder dörder merdivenleri tırmanırım. Dost anahtarımı kilitte döndürür döndürmez karşımda Gerard, mavi çarşaflar arasında sigara içerek beni bekliyor. Hem bu kez kostümü yerde sürünmüyor, itinayla bir askıya asılmış, çorapları ayakkaplarının içinde, başucunda, benim resmimin altında sigara paketiyle çakmağı. Küçük vazoda solmuş çiçekler yerine kırmızı güller duruyor.

Bizi yatakhaneye götüren hastabakıcıyı sabırla sorguya çekerek Josiane'ın diz kapağı kırıldığı için yatırıldığını öğrendik. Zavallı Jo. Birkaç hafta hapisaneye ziyarete gidemeyecek. Ona tüm yaşama gücünü veren Melûn'a yaptığı ziyaretlerdi. Bu ziyaretlerin ertesi günü görmeliydiniz onu, pırıl pırıl, güneş gibi olur ve bu bir ay sürerdi. Henri'nin çıktığı zaman almayı tasarladığı köy evini anlatır dururdu. Tabii, çocuk sahibi olabilmek için yaşları epey geçkindi ama olsun, kızkardeşi küçük yeğenlerini de alır tatilde onlara gelirlerdi. Kırk iki yaşındaydı, Henri de kırk altı. Artık zeytinliklerin gölgesine çekilip,

ağustos böceklerinin sesini dinleme zamanları gelmişti, ancak bunlar silebilirdi kötü günlerin anılarını.

Henri'yi tanımadan önce Josiane'ın pezevengi Jean adlı kara kuşaklı bir judocuydu. Adamı on yedi yaşında nasıl sevilirse, anlamaya çalışmadan, öylesine sevmiştii. Jean, kızın evinin mutfağından çok bir geneleve yakışacağına karar vermişti, üstelik adam evliydi ve karısı gayet usta bir ahçıydı. Josiane'cık kısa bir balayından sonra Cannes'daki piyasa yerine ilk çekingen adımlarını attı. Başlangıç zayıf, gelir azdı. Tecrübesi olmadığından gecelerini Carlton'da birinin yatağı yerine gece klüplerinde dans ederek bitiriyordu. Tam bir tüccar kafasına sahip olan Jean iyi yönetilmezse sermayenin yok olacağını anlamakta gecikmedi. Birlikte başkente çıkmak üzere Cannes'ı terkettii. Önce Pedro mırın kırım etti. Kız daha yirmi bir yaşına gelmemiştii. Ama Jo'nun yuvarlak göğüsleri, uzun bacakları, yeşil gözleri genelevci karının yavaş yavaş aklını başına getirdi, hem Jean eski bir dosttu ve Saint - Louis'ye ilk mal getirişii değildi. Parlak geleceklerinin şerefine şampanyalarla imzalandı kontrat. Josiane merdivenleri çıkarken Güney'in güneşini unutmuştu bile. Zaten içinde kalan bir iki pişmanlık kırıntısı da para kazanacağı fikriyle kayboldu gitti. Belki de Jean'ın söz verdiği gibi ayda bir uçakla Güney'e iner, akrabalarını kucaklar dönerdi.

İyi kötü zaman akıp gidiyor, uçak biletleri-

nin yerini posta pulları, öpücüklerinkini tokatlar alıyordu. Jean bir elektrik aletleri karambolüne karıştığı için kodese girdiğinde Josiane havalara sıçramış, bir daha asla böyle dalgalara düşmeyeceğine yeminler ederek bavulunu toplamış, güneşli sahillere doğru yola çıkmıştı. Oysa gölgede kalan pezevengi PTT'cilerin bir türlü adresini bulamadığı bir kişiye aşk mektupları yollayıp duruyordu.

Josiane annesinin yanında altı ay kaldı, bir Cannes'lıyla nişanlandı, ayrıldı, Juanles-Pins'de bir barda garsonluk yaptı ve orada Henri'ye rastladı. Bir kayığın dibine uzanıp birkaç kelimeyle anlaşıverdiler. Mevsim sonu birlikte Paris'e çıktılar. Henri Pedro'yu şahsen tanımıyordu ama araya ortak dostlar girdi. Ve bir Ekim akşamı Josiane, Fontaine sokağı 59 numaranın kapısını iterek giriverdi içeri. Kimse soru sormadı, ne genelevci karı, ne yardımcısı Arlette, ne de hizmetçi kızlar Louise'te'le inna, sermayeler de, oysa hepsinin içi içini yiyordu. Jo gittiğinden beri umutla dönüşünü bekleyen sadık elbisesini astığı yerde buldu ve kanapenin üzerindeki yerini aldı.

Sadece tatile çıkmıştı, uzun bir tatile.

Saint - Lazare... Paris ve civarında çalışan ve kendilerini satarak geçinen tüm kızların bir gün bulaşacakları yerdir. En kasvetli hastanelerde bile çarşafklar temizdir ve o andaki fiziksel

ya da ruhsal durumunuz nasıl olursa olsun yas-tığın sert yüzü yanağınıza değdiğinde tiksinti duymazsınız. Saint - Lazare'daysa size hasta gözüyle bakmazlar! Olsa olsa ancak belsoğuklu-ğunuz, iki veya daha fazla yıldızlık bir frenginiz vardır, ya da içinizde onarılmaz bir eziklik. Kısa-cası hiç önemli değil. Saint - Lazare sadece ka-rakolla kaldırım arasında bir transit yeridir ve orospuları iyileştirmekten çok sayılarını saptama-yaya yarar. Çünkü bu hastalıkların hiç birine tutulmamışsanız bile çarşaf niyetine serilen pa-çavralara değmekle büyük bir olasılıkla onlarla temasa geçmiş olursunuz.

Daha penisilinle bir yakınlık kurmamış ol-duğumdan bana verilen iğrenç bez parçalarını ayağımla ittim. Bitişliğimde, eski esnaf Brigitte yatmaya hazırlanıyordu.

«Hadisene kızım! Yatmak için ne bekliyor-sun? Yoksa uykun falan yok mu?»

Başımı salladım.

«Senin yaşındayken ben de demir gibiydim. Saat dokuzda enselendiğimde geceyi kodeste geçirdiğim halde sabah yine işe çıkardım.»

Canım konuşmak istemiyordu. Brigitte el çantası ve peruğunu da alarak örtülerin arasısı-na girdi.

«Dikkat et Sophie. Burada herşey göz açıp kapayana kadar yürür.»

Bakışım la teşekkür ettim, üstümde iki çan-ta var, kimlik kartım, kardeşlerimin resimleri, bir tüp uyku ilâcı. Pislikten nasıl uzak durmalı? Yorgunlukla nasıl başa çıkmalı? Kenefler... Ta-

mam! El yordamıyla yola çıktım. Muriel'le Sylviane çömelmişler, bir France - Soir sayfasını yeşil çuha niyetine kullanıp kâğıt oynamaya çalışıyorlar.

«Oynar mısın?»

Neden olmasın.

«Normal olarak Pigalle veya Haller'den de toplananlar gelir. Kızların yanında sigara ve bira bulunur. Yararlanamazsak enayilik etmiş oluruz.»

«Yaaa, yazık olur.»

«Aslında sokakta çalışanlar bizden daha avantajlılar.»

«Bir bakıma öyle,» dedi Sylviane. «Ama bence pek sık posta ediliyorlar.»

«Evet ama onlarda ona göre teçhizatlanmışlar,» diyor Mu-Mu. «Buraya düşen her sokak kızının yanında yiyeceği ve diş fırçası vardır.»

«Yeter sızlandığın. Buralara düşmeyeli ne kadar oldu?»

«Sekiz ay! Üstelik, enselendiğimde bir kız arkadaşımı yoklamaya gitmiştim. Alçaklar hiç kulak asmadılar. 'Palavrayı bırak' dediler, 'biz seni tanıyoruz zaten!' Isıracaktım nerdeyse herifleri üstelik o gün izin günündü. Bizim herif eve dönüp etli kurufasulya pişirmemi bekliyordu. En sevdiği yemektir. On saat karakolda kaldıktan sonra eve döndüğümde adamı mutfakta buldum, yumruklarını sabahlığının ceplerine gömmüştü, dünmüş gibi hatırlıyorum. 'Önce birşeyler yedir bana' dedi. 'Sonra anlatırsın.' Buzdolabından bir antrkot çıkardım. Yanına pa-

tates kızartması da istedi. Patatesleri soyarken ona durumu açıklamaya çalışıyordum. Bana çenemi kapatmamı söyledi. Güleryüzle sofrayı kurdum, adam bana bakıyordu. 'Yemekten önce biraz idman gerek,' dedi. Geri geri yatakodasına doğru yürüdüm, dayak makinası harekete geçmişti. Önce suratımdan başladı, bir yandan da, 'pis orospu' diye bağıırıyordu bana. İşte o günden beri o arkadaşla yalnız telefonda görüşüyorum.»

Muriel dalgındı, elimdeki ası vurup kâğıtları kaldırdım.

«Herifin böyle davranacağını hiç ummamıştım.»

«Anladığıma göre herifin sana hâlâ ilk günlerdeki gibi davranıyor,» dedi Sylviane. «Ben dayanamazdım doğrusu.»

«Ama vallahi kötülüğünden yapmıyor, adam kıskanç, ne yapsın. Kız arkadaşlarımı bile kıskanıyor. Örneğin bu aralık her akşam bana gelmiyor çünkü çocuklarından biri hasta. Yine de karısının evinden günde üç dört kez bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormak için telefon ediyor. Görüyorsun ya, iyi yanları da var.»

«Elbette olacak.»

«Hey! Aşağıda bir gürültüler oluyor galiba. Saat kaç?»

«Dokuz buçuk.»

«Bence yeni gelenler bunlar.»

Mu-Mu ve Sylviane iskambil kâğıtlarını lavabonun kenarına bırakıp merdivene doğru yürüyorlar. Ben de peşlerinden. Kahkahalar ve

bağrıışmalar bize kadar yükseliyor. Sonunda sigara içebileceğim. Çılgın bir sürü merdiveni dolduruyor, kimi dirsek atıyor, kimi çimdik atıyor, kimi de çelme takıyor: işte yeniler, şimdiye dek hiç birbirimizi görmediğimiz ama tek bir kelime, bir gülüş, bir göz kırpışla yemeğini, içkisini, sigarasını, hayat öyküsünü bizimle paylaşmaya hazır acı gün dostları. Geçsinler diye kenara çekiliyorum. Öndekiler Pigalle'de sokaktan toplamalar. İkinci grup Madeleine'den. Hepsini ahlâk zabıtası basmış.

«Tekerlekler gemi aızıya almışlar bu gece! Sizi de mi onlar enseledi?»

Başımızla onayladık, bir yandan da masaların üzerine yığılan sandviçlerde gözümüz. Uyanlar takma kirpiklerini kırpıştırarak gerçekler dünyasına dönüyorlar. Kimileri tanış çıkıyor, öpüşmeler, sırta vurmalar, dedikodular, yine bu çatı altında birlikte geçirilen gecelerden bol bol söz ediliyor.

«Ya seninki nasıl? Uç hafta önce benimkiyle Sologne'da birlikteymiş'ler. Söyledi mi sana?»

«Evet, nasıl olsun, av delisi işte. Benden sonra en büyük tutkusu ava gitmek.»

«Ya karısı, hâlâ asılıyor mu?»

«Hangisi?»

«Küçük Michou. Çalışmış mala yataklık ettiğinden içeri girecekmiş, yazık yahu!»

«Sokak piyasası nasıl? Bizde işler biraz durgun. Ama yakında Otomobil Sergisi açılıyor, müşteri de bollaşır.»

«Aynasızlar cephesinde önemli bir şey yok.

Bu aralık çok kafa ütülemiyorlar. Pek iş tutamıyoruz ama bu heriflerin de pek üstüne gitmeye gelmez.»

«Madeleine taraflarında işler boktan. Aynasızlar Godot sokağındaki işleyen tek otelin önünde devamlı araba bulunduruyorlar. Biz de bulduğumuz heriflerle yer bulana kadar boyuna taban tepip duruyoruz. Başını sokacak bir yer bulduğunda herif cızlamı çekmemişse şanslı sayılırsın.»

Her gelenin ağlama duvarına bir taş daha koymasıyla duvar örülüyor. Pat'la bir peynirli sandviçi paylaşırken duvarın yükselmesini dinliyorum.

Pat da France gibi sübyanlardan. Ama kendine sahte bir kimlik edinmiş, Anlatıp duruyor, duyduklarım beni büsbütün pirelendiriyor. İllâ kâğıtlarını gösterecek:

«Bak tıpkı sahicisi gibi değil mi? Benim herif hazırladı bunları. Beceriklidir bizimki.»

Kızı öfkelenndirmemek için ekmeğinden bir lokma daha ısırırken kâğıtlarına bir göz atıyorum. Bu kızlar öyle hassastırlar ki...

«Öyle görünüyor. İçecek bir şey var mı?»

«Roze var. İki şişe hem de. Al!»

Plâstik tıpayı yalıyorum önce. Sevgili Pat. Çılgın kız!

«Senin de yaşın küçük değil mi? Belli oluyor. Ancak böyle kütükler anlamaz.»

Pardon! Yanlış anlamalar olmasın. Bir yudum çekiyorum.

«Yirmi iki yaşındayım. Gireli bir ay oluyor.»

«Hadi be şaşırdın mı? Başkasına anlat! Neden saklıyorsun? Benden mi çekiniyorsun? Gencim diye akılsız da değilim ya.»

Kızı iyi niyetime inandırıncaya kadar yarım saat geçiyor. Bok yesin! Onu oracıkta bırakıp gidip uyumak istiyorum. Kız anlıyor ve toparlanıyor. Aslında o da birine açılmak istiyordu. Omuzuma yuvarlanmış tekir kediye okşuyorum.

«Sızacak gibisin.»

«İki gecedir gözümü kırpmadım.»

«Sonra uyursun. Bir tur atalım mı?»

Tur atıyoruz: yediklerimin karşılığı olarak... Işıklar sönmüş. Bölmelerin kiminde mum, kiminde el lambası, kiminde çakmak yakıyorlar. Yanda kâğıt oynuyorlar, az ilerde uyuyorlar ya da uyur gibi yapıyorlar, daha ötede kısık sesle tartışılıyor. Şu anda bulunduğumuz yerde tıkınılıyor: soğuk tavuk, mayonez, domates.

«Arkadaşlarım Florerice, Penelope, Christine, Tolo.»

Başımla selâmlıyorum.

«Biraz kafanı bulmak ister miydin? Bak hiç fena değil.»

Uzattıkları şarabı gırtlığıma dayıyorum. Bir fırt... bir daha... bir daha.

«Bir yarışma yapalım. Bakalım kim daha uzağa işeyebilecek? Sıraya girin, sen de var mısın Sophie?»

«Okey.»

Bir başlıyoruz... Kendimi tutamıyorum, seller gidiyor.

«Şuraya bakın adeta Yangçe nehri,» diye haykırıyor Penelope. «Sen kaç gündür kenefe gitmedin?»

Bacaklarımı açmışım, şaşkın şaşkın sellere bakıyorum. Benden mi bu? Eğer bu kadar sarhoş olmasaydım utanırdım. Ama öylesine doluyum ki... Pat da öyle. Dört ayak üstü, kendini köpek sanıyor.

Bölmenin öte yanından bir ses yükseliyor:

«Çenenizi kapatın. Uyumaya niyetiniz yoksa bile uyuyanlara saygı gösterin.»

«Vız gelirsın çenesi düşük karı. İstersen Al Capone'la evli ol.»

Sessizlik. Birbirimize sokulmuş bekliyoruz. Az önce seslenen bu meydan okumaya karşılık verecek kuşkusuz. Dudaklarımızda zehirli bir iki kelime, yumruklar sıkılı, hazırız. Lambaları söndürdük.

«Sidikli karılar az önce kim bana Al Capone'la evlisin dediye çıksın bakalım ortaya. Hadi bekliyorum.»

Havva kılığındaki karı en aşağı benim üç mislim. Güreşçi gibi. Her tarafı yağ içinde. Pat yaklaşıyor.

«Kazın pek şakadan anladığı yok. Anlaşılan hır çıkacak. Ben yanındayım.»

«Hadi nerede o lâf atan?» diye homurdanıyor hamam anası.

El lâmbaları tekrar yandı. Pillerin titrek ışığı

ğında üzerime dikilen anlamlı bakışları hissediyorum.

«Pat, uzat azıcık yakıtı.»

Gereken gücü alabilmek için boş matarayı parmaklarımla sıkıyorum. Boşuna, korkudan her tarafım kasılmış. France. France nerelerdesin?

«Hepinizin teker teker mi tüylerini yola-yım?»

«Gereği yok hoşor. Ben söyledim ve tekrar ediyorum: vız gelirsin.»

Karı arkasına sakladığı bir şeyle dudağımlı yardı.

«Kemer ha! Vay alçak; Kemerle döğüşüyorsun ha!»

«Hadi Sophie! Ciğerini sök. Ye onu. Barsaklarını deş.»

«Gel! Yaklaş! Hadisene inek karı! Bende kemer yok seni ellerimle didikleyeceğim.»

«Ole! Ole!»

Şişko sidiklere basınca boydan boya kayı-verdi. Pat kemeri kaptı ve karının yağlı yerlerine indirmeye başladı.

«Oooh! Bak bu sana iyi gelir şişko. Ha çamur banyosu ha burası.»

Baldır - meme karmaşasının arasından Brigitte'in yüzünü, Sylviane'in kalın bacaklarını, Muriel'in muştasını, Claudie'nin perukasını, Pat'ın, Tolo'nun ve Penelope'un seslerini seçebiliyorum.

«Madeleine'de hep tekerlekler çalışır dedikleri boşuna değil.»

Işıklar! Gardiyan karılar hatır hatır göbeklerini kaşıyorlar.

«Hanımlar, beş dakikaya kadar polis yanınızda.»

Patlamış ağzımı tuta tuta sendeliyorum, bir yatak bulabilsem! Kendi yatağımı!

3

Gerard terzisine gitmeye hazırlanıyor. Bacakları açık, aynanın karşısına dikilmiş ıslık çalarak kravatını düzeltiyor, saatine bir göz atıyor ve Pour Un Homme'u yıkanırçasına kafasına döküyor. Burun deliklerimi okşayan lavanta kokusu odayı dolduruyor. Beni tanımadan önce Gerard Mennen after shave'i kullanırdı. Pour un Homme, benim ilk kazancım. «Hediye olacak,» demiştim gururla satıcı kıza. «Güzel bir paket olsun.»

«Gerçekten benimle gelmek istemiyor musun güzel kızım?»

Pek tatlılığı üstünde.

«Hayır, emin ol her tarafım dökülüyor. Ağzımın hâlini gördün.»

«Haklısın. Öğleden sonra seni ararım. Seni böylesine hırpalayan polis o biçimin biri olmalı. Acaba akşama kadar bu şiş iner mi?»

İçi içini yiyor. Sloganı (Vitrine dokunmayın!) dır.

«Umarım. Tuzlu suyla kompres yapacağım. İyi gelirmiş. O herifin suratını asla unutmayacağım. Kızların dediğine göre en berbatlarına çatmışım. Bilemezsin. Herşeyi öğrenmek istiyordu. Amacı seni beş yıl içeri tıkmak. Aşşagılık herif! Bok ye, dedim, işte o zaman yapıştırdı. Elinin tersiyle! Benim keçi inadımı bilirsin, ondan sonra ağzımdan tek söz çıkmadı. Ama her tarafım kırılmıştı. Neyse bitti artık. Bana bir sigara yakar mısın lütfen?»

«Seninle iftihar ediyorum güzelim. Senin her zaman kazanan bir numara olacağını biliyordum. Tam bu akşam da bir dostla bundan söz ettik, şişman Claude'la. Karısı bozulunu toplayıp evi terketmiş. Onu dinlerken, böyle olayların benim başıma gelmeyeceğini düşünüyordum. Sen ne dersin?»

Pek hoşuma gitti bu sözleri... Karşımda durmuş, tatlı tatlı bıyığını çekiştiriyordu. Gerçek bir deyyus bu Gégé. Yalan söylemekte yarar var. Düşmana yanlış ipuçları verip zaman kazanılır, düşman da kendini güven içinde sanır. Bu arada sen ötmene devam et, senin de sıran gelecek nasıl olsa! Sabır!

«Benim asla seni terketmeyeceğimi pekâlâ bilirsin. Neden gideyim? Bir tabla versene.»

«Ha! Az kaldı unutuyordum. Az önce garajcı telefon etti. Bir haftaya kadar yeni otomobil geliyor. Öyle sevindim ki... Havalar böyle giderse, işlerde tıklarında yürürse Deauville'e bir kaçamak yaparız. Pedro'ya telefon ederim sana

iki gün izin verir. Pazar - Pazartesi örneğin.»

«Hafta arasını tercih ederim, daha sâkin olur.»

«Nasıl istersen güzelim. Hadi, ben kaçayım. Ermeni beni bekliyor. Sana telefon ederim. Yemeği birlikte yer miyiz?»

«Emin değilim. France'la ilgilenmeliyim biraz. Kızcağız içerde kaldı. Belki onun herifle birlikte yerim. Oraya telefon et daha iyi.»

«Anladım güzelim. Seni sevdiğimi biliyor musun?»

«Biliyorum.»

Gözlerim arka cama takılı, France'ın dostuna gidiyorum, izleyen falan yok. İhtiyat tedbiri olarak şoförden beni iki sokak ilerde bırakmasını istedim. Bara yaklaşırken göğsümün içinde birşeyler kıpırdaşıp duruyor. Üçüncü kez gelişim bu, ilk iki seferinde yanımda Gerard da vardı. Bu akşam durum başka, tek başıma önemli bir haber iletmek üzere gidiyorum.

Eski adi **Catenatcho** fazla Korsika koktuğundan **In the Wind**'e çevrilmiş olan barın kapısını iterken keşke daha önce telefon etseydim, diye düşündüm, ama bu çevrelerde telefonda pek hoşlanılmaz. Ağır, kadife bir perde salonu görmeme engel oluyor. İçerden cızır cızır televizyon sesleri geliyor. Perdeyi aralayarak küçük

adımlarla servis yapan kızın fal açtığı tezgâha doğru ilerledim.

«Mösyö Jean - Jean burada mı acaba?»

Once beni kuşkulu bakışlarla süzdü sonra başıyla televizyonun önüne kümelenmiş bir grup adamı işaret etti. Jean - Jean'ın ıslıl ıslıl kafası hemen gözüme çarptı. Bilmem o güzel, o genç France bu bıçak gibi keskin hatlı yüzde ne buldu? Ustelik herifin kızı hiç umursadığı da yok.

Kulağına eğilerek:

«Karınızdan haber getirdim efendim,» dedim.

«Şu kalaslara bak! Bak Allah aşkına, Ajaccio kendi kendine bir gol attı.»

Geriye doğru sıçradım.

«Özür dilerim madam. Ne diyordunuz?»

«Karınızdan haber getirdim.»

«Öyle mi? Bir dakika lütfen. Bir şey içer miydiniz? Bu gece bu heriflerde hiç iş yok. Ne yapacağız yahu? Olur şey değil!»

«Hakem dürzünün tekidir dediğim zaman inanmıyordun, al işte, gördün. Frikikmiş! Frikik de neymiş? Bu salağın amacı ne? Söyleyebilir misin bana?»

«Biliyorsam ne olayım.»

«Bir şey içer miydiniz?»

«Bir porto lütfen.»

«Josée, Josée, madama bir porto ver, evet buraya, salona.»

Salonda küçük kırmızı örtülü masalar hazırlanmış, mumlar yakılmıştı. Yine her zamanki

gibi kimsecikler yoktu, France'ın bütün söylediklerine ve sözlerine kattığı tüm inandırıcılıklara rağmen yine de Bernardini kardeşlerin geçimlerinin lokantacılık olduğuna inanamıyordum. Maçın sonu ilân edildi, Ajaccio 2 - 0 yenilmişti. Jean - Jean karşıma oturdu, gözlerinde kederli bir anlam vardı.

«Anlatın şimdi Madam.»

«Karınızı Saint - Lazare'da tuttular.»

France'ın adından söz etmemeye dikkat ediyordum. Protokole uymalı. Yine numaradan şaşkın ve heyecanlı gibi davranıyordum.

«Eeee! Ne olmuş?»

«Bugün öğleden sonra ona uğradım, hem sigara götürdüm, hem de havadis almak istedim.»

«Eeee! Sonra?»

«Görmeme izin vermediler. Ama yarın mutlaka yine gideceğim. Size haber vermemi tembih etmişti. Hepsi bu!»

«Yanında para olup olmadığından haberiniz var mı?»

«Hayır, bilemiyorum.»

«Yarın görürseniz ona şunu vermeye çalışın. Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Size bir taksi çağıralım.»

Beni dertlerime doğru götüren taksinin içinde az önce Jean - Jean'ın elime tutuşturmuş olduğu 100 frangı evirip çeviriyordum. Şu erkekler ne garip yaratıklar!

«Alo Claudie, ben Sophie. Olup bitenden haberin var mı?»

«Bugün uğradım.»

«Sen de mi? Inna mı karşıladı seni de?»

«Hayır Louise. Suratını bir görseydin: beni görünce şeytan görmüş gibi oldu. Kapının ardından (Olmaz, olmaz!) diye bağırdı. Topuklarım popomu döve döve kaçtım. Aynasızlar hâlâ oradalar sanırım. Ne heyecan çektik!»

«Ben de Pedro'ya telefon etmeye çalıştım. Inna cevap verdi. 'Madam Pedro burada yok' dedi ve çat diye suratıma kapatıverdi.»

«Ne yapacağız?»

«Vallahi ben bir hap yutup yatacağım. Zoraki de olsa dinlenme günlerini ziyan etmemeli. Yarın bakarız.»

«Dinle Claudie, benim adamla seninki bu akşam birlikte çıkmış olmasınlar?»

«Olabilir.»

«Seninkini bu saatte nerede bulabileceğime dair bir fikrin var mı?»

«Baudet'yi bir ara, Carlos işletiyor, numarası var mı? Orada bulamazsan daha geç saatte Four sokağındaki **Club 65**'i ara. Küçük kızların gittiği bir yerdir. Sakın ha benim haber verdiğimi söyleme. Bir budalalık etmeye kalkma Sophie, e mi?»

«Meraklanma. Sağol. Ciao.»

*
**

İnsanın eğer telefonu açıp iki lâf edeceği veya «Beraber yemek yiyelim mi?» ya da

«Champs - Elysée'de çok görmek istediğim bir film oynuyor, beraber gidelim mi?» diyebileceği kimsesi yoksa ve özgürce bir gece geçirme alışkanlığını yitirmişse boş bir akşamında ne yapar? Saat, bir pasta alıp annesini yoklamaya gitmek için çok geçse, genç ve sempatik bir müşterisinin kartını küçümseyerek yırtıp atmışsa, gecenin ortalık yerinde karşısına çıkıverdiğinde şaşırmayacak tek insanı, erkeğini bulmak tek çare kalır. Eğer o da yalnızsa! Ya da bir tüp uyku hapı almak! Ama özellikle ölmeye pek niyetli olmadığım ve mide yıkaması bende pek tatsız anılar bırakmış olduğundan Carlos'a telefon ettim. Bu gece Gerard'ı görmemişler. Nerde bizim asılzade? Nerelerde gizleniyor? İki odanın içinde kafeste kaplan gibi homurdanarak dolaşıyorum, sonunda pes edip bir taksi çağıracağım dakikayı mümkün olduğu kadar geciktirmeye çalışıyorum.

Club 65! Sübyan kızların gittiği bir klüb demişti Claudie. Beyefendilerin yerleri şampanyayla yıkadıkları, twistçi kızların pembe baldırlarını dikizleyerek gençlik kürleri yaptıkları son moda bir yer. Ama yok, olaylara bu cepheden bakmamalıyım. Saçmalıyorum. Yok canım saçmalamıyorum. Ben **Saint - Louis**'nin pide gibi olmuş döşeklerinde salyalı herifler benimle yatarken, leş gibi terleri makyajımı bozarken, oram buram mikrop kapmasın diye katranlı sabunlarla hatır hatır temizlenirken... Hem neden? Neden? Beyefendi aşk acısı çeken bir sanayici, bir emprezaryo pozunda küçük şıfıntılara benim paramı

«yedirsin diye mi? Yoruldum artık bu hayattan! Azab içinde iki gece geçirdim, biri çimento üzerinde öbürü çirkefte. Bitlerin bini bir paraydı. Ağzımda mor çiçekler açtı. İki lâf edecek bir dost yok, France içerde, Josiane hastanede, Claudie derin uykuda, Muriel herhalde iş üzerinde, Michele aylardır görmediği çocuklarına mektup yazıyor olmalı... Ya beyler! Onlar özgür.

Ya biz, bizim özgürlüğümüz? Ondan ne haber? Onu düşünen var mı? Hem acaba bizim özgürlüğümüz var mı? Hakkımız var mı? Beni bırakmalıydın Gerard, beni iyi kötü yuvamdan ayırmamalıydın. Sana bütün bu pisliği sırtlayacak gücüm olmadığını söylemiştim. İnat ettin, silâhını çıkarıp şakağıma dayadın. Beni «gerçek» bir kadın yapmak istedin, başardın da, ama pişman olacaksın.

Öfkeyle asfaltı arşınıyorum. Yarım şişe porto içmişim, vücudum ateş gibi, barut gibiyim. Öfkemi boşaltacak yer arıyorum. Bir demet almaz mısınız, baylar bayanlar, 10 franga demeti. On beş yıl önce, Montparnasse garına tezgâh kurup demeti 10 franktan müge satardım. Yaprığı, kâğıdı hepsi hepsi 10 frank. Hadi aliverin canım. Karınız memnun olur. Saksılarım da var. Gelin koklayın bakın, bu akşam Chaville'de mum ışığında toplandı. Sarayım mı size de? Hem şans getirir unutmayın.

Club 65, ışığı titriyor. Hımhım sesli bir o biçim göz deliğinden burnunu uzatıyor.

«İyi akşamlar, kartınız var mı?»

Kartım mı? Vesikamı burnuna uzatmak geliyor içimden. Aklıma ahlâk zabıtası geldi. Sırıtarak çantamı karıştırıyorum, sanki ararmış gibi. Aracımı iş başında yakalamak istediğimden dırıltı çıkarmamam gerek.

«Özür dilerim, unutmuşum. Ama önemi yok, kocam içerde beni bekliyor.»

«Özür dilerim matmazel,» diye havlıyor süs köpeği. «Kartınız olmadan sizi içeri sokamam, ancak üyeler girebilir buraya.»

Sana matmazeli de, üyeleri de gösteririm şimdi. Jean - Jean'ın verdiği parayı çıkardım. Burnunun ucundan geçirdim.

«Kartınız yoksa, adınızı da vermezseniz maalesef içeri alamam...»

«Biliyorum, burası özel bir yer. İyi geceler. Taksi, hey taksi. Çek bakalım, doksan beş franga nereye gidersen git. Haydi.»

El çantamdakilerin bir kısmını girişte bıraktım: tırnak törpüm, kibrit, tükenmez kalem, cımbız, iki aspro, bir çakı, bir tarak, bir fular ve France'a elimle vermek istediğim hediyelerle dolu naylon torba.

Duvarları pis bir yeşile boyanmış bir bölmede bekliyorum. Aynı yeşile boyalı demir bir masa ve iki sıra, birinin ucuna iliştirm öteki de France'i bekliyor. Saint - Lazare'da kuşlar var derken dalga geçmiyormuş. Bu pencerenin yanı-

na konan beşinci kuş. Açlar zavallılar, açlar ve üşüyorlar. Size verecek birşeyim yok ki yavru-caklar. Hiç bir şeyim. Acaba neden korkuyor onlardan? Bir serçe ne yapabilir? France buradakilere aynı kadın berberinde çalıştığımızı söylemiş. Neyse ki Oréal'de staj yaptığından haberim vardı. Görevlinin kâğıtlarımı görmek istememesi de bir şans işte. Ayak sesini tanıdım. Gelen o!

«France, Franzie nasılsın?»

Birbirimize sarıldık.

«Neden dün gelmedin? Bekledim.»

«Beni içeri sokmadılar. Anlatırım sonra.»

«Alçak sesle fısıldaşma yok matmazeller, yoksa maalesef ziyareti kısaltırız. Duyulacak şekilde konuşun lütfen.»

France'ın bakışları makinalı tüfek gibi gardiyanı taradı.

«Al sana tatmin olamamış bir karı daha. Anlaşılan adamı sık sık çatıya çıkmıyor.»

«Sus lütfen. Çok vaktimiz yok.»

«Merak etme, yalnız beni gözleyecek değil. Bana yiyecek birşeyler, sigara falan getirdin mi?»

«İğne iplik, kitap, tuvalet malzemesi, kolonya, bir gecelik, değişmelik çamaşır ve çok istediğin bir şeyi daha getirdim.»

«Ne?»

«Tavşan ayağı. Kasabıma bir kenara ayırmasını tenbih etmiştim. İşte bak, cebimde.»

«Ne iyisin!»

Perukasız, takma kirpiksiz, yüzüne ancak

canlılık veren üç kat fondütensiz France on beş yaşında gösteriyor. Sirtına geçirilen, bedenine çok büyük gelen gömleğin belini bir iple bağlamış, ne de olsa kadın. Ona yalnız **Saint - Louis'** de rastlayanlar için iri gözlerinden bir çeşit safılık yayılıyor.

«Neler oldu o gün? Sizi çabuk bıraktılar mı?»

«Ne gezer. Biz epey şamata yaptığımızdan en son çıkardılar. Kim zaten pencereden atlayarak tüymüştü.»

«Kötü bir rapor yazılacak.»

«Viz geliyor ona, 'Burada bir gece kalmaktansa,' diyor.»

«Haklı da.»

«Camdan atlarken Jojo'nun bacağı kırıldı. Hastanede.»

«Vah vah! Ya sen? Sen kaldın mı?»

«Ben atlamaya korktum.»

«Belki de daha iyi ettin. Ya bizim kocakarı, o bütün bunlara ne diyor? Bana lânet okuyordur. Evini kapatırlarsa biraz da benim yüzümden olacak.»

«Daha alçak konuş, karı çaktırmadan dinliyor. Dün akşam eve uğradım, kapı kapalıydı. Başka bir şey bilmiyorum.»

Gardiyan karı ayağını sürüyerek uzaklaştı.

«Benimkini gördün mü?»

«Dün gördüm. Barın kapısını itip içeri girdiğimde ne sevindi bilemezsin. Hemen bir köşeye oturduk.»

«Ne diyor?»

«Al! Sana bu parayı gönderdi ,işte bu da tavşan ayağın.»

Hepsi donunun gizliliklerinde yok oluverdi.

«Hiç tasalanmamamı söyledi, gerekli yerlere başvurup seni çabucak buradan çıkartacakmış.»

«Daha başka?»

«Moralini sağlam tutmanı söyledi.»

Sorgu dolu bu bakışlar karşısında gözlerimi yere indirdim: göbeğinden sarkan ipin ucuna birbir düğüm atılmış, boğuk bir sesle beni sorguya çekerken parmaklarını çıtlatıyor.

«Hepsi bu kadar mı? Başka birşey demedi mi?»

«Aman canım herifleri bilirsin, duygu meselesi oldu mu ne kadar utangaçlaşıverirler... Çok üzgün bir hâli vardı. Bayağı süzölmüştü adam.»

«İyi iyi. Ya seninki, o ne dedi bütün bunlara?»

«Pek konuşacak vaktimiz olmadı. Ben eve geldiğimde o terzisine gidiyordu. Sizin bara telefon edecekti. Herhalde unuttu.»

France masanın altından bacaklarını sallamaya başlamıştı, benimkilere çarptı. Göz kırptı, içimden ağlamak geliyordu. Birşeyler söylemek istediğini hissediyordum, gayret ediyor ama ağzından kolayca çıkmıyordu.

«Dinle...»

Sözlerine devam etmeden önce çabucak kapıya bir göz attı. Kısık sesle, hızlı hızlı konuşuyordu.

«Eğer beni bir kez daha islâhaneye gönderirlerse vururum kendimi. Babam ve ağabeylerim beni kabul etmezler artık, üstelik Jean - Jean'ı da tanıdılar. Onu kocam diye tanıttım. Anlıyor musun? Sophie, bir şey bilmek istiyorum: eğer istersem bana silâh getirebilir misin? Açıkça söyle.»

«Franzie, böyle şeyler düşünmemelisin. Çıkacaksın. Üzme beni.»

«Sophie istediğimi getirir misin?»

«Olur.»

Masanın altında bacaklarımız birleşti. Artık gözyaşlarımı tutamıyordum. Sıkı sıkı elime yapışmış, kâh kendi parmaklarını kâh benimkileri ısıırıyordu. Bağdırmamak için onun boşta kalan elini tutup ağzıma bastırdım. Ağlamalarımız birbirine karışıyor, hıçkırıktan boğulur gibi oluyoruz. Öyle mutsuzuz ki!...

«Sophie, mesleğe başladığında sana söylediklerimi hatırlıyor musun? 'Bu çevrede kızlarla arkadaş olmaya çalışma. Yoktur böyle bir şey.' Yanılmışım galiba, galiba değil basbayağı.»

Bekçi karı yine bir yerlerden çıka geldi, hatır hatır kafasını kaşıyordu.

«Şu leş karıya bak. Yine de yerimi onunkine tercih ederim.»

Gözyaşlarının ardından güldüm.

«Haklısın.»

«Eeee! Yavrucaklar! Neler anlatıyorsunuz bakayım? Çok mu üzgünsünüz?»

«Yok canım! Keyfimizden ağlıyoruz, değil mi kız?»

«Yaaa! Keyifler tamam. Arkadaşım öyle di-yorsa öyledir.»

Gardiyan rahatlayarak uzaklaştı.

«Sophie, dün gece seni düşündüm, hani o ilk gecemizi. Hatırlıyor musun?»

«Hem nasıl! Belleğime kazılmışçasına.»

«Ne haldeydin! Sözde Londra'dan aldım dediğin upuzun topukların, darbuka gibi kara elbisenle tam bir savaş örcesi orospusunu andırıyordun. Oturmaya korkuyordun.»

«Ya sen, çöktüğün yerde bilmece çözüyordun. Suratıma bakmayan tek kız sen olduğundan dikkatimi çektin. En iyileri sendin.»

«Otekilerde senin yatağın üzerine çıkıp striptiz yapman için ısrar ediyorlardı, inek karılar. Yatağa tırmanırken yuvarlanıverdin. Claudie kahkahalarla seni kolundan tutup kaldırdı, sen kafayı bulmuş havalarda, bunu yapman gerekip gerekmediğini soruyordun, kızların güç verme-leriyle soyunmaya başladın. Ne felâketti! Süt-yeninin balinaları dökülmüş, askısı çengelliyle tutturulmuş, beyaz korsenin rengi geriye dönmüştü.»

«Annemin eski korsesiydi, dünmüş gibi hatırlıyorum. Çok utanmış, ağlamaya başlamıştım. Sen o sırada devreye girdin. Onlara dönerek: N'olmuş yâni!' diye bağırmıştın. «Siz başlangıçta nasıldınız? Kendinize Dior'dan don alacak paranız var mıydı? Rahat bırakın kızı.' Bunun üzerine Muriel 'Birazcık dalga geçmeye hakkımız yok mu?' demiş ve sen de ayağa kalkıvermiş-tin.»

«Evet davranıvermiştim. Suratının ortalık yerine bir yumruk. Hiç beklemiyordu bunu. Sen bir yandan pılı pırtını sırtına geçirmeye çalışıyor, öte yandan da: 'Durun, durun. Benim için döğüşmeyin, değmez,' diye avaz avaz bağırıyordun. Az kaldı sana da yapıştıracaktım bir tane. O gece öyle sinirliydim ki, sonra benim herifle atıştım. Derken bir eleme yapıldı ve sen seçildin. Hatırlıyor musun?»

«Nasıl hatırlamam. Bordeaux'lu bir herif, eski bir asker. Alabros kesilmiş saçları vardı. bağılı potinler giyyordu. Kül tablasının altına 200 frank bahşış sıkıştırıvermişti. Almaya korkuyor, gözlerime inanamıyordum. Üstelik evin eski bir müşterisiydi. Bir de nâzikti! Yıkanmasına yardım etmemi istemedi. Prezervatif kullanıyordu, bu benim de işime gelmişti. Hem zaten birleşme tam olmamıştı. Daha ilk vücudumla temasta orgazma ulaştı. Biliyor musun her Paris'e gelişinde bana uğrar , eğer ben yoksam başkasıyla yatmaz. Bunu da Arlette söyledi. Tuhaftır şu erkekler doğrusu.»

«Hakkın var. Benim de böyle iki üç tane abonem vardır.»

«Yukarı çıktığımda sen yine eski yerini almıştın. Kimse konuşmuyordu. Sigara paketini bana uzatarak göz kırptın. İlk sigaram. Yanında bana bir yer açtın. Bir şey söylemedim ama öyle rahatsız oturuyordum ki. Bana poker oynamayı öğrettin ve ilk vizite paramı kaybettim. Ne matraktı!»

«O zaman pek matrak bulmuyordun ama!»

«Doğru. Paradan söz ettik de... Zula yerini hatırlar mısın? Pudriyerinin içine 500 kâğıt saklamıştın. Şeytan dürttü sanki tam tatlıyı yerken burnunu pudralamaya kalktın.»

«Parlıyordu... Tatlının üstüne düşen parayı görünce benimkinin gözleri de öyle parladı. Öğleden sonra ekstra bir iş çıktı diye yalan uydurmak zorunda kaldım.»

«Hepimizin bir zulası vardır. İşin kötü yanı günün birinde duman oluverir.»

«Claudie'ninki gibi. Yâni parayı fırına saklamak için insanın gerzek olması lâzım. Ama onun ne cimri olduğunu bilirsin, karı ne yaptı etti yanmış paraları toparladı. Herifi ağlayıp durmuş, fırında balığı epey pahalıya yemişler ve o yemek karının on beş seferine patlamış.»

«Franzie bu zil sesi ne?»

«Ziyaret saatinin sonu.»

«Ne? Ne çabuk bitti!»

«Hadi hanımlar. Ziyaret sona erdi. Çabuk olalım!»

«France umarım getirdiklerimin hepsini sana verirler.»

«Kafanı yorma bunlar var.»

Gardiyan kadın beni kapıya iterken France karnını gösteriyordu.

«Güle güle Sophie! Yine gel! Söylediğimi unutma, ikinci kez gidemem aynı yere.»

Pedro yalnız **Saint - Louis**'nin sahibi değil-

di. Bu hem bizim açımızdan hem de kendi açısından şanslı bir durumdu. Victor - Masse sokağındaki **Hacienda**, Frechot sokağındaki **La Fiesta**, yine aynı sokakta **La Boheme** adlı barlarla, dostu Mösyö Tresor'la ortak olarak çalıştırdıkları **Macao** adlı bir otelin sahibiydi. Bu Mösyö Tresor 1.60 boyunda, seyrek, briyantimli saçlı, metresi gibi **Vol de Nuit** kokusu kullanan pis bir kabadayı müsvettesiydi. Paranın dışında tek merakı üç kaniş köpeğiydi. Biz ona «Cher Tresor» diye ad takmıştık.

Baskından iki gün sonra bizim herifler vızıldanmaya başlamışlar, biz ise hiç bir haber alamamıştık. Kalktık hepimiz gecenin on buçuğunda uslu uslu **Saint - Louis**'ye gittik. Pedro bizi odada bekliyordu, yâni salonda.

Genelevci karı emprime bir elbise giymiş, müşterilere ayrılmış olan rahat koltuklardan birine azametle kurulmuştu. Her zamanki gibi kara elbiselerimizi kuşanmış, saçlarımız yapılı, halka olmuş duruyorduk. Karı, papağan pençesi gibi tırnaklarını seyre dalmıştı. Biz para düşünmüyorduk o anda, yok, durum daha ciddiye. Bu akşam Madam Pedro seçimini yapacaktı. Durum, on tonluk bir yağ fıçısı herifin zevkini yerine getirmekten çok daha önemliydi. Ne yüz, ne iki yüz, ne de bin kâğıttı davamız. Yeni bir iş, yeni müşteriler, başka kızlar, başka yerler, başka zamanlar demekti bu.

Ve eğer bu gece on dokuzumuzda buradaysak bu bizim de bir seçim yaptığımızı gösterirdi. Barlardan uzak durmak, içmemek istiyorduk.

Elbette, **Saint - Louis**'ye de ara sıra bir taşralı düşer, yarım veya tam şişe şampanyayı yuvarlayıverirdik. Yarım boydan yirmi frank, büyük-tense kırk frank bize kalırdı. Bu da çok ender olurdu. Hem kadehlerimizi çaktırmadan haliya ya da musluğa boşaltıvermek pek kolaydı. **Louissette**'le İnnâ anlayışlı davranırlar, hattâ bazen bir iki kadeh onlarda yuvarlayıverirlerdi. Bizce bara düşmek kaldırıma düşmek kadar kötüydü.

Sanit - Louis'de şartlarımız iyiydi doğrusu. Akşam on buçukta mesai başlar, sabahın beş buçuğuna kadar çalışırdık. Müşterilerin çoğu «evin» müdavimlerinden yâni abonelerden olur, en boktan kız bile kendine iyi kötü bir müşteri tutardı. Müşteri «müdcavimlerden» se yâni kendi kendine gelmişse bir uçuş yüz franktır. Altmış bize, kırkı evi işleten kadına, fazla ısrar etmemek şartıyla küçük bir hediye de isteyebilirdik. Müşteri «garson» ya da «taksi» yoluyla gelmişse bize kırk, eve kırk, getirene de yirmi kalırdı.

Arasına gösteriler düzenlediğimiz olurdu, bunlar çoğunlukla «garson» ların istekleriyle düzenlenirdi. Her show için seksen kâğıt, bazen biraz fazla alırdık.

Pedro hep tırnaklarını diliyle parlatırdı. Bizler ağaç olmaya başlamıştık.

«Ayak değiştirelim mi?»

«Terbiyesizlik etmeyin lütfen Madam. Sıra sı değil.»

Pedro kızınca hepimizin adlarını unuttur ve bize «siz» diye hitap ederdi. Hafiften doğruldu, sarı saçlı başını salladı, öksürdü, eteğinin kırışıklıklarını düzeltti, öfkeli bir tavır takınarak:

«Louissette!» diye bağırdı isterik bir sesle.

Hizmetçi kız, ağzı bir karış açık, kollar sarık, birini ya da birşeyi kaybetmiş gibi gelip eşikte dikiliverdi.

«Aşağı kapı iyice kapalı mı?»

«Bizzat kapadım Madam Pedro.»

«Orda dikilip durma, in aşağı da Arlette'i buraya yolla. Inna'ya da söyle ışıkları söndürsün. Kapıyı çalan olursa onarım dolayısıyla kapalı olduğumuzu söyle, sakın açmayın.»

Ayak değiştirdik. Şu genelevci karıyı hep eleştirdik, nefret ettik hattâ ona kin bağladık ama şu anda önünde diz çökmeye, af dilemeye, hattâ onun için yerde sürünmeye bile razıydık. Kendisi de bunun farkındaydı, hem öylesine ki bizim bu aciz durumumuzu uzatmak için inadına ağırdan alıyor ve bundan müthiş zevk duyuyordu. Muriel protesto etmek için yelendi.

«İğrençsiniz Madam, sonunda sokak köşelerine düşeceksiniz.»

Muriel kalçalarını oynatarak:

«Para getirsin de ona da razıyım,» diye karşılık verdi.

«Dışarı! Artık sizi istemiyorum, ne burada ne de başka bir yerde. «Evdekine» söyleyin bana telefon etsin. Seni yeniden almakla büyük hata ettim.»

«Dikkat et karı, günün birinde evlerden biri havaya uçabilir. Eyvallah kızlar, rasgele!»

Muriel bir bozkır fırtınası gibi çıktı gitti. Kız numarasını iyi yapmıştı. Müthiş sıkılmışım, tam izin istemek için parmak kaldıracaktım ki suratında o hiç değişmeyen gülümsemesiyle Arlette içeri daldı, elini önlüğünün altına bağlayıp, sallana sallana aramıza giriverdi. Armut biçimindeki gevşek suratında en ufak bir endişe belirtisi yoktu. Çukurlarına iyice gömülmüş, etrafı mor halkalarla çevrili küçük gözleri bir ona bir ötekine gidiyor ve bizlere sanki: «Aldırmayın kızlar! Geçici bunlar, güzel günler yakında,» demek istiyordu.

Kardeşimiz, müttefikimiz Arlette, gecikmelerimizin, gaflarımızın, hatalarımızın bekçisi, acı ve sevinçlerimizin ortağı Arlette. Adamları tatlı tatlı kandırmasını öyle iyi bilir ki, telefon edip de güzel bir film, lokantada gevezeliğe dalmak ya da (nedenini merak bile etmezdi) başımıza tatlı bir iş geldiğinden bir saat gecikeceğimizi söylersek o da adamları tatlı diliyle odada olduğumuza az sonra ineceğimize kandırmaya çalışırdı. Telefonda belâlılarımızı atlatmayı iyi becerirdi Arlette ve bizlerle on dokuz numaraya çıkacak kadar güzel olmadığına hayıflanırdı hep. Ama yine bu durum işini tıklarına koymasına engel değildi, hem de en âlâsından. Rakamlarla oyun oynamakta üzerine yoktu. Usta muhasebeci Arlette'yi sabahın beş buçuğunda bir köşeye kıştırarak: «Sophie yavrum, on iki mesain var ama resmen sekiz,» der, üstünü paylaşırdı. İyi

para getirenleri tutardı. Çünkü dümenlerini ancak bizlerle çevirebilirdi. Bu patrona karşı biraz prestijimizi düşürürdü, ama para gelsin de nasıl olursa olsun!...

*
**

İhtiyar karı hâlâ nutuk atıyor. Bacaklarımda bir karınca ordusu dolaşıyor. Kızlar yorgun argın takma kirpiklerini kırıştırarak, kıçlarına birer tekme yiyerek kapı dışarı edilecekleri ânı bekliyorlar. Bizim sendikamız falan yok ki! Galiba bir gün adamın biri böyle bir işe kalkışmış, cümlesini bile bitirmesine vakit bırakmamışlar. Zavallı hayalci yediği kurşunlardan mide fesadına uğramış. Sendikacılığı büyük işletmelere bırakalım. Orospuluk bir zanaattır! Vesikalıların sosyal sigortalara yazılıp, ihtiyarlık sigortası, hastalık sigortası vs.... parası aldıkları takdirde felâketi düşünün. Haraççıların. hergelelerin, satıcıların ekmeği ne olur?

Bizim karı sessiz bu gece. İhtiyar bir kısrak gibi gürültüyle soluyor. Nankörlüğümüzü düşünüyor olmalı. Ben de Gégé'yi düşünüyorum. Bir kaç gün bile işsiz kalsam yüreğine iniverir Gégé'ciğimin! Bu hafta eline geçecek olan içi kırmızı deri, dışı beyaz Mustang'ının bonolarının üstüne viskili gözyaşları akıtır Géné'ciğim! Ah! ne duygulu ve ne endişelidir benim adamım! Bir gecelik işsizlik adamı dümdüz eder.

İlk Pazarlarımızdan biriydi; Marne nehri kenarında dostlarımızdan birinin restoranında ben

istakozumla cebelleşirken (ilk kez yiyordum) o şeftali bakışlarla gelip geçen mavnaları süzüyordu. Birden, iki lokma arasında bana dönerek: «Bak güzelim, şu geçen mavnaların sayısı kadar beni aldattığında işimizi doğrultmuş olacağız,» dedi. Şair Gégé, ama hep ayakları yerdedir. Geceyarısı bana telefon edip elemenin sonucunu öğrenecek.

Pedro koltuğunda kımıldandı.

«Arlette. Gel yanıma otur. Hem sırtıtmayı da kes, size söyleyeceklerim çok ciddi hanımlar.»

Ciddi olduğunun farkındaydım ama vız geliyordu bana. **Saint - Louis** kapanırsa kapansın. Eskiler gibi burjuvalaşmaya başlamıştım bende. Ole! Pedro konuş! Seninle İspanya'ya bile giderim, hem yol param da var. **La Fiesta, Hacienda** ve özellikle **La Boheme**. Ekmeğimi çıkarmaktan yana korkum yok. Zulamdakiler hariç gelirim yerinde. Hadi, Kastilyalı İzabella, konuş, ben de seninleyim, eteğimin altında koca bir silâh depom var, ama ne olur çabuk ol, mesanem çatlayacak.

«Arkadaşınız Muriel'in başına gelen kulağınıza küpe olsun.»

Kulaklarımıza bakıyoruz. Küpe müpe yok. Gözü yaşlı çanak yalayıcılar dışında bir çoğumuz gülmemek için kendimizi zor tutuyoruz. Gözü yaşlı poposu boklular Bunlar asla birinin burnuna yellenemezler, ama on yıldan fazla suratlarına yelleniliyor, bok kokusuyla öylesine kaynaşmışlar ki artık ondan kurtulmayı düşünüyorlar bile.

«Başka yerde çalışmak niyetinde olanlar hemen çıksınlar. Çünkü sizi bir kez daha uyarıyorum, burada hepinize yer yok.»

Çanak yalayıcılar koro halinde başladılar yakarmaya:

«Ah Madam Pedro, hiç sizi terketmek niyetinde değiliz.»

«Bazılarınızı barlarıma yerleştireceğim, bu durum ne benim hoşuma gidiyor, ne de orada çalışan öteki kızları sevindirecek. Zaten bir hayli kalabalıklar.»

«Zarar yok, dirsek dirseğe otururuz.»

Ağzımdan kaçırvermişti.

«Sophie, susun yoksa kapı dışarı ediliverirsiniz.»

Arlette çaktırmadan susmamı işaret etti. Ayak değiştirdim.

«Ne duruma düştüğünüzü görüyorsunuz,» dedi evi işleten karı. Bir yandan dantelli mendiliyle yelpazeleniyor, **Vol de Nuit** kokusunu etrafa saçıyordu. «Çok uysal davrandım. Yaşı tutmayan France'i bile işe aldım. Saklamışlardı benden.»

Sylviane öksürdü.

«Erkekler bile aldattı beni. Evet Madam Sylviane. Oysa ekmek paraları benden çıkıyor. Bu sözlerimi «evdekine» de tekrarlayabilirsiniz.»

«Bana bakın, ben on sekizimi geçeli çok oluyor. İhtarlarınızı başkasına yapın. Kocamın size yerleştirdiği kadınlara gelince bence bundan yakınmamanız gerek. Hepsinin yaşı yirmi birin üstünde.»

Sylviane'ın hiyerarşik düzen hususunda bir korkusu yoktu. Pedro'yu on iki yıldır tanıyordu. Mama kariya gelince o da Napolilinin ateşli mizacını bir tartışma sırasında kafasına begonya saksısını yiyerek öğrenmişti. Ustalıkla konuşma konusunu değiştirdi.

«Sıkıntılarımın tek nedeni bu değil.» Nefesini tuttu, suratı morardı. «Aranızda müşteriye soyanlar var.»

Yaa! Birbirimize bakıyoruz, öfkeli, horlanmış, diken üstünde gibiyiz. Aramızda hırsızlar mı var? Çanak yalayıcılar toz zerreciklerini sayıyorlar.

«Evet hanımlar! Aranızda çalanlar var, onlar kendilerini gayet iyi bilirler. Öyle değil mi Madam Sophie, arkadaşınız France?»

«Yalnızca yemek için çaldım Madam. Başkasını hatırlamıyorum.»

Bu kez iğneyi biraz daha batırdı moruk. Inceldiği yerden kopsun deyip dolu dizgin giriyorum.

«Eğer bu sözlerinizle 5 numarada bin frank kaybettiği için sızlanan Japon'u kastediyorsanız siz de benim kadar bu parayı almadığımı biliyorsunuz, Inna'yla birlikte odayı altüst ettiniz. Benim soyunmamı emretmeden önce şilteyi çevirmenize ve karyolayı çekmenize yardım bile ettim. Unutmamışım değil mi? Evet oramın buramın kurlanmasına izin vermedim. Diaframımı da çıkartmayı reddettim. Sekiz kişiyle yatmıştım. Kirliydim. Herhalde düşük yapmanın bin

franktan daha pahalıya patladığını bilirsiniz. Sondalar, hastaneler, can acıları da cabası...»

«Ben bir şey kastetmek için söylemedim Madam. Yarası olan gocunur. Eğer buradan memnun değilseniz, işte kapı. Güle güle. Hırsızlıklara gelince, o benim bileceğim iş.»

Hayatta bazan öyle anlar vardır ki insan bambaşka biri oluvermek ister, daha az ödle, kendinden biraz daha emin. O anda ağlamak, ısırarak, çırpınarak, karıya kafa atmak istiyor ama sanki yere çakılmış gibi, güçsüz, zayıf ve aciz, kıpırdamadan duruyorum. Ötekilerden yardım beklemek boşuna! Keyifleniyorlar. Arlette eliyle tempo tutuyor. Mesleğe ilk başladığımda düşündüklerim aklıma geldi, bu arada eskilerin yaşlarını da öğrenmiştim, otuzundaydılar. Otuzuma vardığımı düşünüyorum da... Yok canım, çekerim tetiği daha iyi. Ne güzel, hep aynı parlak fikirlere sahibim, yüce idealler, kalbimi bir sıcaklık kapladı. Oysa sadece bir yıl geçmiş aradan, bir yıl. Tetiği çekivermeli.

Pedro ötekilere diskur geçmeye devam ediyor. Sesi bana erişemiyor, daha doğrusu belli belirsiz, sanki bulutların ardından gelirmiş gibi kulağıma geliyor. Ben de bulutlarda geziyorum, kalbim kuş gibi, göğü deliyorum. Yanımda Françoise parmaklarımı sıkıyor, iyiyiz. Güneş üzerimize sıcıyor, paramparça ediyor bizi. Yenileniyoruz. Kurtuluş yoluna doğru ilerliyoruz. Kamaşan göz-

İlerimizin önünden göktaşları geçiyor. Herşeyi unuttuk, genelevi, zamparaları, kızları, barları, mama karıları, fedaileri, haraççıları, Mustang'ları, mavnaları, akciğerleri, diyaframları, düşükleri, **Saint - Louis**'yi, **Saint - Lazare**'ı, bitleri, belsoğukluğunu, kırbaçları, perukaları, takma kirpikleri, pezoları, hepsini unuttuk. Kafamızın içi bomboş. Umursayan kim? Hem gittiğimiz yerde kafaya ne gerek var, zaten bu deyyusların uydurduğu bir kelime ve gittiğimiz yer de deyyuslar yok, ne erkekler ne de kadınlar. Yalnızca biz varız, ve biz ve bulutlar.

Pedro hâlâ konuşuyor. Hizmetçi Jeannie yanında kalacakmış, on üç yıldır yanında çalışan ev kadını Michele de, yakın dostları Sylviane ve Josiane, tek çikolata kız olduğundan Cynthia, ciğerleri delik deşik olduğundan sigara ve içki içemeyen Nathalie, gerçek bir kızıl saçlı olan Monique, iri yapılı Brigitte ve eski olduğundan Claudie de kalacaklardan. Kim'in kalmasını isterdi, bu Asyalı melezi herifler paylaşamazlardı. Ama Muriel'in yakın arkadaşı olduğundan kapı dışarı edildi. Fabienne bir süre tatil yapacakmış. Belâlısı iki yıl önce bir hesaplaşma sırasında öte yanı boyladığından problemi yok, üstelik bankadaki hesabı da epey yüklü, oh kekâ! Martine Haller'de çalışmayı deneyecek, Cygne sokagında çalışan bir arkadaşı varmış. Aslında görünüş onu korkutuyor ama her karşılaştıklarında arkadaşının söz ettiği paralar onu da çekiyor. Mona barda çalışmaya hazır. **Fiesta**'da iki yıl çalışmış, üstelik huni gibi mesanesi de işini

kolaylaştırıyor. Valerie ve Pascale da **Fiesta**'da çalışacaklar. Sandrine'le ben **La Boheme** açılana kadar **Hacienda** da iş tutacağız.

İşte böyle, ev adeta boşaldı. Pedro acele toparlanmamızı rica ederek çekip gitti. Ayaklarımızı sürüye sürüye on dokuz numaraya çıktık. Ne konuşuyoruz, ne gülüyoruz, sanki matemde gibiyiz. Neyse ki Arlette de bize katıldı. Bizler dolapları açmış, itişe kakışa topuğu aşınmış eski ayakkaplarımızı, özel sütyenlerimizi filân toparlarken o da bize eski güzel yaz günlerinde yaptığımız şakaları, prezervatiflere su doldurup ipe bağlayıp üçüncü kattan nasıl turistlerin başlarına sarkıttığımızı hatırlatıyor. Gülüştük. Geçmişte kaldı bunlar hep.

Pılı pırtımız koltuğumuzun altında on dokuz numaraya veda ediyoruz. Arlette'le sarılıp öpüştük. Sonra Blanche meydanına doğru Fontaine sokağı boyunca yürüdük. Çanak yalayıcılar da dahil olmak üzere — hattâ özellikle onlar — birbirimize iyi şanslar dileyerek vedalaştık. Etrafımızda Pigalle bir bayram yeri gibi ıslıl ıslıl. Sanki görünmez ellerin döndürdüğü dev bir atlıkarınca. Kızların kalbi de etrafa dağılıp geceye karışıp gidiyor. Yürüyorum ve birden kendimi rengârenk ışıklı suların süslediği **Folies Bergeres**'in önünde buluyorum.

«Boş musun güzelim? Kaça verirsin?»

Bugün tatil. Paranızı kendinize saklayın be-

yim. Ben bildiğiniz kızlardan değilim. Bu gece özgürüm. **Charlot** l'e gidip istridye yiyeceğim.

Saat kaç? Camlardan gene yeni bir gün süzülüyor odaya : Prevantoryumda bu şarkı dilime dolanmıştı. Saat on bir, yatak boyunca geriniyorum. Gégé bir kez daha adresimi unuttu. Olsun, bunun için keyfimi kaçırarak değilim, içime öyle doğuyor ki dışarda güzel bir hava var. Formundayım. Kafam balon gibi, dün akşam içkiyi fazla kaçırdık galiba. Epey konsumasyon yaptım. Kumbaram doldu ama, midem berbat. Bir ilâç içsem iyi olur, bardağı yüzüme yaklaştırıyorum. Küçük kabarcıklar dudaklarıma sıçırıyor. Şampanya gibi, ah bayılırım şampanyaya, el sürmemek şartıyla tabii.

Sahiden güneş varmış. Kendime şöyle güzel bir çay yapsam! Gégé ne haltlar karıştırıyor acaba? Bu saat oldu hâlâ dönmedi! Umarım yine bir el poker çevirmeye başka bir ülkeye uçmamıştır. Bir kere yaptı bunu. Sabahın dördüne doğru, Arlette telefonu uzatmıştı. Hışırtilar arıcısından duyulan sesi: «Alo güzelim! Benim. Yanına bol para al ve Brüksel'e kalkan ilk uçağa atla, havaalanında seni buluyoruz. Sekizde Bourget'den kalkan bir uçak var.»

O gece kapanışa kadar durmaksızın çalıştım. Eve gelince ilk işim şiltenin altındaki nasılsa el sürülmemiş olan yirmi iki bin frank birikmiş parayı cebime attım. Yirmi iki bin, yedi bin

beş yüz daha...Pekâlâ ciddi bir işe yatırılabilircek bir toplam. Şoförü klâsik ağızlarla mamuzladım. «Ha gayret. Kocamın başı belâda olabilir.» Sekize yirmi kala Bourget'deydim. Dokuzda on kala soluk soluğa Brüksel'e iniyordum.

Koruyucu meleğimi derhal tanıdım. Herhalde adamı bir gümrük memuruyla karıştıracak değildim. On kilometre öteden deyyusluğu belli oluyordu, Prince de Galles bir kostüm giymiş. Ayakkabıları gıcır gıcır, kıllı bileğinde parıl parıl nal gibi bir saat, yeşim taşından Dupont çakmağını bir o avucuna bir öteki avucuna aktarıyor. Belli sabrı tükenmiş. Kibar olmaya çalışan kenar mahalle aksanıyla Madam Gerard olup olmadığını sordu. «Evet,» dedim. Belçikanın başketine doğru yola çıktık.

Kumarbaz karılarının olması gerektiği gibi sessiz duruyorum. Arabayı kapalı gibi duran bir barın önünde stop ettirdi. İskelelerin tahta masalar üzerine ayaklar havada sıralandığı karanlık, koca bir salondan geçtim peşi sıra, dipte, alçak tavanlı, dumanlı, loş bir odaya girdik. Birtakım adamlar benimkini de aralarına alıp bir masa etrafına sıralanmış kumar oynuyorlar. Gelecek için güven veren, insana güç veren bir manzara!

Kimbilir, belki de ilk kez o günden itibaren Gerard'dan tiksinemeye başladım. O zamana kadar kendime de ona da binbir çeşit özür bulurdum. Ama o sabah onu dev aynasında gördüm. Hem de sıradan, tahta kenarlı bir aynada değil,

tertemiz, ışıl ışıl, ayaklı, kocaman bir boy aynasında. Hiç de güzel değildi. Üzerinde mavi damarların belirlediği ucu sivri koca bir burun. Boş kafasına iyice gömülmüş küçük, yırtıcı kuş gözleri. Adi bir bıyığın çevrelediği,  r k dişlerin manzarasını bozduğu yayvan ağzı.  k k ve gevşek yanaklar. Kül rengi teni, birlikte yaşıadığımız günlerin rengini taşıyordu. Evet, bir elleri kalıyordu geriye. Kartları ustalıkla kullanan beyaz, uzun, güzel elleri. Aşkla  pt ğ m o eller beni baştan çıkarmış, yaşıadığım yoksul mahallede kaç kez o Amerikan otomobilinin koltuğunda boşalmamı sağlamışlardı. Babam o ellere, iş görmeyi sevmeyen eller, derdi. Tüm gayretlerine rağmen o ellere karşı dikkatli olmamı sağlamamıştı. İşte Gerard'ın tek güzel yanı. Bu da benim için çok az artık, o zamandan bu zamana oldukça zor beğenir olmuştum.

Yanına yaklaşmamı işaret etmişti, tütün ve viski kokulu soluğunu suratımda duydum. Olanca kayıtsızlığımla getirdiğim parayı masanın üstüne bıraktım ve bir kenara oturdum. Kafam bomboş, bacaklarım uyuşuk, ağzım acı, gözlerim yana yana  ğlenin on ikisine kadar heykel kesildim orada. Bardan çıktıktan sonra gelişigüzel y r m şt k. Bir köşe başında kızarmış sosis ve patates almıştı. Paris'e dönebilmek için ancak benzin parası kalmıştı. Dönüş yolu boyunca onu terketmek istediğimi, böylesinin daha iyi olacağını, birlikte hiç bir yere varamayacağımızı söylemek istediğimi hatırlıyorum. Sonra yorgunluk, sonra orada oturmanın, canım si-

gara istediği zaman çakmağa basmanın alışkanlığı: susmuştum. Başımı ılık deriye dayamış, radyonun düğmesine basmış, yol boyunca uzanan kavaklara dalmış gitmiştim. Uyumuşum. Kuzey'in kaldırımlarını iyi bilirdim.

Bu kez... kimbilir? Beyrut, Acapulco, Zanzibar! Egzotizm arıyorum. Herhalde bu gece sosyeteye gireceğimi unutmamalıyım. Yeni bir yer! Evet! Bu akşam Costa Brava, flamenko, Costa del Sol. Bu akşam tekrar **L'Hacienda** da çalışmaya başlıyorum. Ustalığımı göstermeliyim. Kuaföre gitmek fena fikir değil! Porte de Versailles istasyonuna kadar yürürüm. Dışarda hava güzel. Aynı zamanda hem gri, hem beyaz, hem ılık hem serin. Pigalle'den uzaklarda dolaşmak, halkın arasında kaynayıp gitmekten hoşlanıyorum. Sophie'ye ıslık çalmazlar, gülümserler, sırtına vuramazlar, yüzüne bakarlar, zorla bir şey yaptırmaya çalışmazlar, «lütfen» derler. O da keyiflenir, gözlerini mahçup mahçup yere indirir, gülenlere gülümser, yumuşar, kalbinden şefkat taşar arabalarında uyuyan bebeklere. Aptal suratlı analarla konuşur. Talk kokusu, kolonya kokusu, süt kokusu... Bu el değmemiş, tertemiz yanağı okşamak üzere içinden geldiği gibi uzatıverdiği elini son anda durdurur. Geri geri yürürken, kimbilir, belki ben de bir gün bu mutluluğu tadarım diye düş kurar. Ama o cıdamla değil, asla!

Metroda Evelyne'i düşünüyorum. Benim müşterileri, aboneleri görürse **L'Hacienda**'ya göndereceğine söz vermişti. Tam güvenim yok ona, çünkü göndermeden önce kendine müşteri edinmek için elinden geleni dener. Bu da oyunun kurallarından biri. Yerinde olsam aynı şekilde davranırdım. Hem Evelyne'i severim canım.

Evelyne, hep bir hizmetçi, fahişelik sayesinde biraz birşeyler öğrenebilmiş bir andavallı olarak kalmıştı. Ama öteki karıları asıl kudurtan, türlü oyunlarına, ahlâksızca dolaplarına rağmen kıza bir belâlı yamayamamış olmalarıydı. Deauville'de hafta sonları. Sologne'da av partileri, Megeve'de kış sporları, Saint - Tropez'de golce vita, Evelyne'e bunlar vız geliyordu. Ve gebeş karılar, belâlısına kul köle karılar bunu bir türlü hazmedememişlerdi. Bir seferinde kızın kafasını kazımak için beşi birden üstüne saldırmışlardı. Hiç de ustura yemek niyetinde olmayan Evelyne'le birlikte France ve ben kaplanlar gibi dövüşmüştük. Biraz tüy dökerek, bir de elbiseden olarak sıyrılmıştım bu badireden. Özgürlüğünü kaybetmemekte kararlı bir kişinin toplumda kendine iyi bir yer ele geçirmesi zordur. İşte Evelyne'i bunun için severim. Kuzeyde bir yerde otelini açtığı vakit günün birinde zora düşer, ya da bir iş veya saklanma yerine gerek duyarsam kapısının her zaman bana açık olacağını söylerdi. İnsan öyle bir duruma düşmeyi istemese bile yine de bu sözleri duymak hoşuna gidiyor. Bu sıralar Balto'dan bir garsonla çıkıyormuş. Loulou adındaki bu bodur şişko

söylenenlere göre kıza iyi davranıyormuş, hem paralarında gözü de yokmuş. Tek kusuru alkolik olmasıymış. Ama kız ona da çare bulmuş, akşam onda çalışmaya giderken adamı kilitleyip gidiyormuş. Galiba başaracak bu işi, her görüşümde ona bol bol nasihat ediyorum. O da dinleyip dinleyip «Biraz da kendini düşünsen iyi olur» diyor.

Kendimi düşünmek! Kendimi unutmamak! Bir berbere dalmalı ve Figaro'ma şuh bir edayla: «Güzelleştir beni» deyivermeli.

4

Her yerde, hemen hemen, hep aynı şey. Salonla antre perdeyle birbirlerinden ayrılırlar. Piktapta kötü bir caz müziği çalar. Sandrine geldi mi acaba? Gelmeden önce **LacI oche d'or** da dört Martini içtim, kafam ateş gibi, şakaklarım zonkluyor. Hadi Sophie, böyle heyecanlanmak da neyin nesi, seni yiyecek değiller ya, kızlar her yerde aynıdır! Surat asıyor gibi yaparlar, senin «iyi akşamlar» dileğine karşılık vermezler, eee, ne olmuş! Hadi gir, gir içeri. Ne bekliyorsun? Keşke Gerard'ı görmüş olsaydım, iki lâf ederdik. Ne zaman ona ihtiyacım olsa ortadan kaybolur. Dostunun nerede olduğunu bilmeden yeni bir batakhane de çalışmaya başlamak insana zor geliyor.

«Kusura bakma ama giriyor musun çıkıyor musun?»

«Giriyorum.»

«Kaldır poponu öyleyse, kapıda durmak yasıaktır.»

Ne biçim konuşuyor bu da? İyi başladık.

«Herkes iyi akşamlar. Perdenin ardında (bunu) buldum.»

«Bu) dediği bendim.

«**Saint - Louis**'den geliyorum.»

«Siz Sophie'misiniz?»

«Evet Madam.»

«Peki öyleyse, Sophie umarım bizlerden hoşnut kalırsınız. Sizin için biraz değişiklik olacak. Barda çalışmak bambaşkadır. Madam Pedro size biraz bundan söz etti mi?»

«Hayır Madam.»

«Bizim kızlar sizi aydınlatırlar. Patricia ya da sen Janou küçük Sophie'mizle ilgilenin biraz.»

Madam Jacqueline pek sevdim sizi. Çocukluğumun geçtiği mahallenin kasabına benziyorsunuz. Kötü olmadığınızı, bana kötü davranmayacağınızı, ötekilere zaten davranmamanız gerektiğini biliyorum.

Consuelo güzel yüzlü, güleç, tombalacık bir İspanyol. Madrid'in kenar mahallelerinden düşmüşse benzer. Gülüşüyoruz. Popomu taburenin üzerine yerleştirdim, gerginliğim azalmaya başladı. Barın ucunda üç kız zar atıyorlar, öteki kızlar saçlarını tarıyor, yanaklarını boyuyor, alçak sesle gevezelik ediyorlar. Nerdee **Saint - Louis**'nin civıltısı, kahkahalar, şakalar, ağlamalar, nerde benim başlangıç yıllarım? Burada modası geçmiş giysileriyle kızlar yürüyen gölgele-re, tırnağı sökülmüş miskin kedilere benziyor-

lar. Korkularım dağılıyor. Etrafta hiç bir saldırganlık sezemiyorum. Neden, niçin bunlar böyle? yalnız Madam Jacqueline ve Consuelo canlıya benziyorlar.

Patricia belli belirsiz bir Güney aksanının sezildiği, yumuşak, bulut gibi bir sesle konuşuyor. Ensesinde topuz yaptığı sarı saçları ve çok hafif boyanmış yeşil gözleriyle güzel bir kız. Oval çehresi bir gülümseyişle aydınlandı, kocası yakında çıkıyormuş, o zaman işi bırakacakmış.

«Otuz üç yaşındayım. Ehh zamanıdır artık! Madam Jacqueline iyidir, göreceksin, müşteriler de öyle. Viziteler iki yüz frank, müşteri kendi gelmişse yüz onu senin, aracı getirmişse doksanı sana. Odada ne çarparsan senin. Şişe başına kırk frank alırsın. Yarım içerseniz yirmi. Ama büyüğü tercih et. Gece çıkarsan eve üç yüz frank toslarsın. Partiye çağrılırsan üç yüz alır, yüz ellisini eve verirsın. Ara sıra gösteri de yaparız, ama pek ender. İzin günlerine gelince, sırayla değişir. Prensip olarak Pazarları boş günlerdir. Ama Pazarları tercih eden kızlar da var. Bu mesele değil. Jacqueline'le konuşursun.»

«Pedro sık gelir mi?»

«Uğrar.»

«Müşteriyle nerde kalacağız?»

«Yandaki otele gidebilirsin. Enselenme tehlikesi de azdır. Odalar temizdir. Bir de Frochot sokağındaki **Macao** var.»

«İyi çalışan bir kız günde ne kadar iş çıkarır?»

«Değişir. Burada pek hırslılar yoktur. Dört, beş yüz kesersin. Janou ile Doris hariç, onlar Martinikli olduklarından meraklıları çoktur. Sen daha gençsin, neden sokakta çalışmayı denemedin? Sokak iyidir. Bazı arkadaşlarım var da...»

«Olmaz, sokak asla olmaz. Bir Martini daha alabilir miyim?»

«Sophie yavrum, daha şık bir elbisen yok mu?»

«Etek bluzla iyi çalışırım, Madam Jacqueline.»

«Göreceğiz bakalım!»

Gelsin müşteriler! Martini iyi tutuyor. Kaldırın beyler, ben böyle beklemeye alışık değilim, huylanmaya başladım bile. Hadi aslanım gel! Gel yoksa paslanıyorum. Bu saatte şimdiye kadar üç müşteriyi memnun etmiştim. Biri evin eski müşterilerinden, ikincisi taşralı hıyarın teki, bir de benimle yatakta olan yabancı. Zulumda en aşağı üç yüz frank var. Hadi delikanlı, oynativer azıcık, kıpırda yavrum.

«Consuelo sizde Brel'in (Quand on n'a que l'amour) parçası var mı?»

Evei, biliyorum, pek İspanyol dilberlerine göre değil, ama şu anda pek duygusallığım üzerimde, paramparça her yanı. Madritli kız iyi niyetle aramaya koyuldu. Böyle devam ederse iyi. Oynatmaya başladım galiba? Yok gerçek bu! Hey! Kapıdan tehlikeden habersiz biri giriyor. Kalabalık çığlık çığlığa, takdim resmigeçiti. Sophie sangrialar dolsun kadehlere. Ben bande-

rilloları hazırlıyorum. Kara gözleri üzerime dikili. Kuşkulanmaya başladı şimdi, geriliyor, yerinde sayıyor, ilerliyor. Gözümü dikme sırası bende. Dikkafalı görünüşüne, rahat kırkında olmasına rağmen genç bir boğa değil bu. Çabuk sırtıma ışıktan pelerinimi geçirin, dişlerimin arasına da bir gül... Touché, elimdeki kızıl örtüyü çekiyorum, pek sert, yine saldırıya geçiyor. Kalabalık susmuş, boğa önümde iki büklüm.

«Sophie.»

«Memnun oldum.»

Elimi öpüyor. Daha sonra öldürürüm, daha sonra. Şimdilik yanaş bakalım, bırak da seni eh-lileştireyim, boynuzlarını okşayayım. Cici boğa, Maurice, cici.

«Mösyö Maurice Minouche'un ahpabıdır. Kendisi yazardır. Yine herzamankinden mi Maurice? Arka tarafa mı geçersin?»

Perde! Jacqueline kaldırıyor. İşte böyle Maurice'le ben tüm dünyayla ilişkilerimizi kestik. Yukarı çıkmadan önce el peşrevi burada başlıyor. Tabii çıkarsa,... Ey Azize Sophie, benim için dua edin, ne olur benimle yatsın!

«Burada yeni misin? Galiba bu mesleğe de yeni başladın, yanılıyor muyum?»

«Hayır, gerçeğin taa yanıbaşındasınız.»

«Okul üniformasıyla bir içim su olurdun, ama bu çok bilmiş tavırları bırak. Ben eski ustalardanım. Kızları ezbere bilirim. İki yıldır buradan bir kızı çıkartmaya uğraşıyorum, Minouche'u, onunla evleneceğim, belâlısı derdine yan-

sın. Ama sen de pek hoşuma gittin, bu akşam bir değişiklik yapacağım.»

«Hoşuna gittiğimin farkındayım.»

«Seni dikizci seni, biraz bekle dersem, herifin biriyle tüymezsın ya!»

«Şimdi geliyorum, deyip de yıllanmazsan ve bana yanaşmanın Küveyt Emiri olmaması şartıyla beklerim.»

«Bekle beni küçük serseri, geliyorum.»

Benim kısmetim bu, yine kaçığın birine tosladık.

«Sophie, ne oldu kızım? Mösyö Maurice koşarak dışarı çıktı. Umarım adama kötü davranmadınız.»

«Ne münasebet, ne yazar bu adam?»

«Polis romanları, Minouche'a bayılıyor. neyse uzun bir hikâyedir bu,»

Janou «aşkım» diye çağırdığı bir şişkoyla gelip karşımdaki masaya oturdu. Adam kızın parmaklarını öperken Baudelaire'den mısralar okuyor.

Çılgın karı gülüp duruyor, oysa adam gerçekten kızı seviyor gibi. Jacqueline kırmızı perdenin ardında yok oldu. Geceyarısı. Çantamın içi tıngır tıngır. Gerard da telefon etmedi. Zaten Gerard çoktandır arayıp sormuyor. Ne garip gece. Yeni bir çift daha girdi, kız eteğini çekiştirerek sinirli sinirli gülüyor.

«Sâkin ol hayatım, böyle herkesin önünde olmaz. Sabırlı ol.»

Aslında kimsenin onlara baktığı yok, adam da farkında. Herif sabırsızın teki, hemen ora-

cıkta ellemek, mıncıklamak istiyor. Dokunmak, dokunulmak. İki kadeh arasında çabucak bir çek yazdı. Kız çeki aldı, eğildi. Sarışın başı masanın örtüsü altında yok oldu.

«Bak Sophie, daha fazlasını getirebilmek isterdim. Bütün meydanı dolaştım.»

«Delisin sen, bunları yerleştirecek kadar vazoyu nerden bulayım?»

«Onu da alırız. Her sabah uyandığında gül bulacaksın karşında. Hadi gel, buradan çıkalım. Başka yerde, başka ışıklar altında bakmak istiyorum sana. Bu gecenin parasını öderim. Şimdiye kadar çok ödedim zaten. Hadi kızım.»

«Ya güller?»

«Jacqueline ilgilenir. Çıkalım.»

Gerçekten garip bir gece.

«Uşüyorum. Nereye gidiyoruz?»

«Nereye olursa, aşk yapmaya. Sen bu işin kadını değilsin. Bu alçak herifler sizi ne duruma düşürüyorlar. Hadi sallanma.»

Matrak bir tip gerçekten! «Nereye olursa,» ben pek öyle düşünmemiştim. Tahta kurusu, adi sabun, ayaküstü iş kokan pis bir genelev - otelin, Pigalle otelinin basamaklarını çıkarken kafamdaki lüks apartman dairesi hayali siliniyor.

Sessiz sedasız soyunuyorum. Düş kırıklığına uğramıştım. Diz çökmüş Maurice bana bakıyor, Biçare Maurice, kalk ayağa, seni öldürmekten vaz geçtim, yorgunum yorgun. Sen de beni bağışla. Hayır, olmaz diyorsun, kara göz-

lerinde dans eden ışık beni bağışlamayacağını söylüyor, zavallı ben!

Haydi Momo, işte emrindeyim, ama çabuk gör işini. Burası kasvetli, yatak örtüsü yapış yapış. Dudaklarımı arama boşuna, onlar bana ait, dokunulmadan kalmış tek varlığım benim onlar. Uzaklaştır yüzünü, kokuyorsun. Hem o kadar çok kıpırdanma, somyayı gıcırdatmaktan başka bir işe yaramıyor. Bana öyle bakma, bu işi yapamıyorsan suç bende mi? Yok canım, güllerine, şampanyana ve cömert çekine rağmen hiç bir gayret gösteremeyeceğim. Doğru, şanssızsın, formda olduğum bir gece sana ne numaralar çekerdim, ayaklar duvarda, bel kırık. Özür dilerim, iyi bir adama benzersin, tam sevdiğim gibi azıcık kaçık, tiksindirici bir yanın yok, vücudun dipdiri, ağzın temiz, donun temiz, koltuk altların hafifçe terliyor ama bundan da şikâyetçi değilim. İyi davranmak için elinden geleni yapıyorsun ha Momo? Beni mutlu etmeye çabalıyorsun, iyi niyetini takdir ediyorum ama erkekliğin sıfır. Neyse boş ver, ikimiz de ayrı tellerden çalarak tatmin olacağız. Bu da mı dert!

«Sophie, altüst ettin beni, bir türlü uyandırmıyordum. Biraz içtim ama ondan değil. Bir sigara yakalım mı? Sonra gidebilirsin.»

«Gitsem daha iyi.»

«Minouche'a birşey söylemeyeceksin ya?»

«Tanımıyorum bile. Hem para senin değil mi?»

«Kız az kalsın benim yüzümden kurşunlanıyordu.»

«Aman tam senin kitaplarına göre bir konu, bir müşterisinin aşkı uğruna herşeyi terk eden tövbekâr fahişe, tam evde kalmış kızları ağlatacak bir roman olur.»

«Alaycı olma, sana yakışmıyor.»

«Ne biliyorsun? Bak Maurice, senin Minouche'la olan belden aşağı ilişkilerin bana vız gelir. Anladın mı vız gelir. Madem çok bilen adam pozlarındasın bırak da sana iki kelime daha söyleyeyim. Önemli olan senin paranı almış olmam. Başta! Birlikte hoş vakit geçirebilirdik. Bunu melodrama çevirdin. Bu da senin problemin. Sonra canavarının seninle gelmesi için ona epey para verdiğini unutuyorsun. Hem de çok para. Lâf aramızda Maurice, belâlısı gerçekten kariyı vurmaya kalktı mı acaba? Bırak bitireyim: yanılmıyorsam karı otuz beşinde, bunun on dört yılı bu yollarda geçmiş, karı ancak koltuk değneğiyle sürdürebilir bu hayatı. Şüpheli olmama izin ver, bu durumda duyguların rolü olduğunu hiç sanmıyorum.»

«Acımasızsın.»

«Tam değil. Bana bir sigara daha yak lütfen! Sağduyum kuvvetlidir, gerçekçi de diyebilirsiniz. Bana gelince, benim numaram film çevirmektir, uzun gece boyunca kısa metrajlı filmler. Şu anda yorgunum. Onun için çenem açıldı. Öylesine konuşuyorum. Bobinleri boşaltıyorum. Bunaliyorum, hem nasıl. Ama yine de Minouche'un rolünü oynayacak yeteneğim yok. Asla. Sen de rol yapmayı bıraksan ve elinde silâh tuttuğunu düşleyeceğine, kalemimi tutmakla yetinsen, ha-

yatın daha sade, daha rahat olmaz mı? Sende kabadayılardan cömertliği var, onların karılarıyla yatıyor, onların dilini konuşuyorsun! Eksik olan ne? Tehlikeler, kodeste geçen yıllar, ömür boyu kaçak olmak filân mı? Açıkla bana, anlamak istiyorum.»

«Sophie, gittikçe hoşuma gidiyorsun, seni tatmin etmek istiyorum.»

«Biraz anlatmak istesen daha iyi olmaz mı?»

«Bilmem.»

«Evli misin? Çoluk çocuk filân?»

«Karım onbir aydır hastanede. Üç kızım var. Minouche da onlara bayılır.»

«Neden birlikte oturmuyorsunuz?»

«Kız ceza ödüyor. Şimdiye dek on bin frank verdim.»

«İyi para.»

«Bu sadece avans. Bir bu kadar daha kaldı.»

«Tatsız.»

«Soso, bilmem sana bu gece teklif edeceğim üç ay sonra da geçerli olur mu ama çocukları da alıp hep beraber Güney'e inmek isterdim. Saint - Raphael'de bir evim var. İki hafta için beş bin versem belâlin razı gelir mi?»

«Üç ayda neler olmaz ki,... Söz vermekten hoşlanmam.»

«Ben yine de telefon numaramla adresimi vereyim de. Telefonunu ya da bizzat kalkıp gelmeni bekliyorum. Gidebilirsin.»

Zirzop ve cömert Maurice! Seninle bir süre birlikte olmak isterdim ama ya sonrası... Yok-

sa şu alnımda dolaşan sinek bir fırtınanın habercisi mi?

«Ne zamandan beri gerçek adını yattığın heriflere söyler oldun? Bu da yeni icat galiba? Sorduğum zaman cevap ver!»

«Çeki oramın adına mı kesecekti? Yoksa senin adını mı vermeliydim?»

«Kendine gel! Gittikçe daha abuk sabuk konuşuyorsun. Okşamak gerekecek galiba.»

«Beni sen zorluyorsun, imâların, budalaca sorularınla sen. Sence herife (Sophie adına yazın) mı demeliydim?»

«Mesele o değil. Hamiline de yazdırabilirsin.»

«Yaa! Hamiline olsun da ilk önüme çıkan çantamı açtığında oram buram terleyerek kazandığım parayı iç ediversin? Doğrusu ya zırvalamakta üstüne yok.»

«Sesinin tonunu alçaltmazsan dayakta da üstüme olmadığını anlayacaksın.»

«Bana bak, iki gündür birbirimizi görmüyorduk. Başlamayalım yine.»

«Bitmedi. Demek dün geceyi tek herifle geçirdin, bir tek kişiyle. Bu paraya herif canını çıkartmıştır.»

«Eğer bilmek istediğin buysa benimle yatamadı bile. Erkekliği uyanmadı. Rahatladın mı şimdi? Hem bin frankın üç yüzünü bara verece-

ğim, sonra yetmiş beş franktan iki şişe içki. Hadi, sen iyi hesap bilirsın. Kârını hesapla.»

«Dalga geçmeyi bırak, sabrım taşıyor.»

«Dalga geçmiyorum. Hesap yapıyorum.»

«Durumunu güçleştirme! Büzme öyle ağzını. Hoşlanmam bilirsın. Kimdi o herif?»

«Ne bileyim ben. Her beraber olduğumun şeceresini mi sorduğumu sanıyorsun? Hem şu kıskanma numarasını yapmayı kendini ne kadar zorlasan beceremiyorsun.»

«Bana bak suratıma gülme öyle. Bütün bir gece bir karıyı kapatan herif elbette birşeyler anlatmıştır. Hiç değilse sana telefonunu vermiştir. Ya da adresini ha? Evine mi gittin, otele mi? Adı ne?»

«Tatave. Senin eski karının çalıştığı o Pigalle denen batakhaneye gittik.»

«Kapa çenenı. Ne Tatave?»

«Bok Tatave.»

«Mahsus yapıyorsun değil mi? Canın arpa istiyor.»

«Asıl sen beni kudurtuyorsun, Sen... sen! Benim bir yerine on herifle yatmamı isterdin değil mi? İşine gelirdi. Peşpeşe on herif bana zevk veremezdi. Değil mi söyle. Ama için rahat etsin epeydir kimseden zevk alamaz oldum artık. Ne başkası ne de sen. Kimse. Bitti artık. Tamamen. Baldırlarımın arasında sadece koca bir boşluk var. Paralarla doldurulan bir kuyu sanki.

«Kes sesini, çirkef karı, kes sesini, polisleri toplayacaksın, istediğın de o değil mi, beni içeri tıktırınca rahatlayacaksın.»

«Yavaş ol. Vur istersen. Eğer hâlâ yürekliysen vur, elini korkak alıştırma. Sert vur, leş herif, canını acıtamazsın. Daha kuvvetli vur ki kalkmıyayım, senin o pis suratını göremeyeyim. Gebert beni, hadi gebertsene! Gerard oraya değil. Gerard göğüslerime değil. Canımı acıtıyorsun, Gerard dur, yalvarırım. Bak, kanıyor. Gerard vurma artık. Başıma değil, başıma değil. Elim!... Parmaklarımı ezdin. Affet beni!»

«Diz çök!»

«Diz çöküyorum ama ne olur ayağını kaldır.»

«Çirkefsin sen.»

«Nasıl istersen!»

«Ben istediğim için değil, zaten çirkefsin.»

«Evet, ben bir çirkefim. Çek ayağını.»

«**Goutte D'Or**'daki ihtiyar lesbienne karılara düşeceksin. Dünyanın kaç bucak olduğunu öğretirler sana.»

«Herhalde o zaman sende besili eşcinsellerin elinde olursun.»

«Seni bir köpek gibi geberteceğim.»

«Harca beni, bu sadece senin alçaklıklar dizine yeni bir halka olur.»

Istediğin kadar vur, artık birşey hissetmiyorum. Ama unutma, bizim kapıcı karı biliyorsun, komiseri içeri alıyor. Kasap, temizleyici, mahalleliler, herkes seni ve o kuyruklu arabalarını, seni ve o irin gibi pezo suratını tanıyor.

Ve ben gamsız uyurken, sen bir solucan gibi kodeste çürüyeceksin. Bir sabah erkenden gelip seni alacaklar.

«Bırak o makası, mikrop karı. Bırak!»

O sabah yağmur yağacak, çisil çisil, incecik, dondurucu bir yağmur. Hapisanenin ıssız avlusunda sadece birkaç resmi görevli! Hepsi bir an önce yataklarına dönmenin telâşında. Vakit şafağa yakın.

«Yaklaşma saplarım ha! Geri git.»

Korkudan kaskatı kesilmiş vücudunu ancak kollarına girerek sürükleyecekler giyotine doğru. Hıçkırarak altına yapacaksın. Paçaların, ayakkabıların bok içinde kalacak. Bok kokacaksın. Avukatın ve ötekiler burunlarını tıkayacaklar. Tahta basamakları çıkarken oltaya yakalanmış balık gibi çırpınacaksın, sen, tekir yavrusu, pulların dökülecek, umutsuzca galsamaların oynayacak, acıyacaklar sana. Yağmura rağmen susuzluktan çatlayacaksın. Çok geç.

«Eğer geyiklik mesleğini sürdürmek istiyorsan bırak geçeyim. Çekil kapıdan. Hava girsin.»

«Çıldırılmışsın sen. Nereye varmak istiyorsun? Aklını başına topla.»

«Sen mi söylüyorsun bu sözleri? Çekil, çekil be!»

«Çatlak!»

«Bırak geçeyim! Canım acıyor! Burada da beni iyi edecek birşey yok! Ne bir şey, ne de bir kişi. Kımıl da hadi!»

«Çılgın! Seni enseleyecekler! Şu aynada bir haline baksana. Polisleri de buraya toplayacaksınız! Beni düşünmüyor musun?»

«Durduramazsın beni, bir taksi çağır.»

«Anana mı gideceksin?»

«Evet. Beni bu durumda görmek hoşuna gider.»

«Geri gel sonra.»

«Patla.»

«Boursault sokağına lütfen. 51 numara.»

«Ne oldu size böyle küçük hanım? İsterse-
niz sizi bir hastaneye götüreyim ha??»

«Düdüklü tencerem patladı. İçindekiler ka-
fama geçti. Boursault sokağına hadi.»

Sonrada hastaneye giderim. Mutlaka. Size söz veriyorum şoför bey, tasalanmayın. İşte böyle, artık taksi şoförlerine hesap verecek kadar düştüm, ağzım şiş olmasa kahkahayı basacaktım. Ya öteki süprüntü! Bavulunu hazırlamıştır bile. Tabii vurup kafayı yatmamışsa. Beceriksiz herif. Bazan Tanrıya ne günah ettim de bu cezayı başıma sardı diye merak ediyorum. İlerde, eğer ilerim olacaksa, dikkatli olmalıyım. Acımasız olacak küçük bey, hattâ tehlikeli.

Bu arada benimkini görünce Maurice'in suratının alacağı ifadeyi merak ediyorum. Önce onunla kapı arkasından konuşsam daha iyi olur. Şaşırarak. Beni bu kadar tez beklemiyordur, ama ne yapayım, başıma gelenler de onun yüzünden. Beni unutmamış olsa bâri! Erkeklerin ipiyle kuyuya inilmez. Öyle umulmadık tepkiler gösterirler ki! Bir gün senin için ölürlere biterler, bu hayattan kurtarmalara kalkarlar, sen düşlerindeki kadınsındır, ideallerisindir. Ertesi hafta gelir, sa-

na hiç benzemeyen hattâ tam tersin olan bir karıyı seçip, burnunun dibinden geçip giderler. Aman dikkat, sakın gülümseme, hattâ bir selâm bile verme, suratlarını asıverirler. Seni çoktaaan unutmuşlardır, güzelim. Israrın onları rahatsız eder, bakışlarında horgörüyle tiksınme arası birşeyler okursun. Seninle nasıl yatabilmişler acaba? Ne garip! Neyse ki önlerinden yeni bir kık kıvrıla kıvrıla tırmanmaktadır basamakları, hemen yanıbaşlarında. Sana son bir kez bakarlar, artık esrar kalmamış, herşey apaçıktır aranızda. Tüm erkekliğini şahlandıran kadını sonunda bulmuş, sen ise bir müşteri, hem de iyilerinden birini kaybetmişsin. Oysa üç aydır her hafta muntazaman aynı herifle yatıp kalkmışsın. İşte böyledir herifler, yanar döner... Hepsi değil neyse ki! Şimdi tek umut Maurice'in hatırlayanlardan olması ve taksiyi savacak parayı vermesi.

5

«Merhaba ablacığım,

İki gündür yanında dinlendiğim bir müşterimin evinden yazıyorum. Telâşa kapılma. Benî ıslak havluyla bağlamalara filân kalkmadılar. Sırtıma bıçak saplayan da olmadı. Sadece Gerard'la biraz atıştık, hani şu filmlerdeki gibi kanlı bıçaklı! Nedeni hiç! Boktan bir çek hikâyesi. Şimdi yazması çok uzun sürer. Müthiş kafam bozuk. Üç kez sana telefon etmeye çalıştım, her seferinde meşgul olduğunu söylediler. Yakında zengin olacaksın bu gidişle. Eğer bir gün olursan bana da kenarından kıyısından tattırırsın inşallah! Çünkü benim işler terso! Benimki gibi bir herifle tüm hayat boyu yaşamak cenazemle yan yana yürümek gibi bir şey, ola ki tası tarağı toplayıp kirişi kırabilmeli. İki gündür zaten kafamda hep bu fikir, bohçamı dürüp herifle aramda mümkün olduğu kadar çok mesafe bırakmak niyetindeyim.

Toulon'a inmek isterdim ama meteliğe kur-

şun atıyorum. Anamın kirasını ödedim, çocukları baştan aşağı giydirdim. Onlar da her seferinde bana senden haber soruyorlar ve seni pek çok özlüyorlar. Babamdan hâlâ bir haber yok. Ama durumunda iyiye doğru bir gelişme olmadığını sanırım. Mahkeme sonuçlandı, bilmem haberin var mı, üç yıl yedi zavallı moruk. Bu yaşta böyle numaralara karışmak ne salaklık! Geçmişine bakarak rahat rahat çektirecekler bu cezayı. Çok acıyorum, çünkü severim onu. Her kapı çalınıştâ odur diye koşuyorum. Hâlâ gelmeyeişine bir anlam veremiyorum. Hatalıydı, ama ben kin gütmem, istediğı kadar saklarım. Eninde sonunda babam!

Ya sen koca kız, sen nasılsın? Aşkların ne âlemde? Ya işlerin? Seni çok görmek isterdim! Birbirimize anlatacak o kadar çok şey var ki! Son görüşmemizden beri daha mı mutlusun? Yves o küçük kızla ilişkisini kesti mi? Sonunda çocuğı aldırđı mı? Ne budalalıklar, şu erkeklerde hiç kafa yok vallahi! Eğer senin sözünü dinleseydim ben de bu durumda olmazdım, ama neye yarar... İnsan kaderinden kurtulamıyor.

L'Hacienda'da çalışmaya başladım. Victor - Masse sokağındadır, bilirsin. **Saint - Louis** yattı. Bizim karının yedirdiğı bu rüşvet varken yakında tekrar açılır kuşkusuz. Ben, şahsen, tekrar orada çalışmak istemiyorum. Boğulmaya başlamıştım zaten.

Bak ablacığım, on beş güne kadar **La Boheme** açılıyor. Benim yerim şimdiden hazır, moruğün kızlara ihtiyacı var, sen de kalkıp geliverse-

ne! Eminim hemencecik alır seni de. Önceleri sen ve Yves bizde kalırsınız. Bizde başbaşa oluruz. Ne güzel, sana öyle ihtiyacım var ki... Yarın, en geç öbür gün, eve dönmeyi düşünüyorum. Mektubumu alır almaz telefon et bana. (Ekspres) yolluyorum. Seni bekliyorum.

Kardeşin

PS : Prevantoryumda yattığımız zamanlar mektupların başına koyduğumuz haç işaretlerini hatırlıyor musun? Sıkılıyoruz anlamına gelirdi.»

La Boheme'in açılışını ben yaptım. Kırmızı ipekli eteğimle, kalçalarımı kıvıra kıvıra kızların başında zebani gibi dolaşıyordum. Ona buna bedava nasihatlar veriyordum. Beni sayıyorlarmış gibi görünüyorlar ama aslında benden korkuyorlar. Kızların çoğu yeni başlıyor. Vicky Renato'sunu düşünürken elindeki çilleri sayıyor. Herifin ona verebildiği topu topu ayda dört gececik. Kız her hareketiyle ne derece yangın olduğunu belli ediyor.

Salonu pistten ayıran dövme demir parmaklığın ardından Fabienne'in mambo ritmiyle kıvrımlarını izliyorum. Güneşin kızı Fabienne, Paris meydanının namı muhabbet tellâlı Carlos'un elinde on iki karı var, harıl harıl çalışıyorlar. Fabienne benim müşterilerimi ayartmaya çabalıyor. Suratına tükürsen yağmur yağıyor diyen cinsten. Ama ben yutmuyorum. Bence İsa

emekliye ayrılmıştır, yaşasın yerine gelen, ama o gelenin de bir sağ tokadı var ki evlere şenlik!

Sandrine'le Nathalie bara oturmuş müşteri beklerken kâğıt oynuyorlar. Nathalie'ye «Karides» diye isim takmışlar, kokuyormuş. Kızların ikisi de birbirinden avanak, yarım metreden aynasızla zamparayı ayıramayacak cinsten. Bu yüzden Karides sokakta çalışmayı bırakmış. Bu Yahudi kızı teneke mahalleden bir Yahudiyle evli, herif kızı pek şımartıyormuş. Fabienne kız için kokuyor, diyor ama ben daha farketmedim.

Sandrine zarı düşürdü, aval aval bakıyor, kız Noel'de mezeci vitrinine konmuş içyağı gibi yumuşak. İsteddiği zaman güzel olabiliyor. Jean-not namında, ara sıra kızın tombul yerlerine şiş batırmaktan hoşlanan kiskanç bir Parisliyle evlenmiş, boşanmış ve tekrar evlenmiş. Kızı Saint - Louis'de tanımış, adını da ben takmıştım. Bir türlü kendine bir çalışma adı seçememiş, bana «Corinne olsun, kızımınki gibi,» demişti. Herşeyi birbirine karıştıran, zerre kadar hayâl gücü olmayan gerçek bir bok çuvalı.

Tezgâhın öte yanında Madam Rose bulunuyor, gözü saatte. Heyecandan allak bullak olmuş suratından sabırsızlık okunuyor. Saat on, ne bir zampara geldi ne de başıbozuk. Clairveaux'da on beş yıl yatacak olan piç kurularını besleyebilmek için pezevenk yardımcılığı yapıyor. Pek aramız yok onunla. Barda servis yapan Josepha'yla da öyle. Bu Korsikalı kız azgın bir erkek düşkün. Gözleri keder dolu. Bir saate kalmaz, bizim gitaristler Pedro'yla Miguel görü-

nürler, parmaklarında neşeli seslerle salona dalıp benim şarkımı çalmaya başlarlar. Herkesin pastadan pay almaya hakkı var. Çılgınca dans edeceğim bu gece, kendimden geçercesine, unutmak için dans edeceğim. Gelecek hafta ablam geliyor, onu düşünmemek için, artık para bulmak için çantamı karıştırmayan, ya da madeni beş franklıkları biriktirdiğim süt şişelerini kırmayan, sadece komodinin ilk çekmesini açarak parasını alan Gégé'yi düşünmemek için dans edeceğim. Gégé! Yeni arabasıyla doğum yeri olan Berry'de birkaç gün geçirerek barışmamızı kutladığımızdan beri herşeyin yolunda gittiği kanısında, artık hesaplarını gizlice salonunda tutuyor. **L'Hacienda** ile **La Boheme** arasında gidip gelmekten başı dönen Maurice'i de düşünmemeliyim. Boursault sokağındaki döküntü evinde şafak sökerken ki öpüşmelerimizi, uyuklu beraberliğimizi düşünmemeliyim.

Boş geceleri, hüznü şafakları unutmamalı. Dostu Jean - Jean işleri karıştırdığımdan, artık onunla ilgilenmememi emrettiğinden beri haber alamadığım France'ı unutmamalıyım. Tahliye olunca Korsika'ya geçip yirmi bir yaşına basana kadar orada kalacakmış. Güneş ve denizin dolduracağı bir yıl, tam yaşanılacak hayat! Bir türlü inanamıyorum yine de. Oysa gerçek, «Erkek» sözü tartışılmaz. Kapıdan birileri girdi, kalbim çarpıyor. İnşallah beni seçerler.

Simon, yeni gelenin kulağına doğru uzanıyor, parmağıyla beni gösteriyor, adam kabul ediyor, zaten ayrıntılarla vakit kaybedecek bir ti-

pe benzemiyor. Rose öteki kızların öfkeli bakış-ları altında bizi bir köşeye yerleştiriyor. Bir şişe teklif ediyor, adam yarım olsun yeter diyor, he-rif kaçın kurrası, onu da öyle kabul etmeli!

Josepha poposunu kıvıra kıvıra yaklaştı. Tıpa fırladı. Şerefe mi içmeli? Belki havayı biraz değiştirir.

«Şerefinize, oh epey de soğuk!»

«Siz için, ben hiç şampanya içmem.»

Al işte!

«Buralı değilsiniz sanırım, diliniz...»

«Bunlara ne ödeyeceğim?»

«Durun bakalım, daha yeni oturduk.»

«Hepsi kaç?»

«Yüz elli frank, ayrıca oda için yirmi ve şam-panya için kırk beş frank. Keyfimize bakalım. İsterseniz barda hizmet eden kıza da bir bahşiş bırakabilirsiniz. Ama zorunlu değil.» **La Bohe-me'le Macao** arası bir sokak. Simon göz kırpı-yor, altmış frangı onun. Genellikle adamlar da-ha merdivenlerde saldırmaya başlarlar, ama bu galiba pek içine kapanık. Kapı kapandı, baka-lım neyle karşılaşacağız?

«Soyunmana gerek yok, sadece külotunu ve çoraplarını indir.»

Hoşuma gitmedi bu herif... hiç hoşuma git-medi.

«Siz soyunmayacak mısınız?»

«Etek traşı yapmam için ne istersin?»

«Yüz.»

«Yetmiş yeter.»

Sophie ne yapıyorsun? Sophie enayi mi-

sin? Herifin elindeki usturayı görmedin mi, sapı kemikten gerçek bir ustura. Ustelik burada yatağın başında zil de yok. Ya keskin tarafı? Gırtlığını keserse hiç sesin çıkmaz. Aman Tanrım, ne alıkmışım, ne geri zekâlı karıymışım, bittim artık.

«Bacaklarını aç, kollarını ensende bitıştır.»

«Nasıl yapacaksın bu işi? Bu yaldızlı kâğıt ne?»

«Hatıra olarak bu kâğıda sarıp götüreceğim.»

Aman Tanrım eğer bu işten sağ salım yakamı sıyrabilirsem... Asla, asla bir daha yapmayacağım. Herif butlarımı doğrayacak, gırtlığımı, göğüslerimi doğrayacak. Kasıldığımı, korktuğumu hissetmemeli, gülümsemeliyim ona, sınırlı görünmemeliyim. Aman Tanrım ne olur koru beni, böyle günâhkâr bir şekilde ölmek istemiyorum. Ya müşterilerim, müşterilerimi de kaybedeceğim, bundan sonra görünüşüm çok çirkin olacak! Ya Gégé? İşimiz var. Tanrım yolumu kaybettim, ne olur bir tufan yarat, kapıma bir melek gönder, dayanamıyorum artık, bir şeyler olmalı, yangın, baskın, kıyamet, ne bileyim? Kurtulmalıyım buradan.

«Bakma, indir ellerini. Toparlanabilirsin şimdi, görünüşün bombok.»

Bu herif gerçekten kaçtı, hattâ zırdeli, iyi kurtuldum yine. Ayy! Ağlamak istiyorum. Çıksın dışarı, yok olsun şu herif. Ne boktan dünya! Ben hep böyle manyaklara mı toslayacağım, kendim-

den iğrenir oldum, iyice batağa gömülüyor, al-
çalıyorum galiba.

Selâm kızlar! Hepinizin yüzü gülüyor, ne o?
Yoksa geri dönmeyeceğimi mi düşünüyordun-
uz? Yanıldınız! İyi akşamlar Madam Rose!

«İyi akşamlar Sophie. Dipteki masadan sizi
bekliyorlar.»

«Müşteri mi? Ne çabuk! **Good.**»

«Hayır, genç bir kadın.»

«Kadın mı?»

«İyi akşamlar.»

«Siz Sophie misiniz?»

«Evet.»

«Kocam kodeste sizi tanıyan kimselerle be-
rabermiş. Şahsen sizi değil, kocanızı. Sizin iyi
bir kadın olduğunuzu söylemişler.»

«Sevindim buna.»

«Ziyaret odasında sizinle çalışmış olan gü-
zel bir sarışına, Josianne'a rastladım.»

«Kocan Melûn'da mı?»

«Öyle. Bana bir gün çalışmak istediğim tak-
dirde, **Saint - Louis'**ye gidip kendisini görmemi
söyledi. O yoksa Sylviane ya da Sophie'yi sorma-
lıymışım. Fontaine sokağına gittim. Sizi **La Bo-
heme'**de bulabileceğimi söylediler.»

«Uzun sözün kısası iş arıyorsun! Daha ön-
celeri çalıştın mı bâri?»

«Bir ay kadar Grasse'da bir evde çalıştım.»

«Topu topu o kadarcık mı? Neden orada kalmadın? Rahatın yerinde değil miydi?»

«Tam mezbaha yeri. Yalnız Araplar gelir.»

«Sen dur ben gidip iki konyak alayım.»

«Hayır Madam, ben içmiyorum.»

«Bir kadeh konyak alırsın canım. Sonra rahat rahat konuşuruz.»

Bu gece hayra çalışıyoruz! Şimdiye dek hiç bu kadar müşkül durumda kaldığımı hatırlamıyorum. Kız epey sarsılmışsa benziyor, hiç de öyle feleğe rest çekmiş tiplerden değil. Olayların zoruyla mahallesinden ayrılmış kendi halinde bir ev karısı. Eteğinde bir iki de çocuk varsa hiç şaşma.

«Bunu ıslatalım. Emin ol iki kadeh attıktan sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Çin-çin! Ne zaman başlamak istersin? Moruğun kızlara ihtiyacı var. Seni kabul eder sanırım.»

«Öyle mi dersiniz?»

«İstekliysen olur bu iş. Adın neydi?»

«Claudine.»

«Meslek adın yok mu?»

«Orada Claudia derlerdi.»

«Orayı unut. Prevantoryumda sana çok benzeyen bir arkadaşım vardı, adı Maloup'ydu, tatlı mı tatlıydı.»

«Çok iyisiniz.»

«Öyle derler. Kocan ne yaptı da kodese düştü.»

«Evleneli dört yıl oluyordu. Küçük kızımızla birlikte sâkin bir yaşıntımız vardı. O dışarı çıktığında hiç bir şey sormazdım. Bazan taşrada

iş i olduğunu söyleyerek birkaç gün ortadan yok olurdu. Elleri kolları ş ampanyalar, kü çü ğ e ve bana hediyelerle dolu olarak dö nerdi. Taş kın bir mizacı vardı. Ö nemli olan senin mutlu olman, derdi bana. Hep aynı evde oturduk. Hâl â da A-boukir sokağındaki iki odada yaşamaktayım. Ne yaptığını düşünmezdim hiç. Altı ay kadar oluyor, polis kapıya geldi dayandı. Isabelle'i kapıcıya bıraktım. Ne korkunçtu. On beş saate yakın beni karakolda tuttular, sorguya çektiler. Ellerim kelepçeli, bir hü creye kapatılmış tım. Sık sık gelip beni sorguya çekiyorlar, bana yalancı, ş ıllık, diyorlardı. Dö vdüler, sonra beni hapse atmakla, konuşmadığım takdirde Isabelle'in üstündeki analık hakkımı kaldırmakla tehdit ettiler. Ama söyleyecek bir şeyim yoktu, hiç bir şey bilmiyordum ki. Bebert'in hırsız olduğunu onlardan öğrendim.»

«Ağ lama. Burada cebin para görür, hayatın de ğ iş ir.»

«Hayatım ha! Bebert beş yıl hüküm giydi. Hayatım böyle mi de ğ iş ir dersin? Para midemi bulandırıyor, avukatlara neler yedirdiğ imi bir bil sen. Ş arta ba ğ lı salıverilmek için on bin frangım gitti. On bin! Hiç bir zaman bu kadar para bulunabileceğ ini düşünememiş tım. Kocamın ortaklarının tavsiyeleri üzerine para kazanmak için Grasse'a gittim. Bebert'e haber vermeden beni orada iş e yerleştirdiler. Kocam bir duysa hepsini gebertirdi. Tabii asla bilmeyecek. Parayı ortaklarının verdiğ ini söyledim. Ona kalsa böyle bir şeyi asla kabul etmezdi. Gidiş geliş le-

rim sırasında, usul usul ben alıstırdım onu, kantinden canının çektiğini alabilmesi, ufaklığın gereğince beslenebilmesi için vs.... Beş yıl dile kolay. Çıktığında kızı dokuz yaşında olacak, bense yirmi altı, anlayabiliyor musunuz? Eğer birşeyler yapmazsam dayanamayız. Şimdilik kızım bir dadının yanında. Onu yanıma almak istiyorum, ondan başka kimsem yok, bir gündelikçi tutup ben çalıştığım sıralar ona baktırabilmek istiyorum. Kısacası yavrumu yanımda istiyorum.

«Yarın dokuz buçukta başlarsın. Kuaföre gidecek paran var mı?»

«Meteliğim yok.»

«Al şu yüz kâğıdı, yarın ödersin. Al canım. Sana söylemiyi unuttukları bir şey var. Ben gü-leryüzden hoşlanırım, hadi gülümse biraz. Biraz. Biraz para kazanınca dişlerini de yaptırır-sın. Daha da güzel olursun. Tamam mı? Şimdi benim gitmem gerek. Yarın dokuz buçukta bek-lerim.»

«Sağolun Madam, Yarın görüşürüz.»

«Sophie. Madam sözünü barın ardındaki iki cadıya kullanırsın. Haydi güle güle git.»

Kapı kapandı. Kızlar diş gıcırdatıyorlar.

«Amma da pozdu ha! Ne istiyormuş?»

«İş arıyormuş. Yarın başlıyor.»

«Yaa, şimdi artık onu bunu işe almaya da mı başladın? Madam Pedro'ya sormadan?»

«Sonradan işten de atabilirim. Eğer kıcına tekme yeyip sokağa düşmek istemiyorsan sö-züne dikkat et Miss Merguez.»

«Aman bu Sophie de gün geçtikçe alingan oluyor. Değil mi kızlar?»

«Alinganlık değil, sizin gibi hıyar karıları her gün dinlemenin verdiği usanç. İstersen bozul ama yanıma fazla sokulma bacağını eline veririm.»

«Sophie, yetti artık. Sen kendini ne sanıyorsun? Bu sindirme fasılları daha ne kadar sürecek? Siz de burada arkadaşlarınızla aynı sıfatla bulunuyorsunuz. Sesinizi yükseltecek bir nedeniniz yok. Eğer böyle sürerse Madam Pedro'ya haber vermek zorunda kalacağım.»

«Hemen haber verin öyleyse. Ben de zaten onunla konuşmak istiyordum.»

«Küstahsınız. Benim zamanımda...»

«Sizin zamanınızda ben daha babamın yumurtalarından çıkmamıştım.»

«Benim oğlanlardan biriyle evli olsaydınız...»

«Boşanmak için müracaat etmiş ve bu işi bitirmiştım bile. Yeter artık. Bu akşamlik burada kesin. Rose ve sen Arap kızı, para vermek dışında benimle konuşma. Josepha, bana bir konyak daha dolduruver. Yüz yirmi papel. Bektan başladık.»

ikinci bölüm

1

Biz de orospu doğmadık!..... Orospuluk etmek sonsuz bir kışı yaşamak gibidir. Önceleri imkânsız görünür, ama sonra, zamanla, Güneş sözcüğünün insanlar tarafından uydurulmuş olduğuna inanırsınız.

Hepimizin, bir kuaför salonunda, ya da büyük bir mağazada, sahnede, fabrikada, ya da bir yazıhanede, bir başlangıç günümüz oldu. Hepimiz göğsümüzün sol kenarında garip bir kaşınma, karın boşluğumuzda bir yanma duyduk: becerememe korkusu. Titiz bir ustabaşına, otoriter bir kısım şefi, sert bir patron ya da isterik bir rejisöre düşme kaygısını tattık. Gözleniyor, inceleniyor, yargılanıyor gibi hissedersiniz kendinizi. Hepimiz o elimizi ayağımızı kesen korkuyu duymuşuzdur ilk kez; ama orospuluktaki tek fark, kapı üstünüze kapandığında artık kaçacak yer kalmayıştır. Yol çıkmaz, imdat kapısı da yok.

Temiz ya da pis bir odada bulursunuz ken-

dinizi, elinizde bir havlu, karşınızda bir yabancı. Siz geriledikçe o ilerler ve oda genellikle daracık olduğundan birden sırtınızı duvara yaslanmış bulursunuz. Herifin kolları gövdenizi sarmıştır, yapış yapış ahtapot kolları gibi her yanınızı dolandır, oranızı buranızı sıkıştırır, yoklar, tartar, çeker çekiştirir, sonra da yatağa sürükler. Canavar aceminin kokusunu almıştır. Eline düşen avın tadını şimdiden duyar gibidir. Dudaklarının kenarında beyaz bir köpük belirir, gözleri belirmiş, surat morarmıştır. Siz, suratınız kâğıt gibi, kolunuz kanadınız kırık, çarmıha gerilmiş gibi yatağa uzanmış öldürücü darbeyi beklersiniz. Oyle zavallısınız ki, yıkanmak, para almak gibi en temel tedbirleri bile unutmuşsunuzdur.

Adamın pantolonunun önünde ur gibi büyümekte olan şişkinliğe alık alık bakarsınız. İş uzadığında, herif salyalı ağzıyla size bakmaya devam ettiğinde sabrınız taşar nerdeyse, tavana bir göz atarsınız, bakışlarınız çatlaklar, örümcek ağları boyunca kayar gider. Bir an için olsun kâbustan sıyrırırsınız kendinizi. Evinizdesiniz, avluda, ıhlamurlar altında seksek oynuyorsunuz. Sanki dünmüş gibi gelir ve kendinizi neredeyse iyi hissedersiniz, düş uzasın diye gözlerinizi kaparsınız. Yarım saniye sonra açtığınızda, gerçek sizi kör eder. Koca bir erkeklik organı şeklindeki gerçek! Tam aile babalarına göre bir organ, biraz yumuşak ama yine de uyanık.

Adam üstünüze çullandır, gözü kara, size küçük kızım der, sevgili yavrum, bakirem, cilde-

lim, bal kutum, pasaklım, tatlım der. Dişlerini gıcırdatarak, arap atı gibi saldırır, soluk soluğa, ter içinde. Ve adam bir ayın pehrizini salgılamak, sen taş gibi kalırsın, bacakların açık, kolların sarkık, bakışların sâbit. Kirlenmiş hissedersin kendini, yıpranmış, mahvolup gitmiş. Yorgun efendin, kan ter içinde azıcık kendine gelebilmek için sana bütün ağırlığını hissettirerek uyurken garip fikirler geçer kafandan. Efendi, ağırlığından seni azad etmeğe tenezzül ettiği vakit, kurulmuş bir makina gibi doğrulur, için bulanarak oturursun. Musluğu çevirmek için bir süre beklersin, biraz toparlanmaya ihtiyacı vardır. Suyu akıtırsın, önce soğuk, sonra sıcak, daha sonra ikisini birden, sonuna kadar. Sabunu alır ve hırsla bacaklarına, karnına, göğüslerine, koltuk altlarına, gözlerine sürtmeye başlarsın. Bırak yansın. Kendini paralarcasına temizlenmek istersin. Sürt, sürt, serin su uyandır-sın seni, kendine getirsin... Bağırırsın: «Sevgi-lim, hediyemi unutma.» Artık kendini kabul etmiş gibisindir.

Adam senden önce hazırlanmıştır. Odanda yalnızsındır artık: masanda yüz elli frank, yüz olmuş ya da elli farketmez. Bir an önce kendini dışarı atabilmek için çantana tıktırıriversin parayı. Otel kapısından çıkarken ürkek ürkek, hırsız gibi bir sağına soluna bakınırsın. Temiz haya! Hava istersin ciğerlerine. Güç kazanmak için bakmadan paralarına dokunursun. yüz elli frank, yüz ya da elli olmuş. Hemen projeler yapmaya başlarsın. Yoldan geçen arabalar ıslatır. Kanallar

tıkanmış ne yaparsın. Gözlerin kirlenen çoraplarına ilişir. Küçük kara lekeler bacaklarını kirletir, baldırına hatta taa kalbine kadar. Bitsin bu iş artık, dersin, şu kayıtsız geçip giden arabalardan birinin altına atıver gitsin kendini. Daha tam orospu olmamışsın. Henüz başlıyorsun, üstelik orospulukta başlangıç çok zordur. Hele senin için, bayağı acıklı.

İlk müşterimin adı Jacques'dı. Jean Sablon'a benzerdi. Daunou sokağındaki bir otele gitmiştik. Orada her şey tam anlattığım gibi olmuştu. Kötü anıları unutmak gibi iyi bir yeteneğim olmasına rağmen bunu unutmayı bir türlü beceremedim. Elbette, herşey yerden bitercesine basit bir raslantı sonucu ortaya çıkıvermedi. Zincirleme olaylar, raslantılar sonucu bir akşam üzeri iş dönüşü kendimi yolun başında buldum.

Hergünki gibi saat altıda bizim köşedeki Mado'nun meyhanesine uğradım. Bu saatlerde orada annem sinirini yatıştırmak için bir tek atarken babam akranlarıyla kâğıt oynardı. Aylardan Haziran, yaşıma da yirmi olduğundan hava çok güzeldi. Elimdeki filenin her sallanışında iade edeceğim şarap şişeleri bacağıma dövüyordu. Apartmanın üçüncü avlusundan geçerken bir şarkı mırıldanıyordum. Açık pencerelerden spiker Catherine Langeais'nin sesi duyuluyordu. Başımın üstünde televizyon antenlerine takılmış mavi bir gök parçası sallanıyordu. Hoche soka-

ğı adamakıllı burjuvılaşmıştı. Hayat güzel. İki aya kadar evleniyorum. Şimdiden bir düdüklü tenceremle iki düzine kurulama bezim var. Evimize gelince, o da var. Porte de Vanves'da nişanlımın büyük annesiyle paylaşacağımız iki oda, mutfak, tuvaletten ibaret kutu gibi bir apartman dairesi. Büyük anne yetmiş sekizinde, nasıl olsa yakında temelli bizim. Hayat gerçekten güzel. Jean - Paul'un Renault'da teknik ressam olarak iyi bir işi var. O bin iki yüz frank, ben de dokuz yüz kazanıyorum, ikramiyeler vs. de cabası. Jean - Paul çabucak çocuk sahibi olmak sevdasında. Hakkı var, dört yıldır bekliyor.

Evden iplerimi koparmakta öylesine acelem var ki onu adeta yakışıklı buluyorum. Başıma kötü birşey gelemes artık. herşey şakıyor etrafımda, herşey tozpembe. Kapının önünde oğlanlar birdirbir oynuyorlar, ağızları karamelâ dolu. Hepsi de birbirine benzerler, aralarından kardeşlerimi seçebilmekte güçlük çekiyorum.

Başım dimdik, ilerliyorum. Alt katta, paçavralarla, sardunyalar arasında Madam Parme'in kanaryaları kafeslerinde kanat çırpıyorlar. Ve birden! Hop! Kapıdan çıkar çıkmaz güneş çarpmış gibi oluverdim. Bütün kromeleri pırıl pırıl, saldırmaya hazır bir kaplan gibi tam karşımda duruyor. İhtişamıyla mobiletleri, bisikletleri silindirik gibi eziyor, kendiden emin, adam kandırmaya gelmiş bir kahpe, yoksulluğa burun kıvırıyor. Pıslı portbagajları, gidondan sarkan plâstik süsler, oraya buraya asılmış minicik, uydurma süs bayrakları, meyhaneye fabrika a-

rasında gidip gelmekten yorgun düşmüş, dümdüz olmuş lâstikleriyle durduğu yerde tükenen, günden güne Haziran ayının asfaltına gömülen bisikletler ne âdi kalıyorlar. En sâkil bisiklet de babamın ki! Bir yıldır yeni bir boya çekmekten konuşup duruyor. Hele yenisini alabilmek olacak şey değil!

Cin çarpmışa döndüm. Duvara dayandım. Bu şaheser acaba kimin ola ki? Böylesine güzel bir âleti son kez buralarda görmemin üzerinden altı yıl geçmişti. Ablamın ikinci nişanlısı Korsika'lı Louis'ye aitti o zamanki. Burada böyle kazık gibi duracağıma gidip bir göz atmalı, etrafını dolanmalıyım. Koltuklar sıcacık, sanki güneş şişirmiş. Ön tarafta bir paket Amerikan sigarası. Yandaki aynada kendime bakıyorum, dudaklarımı ıslattım, kaşlarımı düzelttim, kazağımı çekiştirdim. Tanrım, ah, bunu kullananın yanına bir oturabilsem, kulaklarımda stereo'nun sesi, ağzımda Lucky Strike'ın tadı, ne güzel şey. Bu koltuklar çok rahat olmalı; şöyle bir kurulu-verip kenar mahalleden kaçivermek; ne bir anı, ne de pişmanlık duygusu. Hadi canım, kaçırıyorum galiba. Sahibi petrol kralı da olsa yine onunla kaçmam. Ona sadece «Beni şöyle bir dolaştırıp evime bırakın, Ağustos'ta düğünüm var,» derim. Ya da hiç bir şey söylemem, kırmızı derinin üstüne şöyle bir yaslanıveririm. Belki Ma-do'ya gittiğimde beni fark eder. Yakışıklıdır da belki. Ama ya meyhanede değilse, acaba burada mı beklesem?

Bacaklarımın arasında şişeler, boynum

batmakta olan güneşe doğru eğilmiş, kaldırıma oturmuş, öyle bir düşlere dalmış gitmişim ki!... Gitmek, kaçmak, ah kaçabilmek. Sokağın öte yanında veletlerin kahkahaları göğe yükselen sabun köpükleri gibi patlıyor. Bütün bunları unutabilmek, bu kara parmaklıklara salkım salkım yapışmış veletler, başka eğlencesi olmadığından ardından birinin gelip geçenleri gözlediği bu sararmış perdeli pencereler; burada herşey casuslanır, en küçük hareket, kaçamak bir öpücük, derhal sağa sola yetiştirilir, büyütülür, kirletilir, pis ağızlarda sakız olur. Burada yaşanmaz, gözlenilir ve ben gözaltında yaşamak istemiyorum artık. Bizi iki odamızdan atabilmek için imza üstüne imza toplayan bu bina halkının adını bile duymak istemiyorum. Artık hakaret görmekten, boyuna topal kapıcı tarafından yoldan çevrilip cam kıran kardeşlerim hakkında yakınmalar işitmekten canıma tak dedi. Duvarlarda orospu sıfatının yanında anamın adını okumaktan bıktım. Babamın hapisane yıllarının faturasını ödemekten bıktım. Hem kendi zaten fazlasıyla ödedi. Haftanın beş günü çat kapı, her sefer başka bir bahaneyle gelen sosyal hizmetler görevlisi karının suratını görmekten usandım.

Sözde iyi niyetli olmaya çalışarak:

«Günaydın yavrum,» der. «Anneniz burada mı?»

Hayır Madam, annem köşedeki meyhanede, babam da orda. Yataklarımızda çarşaf olup olmadığını mı görmek istiyordunuz? Ne aksi, tam bu sıra anamın babamın yokluğundan istifade,

ablam onların yatağında iş tutuyordu. Yooo, içeri girmenize izin veremem. Lulu zaten bu hafta dört kez rahatsız edildi, sonunda kızı frijid yapacaksınız. Yaa, demek en küçüğü merak etmişsiniz! Hiç meraklanmayın mide daralmasından ameliyat olduğundan beri ona iyi bakıyoruz. Ben mi ne yapıyorum? Hâlâ çalışıyor muyum? Elbette, tabii çalışıyorum.

Bakın Madam, ben sizi iyi tanır ve o iyi ah-lâk öğütlerinizi pek iyi bilirim, sizinle bir işim olmuştu. Hatırladınız mı? Diplomamı almama altı ay kalmıştı. Ablam evden kaçmıştı. Birden yıldırım gibi yaşantımıza girdiniz. Pazar günlerimi ders çalışarak geçiriyordum, oysa siz beni kurtarmaktan, aile çevresinden ayırmaktan söz ettiniz, okuldan atıldım. Bu sınavın benim için ne kadar önemli olduğunu asla anlayamayacaktınız. Bu ailenin başucuna diplomasını asabilecek tek bireyi olacaktım. Ve tüm aile, sekiz kişi bu kâğıtlar gurur duyacaktık. Ama siz anlamadınız, sayın sosyal görevli hanım, kenef psikoloğu, ve tuttunuz beni benimkinden çok daha bozuk, yalancılık ve ikiyüzlülüğün yumuşacık koltuklarda çiçek açtığı bir ailenin yanına verdiniz. Haaa! O koltuklara oturmama da asla izin verilmezdi.

Chavanne - sur - Surant'daydı. Hatırladınız mı? Hayır mı, yaa demek arasıra belleğinizde boşluklar oluyor. Oysaki bir gün jandarmaların gelip o oturaklı evden götürdükleri küçük kız bendim. Nedeni mi? Önemsiz, kuşku verici görünüşlü iki oğlan dolaşıyormuş ortalıkta, iki dericeketli, sizin dediğiniz gibi iki âsi genç yâni...

Bu sâkin kasabanın sokakları böyle tiplere alışık olmadığından halk korkmaya başlamış, jandarma da tutmuş bunları karakola götürmüş ve bu gençlerin otostopla Paris'ten geldiklerine bir türlü inanmamış, onları araba hırsızı olmakla suçlamıştı, iki gün önce Bourg - en - Bresse'de bir otomobil çalınmış olduğundan suçlama da denk düşüyordu. Çocukları tepeden tırnağa aradılar. Aksi gibi çocuklardan birinin cüzdanından benim resmim çıktı. Arkasına okla delinmiş bir kalp resmi çizilmiş, içine (Seni hayat boyu seveceğim. Maria) yazılmış küçük bir vesikalık. Böylesine deliller karşısında inkâra kalkışmak güç. Yine de denedim, yalan dedim, ben değilim bir benzerim, dedim, çırpınıp durdum. Jandarmalar beni sürükleye sürükleye tavan arasındaki odama daldılar, hamur gibi olmuş eski karton bavulumu açtıklarında üzerlerine atıldım. Bu karşı koyuşumun nedeni çaldıklarım değildi, hem zaten ne çalmıştım ki, annem çok sever diye bir kelle gravyer peynirinin dörtte biri, ve defalarca ütlediğimden sararmış çocuk bezleri. Hayır Madam, bunlar için azar işitmekten korkmuyordum. Asıl beni dehşete düşüren, eski püsküllerimin altında sakladığım kirli adet bezlerimin meydana çıkmasıydı. Utanıyordum, bunlardan söz edecek hiç kimsem olmamıştı.

Ve böylece iyi ahlâklı insanların yuhalamalarıyla jandarmalar arasında bir hırsız gibi gittim. Jandarmalar bir elleriyle bisikletlerini öteki elleriyle de sımsıkı kolumu tutuyorlardı.

Ne o, hemen gidiyor musunuz? Hazır bura-

deyken mutfağa, dolaba da bir göz atmak istemez miydiniz? Kimseyi rahatsız etmezsiniz. Hayır mı, ter mi bastı, fenalaştınız mı, anlıyorum Madam, buranın havası ağırdır. Güle güle sayın görevli! Bir daha sefere zahmet edip altı katı tırmanmanıza gerek yok. Dosdoğru Mado'ya gidin. Bakın şu ilerde, tam köşedeki meyhane.

İşte bütün bunları unutmak! Gitmek, Elbette böyle bir kaçış için paslı bir bisiklet yerine Thunderbird'in koltuklarını seçerim. Şimdiye dek talih çok cimrice davrandı. Şimdiyse, sakın diyorum, bu Amerikan arabası ve sahibi benim kısmetim olmasın! Eee! Talihin ne zaman güleceği bilinmez, hem düş kurmak da yasak değil. Kalbim gümbür gümbür, meyhanenin kapısını ittim. Göğüslerim tam olarak geliştirdi mi acaba? Makyajım yerinde mi? Annem öfkeli öfkeli baktı. Ne olur anacığım, bu akşam çatma bana, hele böyle herkesin önünde yapma ne olur! Biliyorum, biraz geciktim, üstelik bakkal da az sonra kapanır, ama ne olur bu gece azarlama, hele onun önünde, aman sakın! Çünkü o da oradaydı, yanılmam imkânsız, kâğıt oynayanların masasında, babamın tam karşısında oturuyordu. Onu seçebilmiş olmam marifet sayılmamalı. Öteki mavi tulumlular arasında leke gibi duruyordu. Gri kostümü, bembeyaz gömleği, kravatıyla, köhne bisikletlerin arasındaki otomobili gibi parlıyordu. «Sakın bağırma anne. Babama iyi akşamlar dileyip, onun yanına bir sokulup hemen bakkala koşacağım.»

«İyi akşamlar baba.»

Başına bir öpücük kondurdum.

«İyi akşamlar yavrum. Sıra sende Gerard.»

Adı Gerard. Gözleri kazağımın örgülerini söküyor, eteğimin plilerini kurcalıyor, bir çorap kaçığı gibi bacaklarım boyunca kayıveriyor. Meyhanenin ortasında çırılçıplak kaldım. Ne de utanmazmışım.

«Bu da kim Lucien? Yoksa kızlarından biri mi?»

Babam bana gülüyor.

«En küçüğü.»

Söyle baba söyle, ne istersen söyle, devam et, ben de doyasıya ona bakayım. Güzel değil ama daha fazlası var, güven dolu, incelik dolu, küçük parmağında bir yüzük taşıyan iri, bakımlı, güzel elleri var. Biraz yaşlı galiba, ama çok değil. Hâlâ gülümsüyor bana, utaniyorum. Bakışları biraz ürkütücü, beni etkileyen birşeylerle dolu, alyansı yok.

«Bana bak ufaklık, sallanma, bakkal kapacak.»

Bakkala verilecek şişeleri, yapılacak alışverişi unutmuştum bile. Kapıya doğru gidiyorum, ama ne biçim, galiba ben yürümesini de unuttum. Bakışları üzerimde, içimde duyuyorum, Gerard, seni bir daha ne zaman görürüm kimbilir? Tam kapıdan çıkarken dönüp ona bakmak gücünü buluyorum. Gözleri «evet» diyor.

Hemen o akşam onu yine gördüm. Çocukları yedirip, ışıkları kapattıktan sonra yine Mado'ya gittim. Hâlâ oradaydı, benimkiler, Paul ve bir masanın başına çökmüşler. Ayaklarımın u-

cuna basarak yaklaştım, gözlerim daha kara, ağzım daha parlak ve giysilerim değişik. Dilimi dudaklarımda gezdirdim. Babamın kulağına eğilerek biraz yanlarında kalıp kalamayacağımı sordum. Gerard kibarca, bir sandalye çekerek oturmamı söylüyor. İçikinin su gibi aktığı bir yemeğin sonuna varmışlar. Annem hafiften **Les Feuilles Mortes**'u mırıldanmaya başlamış, ondan başka kimse bana dikkat etmiyor. Masa üstüne sıralanmış boş şişelere içimden teşekkür ediyorum. Şarkı bitti. İstek üzerine annem bu kez de **Le Denicheur**'ü söylemeye başlıyor, kor gibi bakışları Paul'e yönelmiş. Babacığım, bakışları piposunun dumanına dalmış, mutlu görünüyor. Masanın altında, Gerard diziyle baldırımı okşuyor. Bu beklenmedik temasla taa koltuk altlarıma kadar ürperiyorum. Olayı kutlamak isteyen Gerard tezgâhın ardında uyuklamakta olan Blodine'e de bir içki ismarlıyor.

Kimsenin evine gitmeye niyeti yok. Yalnızca Mado yorgunluk işaretleri göstermeye başladı. Gerard geceyi Gaite çıkmazındaki sırık Suzie'nin yerinde bitirmeyi teklif ediyor, bir yandan da gelmem için dizleriyle bana işaret veriyor. San ki ben niyetli değilmişim gibi! Ve, ne garip raslantı, otomobilde şoför yerinin yanında buluveriyorum kendimi. Malakoff'un ıssız sokaklarını adeta kucak kucağa geçiyoruz. Arkada Paul'le babam öğleden sonraki oyunlarının tartışmasını yapıyorlar. Hava güzel, annem yine şarkılar mırıldanıyor.

Sırık Suzie bizi çığlık çığlığa karşıladı. E-

şikten adımıımızı atar atmaz şişeler açılmaya başlamıştı bile. Kollarını iyice açmış, yüzünde o reklâm gülüşüyle bizlerle ilgileniyor. Herkese söyleyecek sözü var. Beni görünce de «Bana bak Lucien, senin küçük yaman olmuş,» dedi. Babam göğsünü şişererek alnıma şapırtılı, yağ kokulu bir öpücük kondurdu. Garson kız Elvire bir masanın üzerindeki koca kırmızı karanfil buketini kaldırarak bizler için hazırlıyor. Yerleşiyoruz. Bu kez Gerard tam karşımda. Bir şampanya patlıyor, bir daha, bir daha... Gözlerimin önünden kara kelebekler uçuşmaya başladı. Bar taburelerine tünemiş kızların bir kısmı zar atıyor, diğerleri fal bakıyor. Tatlı bir melez Gerard'ın yanına yanaşıverdi. Gerard ayağıyla beni okşarken, eli de kızın kalçalarında. Bakışlarıyla sanki «Aldırma, ben seni seçtim,» diyor. Saatler geçiyor, epey fitili almış olan Suzie gençlik anılarına bir dalış yapıyor. Melez Sandra iyiden iyiye Gerard'a yanaşmış, o da halinden memnun görünüyor. Hattâ benim ayağımı bile bıraktı. Paul adama adeta yiyecekmiş gibi bakıyor. Babamın bakışlarıysa Jeannie'nin balkonlarına dalmış. Jeanine bizimkilerin masasını bardaki son döküntülere tercih etmiş iri yarı bir esmer. Suzie susmak bilmiyor:

«Moto'yu tanıdığımda ancak on altımdaydım. Bir gün uzvu dövmelerle dolu cinsel organıyla karşılaştığımda hayatına girmiş olan kadınlarla tanışıyordum. On iki isim yazılıydı, on üçüncü olan bana yer kalmamıştı. Üzüldüğümü görünce: 'Tasalanma yavru,' dedi.

'Seninkini de aşığılarda bir yere yazarım.' Tam bir hergeleydi Moto, benle yatmak için yirmi bir yaşına gelmemi beklemedi. On yedi yaşında beni **Sphinx**'e yerleştirdi, ah, nerede şimdi öyle genelevler, neyse! Deşmeyin yaramı. İlk ayın sonunda bana tüm parmağımı örten koca bir pırlanta armağan etti. İşim tıkrındaydı. İkinci ay bir belsoğukluğu kaptım. Çattık mı belâya! Dostumu kaybedeceğimi sandım, çünkü hanımlar, o zamanlar belsoğukluğu şimdiki gibi Saint - Lazare'de bir gece kalmakla geçip gitmiyordu, temize çıkana kadar Falguire'de kalıyordunuz. Yoksa yandın gitti. Benim zamanımda sağlık kurallarıyla dalga geçilmezdi. Ama bizim Moto erkek herifmiş, sıkıntımı anladı ve bana yardım olsun diye yüzüğümü tekrar sattı. Önceleri kendimi bayağı çıplak hissettim. Ama hiç bir şey söylemedim. Onu seviyordum ve sanırsam o da bana tutkundu. Ah! Bokton şey moruklamak. Hadi Lucien, doldur azıcık da ağzımızın pası gitsin.»

Gerard'ın bacağı uzandı ve benimkine yılan gibi dolanıverdi, uykum var, yarın sabah işe gideceğim, sabah yedide kalkmam gerek. Sonunda ayaklarımı altına topladım ve başımı babamın omuzlarına dayadım. Gerard bizi eve bırakmayı teklif etti. Evin önünde ertesi gün sekizde tekrar burada olacağını babama seslendi. Kayda geçtim.

O gece, yorgunluk ve aldığım alkole rağmen bir türlü uyku tutturamadım. Bir erkekle karşı karşıyaydım. Ondan bana günah kapılarını aç-

masını bekliyordum. Erkek kardeşimin ılık gövdesi ve onun çocuk nefesi beni biraz sâkinleştirdi.

O gece, yorgunluk ve aldığım alkole rağmen bir türlü uyku tutturamadım. Bir erkekle karşı karşıyaydım. Ondan bana günah kapılarını açmasını bekliyordum. Erkek kardeşimin ılık gövdesi ve onun çocuk nefesi beni biraz sâkinleştirdi.

Ve yavaş yavaş, hiç farketmeden, annemin Paul'le olan ilişkilerine bir paravan araması ve benim kurtuluş düşlerim sayesinde, ortaya bir dörtlü çıktı. Bütün kıyı köşe meyhanelerle içli dışlı olmuş, sabahlara kadar sarhoşlara şarkı söylemeye başlamıştım. Erken kalkmıyordum artık, annemin bir doktor tanıdığı sayesinde rapor almış, artık işe de gitmez olmuştum. Gerard'la aramızda bacak oyunları, kalçaya çimdikler ve «Karım olunca görürsün,» gibisinden şakalaşmalar dışında hiç bir şey olmamıştı. Gülerdim bu şakalara, çünkü evli olduğunu, karısının Pigalle'de çalıştığını ayrıca sırık Suzie'deki Sandra'yla aralarında birtakım ilişkiler olduğunu biliyordum. Onu kırıta kırıta dinliyor ve bu sözleri asla ciddiye almıyordum. Jean - Paul bir aya kadar askerden dönecek ve on beş gün sonra da evlenecektik. Onunla köşe kapmaca oyunu oynadığımı sanıyordum. Aslında ateşle oynuyormuşum. Kendimden, yaşımdan, olanaklarımdan öyle emindim ki... tökezleyebileceğimi düşünemedim.

Ve bir gün, bol içkili bir öğle yemeğinden sonra dört kişi kendimizi Meudon ormanında bulduk. Paul, Gerard'a bagajda örtü olup olmadığını sordu. Sonra sivri topuklarının üzerinde zorlukla durabilen, sarhoş anamı koluna takarak uzaklaştı. Yitirdikleri zamanı bulmak üzere birlikte ormana daldılar.

Yirmi iki yıl önce Petit Drapeau'da tanışmışlar. Paul bir arkadaşıyla berabermiş, annem bütün gece onlarla dans etmiş, sabah olup ayrılma vakti gelince, annem hangisini seçeceğini bilememiş, bunun üzerine arkadaş zar atmaya teklif etmiş. Şansı olan kazansın! İki el zar atılmış ve fıstık gibi anam babama düşmüş. Paul, ne yapalım kısmet değilmiş, demiş, ama için için bu durumu bir türlü hazmedememiş. Bugün revanşı oynuyor, her ikisi de pek memnunar bu revanştan, oyuncunun biri de eksik. Paul hiç evlenmemiş, hâlâ Saint - Opportune meydanında iş tutan Rose'la birlikte yaşıyorlar. Aman yanlış anlaşılmasın, böyle demekle karıda hâlâ iş var, falan demek istemiyorum, zaten ancak nafakasını çıkarıyormuş. Paul durumdan memnun, haftada üç kez gömlek değiştiriyor, bol bol içiyor ve annemi mutlu ediyor. Onun aşkına annem dudaklarını bir başka türlü boyuyor, bakışlarını karartıyor, saçlarının rengini açıyor. Gençlik havası gerek, ne yapsın! Ormanda yok oluşlarına bakıyor ve gerisini düşünmek istemiyorum.

Birden Gerard'la aramıza bir soğukluk girdi, ne şakalaşmak, ne gülmek istiyor canım.

Korkuyorum, söyleyeceklerinden korkuyorum. İki okşama arasında konuşuyor. Yan gözle sert profiline bakıyorum. Çirkin buluyorum onu.

«Ne güzel hava, herhalde günümüzü böyle otomobilde geçirecek değiliz. Biz de bir tur at-sak, ha, ne dersin?»

Bizde, Paul ve annem gibi, bagajda ikinci bir örtü daha vardır mutlaka, ama istemiyorum. Gerard yanıldın, bu sadece bir oyundu. Seninle sevişmek istemiyorum. Şimdiye dek nişanlıma ihanet etmedim ve evliliğime bu kadar yak-laşmışken böyle bir deneye hiç niyetim yok. Ba-na sahip olabileceğin düşüncesi bile beni tik-sindiriyor. Ben bu işlerin kirli bir görünüş kaza-nacağını, tıpkı onlar gibi, lokantada emişirlerken gördüğüm zaman nasıl iğrendiysem öyle tiksindirici bir duruma düşeceğimi sanıyorum. Göz-lerimi nereye kaçırırsam kaçırayım yine de kar-şımda, tüm bozuk dişleriyle o iğrenç ağzını gö-rüyordum. Annem istediği kadar benden çekin-medliğini, onu anlayabilecek çapta olduğumu söylesin, yine de ben bunu çok çirkin buluyo-rum. Senle de çirkin olur, çünkü sen de yaşlı-sın, üstelik dişlerin berbat. Jean - Paul'le durum bambaşka, dişlerimiz sapsağlam, dillerimiz tap-taze. Onunla yatmanın bana yararı olmasa bile yine de onunla sevişmek hoş, çünkü aynı yaş-tayız ve onu seviyorum.

Anlıyor musun Gerard? Şimdi sana hayır dediğim için gücenme bana. Bana kızmamalı-sın, beni baştan çıkarıcı olduğum için zorlama-

malısın. Yaptığım sadece bir oyundu, iyi eğlenmedik mi? Beni o güzel arabanla bol bol gezdirdin, içkinin tadını tattım, iyi restoranlar tanıdım. Anneme de yardımcı oldun. Artık oyun bitti, sayım suyum yok. Bensiz gidin ormana. Kardeşlerimle sinemaya giderim Pazar günleri. Ama senin bunları anlamamandan korkuyorum.

«Haydi gel, burada durmayalım. Ver elini, yürüyelim biraz!»

Olur, yürüyelim, fazla uzaklaşmamış olan annemle Paul'ü bulalım. Anne, nereye saklandın? Anne yoksa sen de mi beni terk ettin? Önümde bir çirkef var, batmaktan korkuyorum. Anne, kalleşlik etme, cevap ver. Sazlar arasında oynamak için daha önünde çok Pazarlar var. Hişt! Anne, yardım istiyorum, belki sonra çok geç olur, cevap ver bana. Çamur topuklarıma çıktı.

«Biraz otursak?»

Buralar nemli ama madem istiyor! Etrafımız çiçek dolu, gelişigüzel, hırsla koparıyorum. Vakit geçsin diye, iş olsun diye. Belki şansım rust gider de annemle Paul...

«Biraz da başkalarına kalsın. Yanıma sokul. Birden çok değiştin. Nen var? Herhalde ilk kez başına gelmiyor? Bak sevgilim, korkma, benden sana yalnız iyilik gelir. Uzan şuraya. Güzel-sin. Bugünü ne zamandan beri beklediğimi bir bilsen, taa seni Mado'da gördüğüm günden beri. Hatırladın mı? Korkma, annen gelemez, yapacak başka işleri var. Ah şu göğüslerin. Karnın! Bal kutun! Sen Tanrının bir armağanısın.

Kıpırdama. sevgilim. Kaldır biraz belini, kaldır. küçük şıllık. Seni bırakmayacağım. Çok hoşuma gidiyorsun.»

Gerard beni yanlış anlıyorsun. Sivrisinek ısırtıklarından başka hiç bir şey hissetmiyorum. Çabuk ol, çekil üstümden, sadece öpmeye yettin, hoşuma gidiyor, hem de iyi beceriyorsun... Daha ötesi için çok erken... Biraz erken, zamanla belki...»

Artık her akşam iş dönüşü Gerard'la beraberiz. Clamart ormanına gidiyoruz. Arabasını kuytu bir yola park ediyor. Başım koltuğa dayalı, parmaklarıyla beni kendimden geçiriyor. Sevdığını söylüyor, ama bu beni mutlu etmiyor. Nişanım bozuldu, bir öfke anında yüzüğümün üstünde tepindim durdum, boynumda asılı, nişanlığımın hediye kolyesini de çıkarıp attım. Jean-Paul, merdiven boşluğuna eğilmiş, ağladı, hıçkırdı, bağırdı. Çıkmadım yanına. Gözlerim yaşla dolu, inmeye devam ettim basamakları teker teker. Bazı kırıklar insanı ömür boyu koltuk değneğiyle yürümek zorunda bırakır. Ben topallamak istemiyorum.

Kederlerime gömülmekten mutluydum. Öğle tatilinde rıhtımlar üzerinde gezinirken, bizim şairlerimizi kendi diline çeviren Yugoslav öğrenci Braco'ya rastladım. Sonra da sık sık buluştuk. Peynirli sandviçlerimizi yerken ayaklarımızı suya sokuyoruz. Ben «Ayaklarımı yıkıyorum,» dediğim zaman, «ruhunu da yıkıyorsun,» diye karşılık veriyor. Hoşuma gidiyor bu sözler benim, kendi de çok hoş. Bir haftaya kadar yurdu-na dönüyormuş. Bana bir efkâr çöktü... «On Ağustos'ta seni Zagreb garında bekleyeceğim,» dedi, ben de ona «Nasıl becereceğimi bilemiyorum ama orada olacağım,» diye karşılık verdim.

Bugün ayın dokuzu. Bu akşam Gerard'ın suratı asık, ne aksi, ben de tam gideceğimi söyleyecektim.

«Nen var? Karınla mı başın dertte? Başın mı ağrıyor yoksa? İşler mi ters gidiyor?»

«Bana gideceğini söyleyebilirdin.»

«Gideceğimi mi?»

«Numara yapmayı bırak. Annen haber verdi. Entellektüel sevgilini bulmak için o dağı taşı bol ülkeye gideceğini biliyorum.»

Beni ele verdi, inek karı!

«Dinle Marie, bunu ilk ve son kaçamağın olarak kabul ediyorum. Bütün bunların hiç de ciddiye alınacak şeyler olmadığını anlayacaksın. Yaşın icabı bu böyle. Ama beni iyi dinle, senin yerin, gerçek yerin o mürekkep yalamışın değil benim yanımdır. Temiz hava, bol güneşle yaşanmaz. Hem seninkiler de razı, konuştum onlarla. Paran pulun bitince acele tarafından eve dönecek ve bu kez sen bana yalvaracaksın. Benim o zaman durumum nasıl olur bilemem. Bak kızım, önünde kafanı çalıştırman için bütün bir gece var. Fikrini değiştirirsen bana bildir. Öğleyin Mado'da olacağım. Şimdi sarıl bana bakayım. Bu akşam fazla vaktim yok, yapılacak bir sürü işim var, anladın mı? Bir ay sonra sana nasıl davranacağımı bilemediğimden bu son geceyi berbat etmek istemem.»

«Beni anlıyor musun güzelim? Yerin burası, gerçek bir erkeğin yanı. Sekiz gün, bak yavrum, sekiz gün geçmeden aklın başına gelecek. Sonra 'nah kafa' diyeceksin, sen yazın bir çift takunya, kışın bir çift kundurayla mevsim geçirecek, tatil diye altıncı katın penceresinden aşağıları seyredecek kız değilsin. Yoksulluk çekmek için doğmadın. Bunlar sana göre işler değil! Dinliyor musun beni? Bu eller çamaşır yıkamak için yapılmamış. İşitiyor musun sevgilim?

Sende klas bir kadın etofu var. Sen en güzel giysiler içinde dolaşacak kadınsın, sümüklü veletlerin kıcını temizleyecek değilsin. Birşeyler söyle Allahın cezası! Bak anan önünde canlı örnek. Hayat mı onunkisi? Baban kumar oynarken kapı arkasında sevişmek zorunda kalıyor. Sana gerçeği söyleyeyim anan öylesine azmış ki önüne ilk çıkanı koynuna almaya hazır. İstem ben bile sıraya geçerdim. Eh! Daha onda ekmek var sayılır! Paul'ün söylediğine göre ben ondan daha şanslı olurmuşum.»

Şu aşşağılık Paul! Solucan herif! Korkarım onunla birlikte güzel bir çift meydana getirdiniz. Neyse, bana vız gelir. Yarın saat on ikide trenim kalkıyor, hem Venediğe de uğrayacak, hem belki artık bu Malakoff sokağına adımımı bile atmayacağım. Eğer canın çekiyorsa son bir kez seviş benimle Gégé. Sana ayrılık armağanım olur.

Ertesi gün Gerard beni trene yerleştirdi. Rıhtımda annem mendilini sallayarak dolanıyordu. Onların bu allak bullak suratlarını, yaşlı gözlerini gören de gerçekten ellerinden sermayelerini kaçırdıklarını sanardı. Sakın benden gizli, iblisçe kumpaslar kurmuş olmasınlar. Ne yazar! Oyunlar paydos dedim artık.

Zagreb'de Braco beni bekliyordu. Hemen bavulumu kaptı. Çıkış kapısına doğru ilerlerken kulağıma eğilerek beni hiç sevmediğini ama bu yüzden tatilimi zehir etmemem gerektiğini fısıl-

ıdadı. Sevgilimin politikacı değil de şair olduğunu az kaldı unutuyordum. Ailesinin Zagreb yakınlarındaki şahane villasında birkaç gün için mola verdik. Hizmetçi kız her sabah gümüş bir tepsiyle beyaz peynir ve rakıdan oluşan kahvaltımı yatağıma getiriyor. Zimba gibiyim! Braco'nun akrabalarının oturduğu Travnik'e doğru yola çıktık. Üçüncü sınıf vagonlarda, tahta sıralarda yaptığımız yolculuk sırasında onun o şair ruhu uyanmaya başladı. Yine âşık oldu. Travnik de şerefime kuzular kesildi. O gece Braco'da beni dokuz kez şerefliendirdi. Onun şiir anlayışını artık yorumlayamaz oldum.

Dalmaçya kıyılarına doğru iniyoruz. Split'te benimle evlenmek istediğini söyledi, reddettim. Şamarı indiriverdi. Karşımızda bir grup kırmızı suratlı Alman turisti oturuyordu. «Pasaportunu vermeyeceğim,» diye bağıırıyordu, «buradan gidemeyeceksin.» Beynimizi delen bir güneş altında bir saate yakın tartıştık, sonunda mahalli görevlilerin de yardımıyla pasaportumu alabildim. Aynasızlar şairimi karakola götürdü. Kötü biten bir aşk öyküsü! Usul usul ağlıyorum, yanaklarım ateş içinde, sırtım üçüncü dereceden yanık.

İtalya sınırına kadar üçüncü sınıf vagonunda yolculuk ediyorum, Trieste garı civarında rengârenk sular akıtan bir çeşmenin yanında, bir park sırasında uykusuz bir gece geçiriyorum. Yarın memleketimdeyim, yarın Tolulon'da yolculuğu-

mun bundan sonrasının parasını verecek olan ablamın yanındayım. Ah Tanrım, ne olur Lulu orada olsun, dilerim bir Amerikan gemisi gelmiş olsun limana, böylelikle başka yerlerde sürtmeye gitmez. Trenim Fransa'ya doğru ilerliyor, tam karşımda balayına çıkmış bir İtalyan çift var, Pizza'lı ağızlarıyla durmadan öpüşüyorlar. Beni röntgenci falan sanıyorlar. Gözlerim fincan gibi. Midem çığlık çığlığa, neyse tren Toulon'a girdi. Yaşasın Fransa! Yardımsever bir elin pencereden attığı bavulum asfalta döküldü. Sağolun! Sağolun yabancı! Bir bu eksikti, eve kıcı açık döneceğim. Gardan Madina'ya kadar otostop yaptım, neyse camdan Lulu'yu seçebiliyorum. Saç örgülerinin ucuna iki papatya takmış.

Ne oldu sana böyle? Ne kadar değişmişsin? Zavallım! Neden bu pis işi yapmakta inat ediyorsun? Neden Paris'te çalışmak istemiyorsun? Birlikte bir çatı katı tutardık. Zengin olmazdık ama yine de Cumartesi geceleri dansa gider, lunaparkları dolaşır ve dönmedolaplara her binişimizde «Yine beni tavladın ama bu kez son,» diye çığlık çığlığa bana sarılırdın. Sonra elma şekerlerimizi yalaya yalaya atlı karıncalar, çarpışan otomobiller arasında dolaşırdık. Olabildiğince geç evlenmek ve âşık olmamak için en aşağı üç sevgilimiz olurdu. Daha vakit erken biliyor musun, aramızda sadece altı yaş fark var, altı yaş nedir ki, hem evde senin dönüşünle mutlu olacak kimseler de çok.»

İş seni bu delikten çıkarmaya kalıyor! Hişt

Lulu! Şu marsıkla pazarlık edeceğine bana bak. Bir adım, bir adım daha, lâğım sularıyla oynayan zenci çocuklara baka baka yaklaşıyorum. Camı tıkırdattım. Lulu irkildi. Dışarı fırladı. Öteki orospuların inekçe bakışları altında kucaklaşıyoruz. Ona olan tüm sevgime, onu aylarca görmemiş olmama rağmen, bana göstermiş olduğu heyecana aynıyla karşılık veremiyorum. Hattâ rahatsız bile oluyorum. O anaca davranışlarıyla beni soru yağmuruna tutarken ben geldiğime pişman olmaya başladım bile. Bağıra çağıra beni kızlara, beni mamaya takdim ediyor.

Lulu acıktım, dün sabahtan beri ağzıma lokma koymadım. Başım dönüyor, bu in gibi yer de ne ağır kokuyor. Affet beni ablacığım, yorgunluk, açlık ve bu koku söyletiyor beni. Lucette ne olur bu akşam dönmek istersem bana kızma. Senden tiksindiğimden değil. Üzüldüm yalnızca, çantanda seni buraya çalışmaya çağıran arkadaşının mektubunu bulduğum gece üzüldüğüm gibi üzüldüm.

Onların aynı bıraktığım yerde, allak bullak suratları, çukura kaçmış gözleriyle durduklarını görünce sanki üç haftadır hiç yerlerinden kıpırdamamışlar sandım. Elbette, geceleri hep burada geçirmişlerdi. Anne, Gén  , yapmamalıydınız bunu. Eve dönmeliydiniz. Toz toprak içinde bu sıcakta bir gar peronunda üç hafta geçir-

mek olur şey değil. Dinlenmeliydiniz, eğlenmeliydiniz. Ben Sarajevo'da Doğu'nun kapısını okşadım, Aşk adasında kamp kurdum. Dubrovnik kalesinde keman sesleriyle dans ettim. Her yemekte Tito'yla beraberdim, çevresinden kafasını uzatıp bakışlarıyla beni okşuyordu. Oysa sizler burda kalmışsınız! Ah şu anda kendime pek kızdım. Bırakın, sizlere sarılayım, kucaklayayım. Beni bir daha görememekten mi korkunuz, bunun için mi tasalandınız? Rahatlayın artık, bitti, döndüm ben. Yine birlikte içip, birlikte şarkılar söyleyeceğiz. Hayır Gerard, hiç değişmedim, hep aynıyım, şairim beni tatmin edemedi. Tabii, yine ormanları dolaşırız, Meudon'u, Clamart'ı Chaville'i nereyi istersen! Evet, beni yine kollarına alacaksın ve ben de sana güneşimden vereceğim, bavulum da, tenim de onunla dolu.

Döndüğümünden beri üç ay geçti. Yanaklarımdaki güneş silindi gitti. Mutfak penceresinden etrafımızı saran yeni yapılara bakıyorum. Annem öfkeyle çamaşır kazanının dibinde birşeyler arıyor. Telâşlanma anne, hem sakın bağırma! Karnımda bir çocuk var, o kadar! Biliyorum, şimdi iki elinle başını tutup dövünmeye, bunu nasıl yapabildin diye bağırmaya başlayacaksın. Ne yapalım, yasakladığınız şeylerden birini daha yapıverdim. Hem, o kadar çok şey yasaklamıştınız ki! Ninenin balgamıyla oynama, insanları ağızdan öpme, erkeklerle yatma sonra seni sevmezler. «Sonra beni sevmez» işte ba-

na yaptığınız tek açıklama buydu. Ama siz be-beğimi kabul ederseniz... gerisinin önemi yok.

Bitti artık yalnız geceler, benim de konuşa-cak bir insanım olacak: Ona «Hadi kıpırda baka-lım, küçük uykucu, «diyeceğim,» Uzat o tombul ellerini. Dokun mutluluğa, bak oracıkta işte! Bak annene, o da bir ucundan tutuvermiş. Annen de mutlu! O güzel boncuk gözlerinle bak annen sa-na sevecenlikle onu uzatıyor. Al yavrum, tut be-beğim, küçük prensim benim, mutluluk senin hakkın.»

Kısacası herşey çok basit anacığım! Sen, suçu sevmek olan benim şakaklarımı okşarsın, bana bir iki tatlı söz edersin, yeter. Sana soku-lur, herşeyi anlatırım. Ama sen yine her akşam beni azarlıyor, hakaretler yağıdırıyorsun, yuta-mıyorum artık bunları. Bebeğim beni ısırtıyor, be-ni yırtıyor, bana kusmak ve ölmek arzusu veri-yor. Yarın, fazla gecikmeden, harekete geçmem gerek.

Kaderin cilvesi, ertesi gün perşembeydi, ço-cukların günü. Suç üstü yakalanan bebeğin ba-bası deli gibi sokağa fırlıyor ve mucize iğneleri-nin sahibi büyük sihirbazın oturduğu Shaptal so-kağına doğru sürüyor. Ben arabada bekliyorum. Dakikalar sayılı. Sonunda dudaklarında bir gü-lümsemeyle döndü.

«Tamam, iğneler yanımda. Şimdi doğru Clamart ormanına gideriz. Kızmadın değil mi ba-na, ama sen de pek analık edecek göz yok de-ğil mi? Konuşsana!»

Elveda aşk yumağı, olup biteni anlayacak vaktim yok. Kıçım otomobilin ışığıyla aydınlanmış, kalbim ağızımdan fırlamış gibi, uslu uslu o iğrenç iğneleri yiyorum. Uç gün sonra yine Chap-tal sokağına gittik. Bu kez iğnelere ek olarak a-ğızdan kinin alıyorum, ip atlıyorum, belime, kar-nıma yumruklar yiyorum. Bu vahşi tedavi Aralık ayına kadar sürdü. Gerard sabırsızlanmaya baş-lıyor.

«Velet düşmemekte inat ediyor, tek çare kaldı o da sonda. Karnın şişmeye başladı bile.»

Herşeye peki diyorum. Şimdilik önemli olan benim bir gece ev dışında kalmamı sağlayacak fırsatı yaratmak. Bu da ayrı bir mesele. Ama onu da hallettik. On iki Aralık'da bir günlüğüne Havre'a gitmek zorundayım. Yeni bir süpermar-ket açılacak, ben de orada bir reklâm reyonun-da çalışacağım. Evdekilere ertesi gün de orada kalacağımı, alıcılarla yemek yemek zorunda ol-duğumu söyledim. Babacığım yakında enikonu bir iş kadını olacağımı söylüyor. Zavallı baba-cığım, nasıl da çabuk inanır.

*
**

On iki akşamı Gerard'la randevulaştığımız yere yarım saat önce geldim. Tekerlek gıcır-tıları arasından beni kâbusumdan kurtaracak, hayata döndürecek olanı bekliyorum. Önümde yarım yırtık bir gece var. Arkamda andavallılar sıralanmış. Yalnızlar, çiftler güle söyleye resto-

rana girip çıkıyorlar. Kâh sıcak bir ses geliyor kulağıma, ya da bir sovan çorbası kokusu duyuyorum. Kar altında Paris cıvı cıvı, Noel geldi bile. Uşüyorum, sabrım da tükeniyor. Toparlanmalıyım, bu geceye gelene dek ne acılar çektim. Gerard gel artık, ayakkabılarım su alıyor, üşüyorum, ne bitmez gece. Gar saati on biri gösteriyor. Thunderbird üzerime çamur sıçratarak sert bir frenle önümde duruyor.

«Arkadaşıma merhaba desene. Doktor Georges. Karısı Micheline'in yanına gideceğiz.»

Merhaba uydurma ilâçlar veren sayın sihirbaz, eğer siz doktorsanız ablam da rahibedir. Merhaba Georges, sizi neden selâmlamayayım, birkaç dakikaya kadar herşeyimi görüp öğrenmeyecek misiniz? Umarım yuvarladığınız viskilere rağmen gözleriniz iyi görür, yanlış deliğe el atmazsınız, canım pek tatlı değildir, herhalde yarın evime dönebilirim. Sağol Micheline, beni tanımadığın halde yardım elini uzattığın için teşekkürler, sana reddetmek hakkını tanımasalar bile yine de gırtlığına kadar gebe yaşı küçük bir kızı evine almak cesaretini gösterdiğin için teşekkürler.

Gerard bilmediğim bir mahalleye girmişti. Kalın bir kar tabakası her tarafı örtmüştü. Daracık bir asansöre bindik, sonra bir kapı aralandı. Gerard beni bir yatağa itti, ameliyat masasına benzeyen bir yatak, bir çarşaf serilmiş, üzerine pamuk paketleri, havlular, plâstikten mavi bir tas, bir termometre konmuştu.

«Kaç aylık?» diye sordu kadın.

«Uç aylık,» dedi Georges? «Fazlası var ek-siği yok.»

«Her yolu denedik,» diye ekledi Gerard. «Çocuk öyle bir yapışmış ki! Ben bir işi yaptığım zaman işte böyle tam yaparım.»

Neden söz ediyorlar? Bu sağırlar dialogu nedir? Neden burcdayım? Nasıl oluyor da böyle tir tir titriyorum? Neden geliyor bu soğuk, bu ürperti? Neden üçü de bana bakıyorlar? Neden erkekler ceketlerini çıkarttılar, şimdi de gömleklerinin kollarını sıvıyorlar? Neden Micheline'den birer viski istediler? Neden bu gece buradayım? Ama neden böylesine korkuyorum?

«Hadi, boşuna utangaçlık taslama, biliyoruz, hepimiz orasını görmüşüzdür.»

Evet orası, ama herhangi birininki değil, benimki, üstelik ben bunu böyle orta malı gibi sergilemeye alışık değilim.

«Hadi güzelim, yat bakalım.»

Benimle böyle ilgilendiğin için teşekkürler Gerard. Şimdi daha iyiyim. kulaklarım alev alev ama altındaki çarşaf soğuk, hele şu bacaklarımın arasındaki nesne buz gibi.

«Rahatla. Daha aç bacaklarını. Ama sen böyle kasılıp kalırsan hiç bir iş yapamayız ki Micheline başını düz tut şunun.»

«O kadar da kayganlaştırdık ama yine de rahat çalışmıyoruz. Yavrum az daha gayret gösterip biraz daha gevşesene. Sanki biz bu yaptığımızla eğleniyoruz mu sanıyorsun?»

Hayır Gerard, hiç bir şey sanmıyorum, hiç bir şeye de inanmıyorum, ama lütfen bağırma, kızma, gevşeyeceğim, işte böyle, şimdi daha iyi görüyor musunuz, tamam mı, aradığınızı buldunuz mu?»

«İlk kez böylesini görüyorum. Döl yatağı toplu iğne başı kadar.»

«Acaba aletin çok mu büyük?»

«Ancak bunu bulabildim. Girmesi gerek. Herhalde geceyi bu vaziyette geçirecek değiliz.»

«Gece lambasını yanaştır ve bize iki viski daha hazırla. Ellerime kramp giriyor.»

Kafamın içinde bir çingirak var sanki, her saniye müthiş bir gürültü çıkararak çalıyor. Rakkası şakaklarımı dövüyor. Karnımın içinde on kalp, yüz kalp deli gibi çarpıyor. Peki ya ölürssem! Duyduğuma göre karın zarı derler bir zimbirtı varmış, oldukça nâzik bir haltmış bu, bir kez yırtıldı mı geberirmiş insan, ama ben ölmek istemiyorum. Kenarından kıyısından da olsa yaşamak istiyorum. Yirmi yaşındayım ve bu gezegen üstünde fazla bir yer kaplamıyorum. Azıcık güneş, bayram geceleri gidip azıcık dans etmek yeter bana. Ne olur bırakmayın beni. Dinleyin beni. Bakın bana. Kendinize gelin: görmüyor musunuz geberiyorum! Gidiyorum öte yana. Beni böyle ölmeye bırakmazsınız değil mi? Bakın

bacaklarıma, daha açtım. Bundan fazlasını yapamam artık. Kollarım iki yana sarkmış, başım dümdüz, parmaklarım gergin. Öyleyse verin elinizi, bana, canım acıyor, acı, Micheline elini, elini uzatacağına söz vermiştin.

«Hay Allah! Sonunda oldu galiba. Bir sondayı ancak üç çeyrekte sokabildik. Neyse, yarın herşey hallolur. Tatlım sen ateşine dikkat et. Ben bir ilâç bırakacağım, ateşi yükselirse bir iğne atıverirsin. Biz tüyüyoruz. Oldu mu tatlım?»

Gece, hiç bitmeyecek gibi, yavaş yavaş kayıp gitti. Bir yabancıнын yanında yattığımdan sızlanmalarımı kendime sakladım, karnıma soktukları, beni bir dakika olsun rahat bırakmayan o ateşten yılanı ehlileştirmeye çalıştım. Sonra şafak doğdu.

Önceleri oldukça soluk ve keder verici bir güneşin yükselişini izledim, portakal rengi perdelerin kıvrımları arasından süzüldü usul usul. Micheline, çarşafı suratının ortasına kadar çekmiş, uyuyor. Yarın diyorduk o da oldu, ama belimi büken bu şiddetli ağrılardan bugün de eve dönemeyeceğimi anlıyorum. Evdekilerin tepkilerinden korkmuyorum. Ne azar ne de dayak beni ürkütüyor. Öylesine canım yanıyor ki başka acılardan çekindiğim yok. Birazdan Micheline uyanacak ve birkaç saatliğine gidecek, işte beni endişelendiren bu. Yapayalnız kalmak! Yalnızlıktan, ne yapacağını bilmezlikten korkuyorum..

Bu işten fazla iz bırakmadan kurtulabilirsem çeker giderim. Üç hafta sonra yirmi birime bası-

yorum. Yurt dışında iş bulan şirket biliyorum. Londra'da bir aile yanında bir yıl geçiririm. Gideceğim, kimse beni ne tutabilir ne de engellerebilir. Büyüdüm artık. Kimsecikler birşey anlayamayacak. «Küçük Marie gitti!» diyecekler. «Ne de cici bir kızdı.» Küçükler de anlayamayacaklar. Onlar da yapayalnız kalacaklar. Artık film aralarında eskimo alacak, aç kaldıklarında yiyecek birşeyler bulacak kimseleri olmayacak. Dövülmelerine engel olacak, annemin sinirlerini yatıştıracak abla gitti. Bitti artık kavgada kopan düğmelerin gizlice dikilmesi, önlüklerdeki mürekkep lekelerinin çıkarılması, bakkala olan karamelâ borçlarının ödenmesi. Yastık kavgaları, çikolatalı kremler de bitti. Sevilip okşanmalar, yanaklara konduruluverilen öpücükler yok artık. Bitti, hepsi bitti.

Eğer kalırsam, felâketim olur. Biliyorum, Hissediyorum. Gerard söyledi: «Yakında yirmi birine basıyorsun. Seçimi sana kalmış, ya bu viranede çürürsün, ya da benim verdiğim hayatı yaşarsın.» Onun verdiği hayat: kaldırım yosma-lığı. Ve orospuluk hiç hoşuma gitmiyor.

Kara örgülerinin ucundaki plâstik papatyalarıyla pis camın ardındaki Lulu geliyor gözümün önüne. Elleriyle konuşan, ikide bir memelerini dışarı taşıran Lulu, dapdaracık kara etekliğinin içinde kalçalarını devire devire yürüyen Lulu. Sonra başını sallayarak beğendiğini gösteren Arap. Sonra leş gibi merdiveni tırmanan

iki kişi daha. Çantasını sallaya sallaya merdivenlerden inen Lulu, beni farkedenden ve avaz avaz sanki haykırması şartmış gibi bağıra çağıra konuşan Lulu. Bana bakan, şefkatle gülümseyen Lulu. Ama nerden çıkmış o ağzının iki yanındaki iki çizgi, ilk kez gördüğüm iki küçük kırışık, gülümsemesini ne kadar acılaştırmış.

Lulu, Lucette, eğer burada olaydın, o kadının yerine sen yatsaydın kendimi ne kadar rahat hissederdim. Her zaman beni korudun, gözettin.

Bir gün de ben sana bakmıştım. Bir tüp op-talidon yutarak ölmek istemiştin. Anan süpürge sopasıyla attığı dayağı tadında bırakmasını bilmediğinden, baban da anana yaranmak için seni bir yumrukla kalorifere yapıştırıp ağzını patlattığından yüzün yamrı yumru koca bir yara şeklini almıştı. Bütün bunların nedeni Jean-not'un aşağıdan seni ısıkla çağırması ve çocukların bezlerini yıkamadan iki gece üstüste dansa gitmek istemendi. Sürüne sürüne bizimkilerin odasına gittin, ben de peşindeydim. Hapları yuttuğunu gördüm, bizimkilere haber verdiğimde, numarayı bırakmamızı masal uydurmamı yoksa benim de kötek yiyeceğimi söylediler..

Sonra ikisi kolkola girip Mado'ya gittiler, sen de gidip yattın. Ben mutfak masasına yayılmış, ertesi günkü ödevlerimi hazırlıyordum. Küçükler gelip senin ağladığını söylediler. Şilteye

senin yanına uzandım, ama sen ağlamıyor hırıldıyordun, ben sıcaktan bunalırken, battaniye istiyordun. «Neden? Neden?» diye soruyor, başını yatağın bir ucundan ötekine savuruyordun. Karnın ağrıyor ve bana seni kusturmam için yalvarıyordun. Küçüklerse hıçkırır hıçkırır eteğime yapışmış: «Marie, ne olur söyle Lucette ölmeyecek değil mi? Ölmeyecek değil mi?» diye soruyorlardı.

Sırtımda gecelik, yalınayak, öylece evden fırladım. Mado'ya koştum, bizimkiler orada yoktu. Bu kez doktora koştum. Onunla birlikte eve geldiğimizde sen yatağın ortasına serili yatıyor, küçükler de bir tencereye su doldurmuş bezleri batırıp batırıp alnına koyuyorlardı. Doktor seni kucağına aldı ve merdivenleri inmeye başladı. Bizler sahanlıkta durmuş bakıyorduk. Her katta biraz duruyordunuz. Ben bu inişin bitmeyeceğini ve zamanında hastaneye ulaşamayacağınızı düşünüyordum. Sonra dördümüz mutfak penceresine tırmandık, avludan geçişinizi gözledik. Arabanın motoru çalıştı. Gürültüsü taa gecenin içinde eriyene kadar öylece pencerede durduk. Eğer seni iki buçuk yıl göremeyeceğimi bilseydim... İnsanın kendi başına özgürlüğü seçebileceğini bilmiyordum.

Moruklar sofrada adının anılmasını yasaklamışlardı. Sen yoktun artık, unutulman gerekti, bunu hazmedemiyordum. Zaman geçti ve ben asıl senin bizleri unutmak istediğini düşünmeye.

başladım. Bir gün **Etoile D'Or**'daki dostlarından biri senin gelecek Cumartesi beni Montparnasse'da iki buçuk treninde bekleyeceğini söyledi. Sipsivri topuklarıyla sıçraya sıçraya, bana doğru koşmuştun o gün. Bana sarılmış, tek söz etmeden beni havalara kaldırmıştın, ne de güzel kokuyordun Lulu. İşte o gün seninle dünyanın öbür ucuna bile giderdim.

Resimlerle kaplı duvarlarıyla odan artistlerin soyunma odalarına benziyordu. Resimdekileri binbir gururla anlattın bana. Parlak kâğıt üzerinde dolaşan sedef gibi tırnaklarını izliyordum. Evden beri epey yol gitmiştin... Üstü süt-yen, slip, jartiyer, çorap gibi bir dansöze yarayacak ne kadar ıvır zıvır varsa onunla dolu küçük, alçak bir masanın üstünde tatlı beyaz şarap içmiştik. Lulu, dansettiğin revünün dünyanın en eski revüsü olduğunu anlamamam için çok mu saf olmam gerekti. Başım dönüyor, sen durmadan dolduruyor ve anlatıp duruyordun. Az kalsın temelli kalacağın hastaneden çıkınca polise bağlı bir sosyal hizmetler görevlisi seni bir doktorun yanına yerleştirmiş. Adam iki hasta arasında bir de gelip seni yokladığından çok geçmeden kırıştı kırmışsın. Sonra striptizci bir arkadaşına rastlaman seni yeni bir yola itmiş. Kısa zamanda insan içinde soyunmaktan utanmamaya başlamış ve şampanyanın biradan daha az acı olduğunu anlamışsın. Hem hangi sosyal görevli cüret edip de burnunu **Narcisse**'in kapısından içeri sokabilir? İşte ilk empozasyo-

na orada rastlamışsın: Korsikalı Louis. Ben o gün alık alık seni dinlemiş, başarınla gözlerim kamaşmıştı. Oysa ben bugün bir türlü Toulon'da Medine mahallesinde gördüklerimi, o yaşadığın daha doğrusu anababa evinden çok daha fazla öldüğün yeri belleğimden silemiyorum.

Lucette... Artık dayanamıyorum... Kadını uyandırmam gerek. Böbreklerim çatlıyor, her tarafım ürperiyor. Onun yerinde sen olsaydın bu aciz durumumdan utanmazdım. Biliyorum, şimdi saçı başı darmadağınık, ağzı paslı, üzerime eğilecek, bana iltihaptan söz edecek, kahve iç diyecek. Bilirsin hiç içmem. Annem sabahın köründe aç açına, hele benim gibi ciğerleri hassas birinin yola çıkmasının hiç doğru olmadığını söyledi... Ve bugün herşey hassas, kolay kırılır, dayanıksız... Ve yanımdaki tükürüklerini çekerek gerinen ve bana rüyasında Georges'unu benim yaşımda bir kızla yatarken gördüğünü anlatan, herşeyi; iğneleri, hastaneyi, ikili hayatı, herşeyi birbirine karıştırıyor. Ayakları birbirine dolaşarak gidip perdeleri açtı... Birden gök, odanın ortasına düşüverdi, başım döndü.

Micheline sağ bacağıma iğne yaptı. Bu yeni acı bir an eskisini unutturdu. Karınüstü uzanmış yatarken kadının az önce söylediklerini düşünüyordum. Ayağını denk al, gibilerinden konuşmuştu, tıpkı Lucette'in ve babamın dedikle-

ri gibi. «Dikkatli ol kızım, küçük parmağının ucu-
nu dahi çarka kaptırmayasın. Sonra balıklama
girersin içeri, kimse de çarkı durduramaz. Ben
ihtiyarlıyorum, ablana yaptıklarımı sana yap-
mam. Bir seferinde ablanı almak için üzerime
silâh alıp çıkmıştım Pigalle'e. Sırtımı döner dön-
mez yine bohçasını kaptığı gibi kaçtı, ortalık
yerde kalakalmıştım. Bir kez yaparım Marie, iki
kez değil. Senin kafan daha iyi işler, şanslısın,
faydalan bundan, ablanın yaptıklarını yapma.»
Sizleri düş kırıklığına uğratmayacağım, olan Ge-
rard'a olacak. Gideceğim, söz veriyorum sizlere,
evet, gideceğim.

Evden çıkmadan önce Micheline üstüme e-
ğildi. Serin ve mis kokulu eli iyi geldi, nabzımı
tutarken: «Öğleye doğru döneceğim,» dedi.
«Bir saat sonra buradayım.» Güvenle çıkıp git-
ti, onun başını belâya sokacağıma sokakta sü-
rüneceğimi biliyordu. Hareket et, demiştiler ba-
na, dans et, iş yap. Ayaklar, ayacıklar, basın
yere bakalım, bacaklar, bacacıklar taşıyın beni.
Kalp, koca kalp böyle hızlı çarpma. Baş, canım
baş, beni bırakma. Karnım gerilme böyle. Böb-
reklerim, hele sizler, gitsin bu uyuşukluğunuz.
Hepimiz elbirliği edersek ayakta durmayı başa-
rırız, hadi, bir gayret daha. Acıyor biliyorum, hem
de kötü bir acı, sinsî, inatçı, kene gibi! Hey ba-
şım! Çatlıyası başım, garip başım kalleşlik etme,
bırakma beni, iyi olacak! Sana biraz müzik din-
leteceğim, hâlâ sever misin müziği, söyle, hâlâ
sever misin? Sabırlı ol, öyle bir o yana bir bu ya-

na dönüp durma, yoksa pikaba kadar gidemem. Yardım et bana Tanrım, ycrattığı dünya öylesine güzel ki hiç bırakmaya niyetim yok. Öyle de büyük ki ancak bir ucunu tanıyabiliyoruz. Ay mi-dem! Aman banyoya yetişebilsem, Çabuk, çabuk! Her tarafım yıkılıyor, şuracığa yığılıp geberip gideceğim. Hayır Marie, yapış bir tarafa, kus, işe, zarar yok, sonra temizlersin.

Şimdi yavaşça ellerini lavabodan çek, gevşe biraz, aniden eğilme. Sâkin ol, bitti hepsi. Orada.. Gerard'ın dediği gibi sudan geçir onu. Yapmalısın, herşeyin iyice çıkıp gittiğini bilmek zorundalar. Daha var mı? Oh hayır, kayıyorlar, ikizmişler, lânet olsun bana. Doğrul bakalım. Bokunun içine yığılıp kalacak değilsin. Erkekmişler, ne yapalım, sana ne bundan artık? İstemiş olsan neyse, ama istemedin ki. İstemedim. Öyleyse şimdi onu seyretmek niye? Pis, kaka, Temizle ve git yat. Yatmak. Gidip yatamam. Yerimden kalkamam. Böbreklerim! Aman aman! Sürün öyleyse, dirseklerin var, dizlerin var, sürün. Aman aman! Hadi, bir gayret daha, yatak uzakta değil. Sonrası mışıl mışıl! Yat başım. Rahat bırak beni, bırak aksın, işini bitirdim. uyu şimdi, rahat et.

Gerard deli gibi Salpetriere hastanesine sürüyordu. Bir kez daha dünyayı tersinden gördüm, bulutlarda yürüdüm, ilerlemek zor oluyordu. İri, pamuk gibi, renkleri de kirli griydi, kar-

nıma kadar yükseliyordı. Kara toprağa doğru uzanmış ağaç köklerini görüyordum. Bulut çamurlarının siren seslerini boğduğu ambülanlar geçiyordu damların üstünden. Hemşireler, etekleri göbeklerine kadar sıyrılmış, amuda kalkmış yürüyorlardı. Asma kaldırımlar da gördüm, yağmurun yükseldiğini hissettim. Bir yarasa gibi başaşağı yazı masasına asılmış bir kadınla konuştum. Ona asılıp canımın acıdığını, çok kan kaybettiğimi söyledim, beni beyaz bir örtüye sardı, hayalet gibi şekillerin gezindiği, uzun beyaz koridorlar boyunca kanatlı bir arabayla gidiyordum.

Sonra beni rahatlatıldılar. Birisi üstüme eğilip, sol koluma bir iğne yaptı. Göğsüne varmış gibi rahat hissettim kendimi. Hattâ meleklerin konuştuğunu bile duydum, çok değil, zaten melekler çok az gürültü eder ve ağzı sıkıdırlar, bize benzemezler.

Şimdi tekrar yere indiğimi hissediyorum, ama acelem yok, hem de hiç yok. Az önce yükseldiğim için mutluydum, yukarısı hakkında hiç bir bilgim yoktu. Oysa burayı çok iyi tanırım, onun için gözlerimi açmıyorum. Şşşt! Yaşayanların dünyasına girerken ölü taklidi yapıyorum. Hareket ve azar dolu öfkeli seslerini şimdiden duyuyorum. Beni neden böyle yalnızca ihtiyaçların bulunduğu bir koğuşa koydular. Neden yatağa bağlıyım? Neden hareket etmemi engelliyorlar? Neden? Derhal hemşireyle görüşmek istiyorum, çözsünler beni.

«Çözün beni.»

«Sen sesini kesecek misin küçük orospu? Bu işi yaparken ananı çağırmıyordun ama. Benim de senin yaşında bir kızım var, Tanrıya şükür, serinin gibi şıllık değil. Benim zamanımda uyutmadan kürtaaj yaparlardı, yazık ki değişti?»

Akşam vizitesine kadar bağlı kaldım, doktor yanağımı okşayarak ailemin yazılı izni olmadan beni çıkartamayacaklarını söyledi. Ağladım. Gelen her ziyaretçi ya annemse diye beni tir tir titretiyordu. Ben de babama çekmişim, bağırıp çağırılardan hiç hoşlanmam. Kadının isteri krizleri tutup da konu komşu patırtıyı işitsin diye pencereleri ardına kadar açmaya kalkıştığında, babam: «Bak kadını. sen bağırmadan konuşmasını bilmez misin, çocukları da beni de aptallaştırdığının farkında değil misin?» derdi. Şimdi karşımda onu ve hasta sinirlerini görmek istemiyordum. Bir kaç gün sonra Noel, bayramı da burada geçirecek değilim herhalde. Kaçmayı kuruyorum, ama nasıl yapmalı, bir çift terliğim bile yok. Yanımda yatan ihtiyarinkileri yürütebilirim, iki gün iki gecedir can çekişiyor, artık terlikleri de işine yaramaz, ama sonrası?

Lulu kurtardı beni bu zindandan. Gerard haber verir vermez atlamış gelmiş Lulu ve benden uslu duracağıma dair söz alıp yine aynı akşam uçağa atlayıp gitti.

Aperatif saati... Mado'nun kapısını iter it-

mez annemle göz göze geliverdik. Sanki beni bekliyor gibiydi. İçimden kollarına atılıp ağlamak, özür dilemek geldi. Hem ağabeyimi daha on altı yaşındayken doğurmuş, beni anlayabilirdi, ikimiz de `kadındık alt tarafı! Kimbilir? Belki de bu kaza aramızdaki tüm anlaşmazlıkları giderirdi? Urkek ama güvenli yanına sokuldum. Hem değişen bir şey yoktu ki. Uzun sürmemişti yokluğum. Babam Gerard'ın karşısına oturmuştu. Paul de yanibaşlarındaydı. Blondine hep aynı pis bezle tezgâhın üstünü siliyor, Mado Cezayirli Coco'yla kâğıt oynuyordu. Masalar hep dolu. Perdeler yine yıkanmamış, sobanın borusu tavanı iyice çatlatmış. Loulou'yla on dört numaranın oğlanları deli gibi tilt oynuyorlar.

Hiç birşey değişmemişti. Gerard yine ilk günki gibi aynadan bana bakıyor. Annem, hoş geldin, yerine iki şiddetli tokat patlattı. Alkış sesleri duyar gibi oldum. Gözlerimin önünden kara kelebekler, küçük köpükler uçuştı. «Derhal eve çık, aşifte, kozumuzu orada paylaşacağız.» Aşifte hemen eve çıkmadı, aşifte uzun süre tren yolu boyunca yürüdü, parmaklığa dayanıp trenlerin geçişini izledi, üzerlerine tükürdü.

Çok geçmeden, bir sabah erkenden o da cebinde yüz elli frank ve elinde İngiltere'de bir adresle kocaman gri bir trene bindi. Anababa uyuyordu daha ama garda küçükler el sallıyor, tren uzaklaştıkça eller küçülüp küçülüp yok oluyordu.

Godalming'de İrlandalı MacOil ailesi beni büyük bir içtenlikle ve heyecanla karşıladı. İki ve üç yaşlarında iki sevimli sarışın olan Katy ve Thierry'le tanıştım. Ana babaları Sheakespeare seyretmeye gittiklerinde onları koynuma alır, bizim ninnilerimizi söyledim onlara. Bir kez buzdolabından tatlı çalıp onları suçlamıştım. Onlarla birlikte Pazarları haşlanmış patatesle domuz eti yiyip bir sürü televizyon istasyonundan birini izliyor ya da yeni keşfettiğim Sherlock Holmes'ları okuyordum. Şöminede ateş yakmasını öğrendim, mutfakta bulaşık yıkarken Fransız radyosunu dinliyordum, bir kez de Victoria istasyonu yakınlarındaki bir sinemada bir Fransız filmi seyrettim. Üç kelime bile İngilizce bilmeden Londra sokaklarında başıboş dolaşıp durdum. İki haftalık iyi ve candan çalışmalarım sonucu ayağıma sivri topuklu siyah rugan bir ayakkabı alabildim ve bir dükkândan bir elbise çaldım.

Akşam olup odamın kapısını kapattığımda, büyükler ve çocuklar düşlerine kavuştuklarında, ben de kendiminkilere dalıp gidiyordum. Üstümde daracık siyah bir elbise, sivri topuklarımın üstüne tünemişim, burnum havalarda, popom başım hepsi çalmadan oynuyor, dudaklarım ıslak, gözlerim baygın. Siyah ipek çoraplar düşlüyorum, boynumda uzun zincirler, fener dibi kızlarını oynuyorum. Aklım Gerard'a takılıyor, kaçtığım Gerard'a. Acaba ondan mı kaçtım? Yoksa güneşten umudunu kesmiş çiçeklerin köşe-

lerde solduğu o altıncı kattan, o külrengi badanalı kulübelerden, pencereden her baktığımda gözlerime batan tam karşımızdaki o cenaze levazımatçısından mı? Aslında ben dayaklardan, çığlıklardan, dırdırdan, haşlanmış pirinç ve sade suya çorbayla gelen o yoksul ay sonlarından kaçtım galiba. Sözün kısası Hoche sokağı 14 numaradan kaçtım. Öyleyse neden kendime acı çektiriyorum? Neden elâlemin piçlerini yıkayıp paklıyorum? Kardeşlerime baktığım yetmedi mi?

Eğer Gerard'a rastlamamış olsaydım, herşey bambaşka olacaktı. Elbette onu tanımadan önce sokakta kıvrarak yürümek, gelen geçenlere baygın bakmak meraklısı değildim, elbette o zamana dek orospuluk etmek fikri kafamdan hiç geçmemişti, tam tersine. Ama ya haklı olan o ise? Ya bu yoksulluğun sonu parlak bir yaşamının başlangıcı olacaksa? Bir kez kendi kendime denesem! Bu pek kötü bir fikir değil, kızların iş tuttuğu pek çok sokak biliyorum Paris'te. Benim çalıştığım yerin yanındaki sokakta da iş tutan kızlar var, hem de en güzelleri. Hep güller, hiç de mutsuz bir halleri yoktur. Ben orada başlasam, Lulu gibi taa Medina batakhanesine düşmem herhalde. Hem sadece Araplar gitmiyor ya orospulara. Pekâlâ efendiden adamların da orospuların peşinden gittiklerini gördüm. Öyleyse yerin dibine batsın namuslu yaşam! Yolum Paris'e çıkıyor.

Gerard telefonda sesine acıklı bir ton ver-

meyi iyi becerdi, beni zor duyabiliyor ve bağıırıyordu:

«Dön güzelim, dön, seni **for ever** (ebediyen) seviyorum. Seni bekliyorum.»

Gerard sözünü tuttu. Sirtında deve tüyü par-desüsü, saat tam 13.55'de Kuzey garında beni bekliyordu. Soğuktan burnu kızarmış, vakit geçsin diye ellerini oğuşturuyordu. Biraz yaşlanmış ve çirkinleşmiş buldum onu. Yine de iki ay, birlikte Montparnasse otellerine gittik. O duvarlarında beni utandıran aynaların olduğu otellere. Karısının ve Sandra'nın kazandıklarıyla yaşıyorduk. Hem de eni konu lüks bir yaşam, barlar, kabareler gırla, şampanyalar su gibi! Dostları bana Madam Gerard diye hitap ediyorlardı. Tabii böylesine bir hayat için gereken gardrobum yoktu ama Gerard onu da düşünüyor, pek yakında o da olacak, diyordu. İşte böylece, bir akşam yemekte, iki istridye arasında bana bir iş bulduğunu söyledi. Ama ne iş! Bir arkadaşının Opera civarındaki gece klübünde sigara satacaktım!

3

İşte kızlar böyle tuzağa düşürülür, daha dolambaçlı usullerle değil! İnsan ne kadar mahallesinin dışındaki dünyayı tanısa, kendini gözü açık sansa yine de rahatça köyden inmeler gibi tuzağa düşüveriyor. En uyanığı bile kendini günün birinde âdi bir barın kenef kapısına alnını dayamış ağırlarken buluverir. Gariban, buraya sadece sigara satmak için alındığını sanmıştır. Evi işleten kadın gelip «Hadi kızım müşteri bekliyor,» diye kapıyı yumruklayana dek bu inancını sürdürür.

Adı Jacques, az önce yavruyla bir Martini yuvarlamış, şimdi de mutlaka onunla yatmak istiyormuş. Yüz elli frank vermeye razı, yâni normal tarifieden elli fazla, ama kızı istiyor. İstiyor çünkü kızın daha yanakları dolgun, gözlerinin altında halkalar yok, kısacası daha orospuluk çökmemiş üzerine! Kızın cicili bicili iç çamaşırları da yok, külotunun birazcık kirli olması da ih-

timal dışı değil, çünkü bunun geldiği yerde bide yoktur, oralarını, eğer içi yağlı değilse, bulaşık tasında yıkar. Kızı hemen yatağa atmak istiyor. Aceminin kokusunu almış bir kez, «ilk» olmak istiyor. Hem patron da ilk olacağını söyledi. Neyse, eninde sonunda bir işde «birinci» olacak ya! Çabuk, başkaları gelmeden! Hırpalamak! Onu ilk eskitecek olmak istiyor, first, O.K., anlıyorsunuz ya! İşte insan Daunou sokağındaki genelev odasında böyle buluveriyor kendini. Şimdi bahar kapınızı çalarken neden kendinizi ilk geçen arabanın altına atmak istediğinizi anladınız değil mi?

Jacques'dan sonra Raymondo'ydu sıradaki. Tango hastası bu Arjantinli bana ayakların pek rol oynamadığı, ağzın tiksintiyle büzüldüğü garip bir tango figürü öğretti. Gözlerimi kapadım, yumruklarımı sıktım, ağzımı örtünün kenarına sildim. Raymondo çok bilmiş havalarda elime elli frank sıkıştırırken tangodan nefret etmiştim. Listem o kadarla kalmadı, geceyi, yağlarını bir türlü sıgdıramadığı daracık bir yatakta Bata'yla bitirdim. Kapıcı Bata, karnı tırtıllarınki gibi kat kat, pis kokulu teriyle beni de su içinde bırakan iktidarsız Bata, Montpensier sokağının köşesinde elime holiday On Ice buz revüsüne bir bilet sıkıştırıp toz oluvermişti. Eve döndüğümde haykırarak Geirard'ı uyandırdım: «Bana özgürlüğümü geri ver, bir şans daha tanı.» Tiksiniyorum kendimden, yeni bir kanama başladı, yaptığım düşükten beri beşinci kez oluyordu. Şef-

kate muhtaçtım, hem de dünyanın tüm şefkati-ne. Ve o, canı sıkkın, derin uykusundan uyanıp öfkeli şahin bakışlarını bana diktiğinde, bunca özlediğim şefkatin kırıntısını bile vermeyeceğini anladım, yavaş yavaş korkunun benliğimi sardığını hissettim. Şimdiye dek duymadığım bir sesle konuşuyordu.

«Gitmek mi istiyorsun? Git öyleyse. Ama seni sevdiğimi bilmeni isterim. Yanlış anlama, eğer senin bu sanatı sürdürmeni istiyorsam bu bir an önce zengin hayata kavuşmamızı istediğimdendir. Kavlimiz seninle bir ömür boyu beraber olmaktı. Görüyorsun ya güzelim, otuz üç yaşındayım, şöyle bir geçmişimi yokladığımda şimdiye dek hiç bir bok olamadığımı görüyorum. Toplum nazarında zavallının biriyim. Hesabı kapatmak için yalnız kafama bir kurşun sıkmak kalıyor.»

Dinliyorum, acıyorum. Gösterebileceği tepkileri bir bir düşünmüştüm ama bu aklıma gelmemişti. Tam bir melodram! Tam cahil kızları ağlatacak cinsten ve cahil kız ağlıyor. Hem de sarsıla sarsıla, uzun hıçkırıklarla ağlıyor. Şimdi onu terketmezse artık bir daha asla başaramayacağını biliyor. Kötü kavilleşmişler, belki bir ömür boyu değil ama gençliği, tazeliği tükenene dek!... Zavallı kızcağız, iyi kalpli alık, cılız sokak köpeklerini gördü mü yüreği dayanmaz.

Ve kız koca gözleriyle köpek Gerard'ın şiltenin arasından 11,43'lük silâhını çıkarışına bakıyor. Siyah beyaz bir filmi izliyor sanki. Gerçek-

çi sinema! İki hıçkırık arasında delilik etmemesini, silâhı yerine koymasını söylüyor. Adam ona «Hadi git, inine dön,» diye karşılık verdi. Köpek Gerard'ın böyle numaralara karnı toktu. Kafası işleyen, gerçek bir kadına ihtiyacı vardı. Kadın üç pırtısını toparlamak için gardroba doğru giderken adam silâhına bir kurşun sürdü. Namlu sesini duyan kadın dehşetle geri döndü: «Bak Gerard, bir yanlış anlaşma oldu galiba, ben aslında o kadar kötü bir kız değilim. Daha da iyi olmak amacındayım. Anla beni. Bir kez daha denemek istiyorum ama bu şekilde değil.» Adam yanına oturmasını söyledi, sıkı sıkı sarıldı. Kadın biraz daha ağladı, bir türlü kurtulamadığı kötü bir alışkanlıktı bu. «Capri'ye gidelim mi güzelim?» Adamın göğsüne başını dayarken «Evet,» diye içini çekti.

Tilki Gerard bana biraz hava değişimi gerektiği kokusunu almıştı. Acilen başka bir ülkeye gitmeye gerek duyuyordum. **Sportsman'a** gitmiyordum artık. Bana gereken bir genelevde, gerçek bir genelevde orospularla, mamalarla filan çalışmaktı. İşe yeni başlayan bir acemi için grup çalışmasından isabetli ne olabilir? Kimbilir, ötekilerin yanında belki ben de öğrenebilirim? Belki iyi para kesen bir orospu olur çıkarım!

Bir tellâlla ayak üstü lâflayıp, uyanık bir mayla bir kaç dakika fısıldaştıktan sonra:

«İş oldu say,» diye neşeyle zıplıyordu Gégé, «Fontaine sokağındaki **Saint - Louis**'de bir yer ayarladım sana, dostum Antoine'ın dediğine

bakılırsa banka gibi yermiş!» Hemen o akşam Gerard'ın arabası **Fifty**'nin önünde park etmişti. Kapıcı hemen arabaya atıldı.

«Sağol ahbab! Müşteri değiliz!»

Doğru. Macera beni sokağın öte yanında, **Saint - Louis**'de bekliyordu. Ayaklarımın ucuna basa basa Gerard'ın peşisıra içeri girdim. Bir kadın yanımıza yaklaştı, fısıldarcasına: «Küçük salona geçin. Mösyö Antoine sizi bekliyor,» dedi.

Küçük salon dediği minicik iki odadan meydana gelmişti. Duvarlara, İspanyol dansörleri çivilenmiş, siyah sedef ve altınlı yelpazeler, kastyetler ve kırmızı plâstik güller asılmıştı. Minyatür bar glayöllerin altında adeta çökmüş, oyma tahtadan yüksek tabureler müşteri bekliyorlar. Kadın nar çiçeği rengi kadifeden ağır bir perdeyi araladı. «Mösyö Antoine» sigarasını elinden bırakmadan kollarını açmış, dostunu karşılamaya geliyordu. Takdim edildim. Kadın ortadan çekildi, tavandan sarı bir ışık yayılıyordu. Eski yüzlü ekose bir kumaşla kaplı bankete oturdum. Dostunun «Toine» diye çağırdığı Mösyö Antoine sigarasını bırakmadan sırtıp duruyordu. Kadın bu kez şampanyayla geri geldi.

«Madam Pedre iniyor.»

Bir zil sesi duyuldu. Kadın fırladı, nar çiçeği perdenin ardından erkek sesleri, adım sesleri duyuldu. Bir zil daha, bu kez daha da sert, kafamın üstünde koşuşan topuk sesleri... kahkahalar... bir kapı çarptı ve kadın sesleri. Meryem

Anamız! Az sonra ben de onların arasında olacağım. Şampanyamı yutarcasına içtim. Velim hemen kadehimi doldurdu. Ey kutsal bakire! yoksa beni eski tip bir randevu evine mi getirmişlerdi? Buraya yalnızca önemli kişilerin gelip gittiği gerçek miydi? Erkekler hâlâ başparmakları yeleklerine takılı, çapkın bakışlarla bıyık buruyorlar mıydı? Yelek cebinde köstekli saatleri, sol kollarına taktıkları topuzlu baston ve redingotlarıyla mı hanımları ziyarete gelirlerdi?

Söyle bana kutsal Anamız, bahçedeki çiçekler gibi açılmış kızlar burada mı pembe mermer omuzlarını günahkârların bakışlarına sunarlar? Aynaya baktıklarında solgun yanaklarını gölgeleyen o ağır, amber küpeleri midir? Bu biraz sıkıcı değil mi, söyle Marie? Affet beni Meryem Ana, beynimizi yıkadılar bizim. Bana sebat serumu enjekte ettiler ve ben de kendimi satmaya, gürültü etmeden kendimi ona buna dağıtmaya hazır hâle geldim.

Money money money... (Para para para...)

Kadifelerin arasından sevimsiz bir surat belirdi, herhalde patron olmalı. Marie Joseph sana şimdiden söyleyeyim bu karıda kızlarına şefkat gösterecek surat yok. Sesi cızırtılı:

«Antoine,» diye haykırdı, kollarını kaldırarak.

«Pedro, her zamanki gibi göz alıcısın. Dostum Gerard... ve küçük hanım.»

«Yaşı başı tamam mı?»

Elveda kutsal Ana! Düşlerimden ayırdılar beni! Gerçeğin tanrı göbeğine yuvarlayıverdiler.

«Yirmi birine basalı bir ay oluyor, değil mi güzelim?»

«Onu senin karının yanına verelim Antoine, şu anda kafası pek karışıktır.»

«Claudie sizi bu konularda aydınlatır Madam, beş yıldır bu işin içinde. Göreceksiniz, burası patırtılı bir yer değildir. Pedro kızı çağırıtsana!»

Keşke adı başka olsaydı! Onlar benim geleceğimi tartışırken ben de başka bir yerlerde bulunabilseydim. Ne yapalım! Artık çok geç, işte benim «öğretmenim». Soluk soluğa geliyor. Sosyetenin katıldığı bir kokteylden çıkıvermiş gibi. Anlamsız, iri gözleriyle beni süzen yoldan çıkmış bir burjuva kadını.

«On dokuz numaraya çıkmadan önce ona bir ad bulmalıyız.»

Pedro yanyan bana bakıyor.

«Bir fikriniz var mı?»

Hiç! Bu hariç her şeyi düşünmüştüm! Bana ister Hortense deyin, ister Rebecca, Iphigenie vs....

«Madam Pedro, Lübnanlı kız geri gelmeyeceğine göre ona Sophie diyebiliriz.»

«Mükemmel, Sophie, bu adı müşteriler de sever.»

Ve böylece bir Pigalle genelevinde ikinci kez vaftiz edildim. Amin. Gerard kalçamı okşadı, yaşasın altın kısrak Sophie!

Burnuma çeşit çeşit kokular geliyor: pahalı parfümler, beyaz sabun, deodoran, ılık ter. Avucum oynak trabzan üzerinde kayıyor. İkinci katta sona eren nar çiçeği rengi halı yer yer aşınmış, ara sıra altından tahtalar görünüyor. Yanaklarım alev alev. Claudie bir kapıyı itti ve bana dönerek: «İşte on dokuz numara,» dedi.

İçersi oturmuş dikiş diken, kitap okuyan, yün ören kızlarla dolu odanın orta yerinde ağızım açık kalakaldım. Claudie beni takdim etti.

«Dostlarımdan birinin karısı Sophie.»

Mezar sessizliği. Ben özellikle «yeni gelen»im ve bu rolüme daha ısınamadım. Sıranın üzerinde bana da bir yer açmalarını söyledi. Kimse kıpırdamadı. Hepsi bana bakıyor, beni tepeden tırnağa soyuyor, gözleriyle oramı buramı yokluyorlardı. Bir tanesi hariç. Ufacık tefecik, esmer, şirin mi şirin bir kız, bacaklarının arasında bir bira şişesi, daldığı gazete bilmecelerinden kafasını kaldırmamıştı. France! Benim gibi kenar mahallelerden kaçıp gelen France o gece bana çok yardımcı oldu. Ağır hareketli, tatlı sesli, kıvrırcık saçlarını kahverengi peruğuyla örten bu güzel Martinikli bana yanında yer açtı. Muriel soyunmayı önerinceye kadar kimseden ses çıkmadı.

Saint - Louis'de geçti çıraklık yıllarım. Orada ünlü kişiler, karanlık tipler, babacan adamlar gördüm ve tanıdım. Kendini bir safkan sanan bir prensin sırtına bindim. Ben sivri topuklarımla yağlı böğürlerine vururken, France poposunu kırbaçlıyor ve adam zevkten kişneyerek, yerin tozlarını yalayarak aşınmış halı üstünde oradan oraya koşuyordu. Kanadalının birine sesini överek şarkı söyletirken France adamın dolarlarını yürütüyordu. Otuz beş yaşındaki bir bâkir delikanlıya prezervatifin nasıl kullanıldığını öğrettim. Bir başka sefer nemfomanyak bir kadının kollarımla ellerini bağlamış, başını bacaklarımın arasına almış bastırırken, France kadını tatmine çalışıyor, kocası da bize bakarak Havana sigarasını tüttürüyordu. Claridge'le ilk kez Josiane ve bir Amerikalıyla birlikte gittim. Adam ucuz otllerden nefret ediyor, Champs - Elysées'ye bakan lüks bir odada üzerine pisenmesi için gereken parayı harcamaktan çekinmiyordu. Bir kez de deli bakışlı bir Lüksemburg'lunun beni kalorifere bağlanmasına izin verdin, herif çakısıyla şilteleri delik deşik ederken ben de son saatım geldi diye dua ediyordum.

Marki de Sade'a ilk kez otuz yaşında Hollandalı bir milyoner kılığında rastladım. Herbert bir ön seçimle işe girer, önce hepimizi toplar, sonra o mavi bakışlarıyla bizleri bir gözden geçirir, üç muhtemel kurbanını seçer, soyunmalarını emreder, sonra da bol para vererek ikisini oyundan çıkarır.

Kapı kapanır! Artık celladım la başbaşıyım. Hiç eksik yok. Şampanya şişesi buz kovaşında. İki boş kadehin ortasındaki eski havlunun arasından kamçının püskülleri görünüyor. Elimi ensemdede dolaştırıyorum. Aaam önce yatağı, kol-tukları falan gözden geçiriyor, sonra sıra bana geliyor. Ayaklarımdan başlıyor incelemeye, kar-nımda duraklıyor, göğüslerime yükseliyor, yüzüme boş veriyor. Birşeyler söylemeliyim ama ne? Bu adam boş sözlere kulak verecek cinsten değil! Gülümsüyorum, gülümsemiyor. Ama beğendiği belli, çocukluktan beri sadistlerin hoşuna giderim, kadehlerimizi dolduran Herbert de benden hoşlanıyor. Gevşiyorum, elim tepsiye doğru uzanıyor.

«Olmaz! Önce bunu hak etmelisin.»

Karşılık vermiyorum, bu da oyuna dahil. Şişeyi kapıp tuvalete kapanıyor. Ne oynuyoruz biz yahu? Titriyorum, sakın şampanyayı musluğa dökmesin. Ne yazık! Bu herif deli, hem zırdeli. Yok, yok. Yanılmışım, şişenin mantarıyla temizlenme yerinin deliğini tıkamış.

«Eğil ve iç!»

Eğer ısrar ederseniz kendimi zorlayacağım. Ama gerçekten sırf hatıranız için, üstelik bu kadehi oldukça iğrenç ve kötü yıkanmış buluyorum. Şu etrafa yığışan gri köpükleri görüyor musunuz, bu evin personeli temizliğe boş veriyorlar galiba. Barda çalışan kızın bulaşık yıkarken orasına değıdirdiğinden bile kuşkuluyorum. Si-

zin bardağınız yok mu? Şanslısınız. Galiba acelesi olduğu bir gün yıkadığı bardağa düştüm.

«Numara yapma, yut.»

Masanın kenarında duran para tomarını düşün de yut. Bu sayede vitrinde gördüğün Christian Dior ayakkabıları, ona uygun çantayı, analar gününde Dédé'ye alacağın ipekliyi düşün, düşün de yut. Nasıl istiyordu kadıncağz, düşün-de bile sayıklıyordu. Küçük kardeşinin vitrinde gösterdiği ayakkapları düşün. Kunduralarının içine mukavva yerleştirmekten canı çıkıyor zavallının. Aileni, Gégé'yi, kendini düşün, fazla da düşünme, hiç bir şey düşünme, bir yudumda yut gitsin! Açılırsın!

«Yeter. Eller başta, diz üstü sürünerek aynanın önüne git. Elini başından her kaldırışında göğsüne bir tane yapıştıracağım.»

Ama böyle anlaşılmamıştık ki! Göğüslere olmaz, çok acır. Hiç birşey konuşulmadı, üstelik ben burada sana iyilik etmek için bulunmuyorum. Tamam işte, sık dişini, sık göğüslerini. Evet, bak nasıl ağlıyorsun, bak nasıl inliyorsun, küçük âsi, yaramaz çocuk. Gözlerini bir daha sil de daha iyi vurayım. Etin ne yumuşak, ne tatlı, mermer gibi, saten gibi, gerildiği zaman daha da güzel ses veriyor. Bırak rimellerin aksın, bırak burnun aksın. Tut çığlıklarını, gözyaşlarını benim keyfime karışsın. Gel şimdi sarayım seni, yanına uzanayım, seni okşayayım, yaralarını iyileştireyim, gel kendimi affettireyim.

Herbert böyleydi işte! Bir saate yakın bana işkence ettikten sonra, özür dileyerek dizlerime kapanır ve ben ağzımı açar açmaz kaçır giderdi. Her tarafım kırıla döküle doğruldum, elbisem kolumda, üzerimde ne sütyenim, ne çorabım, ne de külotum. Hiç bir şey değdiremiyordum derime. Kızlar beni yatırdılar, France ve Cynthia göğsüme, böbreklerime, sırtıma ve baldırlarıma soğuk suya batırılmış bezler koydular. Dırlanıp duruyordu kızlar. Çantamda kuzu gibi yatan paracıkları düşündükçe hırslarından, kıskançlıklarından kuduruyorlardı. Eğer ben Antoine'ın bir dostuyla birlikte yaşamasaydım, ya da herif kodede olsa ve France odada olmasaydı sille tokat, topuk tırmık işimi bitirirlerdi benim. Sabaha kadar uyumuştum.

Zaman geçti, yaralar kapandı. Unutmuştum; ötekiler de... Ve bir akşam, Arlette soluk soluğa bizim odaya daldı. Herbert gelmiş, iki numarada beni bekliyormuş. Kızlar morardılar. Ben, elim ayağıma dolanarak aşağı indim. Şampanya kovanı yine masanın üzerindeki yerini almıştı, ama bu kez havluyu görememiştım.

«Korkma,» dedi. «Bu kez canını çok acıtmayacağım.»

Soyunup uzanmamı istedi. Yatağın kenarına oturdu, bir kadeh uzattı, sonra bir daha. Tanışmıştık.

«Neden bu işi yapıyorsun? Nasıl bu yola düştün? Neden evinde değil de burada çalışıyor-

sun? Kaç yaşındasın? Ne zamandan beri bu iş yapıyorsun?»

«Ya sen kaç yaşındasın? Ne iş yaparsın? Evli misin? Neden can yakmaktan hoşlanıyorsun? Neden tekrar beni istedin? Nerede oturuyorsunuz? Amsterdam'ı görmedim ama çok güzel diyorlar. Kanallar, lâle tarlaları. Evet, bir gün gelirim.»

«Benim konuğum olursun. Bende kalırsın. Karım ve iki oğlumla tanışırsın, seni Paris'te tanıştığım bir öğrenci olarak tanıtırım. Gece birlikte çıkarız. Karım anlayışlıdır. Sıkıntı çekmeyiz. Evim büyüktür. Hoşuna gidecek.»

«Kim?»

«Evim, karım, çocuklar, şehir. Bak resimlerde var, görmek ister misin?»

«Göster, bu o mu?»

«Evet, ama göreceksin, aslında daha güzel. Gözlükleri yüzüne sert bir anlam veriyor.»

«Onu döver misin?»

«Katiyen. Sophie, sana bir sürprizim var, uzan şöyle, gözlerini de kapa.»

«Ama canımı yakıyorsun. Deli misin ne, o incecik tarakla ne yapıyorsun?»

«Karnını tarıyorum Sophie. Karnını!»

Yine ilk günki gibi tek kelime etmeden çıkıp gitti. Masanın ucundaki parayı topladım. O gece kızlar hop oturup hop kalktılar. O gece fazla konuşmuşum, neden adama bir ruh doktoruna görünmesini söylemişim? Neden sadece görevimi yapmakla yetinmemişim? Neden onun gibi

iyi bir mevkii, güzel bir ailesi olan bir adamın o biçim ev köşelerine sığınması yazık oluyor demişim? Kendi menfaatlerime aykırı hareket etmişim, artık onu tahrik edemezmişim, ya susmak ya da sadece «senden memnunum» demeliymişim. Artık markiyi bir daha göreceğimi sanmıyordum.

Yanılmışım. Yine geldi, hem bu kez hiç şiddete baş vurmada güzel güzel seviştik, öyle ki görev yerinde olduğumu unutmuştum bile. Merdivenin dibinde ayrılırken uzun uzun öptü beni. Gözlerimi tekrar açtığımda yukarı sahanlıkta Claudie'nin eteğinin uçtuğunu gördüm. Yukarı çıkınca «...aramızdan bazıları kendilerini unutuveriyorlar,» diye bir lâf attı ortadan.

Hiç umurumda değildi, âşık olmuştum. Herbert Paris'e gelmeden bir gün önce **Saint - Louis**'ye telefon ederdi. Ertesi gün ben izinli olurdum tabii. Gerard kendi havasına dalmış olduğundan izin gecelerimi onunla geçirmemi hiç umursamıyordu. Cebine mangırını kaydırdım mı akan sular duruverir. Herbert'den para istemiyordum ama o yine ilk gecenin tarifesini ödemekte devam ediyordu. Gerçekten aşkıttım, ama sudan bir para meselesi yüzünden onu kızdırmak niyetinde değildim. Aperatifimizi **Cafe de Paris**'de alırdık. Bu arada şampanyamızın markasını da değiştirmiş kötü anılarımız olan Don Perignon yerine Christal Roder içer olmuştuk. Sonrada yemeğe, **Prunier, Lasserre, Petit Bedon** ya da **Drouaut** gibi lüks lokantalardan birine gi-

derdik. Geceyi **Crillon**'daki odamızda bitirirdik. Bazan dişlerini gıcırdata gıcırdata omuzlarımı yoğurduğu, orgazma varamadığı geceler ona kemerini kullanmasını teklif ederdim. Çılgın gibi kemeri kapar, bitkin düşüp yatağa yığılıncaya kadar duvarlara vurur vurur, sonra da gözleri yaş dolu, ellerini açarak benden özür dilerdi.

Gaiiba onu seviyordum. Ayda üç kez buluşmak üzere ilişkimiz iki yıl sürdü. Nereye gittimse geldi peşimden, sonunda onu düş kırıklığına uğratmaktan korktuğumdan adres bırakmadan yok oldum. Söylediklerine göre bütün **Pigalle**'de beni aramış, benim sözümü etsinler diye eski arkadaşlara su gibi paralar vermiş, beni bulabilmek için hafiyeler tutmuş. Onun hakkında öyle şeyler anlattılar ki hangi birine inanmalı? Kızlar çok yalancıdır. Herbert, benim sevgili, hasta âşığı, benim çılgın bakışlı prensim, boşuna başını sağa sola çarptın!

Sanit - Louis her cins kuşun rahatlıkla kanadını sakatlamadan konabileceği bir beldeydi.

O gece **Kuzey**'den gelen kuşlar vardı aramızda. Kayalık dağlardan. Koca gagalı, garip aksanlı kuşlardı bunlar. Erkeklerden biri gece masasının üzerine, diğer ikisi de yatağın ayak ucuna tünediler, dişiler utana sıkıla kanatlarıyla yuvarlaklarını örterek, pencerenin önüne ittikleri koltuklara yuvalarını kurdular. Üç kez gong sesi

duyulduktan sonra gösteri başladı. Josiane yavaşça giysisini yere kaydırıverdi, ben bir fırlatışta attım üstümdekileri. İlk Show'umdu bu benim. Dişi kuşlar gagalarını dantel giysilerine gömmüşler, erkeklerse «Montreal'de bile böylesi yok, aman ne usta karılar» diye cıvıldaşıp kanat çırpıyorlardı.

Jo fırsat bu fırsat deyip armağanımızı istedi, dişilerden biri pençelerinin üzerinde yaylanarak:

«Bu saate kadar ancak dayandık, bir de üstüne para kesileceksek işimiz var,» dedi.

Ben mayışmıştım, Josiane bankerin dizlerine yerleşti.

«Hadi benim penguenim, çıkar şu paracıklarını, bak bu yolculuğu boşuna yapmadığını anlayacaksın.»

«Bana bak Romeo kılıklı,» dedi Kanadalı karı. «Burada sabahlayacak değiliz, şu karılara istediklerini ver de yaylanalım, bu iş uzadıkça uzuyor.»

Romeo kuyruğunun altından bir yirmi dolarlık çıkarttı, bir yandan da Josiane'ın kalçalarına övgüler düzüyordu. Elimde şampanya kadehi, adamın küçük çantasından neler çıkaracağına bakıyordum. Dev gibi bir hortum çıkarttı, başlarımızın üzerinde çevirirken bir yandan da:

«İşte bayanlar, buna organ deniz,» diye haykırıyordu.

Elimle yokladım, her şey bir yana, memnuniyetle şu anda yerimi başka bir kadına verebi-

lirdim. Jo işkence aletini kapmış, kayışları beline bağlamış, kurnaz ve chlâksız bakışlarla dev gibi organı kadınlara uzatırken, ben soğuk terler döküyordum. Mızımız Jeanne bu fillere lâyük organdan korkmuş, kendini pencerelere atmış:

«Ben gidiyorum, gidiyorum, ister kapıdan olsun, ister camdan, gidiyorum,» diye avaz avaz bağıırıyordu.

Romeo onu tüylerinin arasına aldı, gagaları tokuştu, sonra kadının elini tutup, «küçük hanımın organına» dokunmaya zorladı. Dişi kuş gülüyor muydu, ağlıyor muydu anlayamadım. «Söylerlerdi de inanmazdım, demek gerçekten bunlar varmış,» diye mırıldandığı gerçektir.

İlk Show'umdu bu benim, sonra daha başkaları da oldu. Ve ben işkence âletinden korkmamayı, meslektaşların dili dolaştığında, kaburgalarına dizimle vurup onlara görevde olduğumuzu hatırlatmayı öğretmişim.

Artık nasır bağladığımı sanıyordum, ne geçer! **Saint - Louis**'nin garip kuşlarında daha ne oyunlar varmış meğer!... Örneğin ılık bir yaz gecesi, saat dört sularında, sevgili Arlette'imiz beni iki kapı arasında kıstırdı, parmaklarını dudaklarıma bastırarak:

«(Kevgir) burada,» dedi.

Öylesine heyecanlanmıştı ki doğru dürüst konuşamıyordu bile. Bunca esrarın nedenini anlayamamışım.

«Gelen bir bakan, bir gölge kadar sessizdir. Hava iyi olsun kötü olsun, şapkasını gözlerine

kadar indirir, kara gözlükler takar, yüzünün alt kısmı beyaz ipekten bir kaşkolla sarılı, elinde deri eldivenleriyle gelir. Hep yeni gelen kızı ister. Onunla bin beş yüzün garanti. Şimdi on dokuza çık, tulumunu giy, o hazır olunca ben seni çağırırım.»

Kızların suratları çarpılmıştı yine, France tulumunun askılarını bağlarken onlar birbirlerini dürtüyorlardı. Ben çok sevinçliydim. Ne yâni, beğeniliyorsa, göğüslerim sarkık değilse suç benim mi? Göbeğim kat kat değil, üstelik kafamı sıfır numara kazıtsam yine lepiska saçlı peruklulardan daha üstün kalıyorsa suç benim mi? Güzel dişlerim varsa ve onları göstermekten hoşlanıyorsa, sağ gözümde tik olduğundan çapkın çapkın kırkıyorsa ben mi suçluyum? İyi kalça kıvrırıyorsa, bacaklarım oklava gibi değilse ince uzunsa, popom yere yakın değilse, hele hele sizler otuzunuzu geçmişseniz ve ben daha yirmi bir yaşındaysam bu da mı benim kabahatim?

Franzie topuzundan bir firkete çıkardı.

«Al bunu da, lâzım olur.»

Esrar koyulaşıyordu... Arlette'in zili çalmasıyla odada kalan kızları hasetten çatlatarak aşağı indim. İkinci katta, elinde bir kevgirle beni bekliyordu.

«Çabuk ol, beklemekten hoşlanmaz. Beş numaraya gireceksin, aynanın tam karşısına yerleş, şunu da başına yerleştir, nasıl istersen öyle koy ama her kafadan düşüşte üç yüz frank

parandan kesilecek. Sen onu görmeyeceksin ama o seni görür.»

Aynanın arkasında sır yoktu tabii.

«Yüksek sesle konuş, ona yatak hikâyeleri anlat, biraz da pantomim ekle. Bakan bey diye kitap et, hoşuna gider, aman dikkatli ol, zor beğenir ha! İş bitince kapının altından bir zarf uzatır. Hadi bakalım, şansın açık olsun!»

Sophie kızım, hadi çabuk ol evlât, sıran geldi. Aksesuarlar, kevgir, firkete, geliyorum Bakan bey, sabırsızlanmayın, şu deliklerden birkaç tel saç çıkarayım da kafamdaki düşmesin. Biliyor musunuz bu benim ilk büyük rolüm? Hazırım, sıkı tutunun koltuğunuza. Işıkçı, başımı aydınlat! Tüm ışıklar kevgire dönük olsun. Tamam, oynatma artık, kusursuz. Başlıyorum:

Adım Slup - Slup. Herkesin bildiği bir yerden geldim, hâni şu hepinizin binlerce kez kullandığı, ılık ve rahat, konuksever ama biraz nemli bir yerden... Orada yaşamak güzeldir, orada politikadan değil zevkten konuşulur, yöneticiler yönetilir, kabadayılar uslanır, anlaşılmayanlar anlaşılır, mutsuzlar sevinir, zevkine düşkünler memnun kalır, karanlıklar aydınlanır, aydınlar aptallaşır... Benim varlığım dişiliğin derinliklerinde saklıdır.

Adım Slup - Slup ve hayâl gücüm kevgirin deliklerinden çıkıp gidiyor. Hey, Bakan, sana hepsi birbirinden rezil hikâyeler anlatabilir, parmaklarımla ve ağızımla ne numaralar çevirebi-

lirim. Örneğin yayı kopmuş bir mekanizma gibi gözleri oradan oraya döndüren, eklemleri çatırdatan, beyni oyan, hayatı geriye doğru yaşamak isteği veren kasıp kavurucu orgazmı taklit ederim. Hey, ihtiyar kurt, yanaştır azıcık kulağını şu aynaya... Sen hiç bu zevki tattın mı? Yaklaş, korkma, ben uslu bir mikrobum. Rahat boşalmaya bakın, sen ve senin gibiler. Tohumlar kapılardan geçmez. Halk Sağlığı Bakanı bu konunun üzerine eğiliyor. Yakında cinsel hastalıklar genelevlerin dışında çiçek açacaklar. Buraya içiniz rahat, gidip gelebilirsiniz. Asıl sokaktan korkun, sokak her köşede size saldırmaya hazır dev stafilokoklarla kaynıyor. Dikkatli olun, çünkü bu küçük hayvancıklar hem güzel görünüşlüdürler, hem de çok para istemezler. Titriyorsunuz, soğuktan olacak.. Hey! Kaçmayın. Paramı hak etmek istiyorum, bekleyin...

Bir saate yakın kafamda kevgir, gözlerim kapının altına dikili, hayırsever bir elin kaydıracağı zarfı bekleyerek anlattım durdum. Zarfın üzerine yoksulluğun yoksulların üzerine atıldığı gibi atıldım. Ağzı sımsıkı kapalı, güzel, temiz beyaz bir zarftı. Elimle yokladım, para içindeydi. Hemen açmadım. Şarkılar söyleyerek bir elimden ötekine hoplattım bir süre. Sonra yatağa uzandım, zarfı karnımın üstüne koydum, yavaşça onunla konuştum. «Seni hak ettim, biliyorsun değil mi, seni gerçekten hak ettim.»

Insan becerebildiğince teselli eder kendini. Ağlama bu gece. Biliyorum, yaralısın. Seni al--

“çalttılar, seni striptiz gecesinden de daha gülünç duruma düşürdüler. Sokağa bakıyorsun, yüreğin yumruk gibi. Bunca yüksek olmasa atlardın değil mi, küçük bir ayak numarası, biraz hava titreşir ve hoop! Karanlıkların ortasında kıpkırmızı bir leke. Boş ver, bu akşam kızların sana oynadığı oyuna aldırma. Hep «yeni» kalacak değilsin ya! Bir başkası daha gelir. Ve sen o zaman arkadaşlarınla birlikte aynanın öte yanında olursun. Ve yeni kız zarfı açıp da içinden tuvalet kâğıtlarına yazılmış bir mesaj çıktığında sen de basarsın kahkahayı. Hem sen ötekilerden daha da çok gülersin, çünkü hem gülmeyi seversin, hem de senaryoda değişiklikler yapmaya gücün yeter.

Hadi, giyin şimdi, eve gitme saati geldi. Sabah olacak nerdeyse, hem sana önceden haber vermedi diye France’a kızma sakın. O da eskilerden. France cömert sayılmaz, France güzel de sayılmaz, namussuz, hırsız da değil, ne yumuşak ne de sert! Bir kez herifin biri bana sihirli bir toz koklattığında France öfkesinden deliye dönmüştü. Anadan doğma odadan fırlamış, beni dövmeye başlamıştı. Ben yüzümü ellerimle korurken France bana küfürler yağıdırıyordu. Ne bileyim ben kokainin ne olduğunu, bir yandan gülüyor bir yandan da şarkı söyleyip düz duvara tırmanmak geliyordu içimden. France, dostum benim, kader arkadaşım, sırdaşım, koruyucum, kardeşim.

Bu sabah da yine her zamanki gibi gün do-

ğarken Fontaine sokağını hiç konuşmadan, birlikte geçiyoruz. Pigalle'in rengârenk cümbüşü içinde yolunu kaybetmiş bir müşteri arayan tak-siler geçiyor yanımızdan. Bu saat, barların kapılarını sonuna kadar açıp nefes veren dev ağızlar gibi, alkol ve tütün kokularını boşalttıkları saat; yorgun kızların tünedikleri yerlerden indikleri saat, ustaca yapılmış makyajların sırtan maskelere dönüştüğü, uykunun acı verdiği, gözler altında mor halkaların belirttiği saat. Bu saatte erkekler, yalpalayarak uykunun yolunu, gemiciler derhal demir alacak bir gemi, gece kuşları da yamanacak bir petrol kralı ararlar. Rengârenk ışıklar birer birer göz kırparak söner. Efsanelerdeki vampirlere benzer düş dolu bir dünya, gecenin büyüleriyle birlikte doğar ve batar.

İşte buydu **Saint - Louis**. Eğer bir akşam kapıda rastladığım bir adama:

«Ne arıyorsun şişko? Yolunu mı kaybettin? Buralarda dolaşmanın yasak olduğunu bilmiyor musun?» diye sormasaydım kimbilir daha ne kadar orada kalacaktım?

Bir yıldır **Saint - Louis**'de çalıştığımdan, mesleğe artık iyice girdiğimi sandığımdan ve herifin suratını röntgenciye benzettiğimden böyle konuşmuştum. Benim küstahlığıma basit bir sözcükle karşılık verdi.

«Polis! Göster bakalım yolu!»

Kartını çıkarıp burnuma uzatmadığından onu numara yapıyor sanmış ve durumumu daha da ağırlaştırmıştım.

«Polismiş! Hıh! Sevsinler!»

İşte o zaman cebinden kartını çıkarıp hiç sinirlenmeden bana uzattı. Emeklilik yaşı yaklaştığından işi ağırdan alan yaşlı bir polisti.

Zavallı Arlette mutfakta fena kısıtırılmış, üç kez zile basıp bize haber verememişti. Zavallı France da yaşı küçük kızlar için hazırlanmış olan çift bölmeli dolaba girip saklanacak vakit bulamamıştı. Ve zavallı ben, koruyucumla birlikte on dokuz numaraya dalmıştık. Odada buz gibi bir hava esti. İğneler, tığlar, dergiler, iskambiller ölüm sessizliğine gömüldüler. O an öyle korktum ki neredeyse polisin koltuğunun altına sığınacaktım. Neyse ki çok geçmeden öbür aynasızlar da odaya daldılar ve hava değişti. Hal hatır soranlar, «yine mi karşılaştık?», «Ben seni bu işten ayrıldı sanıyordum,» diyenler, sessizlikler, gülüşmeler, tek tük küfürler.

Ve her felâket anında olduğu gibi kızlar yine birbirlerine kenetleniverdiler. **Saint - Louis'**den çıkarken tam bir dayanışma içindeydik. Hanımların arabası kapının önüne çekildi ve biz müdüriyetin yolunu tutarken Arlette kapının önünde durmuş, ellerini nereye koyacağını bilemeden ardımızdan bakıyordu.

üçüncü bölüm

1

Küçük bir kızken ne piyano çaldım, ne çember çevirdim, ne de bebek oynadım. Benim oyuncaklarım mutfak bıçağı, şişe dipleri, sivri topuklardı. Geceleri, orman kuytularında pusu kuran yasa dışı biri olmayı düşlerdim, bundan başka kurtuluş yolu olmadığını, ancak böyle para kazanılacağını söyleye söyleye kafamı şişirmişlerdi benim.

Peki, acaba çirkefe gömülmekten hoşlanıyor muydum? Felâketimi, bilmeden ben mi hazırladım? Gerard'a hiç de inanmadan koca adını verdim. Benim sâyemde rütbesi yükseldi. Başkalarının hayalinde onun sert bir herif olduğu imgesini canlandırdım, oysa onun ne korkak olduğunu, beni kaybetmekten ödünün koptuğunu biliyordum. İçine girdiğim kapan gün geçtikçe daha çıkılmaz bir hâl alıyordu. Gégé canlandırdığı kişiliğe inanıyor, onu çarpıtıyor, şekillendiriyor, düzeltiyor. İpek sabahlıklarının içinde-

duyduğu rahatlığı yeni kişiliğinin içinde de duymaya başlıyor. O benden gıdasını alıyor, beni geceden geceye güçsüzleştiriyor, küçültüyor. Ve buna karşın hâlâ bazı sevgi dolu gecelerin boş sözlerine inanıyor ve onu yükseltmeye, hiç hakkı olmayan bir yerlere çıkartmaya devam ediyorum. Oysa yanıldığının farkındayım.

Çocukken boş yere anamın bakışlarını tatlılaştırmaya uğraşırdım, iç çamaşırlarını öper, hasta olana dek parfümlerini içime çeker, onu deli gibi severdim. Oysa bazan yolu düşüp de yanımda yattığında, tenine değmemek için neredeyse yataktan düşecek gibi oluyorum. Şamar yeme sırası geldiğinde hep, belki sonradan beni okşar, diye mi dayağa çanak tuttuğumu merak eder dururum. Hayatın güzelleşeceğini sandırdım, oysa hayat hayattır ve ben hâlâ buralardayım.

Lulu yaramaz, Marie çok uysal. Kaç kez bağlasın diye istekle uzatmıştım bileklerimi ona. Eğer beni seveceğine, benden hoşlanacağına inansam kendim bile bağlayabilirdim onları. Ama okşamanın zamanı bir türlü gelememiş ve ben garip düşler görmeye başlamıştım geceleri. Sağ elimde bir avuç zehirli kum gizliyor ve her akşam yemekte birazını sırtarak gizlice annemin bardağına aktarıyordum. Ama bir türlü ölemiyor, zehirim etkisiz kalıyordu. O hâlâ gülme ve gece basınca sokağa fırlamaya devam ediyordu. Bunun üzerine kumları çöpe attım ve

uykusuz geceler geçirmeye başladım. Bakışlarım saatin yelkovanına takılı, alevler, savaşlar, felâketler düşlüyordum.

Ve birden, bir gece tam düşlerimin en heyecanlı yerindeyken annem odaya daldı. Karanlıkta şiltelerin üstünden atlayışını seçebiliyordum. Ayakkabılarını eline almıştı, yavaşça fısıldadı: «Marie uyuyor musun? — Hayır anne — Oyleyse gel yanıma, karnımı kaşı biraz.» O gece bileklerim kopana dek karnını ovdum ve dehşetle geldiğim yerin muntazam, biçimli bir yumurta yerine guruldayıp duran bir fıçı olduğunu keşfettim. Kalın barsak, duodenum, pankreas parmaklarımın altında spazmlar, atan damarlar halinde kıvıl kıvıldılar. Karnının içindekileri ezbere biliyor, onlardan şefkatle söz ediyordu. Onu dinlerken düşlerimi bırakmıştım. Az sonra, ağzı yarı aralık, horlamaya başladığı zaman yavaşça yorganı omuzlarına kadar çekip usulca yanından ayrıldım. Ara sıra, uykuyla uyanıklık arası anlarında elimi tutarak: «Sen bencil değilsin, ötekiler gibi değilsin,» diye mırıldanıyordu.

Yanılıyordun anam, ben daha da fazla egoisttim, ben senin tümünü istiyordum, üstelik sana yaklaşmanın yolunu da öğrenmiştim. Sonunda ben de kendimi senin saatlerine göre ayarladım, akşam ödevlerime boş veriyor, seni bekliyordum. Uç odalı evimizde aman vermeksizin senin peşinde dolanıyordum. Oturmuş, ayakta, her durumda masaj yaptım sana. Seni güldür-

meyi bile başardım, artık benim için hiç bir dert kalmamıştı. Karnının gurultularını dinlerken yorgunluğumu unutuyordum. «Ay, yavaş ol biraz,» derdin. «Sen de bana çekmişsin, ilerde senin de karnın ağrıyacak.» Kazandığımı sandım, Jacques'la Lulu'nun başarısızlığa uğradıkları bu alanda başarıya ulaştığımı, artık benden vaz geçemeyeceğini sandım. Ve sonra, bir gün, bir yabancı çıkageldi Mado'ya. Bilmem onda ne buldun, ama yine hoppalıklarına başladın ve ellerim artık seni sinirlendirir oldu. Karnından uzakta yine düşlere daldım. Kalbimi söküp almıştın, ben de asla beni bırakıp kaçamasın diye bir sakatla, bir körle evlenmeyi düşledim.

Acaba Gerard'da da bir sakat yan mı buldum?

Parayı kendime işbirlikçi edindim, Gerard avucumun içindeydi artık. Görünüşe karşın, asıl o benim emrimde, çizmemin altında yaşıyordu. Özellikle benden temelli kaçamayacak kadar alçak birini seçtim.

Bugün oturup da yaşamımın bir muhasebesini yapmaya kalksam toz dumandan hiç bir şey seçilemez. Gözlerim dünyaya açılmış iki kör pencere. Günün birinde bir adam çıkageliyor, bana dokunmadığı halde para verdiğinden, bana «sağlıklıydın» dediğinden, Miles Davis dinleyip, sadece parmaklarımızı öperek geceler geçirdiğimizden körlüğüm geçti sanıyorum. Âşık oldum, kalbimi güvenle ona terk ettim... Kalp doktoruydu.

Kafamın bozuk olduğu bir gece elim titreyerek ona telefon açtım: «Sıkılıyorum» dedim. Karşılık olarak «Kendine bir uğraş bul, bir eşek al, bir dünya turu yap, Yahudice öğren, çocuk yap,» diye sıraladı. Az kalsın ona: «Bunları yapmak için iki kişi olmak gerek,» diyecektim. Telefonu kapatırken eğri büğrü yazısıyla bana sevgilerini gönderdiği, dönünce yolculuğunu anlatacağını yazdığı Nepal'den gönderilmiş kartlar geldi.

Gégé dönünce, gözyaşı ve alkole batmış olarak onun o yumuşak kollarının arasına sığındım. Gerard'ın kollarını bulamadığım zamanlar Lulu'nun göğsüne sığınırım. Yaradılışın tüm dertlerini, tüm acılarını silmeye hazır, cömert ve anlayışlı, şefkat dolu bir göğüstür ablamınki. Daha şişkin, daha romantik, daha hoşgörölü olan sol göğsünü tercih ederim hep.

La Boheme kaynıyor. Lulu, Maloup ve ben ekip çalışması yapıyoruz. Patronun otoritesini sarsıyoruz. O yeni kızlar alıyor, biz savıyoruz. Tabii bunu yaparken yeni kızın belâlısının zararsız olduğunu savunuyoruz. Eğer aksiyse kurnazlığa baş vuruyoruz. Önemli olan ona burayı dar etmek. Hepimizin ayrı ayrı yöntemleri var. Maloup bir bardak içki ısmarlar ve yeni kızın güzel saatine iltifatlar yağdırarak bir el kâğıt oynamayı teklif eder. Eğer kızın saati yoksa Ma-

loup çantasına ya da ayakkabılarına ilgi gösterir. Sophie yine gelenleri karşılar, onlara soyunma yerlerini gösterir, hattâ elbiselerini asmalarına yardım eder. Geceyarısına doğru Sophie ciddi bir suratla kendisini biraz aydınlatmak amacıyla kızı tuvaletlere sürüklediğinde kız şaşırılmaz. Lulu saldırıya geçer: «Kötü kötü lâflar duyuyorum, bana mıydı onlar?» Kız daha ağzını açmadan tepesine biner, kızın gırtlığına yapıştığı gibi Rose'a yeni gelenin terslik ettiğini söyler.

Sonunda yeni geleni de safımıza alarak meselelerimizi çözmüş oluruz. Bazı fırtınalı gecelerde bizi kovmakla tehdit eden Pedro'ya anlayışlı olacağımızı vaad etmiştik. Kötü kocaları olan kızları sokağa atmayıp onlara yenilerini bulacaktık.

Bir Haziran sabahı, deri bir takım giymiş, bir gözü yeşil diğeri kahverengi, uzun boylu bir kız **La Boheme**'den içeri daldı. Bu güzel çiftrenkli gözlere hayran kalmıştım. Kız sanki çağın dışında yaşar gibiydi. Öyle etkilenmiştik ki, numaralarımızı bile unutmuştuk. Tabii Lulu hariç:

«Bana bak sakın yanlış kapı çalıyor olmayasın?»

«Yok canım. Adım Odette ve hepinize birer içki ısmarlıyorum!»

Lulu kasıldı. Şaşı ağzının payını verdi:

«Yoksa gazoz mu isterdiniz?»

Lulu boyun eğdi. Bunu mat etmek için har-

cayacağımız nefese yazık, karı müthiş hazırcevaptı. Konuştu, konuştu, konuştu, uzay yolculuğuna çıkmış gibi hissediyorduk kendimizi. Uzay gemisinin koltuklarına yapışmış, büyülenmiş gibi onu dinliyorduk. Bilinçsiz mi, kendine kastı mı var, yoksa çokbilmiş mi? Ne diyeceğimi bilemedim. Abuk sabuk sözlerinden anladığım tek şey eğer bizleri ikna edebilirse evlerimize gidip, erkeklerimizi uyandırıp bizim yerimize onları orospuluğa göndermemiz gerektiği idi. Silkindik, çimdikledik kendi kendimizi, dur yahu, daha 1966 dayız. Ne önemi var! Karı gaza bastığı gibi zırvalarına dalıp gidiyor, bizleri de peşinden sürüklüyor. Tam bir düş dünyasında geziyor, iki bin yılının orospularını düşlerken ağızlarımızın suları akıyor. Yine de, şöyle bir düşünecek olursak erkekler bunca zulmü hak ettiler mi yâni? Bu karının sözleriyle bunca yıllık saltanat yıkılır mı? Belâlılarımızın geleceğine gözyaşı dökmek için zor tutuyoruz kendimizi. Göğüslerimiz boğuk seslerle sarsılıyor, soluklarımız kesik kesik. Şaşı, elleri belinde, uzaktan bizi süzüyor. Bir titreme sarıyor her yanı saltanat yıkılır mı? Belâlılarımızın geleceğine lesbianler belâlı kesilmesin başımıza!

Şaşı sözlerini daha da güçlendirmek için göğsünü dövüyor.

«Hiç bir zaman belâlım olmadı. Paralarınızı heriflere kaptırmak için enikonu ahmak olmalısınız. Tekrar ediyorum bugüne kadar tek başıma

yürüttüm bu işi, paramı alacak herifin de alnını karışlarım.»

Odette'in güzel bakışlarında cinsel bir ışıltı yanıp söndü. Bütün bu lâf salatasının ardında bir erkek delisi gizli olmasın sakın? Kabul etmek istemesem de Odette'e hayran kaldım. Benim alçaktan düşündüklerimi o yüksek sesle söylüyor. Bütün gece zevkle dinlerim onu.

Öteki kızlar birer ikişer çevremizden uzaklaşıp tekdüzeliklerine dalarken şeytanca bir plân belirmeye başladı kafamda : hayvanı önce kıpırdayamayacak hâle gelene kadar dövmek sonra pişmanlık dolu bir el uzatmak, hattâ okşamak, yâni suyunu yemini iyice vermek. Önümde uzun bir gece var, bu fikrimi iyice pişirip katarabilirim bu gece.

Şafak sökerken **La Boheme** kapılarını kapatır. Kızlar boş odalarına doğru yola koyulurken Lulu, Maloup ve ben misilleme harekâtına çıkıyoruz. Şaşı Frochot sokağından Pigalle meydanına çıkıyor. Uzaktan izliyoruz. Avı ürkütmeye gerek yok. Sürüyü peşinde hisseden hayvan tehlikeyi sezip geri dönüyor.

«Ne istiyorsunuz?»

«Hiiç, dolaşıyoruz, volta atıyoruz.»

Hayvan uzaklaşıyor, kalabalık grupların arasına karışmaya çalışıyor. Acıyor gibiyim. Donuk bir gün ışığı bulvarı aydınlatıyor. Maloup'ya bakıyorum. Önüne bakıyor. Acaba oda benim gibi mi düşünüyor? Ateşli Lulu, kara yelesini savura savura en önde gidiyor. Gece epey kesat

geçti onun için: doksan frank, üstelik getirenin komisyonu da var, öfkeden kuduruyor. Odette galiba adresini kaybetti.

Kırmızı ışıktaki dördümüz de sıralanmış bekliyoruz. Meydan saati 06.10'u gösteriyor. Hayvan soluk soluğa fırlıyor, az kalsın bir taksinin altında kalacaktı. Biz de hızlanıyoruz, kızı kaybedeceğiz nerdeyse, sağa sapıyor, sonra sola. Sonunda Delta sokağında kısıtıyoruz. Duvara dayanmış, çantasını göğsüne yapıştırmış, soluyor. İri gözlerinde imdat işaretleri. Lulu karnını hedef alıyor, çanta fırladı, kollar yana düştü. Kesin ve düzenli, Lulu tıpkı belâlısı gibi vuruyor. Karından sonra göğüsler. Hayvan kendini savunmaya çalışıyor, salanıyor. Yüzü buruşuyor, sanki bizimle alay eder gibi, ama çok sürmüyor. Yumruklarımızla, tekmelerimizle, topuklarımızla canına okuyoruz. Yere yuvarlanıyor, eteği başına kadar sıyrılmış, perukası kaldırıma düşmüş, iniyor. Taksiye binmeden önce Lulu kızın çantasına son bir tekme daha yapıştırıyor, içindekiler sokak iskarasından aşağı yuvarlanıyor.

«Toparlanmak için **La Cloche d'or**'a gidip bir kadeh atmaya ne dersiniz? Var mısın Sophie?»

«Bu olaydan söz etmemek şartıyla içkiler benden.»

Herşeyin pespembe ve bulut bulut olduğu şiddetten ve isyandan uzak sabahlar, aklın delilik sınırlarından uzakta dolaştığı, tatlı çılgınlıklar dolu sabahlar nerde? Beni budalalığın, zul-

mün, bilgisizliğin olmadığı yerlere götürün. Kararsızlığın kurşun gibi sabahlarının üzerine çıkartın. Mavi güneşlerin pırıltılarına asılıp kalayım. Tatlı çılgınlığım, yol arkadaşım, kurtar beni, beni bunların arasında çürütme.

Ve o sabah mahalle esnafı bir kez daha iki dansöz kızın çakırkeyf evlerine döndüklerine tanık oldular.

Lulu'yla Yves eve yerleştiklerinde ablamın yanımda olması beni çok mutlu etti. Onun sayesinde, kardeşinin kafasında çekiçle kestane kıran, karnında arının soktuğu yeri gösterip iğne batırdı diye kardeşini suçlayan, bir zamanların o ele avuca sığmaz kızını yeniden buldum. Hayretle küçükken kedilerin kuyruğuna teneke bağladığımı ve hayvancıkların ortalığı birbirine kattıklarını öğrendim. Lulu, şimdiye dek kimse-lerin sözünü etmedikleri anıları deşiyor, eskilere dalıp gidiyor ve beni çok mutlu ediyordu. Tekrar Marie'lik devrime dönmüştüm. Bulaşık yıkar-ken ya da erkeklerin gömleklerini ütülerken onu dinliyordum. Onun ağzından haşarılığımı ya da sevecenliğimi, sevinçlerimi ve üzüntülerimi yeniden yaşıyor ve hayran hayran ona bakıyordum: o benimle böyle konuşurken, bir türlü anlayamadığım «öteki» silinip yerini belleğimde dokunulmaz olarak saklamak istediğim ablama bırakı-yordu.

Ne yazık, çok geçmeden her şey tersine döndü. **La Boheme**'de Lulu az, bense çok çalışıyordum. Bu yüzden saldırgan, kıskanç ve aksi olmaya başlamıştı. Benim hâlâ inandığım değerleri ezip un ufak etmekten zevk alıyordu sanki. Maloup'yu sevmiyor, France'ın adını bile duymak istemiyordu, ona uymak ve onu çalıştırmak için gösterdiğim gayretler boşa çıktı.

Eve giren para azalmış ama itiş kakış gırlaydı. Bizim belâlılar canciğer olmuşlar ve ayak-kaplarını bize cilâlatacak sonra da karnımıza tekme yapıştıracak kadar işi azıtmışlardı. Hiç bir şeye saygı duymayan Yves kızdı mı Lulu'nun vitrinine yumruğu basıyor ve ablam altı günün dördünde etrafa çürük gözlerle bakıyordu. Tabii, bu da işleri daha zorlaştırıyordu.

Birden içimde bir değişiklik yapma arzusu belirdi. Ellerim çeneme dayalı, telefonla çalışacağımız, Maloup'yla birlikte paylaşacağımız bir apartıman katı düşlemeye başladım. Ama Lulu'yla Toulon'lu belâlısı başımızdaydılar! Biraz daha kafa yordum bu konuda ve sonunda buldum. Odette! Evet Odette! Geçen günkü kahramanlık gösterimiz, şaşıyı benim herife yamamak için değil miydi sanki! İşte böylece bir sabah Odette'i Alsace'da yemeğe çağırdım.

Kız balıklama atladı bu çağrıya, sonunda kabul edildiğini, bir dost bulabildiğini sandığından mutluydu. Çağrımın nedenini hiç merak etmedi. Ona göre başbaşa oturup Alsace şarabıyla bir tepsi dolusu deniz ürünlerini gövdeye in-

dirmek son derece olağandı. Hiç kinlenmemişti bizlere. Hâlâ başını kaplayan ve saçını tararken canını yakan yara kabuklarından söz ederken adeta utanıyordu. Hiç çekinmeden beni ablama yeğ tuttuğunu söyledi, çocuk düşürmek için iyi bir adres bilip bilmediğimi sordu, ve iş yerinden pek uzakta olmayan küçük bir daire bulabilmek için benden yardım istedi. Merak etme kızım, bugün sen Felekle karşı karşıya yemek yiyorsun, haberin yok.

Gözüm kapıda. Tam ikinci şişeye başlamıştık ki Gerard kapıdan girdi. Ne raslantı! Yüzüm garip bir gülümseyişle aydınlandı. Suratındaki gülümseme sanki: «Ne yaptığının farkında mısın, arkadaşının yanına otursam gürültü çıkaramayacağından emin misin?» der gibiydi. Ben de «Yok canım, hadi otur,» der gibi baktım.

Hadi biraz cesaret Gégé! Biliyorum, benden böyle bir şey beklemiyordun. Sen hep beni budala yerine koydun, benim kıskanç olduğumu sanıyordun, oysa tamamen yanılıyordun. Kıskancım, evet, ama kızlar konusunda değil, hiç hesapsız saçıp savurduğun paralarım konusunda kıskancım. Budala! Sen bize doğru ilerlerken ben içimden kızıdan hoşlanman, erkekliğinin harekete geçmesi ve kızın seni görünce kenefe kaçmaması için dua ediyorum. Senin o canı çıkasınca bonolarını, viskilerini, kostümlerini benim yerime artık o ödesin, diye dua ediyorum. Kız beni sana unuttursun, sen kızı baştan çıkar ve kendini ona acındırabil diye dua

ediyorum. Ben kendim için çalışıyorum Gégé, yalnız kendim için. Bir saniyecik olsun senin hatırın için çalıştığımı düşünmekle ne kadar budalalık ettin!

Mum ışığında sizlere bakıyorum da ne kadar birbirinize yakışıyorsunuz, biraz eski moda, **old fashion**, ama olsun ziyanı yok. Randevulaşın; sevişin, istediğinizi yapın. Benden bu kadar. Madem bu tanıştırma faslı bitti ben çekiliyorum aradan. Sana yemeğin ve çocuk düşürecek doktorun hesabını bırakıyorum. Kahvenizi de başbaşa için, kız adeta olgun bir kavun... (Bekle ve gör.)

Sonra da benim yerime o gider okkanın altına. Usuldan **La Boheme**'den ayağımı çekerim. Eve döndüğünde ona takaza etmeyeceğim. Hatta hafta sonu kızı Deauville'e götürmesini, Berri'yı gezdirmesini, azıcık şımartmasını söyleyeceğim. Usuldan arkadaşlar onu Madam Gerard diye çağırmaya başlayacaklar. Usuldan bizim herif kıza bağlanıp benden kopacak ve ben ayak parmaklarımin ucuna basa basa sessizce toz olacağım. Feneri yakan söndürsün. Bana teşekkür etme Odette, melek gibi bir kızsın filân deme. Kimseye verilecek hesabım yok.

Erkeğine yeni bir karı bulmanın bu kadar basit olabileceğini hiç düşünmemiştim. Hiç bir şey hissetmiyorum, ne vicdan azabı, ne de hüzn. Pont au Change'a doğru yürürken Gerard'la geçmiş mutlu günlerimin hesabını yapmaya çalışıyordum. Nehrin öte yakasından yayılan

mor bir ışık Notre - Dame'ın kulelerini de boyuyordu. İçeri daldım ve bir mum yaktım.

Zamanla kocacığının isteksizliğinden, sık sık ortadan kaybolmasından yakınan Odette'in sırdaşı oldum. Ne zamanını ne de ateşini çalışıyordum herifin, ama bizimki viski ve bar kızlarına dayanamazdı. **La Boheme**'de müşterisiz geceler, öteki kızların alaycı bakışları altında, benim küçük kardeşim bana bölük pörçük hayatını anlatırdı. Gençlik yıllarının şimşek hızıyla geçip gidiverdiği zor bir hayat. Yapayalnız geçen yetimhane yılları, sel gibi akan gözyaşları, sonunda onu taa Paris'lere atan bir rüzgâr.

Rouen'den gelen trenden inen Odette doğru bir gazete satıcısına yöneldi. Paris'te olmak iyi hoş ama, eğer burada kalmak niyetindeyse önce bir iş bulmalı. Kıçına baka baka geri dönüp yine çiflikte çalışmaya başlamak düşüncesi bile gözünün yaşarmasına yetiyordu. Ona göre yağmura batmış tepelerin çevrelediği köyü, dünyanın en kasvetli yeri idi. Geçen ay yirmi altısına basmıştı. Birşeyler yapmanın zamanı çoktan gelmiş geçiyordu bile.

Mukavva bavulu bacaklarının arasında, Mollard'ın terasına oturmuş, dikkatle gazetenin «Ev işi için aranan Bayanlar» sütununu inceliyordu. Bir çörek yiyebilmek için içi gidiyordu ama küçük, tombul, kırmızı parmaklarının her ce-

bine dalışında onun o Normandiyalı sağduyusu «Sakin ha!» diyordu. Paris Mart başının o çatık suratını takınmıştı. Bezelye tanesi iriliğinde dolu tanecikleri asfaltta zıplayıp duruyorlardı. Otobüsler salkım saçak, dertlerine doğru yol alan uykulu suratlı insanlarla doluydu. Garın kocaman saati sekizi vurdu.

Odette neredeyse sayfanın sonuna varmıştı. Kahvesinin son yudumlarını yalarcasına içerken yüreği kabarıyordu. Ancak bir düzine ilân kalmıştı. Birden kolu gevşedi, küçük tombul eli bir çörek almak için uzandı, bacaklarının düğümü çözüldü, bulmuştu! Yazı bilmemesine, imzasını bile beceriksizce çizilmiş bir haç şeklinde atmasına rağmen okuma bilirdi, şu anda parmağının altındaki satırda :«Otelde hizmet edecek bayan, iyi görünüşlü, referansı olup olmaması önemli değil, yatacak yer verilir, ücret dolgundur. Telefon:.....» yazıyordu. Ücret? Bu sözcüğe takılmıştı kafası ama telefondaki ses durumu aydınlattı: iyi para alacak.

Köydeki çiflik yavaş yavaş unutulmanın sislerinde kaybolmaya başlamıştı. «Blanche Metrosu», diye tekrarlıyordu yüksek sesle, «Blanche Metrosu.»

Kalbi umutla çarparak, doluları yarıp metro istasyonuna daldı. Mart'ta havanın ne yapacağı hiç belli olmaz. Pigalle meydanına çıktığında bembeyaz bir güneş damları süpürüyordu. Burnunu kaldırarak ilkbaharı kokladı; çok doğru,

hayat güzel! Gündüzleri Pigalle makyajını silmiş bir kadın gibidir, özellikle gözün takılacağı hiç bir şey yoktur.

Bir taksi şoföründen aradığı adresi öğrendikten sonra Pigalle sokağında biraz yürüdü. Fontaine sokağını tırmandı ve 59 numaranın önüne geldi, duvara gömülmüş zile basarken kalbi gümbür gümbür atıyordu. Yeşil naylon geceliğinin eteklerini tuta tuta Madam Pedro açtı kapıyı. Birlikte mutfağa geçtiler. Mesele çabuk halloldu. Odette kekeleyerek ikram edilen kahveyi içti, sonra da Madamın peşinden üçüncü kata çıkarak **Saint - Louis**'nin gündelik işlerini öğrenmeye başladı.

Odette kendisine verilen odaya hayran kaldı. Mukavva bavulunu çiçekli bir kretonla örtülü yatağının üzerine bıraktı. Patron, ilerde, otele alıştığında, gece de çalışıp çalışmayacağını sormuştu. Büyük bir istekle, olur, dedi, biraz da hayatı tersinden yaşamak istiyordu. Bunca heyecan sonucu öyle yorgun düşmüştü ki aynı zamanda hem ağlamak hem de gülmek istiyordu. Yatağının kenarına oturup sessiz sedasız ağladı. Bir ilkbahar sağnağı gibi ılık gözyaşları kaba saba ellerinin üstünden kayıp gittiler.

Odette ilk çalıştığı gün odalara girdiğinde müşterilerinin hiç birinin olmamasına pek hayret etti. Ortalıkta ne bir elbise, ne ayakkabı, ne çamaşır, ne bir diş fırçası, hiç ama hiç bir şey yoktu. Sadece yataklar bozulmuş o kadar. Cinler, periler kalıyor galiba bu otelde. Ama bu cin-

ler çok sigara içiyor ve boyuna klenex ve prezervatif kullanıyorlar. Önceleri pek konuyu kurcalamadı. Hem üstelik yaşlı bir Guadeloupe'lu olan öteki hizmetçi de pek hoşsohbete benzemiyordu. Karı ağzının içinde yuvarlarcasına birşeyler söylemiş sonra süpürge dolabını işaret etmişti. Ev işlerine yatkın olan Odette daha fazla sorup soruşturmadan işinin altından kalabiliyordu.

Gün bittiğinde, kalbi kuş gibi, koşarak köşedeki bakkaldan bir şişe birayla bir sandviç alıp, üçüncü kattaki yirmi bir numaralı odasına çıkmıştı. İyi bir uyku çekmeye hazırlanıyordu. Yıkana yıkana iyice yumuşamış çarşaflarının içine büzüldü, başını da yastığına gömdü. Hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Tam uyku vücudunu gevşetmiş, zihnini uyuşturmaya başlamıştı ki kulağına çığlık ve kahkaha sesleri gelmeye başladı. Silkindi, dirseklerinin üzerinde doğrularak kulak kabarttı: herhalde geç kalmış müşteriler olmalı ya da bir turist kafilesi. Bugün Pigalle'de zaten epey turist görmüştü. Ne olursa olsun mesai bitmişti artık. Başını tekrar yastığına gömdü, çarşafı başına çekti. Uykusu vardı.

Ama sesler tizleşiyor, kahkahalar daha yükseliyor, kapısından, çarşaflarından sızıp ona ulaşıyorlardı. Kesik, sinirli gülüşler ve birtakım adlar. Valerie, Brigitte, Kim, Muriel, France, Josiane. Kahkahalar bitip tükenmek bilmiyordu. Tam kapıya doğru dönmüştü ki acı bir zil sesi

ve paldır küldür merdivenlerden yuvarlanırcasına inen ayak sesleri duydu. Sonra sessizlik.

Odette yatağının kenarına oturmuş, olup biteni anlamaya çalışıyordu. Sessizlik devam ettiğinden tekrar yattı. Yine kahkahalar patladı, odanın duvarlarını bile titrettiler bu kez. Şu yolculara gidip biraz hadlerini bildirmeliydi. Pembe sabahlığını giydi, saç başı darmadağın, çıplak ayak odasından çıktı. Kahkahaların geldiği odanın kapısı aralıktı. Utana sıkıla kapıyı tıkırdattı.

«Ne var?» diye bağırdı birileri.

Odette yutkundtu. Eğer bu gece uyumak istiyorsa cesaretini kaybetmemeliydi.

«Ben yeni hizmetçiyim, yirmi bir numarada kalıyorum...»

Cümlesini bitiremedi.

«Ne olmuş yâni?»

On dokuz numaranın kapısı birden ardına dek açılıverdi. Odette'in gözleri kamaşmış, kendi kendine düşde olup olmadığını soruyordu.

«Gel pilicim! Gel içeri, korkma! Rahatsız mı ettik seni yoksa?»

Şu anda kaçıvermeyi, duvarlara karışıp temelli yol oluvermeyi öylesine istiyordu ki. Bu alaycı bakışlar karşısında kendini çırılçıplak, yapayalnız, çok rahatsız hissediyordu.

«Otursana yavrum! Madem burada çalışıyorsun birbirimizi tanıyalım bâri! Biz de bu ev halkındanız. Hadi kızlar, şuna biraz yer açın.»

Odette yatağın üzerine oturdu, uzatılan sigarayı aldı, susamadığı halde düştüymüşcesine bira şişesini alıp başına dikti. Kulakları çok küçük, ağzı önemsiz, gözleri yeterince iri değildi.

«Demek sen gündüzcüsün? Yazık... kızım sende bu şasi varken ihtiyara söyle de seni gece çalıştırsın. Avuç avuç bahşiş toplarsın. Müşterilerin hepsi ahlâksızdır. Havluyu uzatsan yeter, herif uyanıverir. Hem bizim işimiz kolaylaşır, hem senin cebin dolar. Adın neydi senin?»

Odette boğuk bir sesle daha bu sabah Paris'e geldiğini söyledi. Sonra da yaydan boşanmışçasına herşeyi anlatmaya koyuldu: Normandiya'daki çiftlik, karısı her dışarı çıkışta elini bacaklarının arasına daldırıveren patron, karının huysuzluğu, mutfakta çalışan kadınların kıskançlıkları, yorucu işler, on beş saatlik çalışma sonunda sade suya çorbaya talim etmeler, örümcek ve farelerin kaynaştıkları tavan arasındaki odası, kentten bir tüccarla yaptığı yürümeyen evlilik, trenle Rouen'dan Paris'e gelişi, Molard'daki kahvaltısı, gazetedeki ilân, metro... Eğer kapı zili çalmasaydı daha kimbilir neler neler anlatacaktı.

Kızlar koşuşarak indiler. Bir anda boşalan yatağın kenarına tüneyen Odette topuk şakırtılarını ve kahkahaları dinliyordu. Orada bulunduğu yarım şişe birayı bitirdi. Bu kez ne olduğunu kavrayamadığı garip bir duygu yatağına gitmeyip orada oturmaya zorluyordu onu. Az önceki ses-

leri, kahkahaları bir kez daha duymak istiyordu. Sirtını duvara dayayıp beklemeye koyuldu. Az sonra kızlar gelenler üzerine yorumlar yaparak yukarı çıktılar. Müşteriler çok âdi! Johnny'ler kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp gitmişlerdi. İşler kötü gidiyor, gelir azalıyordu. Üç yüz, beş yüz, iş mi yâni! Odette kulaklarına inanamıyordu. Sabahın üçüne doğru bir düzineye yakın bira içmiş olarak odasına döndüğünde dokuz yüz franklık aylık kazancı gözüne öyle az görünmeye başlamıştı ki, ağlamaya koyuldu, bu kez gerçek gözyaşları ellerini ıslatıyordu.

Saint - Louis'deki ilk gecesinde olduğu gibi Odette yine sessiz sessiz ağlıyordu. Dört yıl boyunca **Saint - Louis**'yle **Oklahoma** arasında sahte kabadayılık, gözü açık, külyutmaz numaraları yapmış ve sonunda otuz yaşında tuzağa düşmüştü. Bu arada az buz herif tanımamıştı, hem de ne yakışıklılarını! Ama o çarpık suratlı Gégé aklını başından almıştı... Onunla şakalaşıyor, «Hadi canım, sen sadece tek gözünle ağlıyorsun,» diyorum ama kızı bir türlü güldüremiyorum. Yaşların ardındaki gözler bana dikilmiş. Kahverengisi bana : «Olamaz, yalan bütün bu söylentiler. Sen benim kocamın karısı olamazsın!» diyor. Kupkuru ve donuk bakışlı yeşil göz ise : «Aşşağılık karı! Çirkef!» diye beni suçluyor-

du. Ne yapalım, oyun kimbilir kaçınıcı kez tekrarlanıyor.

Sonunda şaşı kırıışı kırdı. Sonra olanlarla benim ilgim yok. Hem suç benim değil ki, ben sadece boyun eğiyorum. Asıl suçlu olan, iki taraftanda para kazanmayı amaçlayan, karılarının birarada bulunmasını tehlikeli bulan herif. Beni iyi tanır, kafam kızınca kızcağızı bir yana çekip olan biteni anlatacağımı bilir. Kıza sokak yolları göründü. Ben suçsuzum.

Bol güneşle başlayan yaza rağmen **La Boheme**'de işler pek hızlı değil. Lulu'da bizi terkedip Medina'ya dönüyor. Maloup yaz tatilini kızıyla başbaşa geçirmekten söz ediyor. Odette'in yerini bir yenisi aldı ama ilgilenmiyorum bile. Savaşmaktan yoruldum artık, denize gerek duyuyorum. Can kurtaranım da Maurice. Gerard'a bolca para verdim mi bana izin verir. Yakında Akdenize, benliğime kavuşmak sevincinden içim içime sığmıyor. Kocama güzel bir sofraya hazırladım, başbaşa bir âşık yemeği yiyeceğiz, dişimden tırnağımdan arttırdığım paracıklarımdan bir kısmını da peçetesinin altına koydum. Herif parmaklarını yalıyor, bakışları da bir tatlılaştı ki...

«Kraliçem benim, sen gerçek bir kadınsın. Öbür ineklerden çok farklısın.»

Ah şu herif çenesini açmasa!.. Bana izin versin yeter. Ama işte iki kadeh attı mı çenesi iyice açılır, hattâ sevecenleşir, benim gibi bir ka-

dıncağıza da en güç gelen bu. Herif işimi hiç de kolaylaştırmıyor.

«Bizim öbür kız kendi başına bir işler çeviriyor galiba. Görürsün kışa çıkmayacak. Bazan onu iyice bir ıslatmak geliyor içimden... Beni dinliyor musun güzelim?»

Dinliyorum Gégé. İçimi bulandırırıyorsun. Sende iki karıyı birden yönetecek yetenek nerede? Sen üçüncü sınıf bir deyyussun. Ama bir yanına inme indiğinde seni doyuracağımı sanma. Hadi şimdi bana izin ver ve yaylan, ben de kendimi bir güneşe atayım ve hâlâ normal bir kadın olup olmadığımı deneyeyim.

İki gün sonra, ılık bir Temmuz sabahı, Maurice, iki kızı ve ben onun o eski Peugeot'suyla yola çıkıyoruz. Gelin mavi sular, zeytinlikler, cırcır böcekleri. Maumau havalarda uçuyor, sonbaharda evlenmekten söz ediyor. Hava sıcak, ama güneşin altında değişen bir şey yok. Maurice hâlâ o eski hayalperest, rüyalarının villâsı hâlâ yayımcısında bekliyor. Hoşuna gitsin diye elimden geleni yapıyor, nefes nefese hep birlikte ağaçlar arasında saklambaç oynuyoruz. Ama beyin ayağı takılıp düşüyor, çimenlerde yuvarlanıyor, takma dişini kaybediyor ve gökler kararıp, koca bulutlar kaplıyor her yanı. Yıldırım da beni buluyor, bağıra çağıra suçlanıyorum. Beyefendi takma diş taşıyorsa, iki gündür yağmur yağmışsa, su soğuksa, kumarda kaybediyorsa suç benim mi? Bey yarı iktidarsızsa, ka-

rısının yerini almışsam, sokakta yürürken adamlar dönüp bana bakıyorlarsa suç benim mi?

Ah! Maurice, bu bir sürü mini eteği bana kendinin aldığını ve yolda çocuklarla birlikte önden yürümemi istediğini nasıl da unuttun? Zavallı, dişlerinin takma olup olmaması bir şeyi değiştirmez ama asıl kötülük senin kafanın içinde. Doğrusu ya, derhal basıp gidebilirdim, ama güneş öylesine sıcak ve hakeretlerine rağmen gök öylesine duru ki! Hem sonra unutmayın, ikimiz de birbirimizden alacaklıyız sayın yazar! Size veda etmek için dönüşü bekleyeceğim.

Dönüş hazırlıkları başladı. Maloup'ya mektup yazdım. «Loup, etrafa göz kulak ol, benim müşterilerle ilgilen ve sana apartman katı konusunda yaptığım teklifi düşün.»

Kendisiyle birlikte gelmediğim takdirde çekimi karşılıksız bırakmakla tehdit eden Maurice'le birlikte dönüyorum. Kazık gibi koltuğa kurulmuş, gözlerim kısık, önümden süzülüp giden ağaçlara, gölgelere, ışıklara, vadilere, ağaçlıklara ya da derin ormanlara bakıyorum. Maurice hiç bir şey görmüyor. Elleri direksiyona kenetlenmiş, bakışları tehdit dolu. Eski Peugeot, asfaltı adeta yutuyor. Arkada çocuklar uyuyor. Her virajda gözlerim yerinden fırlıyor. Gaza daha çok basan Maurice : «Ne o, korkuyor musun?» diye soruyor. Yanağımı cama dayayıp, gözlerimi kapatıyorum. On saatlik işkenceden sonra Versailles'a varacağız. «Hadi git de belâlına kavuş, zaten sen de ancak ona lâıksın!»

Maumau, tekrarlamana gerek yok, bilirsin kalın kafalı değilimdir. Çekici yedim mi şişer başım. Rasgele ahbap!

Mahalleme vardığımda bayağı hoşuma gitti. Gerard evde midir acaba? Geçerken kapıcı yoldan çeviriyor, içeri bir kahve içmeye çağırıyor. Kötü şeyler geçiyor aklımdan.

«Kocanızı böyle bir başına bırakmamalısınız.»

Tamam işte, sıralayacak şimdi karı! Bir iki kez dilini şaklatıyor, uzun uzun içini çekiyor ve karının ağzında bakla ıslanmıyor. Anlattıklarının bazılarına gerçekten şaşıyorum.

Ben yokken meğer Gégé dolce vita yaşamışmış. Kızlar yatağımi delip, eşyalarımı karıştırıp, parfümlerimi kullanmışlar. Daha neler neler! İki kat merdiveni tırmanırken kendimi kıskanç, bitkin ve zavallı hissediyorum. Ekim ayında Maurice'le evlenmeye hazır olan ben, Gerard'dan medet umar olmuştum. Paspasın üstünde top olmuş komşunun kedisi güzel sarı gözlerini bana diyor. Ah kedicik, başımdakileri bir bilsen!

Gerard iki saat sonra geldi. Hoş geldin niyetine suratıma iki tokat patlatıyor. Herhalde yanağıma renk gelsin diye! Bir tek kart bile göndermeyişime bozulmuş. Şimdi uyuyor, gözler kapalı, ara sıra — herhalde süt gibi göğüslü bir Alman karısı görüyor olacak — hırlıyor. Gerard, bir kez daha kalbimi delik deşik ettin.

La Boheme'deki işime bir Pazar akşamı başladım. Kızların bana ilk söylediği Maloup'-

nun bir gün önce izne çıkmış olması. Ona neden hiç telefon etmedim, diye kendi kendime kızıyorum. Onun yokluğu ve bu yokluğun yarattığı boşluğun dışında herşey eskisi gibi. Fabienne bir telâş, yanıma gelip bütün müşterilerimle yattığını söylüyor, aldığı paraları bir solukta sayıyor, neyse herifler bana sadık kalmışlar. Bir kaç gün arka arkaya bir kadın aramış beni telefonla, adını bırakmamış, France olmalı! Ondan başka kim böyle esrar perdelerine bürünür? Yüreğim sevinçle dolu **In the Wind** barına telefon ediyorum. «Aradığınız numarada France diye biri yok.» Yine yüreğim burkularak telefonu kapatıyorum.

İşten hiç zevk almıyorum. Âdet görmem iki gün gecikti. İçimdeki şu ezikliği bilmem nasıl atabilsem? Sanki derime kazılmış, saçlarıma, ellerime yapışmış, boğmaya çalışıyorum ama viskiyi de çok seviyor. Hadi Sophie, canlan biraz, ekmeğini kazan, kumarda kazan, ün yapma da kazan, ölmek var dönmek yok... Şu anda burada gecelik nafakanı kazanmak üzere bulunuyorsun. Hadi, bacağına kuvvet, atıl şu kuş suratlı yeni gelen herifin üstüne, baksana herif tam enayi, üstündeki gri kostümü bile kendine büyük geliyor. Hadi git ona rehberlik et, güneş görmüş göğüslerini salla şu bulanık bakışlı herife, eteğini de çek taa dizlerine kadar.

«Adım Sophie.»

«Benim Paul.»

Paul, çok boktan bir tipiniz var; boynunuz

da öyle incecik ki boğuvermek geliyor içimden. Ama hiç bir şey yapmayacağım, çünkü çok tatlı, çok da cömerde benzersiniz. Buralı değilsiniz dersem herhalde pek yanılmış olmam. Yaa! Yılın dörtte üçünü Afrika'da geçirirsiniz demek! Ne şanslısınız, kimbilir ne manzaralar görmüş, ne gökkuşakları izlemiş, esmer enseler okşamış, ceylanları ehlileştirmişsinizdir.

«O kadar uzakta ne arıyorsunuz?»

Paul'ün elini tuttum, nemliydi. Gecenin yarısını Macao'da geçirdik. Son derece tutuk bir tipti, onu şoke etmek hoşuma gidiyordu. «Sophie, benim için vazgeçilmez oldunuz, gelecek yıl benimle Afrika'ya gelin,» diyordu. Yanağı karnıma dayalı konuşup duruyor, bense fırça gibi saçlarını okşarken, unutulmuş güneşleri, mavi kuşları düşlüyordum. Otelden çıkınca bir şişe daha içmek için ısrar etti. Bu gece ondan epey kestiğimden razı oldum. Slow seviyordu. Üç danstan sonra yine otele gittik, aynı odayı tuttuk, yatak daha sıcaktı, iki öpüşme arasında Paul canımı yakmaktan korkarak özür diliyordu. Gece güzel, çantamda bin iki yüz frank, üstelik tekrar göreceğimi sandığım nazik bir beyle tanıştım.

Sonunda, kötü başlamış olan bu tatil dönüşünün pek fena geçmeyeceği kanısına vardım. Yaz tam bastırmıştı, La Boheme'in kapısı bütün gece açık duruyordu. Incecik elbiseler giymiş kızlar gelen geçene takılıyorlardı. Simon, kol-

larını sıvamış, her dilden müşterilere sesleniyordu. Josepha heyecanla memleketinden, ormanlardan, tepedeki evinden söz ediyor, Madam Rose içerdeki oğullarının kaderine yana yana dinliyordu.

Hayat güzel olabilirdi. Erkekleri yaka paça içeri çekmek gerekmiyordu, ben de onları küçümsemiyordum ama üzerime bir ağırlık çökmüştü, kırmızı ipek eteğim eskisi gibi fırıl fırıl dönmüyordu artık... Gebeydim.

Bu işle uğraşmayı iğrenç bulan Gerard sonunda çocuğu düşürtecek birini buldu. Şu anda karnımda korku, kıllı koca elli, deve benzer bir adamın in gibi odasındayım. Oduncu önce hemen paramı kesti. Karanlıklara yuvarlanırken, sonunda yine hastaneye düşeceğimi biliyordum. Ama bundan korktuğum filân yok, ne yapalım, bu da mesleğin rizikolarından, feleğin bana oynadığı oyunlardan biri. Eminim Gerard ne bu gece, ne de yarın görünecek. Hattâ telefon bile etmeyecek. Sözde benim acı çekmeme dayanamıyormuş, inlememe tahammülü yokmuş.

Altı ay önce son düşüğümde, âcil bir işi çıktığı bahanesiyle ortadan yok olmuştu. Eve döndüğünde beni yüksek ateşle yatağa çakılı buldu. Ona bir doktor getirmek zorunda kaldığımı ve adamın derhal hastaneye yatmam gerektiğini söylediğini ve bunun en aşağı iki bin franga patlayacağını söylediğimde suratıma güldü. «Deauville'de bütün paramı kumarda kaybettim. Pis—

liklerini temizlemek için hiç benden medet umma, o sevgili orospu arkadaşlarına yanaş.»

Gururum öyle bir darbe yemişti ki! Ortalığı haraca kesen Sophie kürtaj yaptırabilmek için ona buna avuç açmak zorunda kalsın ha! Cynthia o geceki hasılatı olan beş yüz kâğıdı verdi. France iki katını, o gece daha şanslıymış. Ustelik eve kadar benimle gelmekte ısrar etti. Kapıya vardığımızda ona yalan söylediğimi, Gerard'ın polisten kaçmadığını itiraf edecek gücü buldum kendimde. Uzun bir süre yanyana, alnımız duvara dayalı, hiç konuşmadan öylece durduk. İkinci kez ağladığını duyuyordum. Kimbilir nerededir şu an? Acaba dostundan bir çocuk yapmayı başarabildi mi? **La Boheme**'e telefon edip beni arayan o muydu acaba? Tekrar karşılaşsak yine eskisi gibi davranır mı? Sakın o da bir Maloup bulmuş olmasın? Franzie bana çok benzer, bir hareket, bir bakış anlaşmamıza yeter, aynı cinsten, aynı kovuktan çıkmayız. France arıyorum seni! Seninle birlikte yaşamak ne hoş olurdu! Ustelik şu anda ağzımda sesim çıkmasın diye havludan bir tıkaç, biraz serinlemek için karnımı banyonun fayanslarına sürtüyor olmazdım!

Karnıma içi buz dolu bir torba koyar, ıhlamur pişirir, ateşime bakar, ben de bir çocuk gibi kendimi senin şefkatli kollarına bıraktırdım. Acılar arttığında içimdeki sondayı biraz daha iterdin. Şöyle az bir şey, çocuğun inişini kolay-

laştırmak için... Ertesi gün, ilk kan damlacıklarını görür görmez hemen çeker alırdın.

Bu sevgili doktoru bir muayeneye kırk frank alıyor diye ayıplıyorlar. Ama doğruyu söylemek gerekirse adam çalışkan, nazik, hatta çekici. Dedikoducular anjine bile belsoğukluğu tedavisi uyguladığından söz edip ona kara çalıyorlar. Eee! Ne olmuş yâni? Adamın ihtisası bu iş üzerine. Onlar da kulak boğazcıya gitsinler.

Onu, fazla yardımsever değil, diye kınayanlarda var, ne yapsın? Bu âlemde insan mal mülk sahibi olunca sağa sola koşuşmasına ne gerek var? Hem üstelik bir sabah polis tarafından kapısının çalınıp: «Hadi doktor, muayenehaneyi kapatıyoruz, siz de kodese, müşterilerinizin kocalarının yanına gideceksiniz,» denilmesini ister mi adam? Böyle bir duruma düşmesi için herifin enayiler kralı olması gerek. Yoo! Merak etmeyin! Doktor Avanta kendini böyle şeylere bulaştırmaz. Kaybedecek çok şeyi var. Kim onu ayıplayabilir! Hem bir kez acıma duygularına kapılacak olsa muayenehanesinin durumu nice olur? Göl olur, okyanus olur, seller götürür ortalığı.. Sonunda adamcağız da boğulur gider.

Bu doktor herşeyi çok basitleştirmiş. Prensipleri: düzen ve metod. Yarın, öbür gün ya da daha sonra muayenehanesine gideceğim, elleri bembayaz gömleğinin ceplerinde, ayakta beni

.karşılayacak. «Günaydın matmazel Sophie, iyisiniz ya?» Klişeleşmiş bir gülümsemeyle bunları söyleyecek. Bense «Hayır doktor!» diyeceğim. «Durumum kötü.» Suratındaki sırıtma değişmeyecek, belimin altındaki çarşafın soğukluğunu hissedeceğim. İçeriye bir göz attıktan sonra, kanadığına göre şikâyet etmemem gerektiğini söyleyecek. Omuzlarını dikecek ve başıma dert açmayacak bir kürtaja izin verecek kâğıdı imzalayacak. Doktorların dilinde bunun adı «Üterns revizyonu». Görüyorsunuz ya, hiç bir zorluğu yok.

İşte bu küçük izin belgesi ve yanında dokuz yüz frankla **aux Bleuets**'ye ıslık çala çala girebilirsiniz. İsterseniz para atınca çalışan televizyonu olan iki kişilik bir odaya alırlar sizi. Aman ne cici oda, aman ne şeker yer! Ben buna iyi örgütlenmiş ikiyüzlülük diyorum, çünkü burada herkes, gelmeden önce oralarınızın deyyusun biri tarafından kesilip biçildiğini bilmektedir. Bir yanlış hareket, mikroplu bir sonda, sonra hoop! tahtalı köye yolculuk! Ama kimin umurunda? Görünüşü kurtarmışlar ya! Doktorlar ellerini yıkayıp kenara çekiliveriyorlar, vicdanları bir kaynak suyu kadar duru.

Protesto etmeye kalkmak haddinize mi düşmüş? Sus bakalım küçük âsi! Madem bedeninizle kumar oynuyorsunuz, yine bedeninizi kaybetmekten mantıklı ne olabilir? Ertesi gün yarı ölü, burnunuzda hâlâ klorofil kokusu, bacaklarınızın arasında bir kilo pamukla kendi kendinizi

kandırmaya çalışırsınız. Yağlı saçlarınız, limon sarısı yanaklarınız, fersiz gözlerinizle akşamın beşinde ben bu caddede ne arıyorum, diye sorar durursunuz kendinize.

Akşama iş var. Oysa şefe hiç değilse on beş gün istirahat edeceğinize dair söz verdiniz. Ağzınızı büzerek babacan bir tavırla yanağınızı okşarken bir an kendinizden geçtiniz. Ustadın gözlerinin içine bakmaya cüret ettiniz ve solgun dudaklarınızda şükran dolu, içten bir gülümseyiş belirdi. Hah hah hay! Amma da safsınız ha! Beyaz gömlekli bey kördür. Kimbilir günde kaç kez tekrarladığı yanak okşama hareketini yaparken, Perşembe akşamının briç partisini, Automobile - Club'de meslektaşlarıyla tartışırken bir yandan da viskiyle ağızlarını çalkaladıkları akşamları düşünüyordur. Hakkı da var hâni, çünkü bir kaç saate kadar hârekâtına başlayacaksınız. Eee! Meslek zoru! Ama yine de çılgınlıkları öteki orospu arkadaşlarınıza bırakın, ve gecenizi sâkin geçirmeye bakın. Bu akşam el peşrevlerine ağırlık verin, biraz da flüt filan çalın. Herkes mutlu olur böylece, başta kocalarınız elbette, çünkü sizin sağlığınız onlar için paha biçilmezdir.

Eğer böyle davranıyorsam bu açgözlülüğümünden değil, meydan okuduğumdandır. Doktorlara meydan okuyorum, yokluğum bir geceden fazla sürse keyiflerinden göbek atacak olan orospu kardeşlerime meydan okuyorum, yine bir şeyler ispatlamak zorunda kaldığım Ge-

zard'a meydan okuyorum. Özellikle kendime, yerleşmiş kurumlara, yasalara meydan okuyorum. Katır gibi inatçıyım, pis koktuğumu kabullenmem için burnumun boka batması gerek! Bir gün kurtulabilirsem ancak bu yolla olacak. Tekrar doğabilmem için iyice kendimden nefret etmem, tiksинmem hattâ ölmem gerek. Böylece, ister kambur, ister çarpık, ister tek kollu, ister tek bacaklı, ister sadist, ister mazohist, ne olursa olsun hiç bir müşteriye geri çevirmeden, gözlerim faltaşı gibi açık, kendime hiç acımadan orospuluğun çıkmazlarında dolaşıyorum. Yıkanmış bir cinsel organ temiz sayılır, hem prezervatifler köpekler için yapılmadı ya!

Sınırlarımı öğrenmek, oralara varmak, yıkılmak ve bu yolla kendimi bulmak istiyorum. Bu bende gerçek bir tutku halini aldı. Arasıra göz kamaştırıcı gerçek şimşeklerinin çıktığı bir kâbusu yaşar gibiyim. Aynaya baktığımda kendimi tanıyamıyorum. Gittikçe sıklaşan bu kriz devrelerinde bir gün bir tımarhaneye tıkılıp ömür boyu oradan çıkamamaktan korkuyorum. Korkularımı kiminle paylaşabilirim? Kim anlayabilir? Anneme gitmekten korktuğumu, bakışlarının beni saydamlaştırdığını, küçük kardeşlerimi kirletmekten çekindiğimden onları öpemediğimi kime açabilirim? Sırtımda, alnımda, göğsümde küçük, kara bir tahta var, üzerine tebeşirle «orospu» yazmışlar.

Tutkularım yalnız beni altüst ediyor. Hep-
işin kolayına kaçan Gerard yalnız gece değil
gündüz orospusu olmamı da istiyor, kendi oros-
pusu olmalıymışım! «Yosmam, hadi nazlanma,
bir kaç işini anlat bana,» diyor ağzı sulanarak.
Yosmanın anlatacak hiç bir şeyi yok, daha bu
sabah hastaneden çıktı... Gözlerimden uyku a-
kıyor, karnım sızım sızım... Yavaşça perdeleri
çekiyor, başucuma kitabımı koyuyor ve karma-
karışık yatağıma uzanıyorum.

«Numaracı karı, hep uykuyu düşünürsün,»
sonra ben dışarda çöplendim mi bozulursun?»

«Bahane arama, bırak biraz dinleneyim.»

«Aradığım filân yok. Al bakalım. Ye şunu
kafana da anla. Durmadan böyle ayakkabılara
saçıyorsun parayı. Madam çocukluk yıllarına
özeniyor, Madam bebeklik oynuyor.»

Çeneme bir şey çarptı. Ağzımı açamayacak
kadar bitkinim. Hem açarsam bu kez ikinci
mokaseni yerim. Hayvanı kudurtmayalım.

«Sen ne zaman bir kadın gibi davranmaya
karar vereceksin? Ha, gerçek bir kadın gibi?
Böyle ayakkabılarla benim yanımda dolaşman-
dan utanırım. Böyle saçmasapanlıklar yaptığın-
dan neden kafanı kırmadığıma şaşıyorum? Öte-
ki hiç değilse biraz daha kadına benziyor, giyim
kuşam biliyor.»

«Orospu gibi demek istiyorsun, fenerdibi
fahişesi. Eğer deyyus olmasaydın çok matrak
bir müşteri olurdun Bitirdin beni, hayatımı zehir
ettin. Defol git, al Odette'ini de onunla otur. Be-

«ni rahat bırak, görmüyor musun bak artık yürümüşüm nasır bağladı?»

«Ya buna ne dersin, bunu da hissetmiyor musun?»

«Ancak! Çek arabanı, iğreniyorum senden, tiksiniyorum.»

«Bak o rüküş ayakkaplarını, kadifelerini, gel kalçamı okşa diye çağıran pliseli eteklerini ne yapacağım şimdi. Pencereden uçacak hepsi.»

«Çıldırдың mı, sâkin ol, polisi başımıza mı toplamak istiyorsun?»

«Kıpırdama yoksa sen de gidersin pencereden aşağı.»

Zavallı ben. Elbiselerimin yanısıra bir düzineye yakın ayakkabımı pencereden attıktan sonra yatağa girip anırmaya başladı: «Yosmam, barışalım, hadi bana bir işini anlat!» Banyonun penceresini araladığımda elleri belinde kasapla karısını, dişlerinin arasında bir bigudiyle berber kızı, makinanın altından yeni çıkmış kırmızı suratlı bir müşteriyi, kıvrık parmağı göğsü gösteren kapıcı karıyı, havagazı borusuna dayanmış tuhafiyeci kadını karşımda buldum. Bir nakliyecisi, kamyonunu yolun ortasında bırakarak trafiği tıkamış bağırp duruyordu: «Belli ki tımarhaneler boşalmış, ne zaman aynasızlara gerek duyarsak ortadan toz oluverirler!» Tabii bu manzara karşısında sokağa çıkmaktan vaz geçtim. Bir kez daha çıkış kapısını bulamadığımdan korkarak yatağın ucuna çekildim.

2

Maloup'nun dönüşünü **La Venta**'da kutluyoruz. Yemek enfes, şarap hüzün verici, gözlerimiz parlıyor, parmaklarımız kenetleniyor... Maloup gülmekten boğulacak nerdeyse...

«Galiba altıma kaçırdım biraz?»

Akıllanmaz bu Maloup, tam bir çocuk.

«Sen de yâni!.. Biraz hava ceryanı, kötü sarılmış bir sigara, hoop, sular seller gidiyor... Sende biraz köpeklik var galiba.»

Küçücük gri gözlerini aç aça:

«Köpeklik mi?» diyor.

«Kontrolunu çabuk kaybediyorsun, hepsi bu. Toparlanmalıyız, işe geciktik.»

«Yerin dibine batsın Pedro karısı, kodoş kocası, şampanya doldur, yerin dibine batsın orospular.»

«Bir şişe daha açalım ve herkesi yerin dibine batıralım. Seninle birlikte şöyle dayalı döşeli güzel bir kat turalım. Efkârlı gecelerimizde, a-

vurtlarımız havyarla dolu, hayat öykümüzü anlatırız birbirimize.»

«Bir de pikabımız olur!»

«Ve de içli şarkılar. Parmaklarımızı şaklattığımızda sinekler gibi düşüverir herifler. Aklına gelen her ünlü herifi davet ederiz.»

«Picasso'yu da!»

«Kimi istersen... Kahrolsun deyyuslar, haraççılar. Yaşasın özgürlük! Silkinmeliyiz. Hadi, çek taksi Pigalle gecelerine, cehennemin dibine...»

«Selâm orospular, iyi akşamlar Rose, Josepha! Anladık, bu gece biraz geciktik, ama zaten ortalıkda pek müşteri yok.»

«Merak etmeyin, bir şey kaçırmadınız. Yalnız Sandrine iş tuttu.»

Yapacak bir şey yok. Aslında iyidir bizim kızlar, sadıktırlar. Şu an kafamı geriye çevirsem onların dostluk dolu bakışlarını bana çevrilmiş bulacağıma eminim!... Acaba bizim traşçı Sandrine neler anlatıyor? Karı her ağzını açışta bir eşeklik yumurtlar! Kırkına vardığında ne halde olacağını düşünebiliyorum: dudaklarının kenarında bir izmarit, bir fenere yaslanmış bekleyecek! Tam karikatürlük, devâ bulmaz orospu! Yirmi üç yaşında, iki dost değiştirmiş. Heriflerin kendini sadece bir kumbara olarak gördüklerini anlayabilmesi için en aşağı daha on beş herge-

le değiştirmesi gerek! Bu karılara akıl vermeye de gelmez, hemen dikleniverirler, dişlerini gıcırdatmaya başlarlar. Her şeyi görmüş, her şeyi anlamıştırlar. Dünyanın içine sıçmışlar var mı daha ötesi? Gözlerini açmaya çalışanların kafalarından zoru olduğuna hükmederler.

Hey! Sandrine'in müşterisi, sende de ne kafa var ha! şu camlarının ardındaki gözlerini iyi aç bakayım! Benim ya... küçük Sophie... Dansımı beğenmiyor musun? Bak bana, utanma canım. Yanında oturan şıllığa evlenme teklif etmedin mi? Biliyorum, böyle tam masanın önünde dans etmem canını sıkıyor, ama ne yaparsın, müziği duyunca dayanamıyorum işte, illâ kalçalarımı, belimi kıvırmam gerek. Bak ahbap, bak şimdi bir döneceğim doğduğun yeri göreceksin. Sen de bundan hoşlanırsın yaa, domuz! Biliyordum. Camlarının ardından ateş fışkırıyor şimdi.

Eğer aklına erkekleğin geldiyse yanındaki gebeşi defleyip beni masana çağırarak için ne bekliyorsun? Hey, dut yemiş bülbül gibi durmuş ne haltlar karıştırıyorsun? Onu deflemeye cesaretin yoksa bâri ikimizi de al. Seni bırakmadı diye ona kızmam. Hiç kıskanç değilimdir. Karar veremiyor musun? Bak yine aynı numarayı yapacağım, karar ver. Hah şöyle! şimdi iyice gör-dün, düşün taşın, ama benim soluğum tükendi artık. Çabuk karar ver. Bir arkaya bir öne, biraz

kıç kıvrırma, davetkâr bir gülümseme, tatlı bir bakış... İki dakikaya kadar masalarındayım.

«Sophie, gel otur.»

Hadi gülümse Sandrine, herifler buraya bizim suratımızı çekmeye değil, evdeki karılarınınkini unutmaya geliyorlar. Hafif olalım isterler, salak olalım isterler, matrak olalım isterler, bırak bizi öyle sansınlar. Bırak işi ben idare edeyim, şunun kıyısından köşesinden nasiplenelim azıcık.

«Sophie çok güzel! dans ediyorsunuz.»

«Severim dansı. Ya siz, siz ne seversiniz?»

«Ben de daha ne sevdiğini çakamadım. Yarım saattir poposunu yaymış oturuyor ve bana empresyonistlerden söz ediyor. Kimbilir bunlar ne bileyim? Adı Ernest'miş, mesleği de sefirlik, anladın mı?»

«Resimden hoşlanır mısınız?»

«Dansınıza hayran kaldım, benim için dans edin, bana kalçalarınızı gösterin. Arkadaşınız gidebilir.»

Sana söylemiştim Sondrine, kederli bir orospu gerçekten pek iç kapatıcı oluyor.

Tek başıma show'umu yürüttüm. Ernest beni izlerken salyaları şampanya kadehine akıyordu. Barda, kızlar kararsız müşterilerin yakalarına yapışmış, benim varlığımı unutturmaya çalışıyorlardı. Aslında dolsuz bir kârı izlemenin zevki de başkadır yâni!

İki masa ötede Maloup leblebi gibi yuvarlacık bir İtalyanın boynuna asılmıştı. Karının du-

rumunu anlamak için alkol muayenesi yapmaya gerek yok! Dansederken yanına yanaştım.

«Yavaş git Maloup, yavaş iç, ağırdan al, zaten İtalyanlar hızlı heriflerdir.»

«Vız gelir, bu beni Roma'ya götürmeyi vaad etti.»

Adamın salyaları göğüslerine sızıyordu. Roma'ya gidecekmiş! Aşk çeşmesi, Koloseum, Caracalla... Yaşsa Maloup! Sızmana az kalmış. Ama önceden paranı kesmeyi unutma sakın. Masama döndüm. Ernest beni vıcık vıcık bir slow'a kaldırdı, öyle dans ediyoruz ki her şey birbirine karıştı. Adama adeta yapıştım. Hiç bir kıpırtı yok! Sefir beyde hareket yok. Herif ölü gibi. Ya adam savaş kurbanlarından biriye, erkekliğini siperlerde kaybettiyse! Ağlayacaktım nerdeyse! Böylesine kereste gibi bir herifte hiç bir hareket yok! Ne acı!

Ernest gül bana. Erkekliğinin bir boğa kadar güçlü olduğunu, benim için arzuyla dolup taşığını söyle bana. Ernest gecemi boşuna harcamadığımı söyle bana. Ernest bak bana! Canımı acıtmaktan korkma. Al elimi, götür dudaklarıma, dişlerine, ısır. Daha kuvvetli ısır, pis herif. Canımı acıttın alçak. Ama zarar yok, dayanırım. Şimdi neden hoşlandığını anladığıma göre devam et, bile dişini. Can yakmaktan hoşlanıyorsun. Bak bir ısırdın az önceki miskin de uyandı. Seni koca kurt! Ama bil ki bu küçük şakalaşma sana pahalıya mal olacak. Yok beyim, bana acı çektirilmesinden hoşlanmam, hiç hoşlanmam.

Şafak sökene kadar ısırdı durdu Ernest, ne konuştuk ne de yukarı çıktık. Sadece elimi ısıırıyordu. Aslında onu çoktan yanımdan sepetleyebilirdim. Ama yapamadım, sabırla oturdum yanında, hem iyi de etmişim! Giderken beş yüzlük iki kâğıt parçası sıkıştırdı acıyan ellerime. Derim soyuluyordu, şişmiş ellerimi soğuk suyun altına tutarken Maloup da kenefte kusup duruyordu.

Bir Japon'a bir başka Japondan başka kim benzer? Japonlarla Çinlileri oldum olası birbirinden ayıramam. Bu herifler benzerliklerinden ötürü baş döndürücü bir hızla çoğalıyorlar. Sigara dumanları arasından iki pirinç kafalı beliriyor.

«Çinliler bastı!»

«Yok canım Japonlar. Hilâl biçimi gözler, kalın mercekli gözlükler, balmumundan yanaklar, kostümün arka cebinde yassı viski şişesi. Maloup, bazen gerçekten çok şapşallaşıyorsun. Çinlilerin kış ceplerinde viski şişesi ne arar?

«Kim olduklarını oradan mı çıktın?»

«Sonra anlatırım.»

Dik şu kulaklarını. Mavi gözlerine denizaşırı bir hava ver. Yuvarla omuzlarını, ben de boynumu uzatayım. Kulaklarını dik, ben de göğüslerimi ileri çıkarayım.

«Onların tipi değilim.»

«Sarhoş musun sen? Numara yap, sinsi bakışlarıyla elbiseni paralıyor herif.»

«Sana bakıyor.»

«Amma da kafasız karısın yahu. **What is your name darling?**»

«Sen ne anlatıyorsun yahu?»

«Kapa çenenı. Şampanya, **drinking champagne, yes?** Oldu bu iş. Maloup sen Josepha'yı çağır, ben sohbele devam ediyorum.»

«Dikkat et benimki anlıyor galiba.»

«Fransızca biliyor musunuz? Yaa demek rehberleri sizsiniz?»

İşte böyle, yüksek tabakadan kişilerin birbirleriyle anlaşması hiç de zor olmuyor. Eğer Maloup dümeni boşta kalmış mavna gibi bir o yana bir bu yana yalpalamazsa, avını tutabilirse adam başına bir beş yüzlük kesmemiz işten bile değil. Bilmeden en iri balığı ben yakaladım galiba. Senin bakır rengi pürüzsüz kollarının arasında, o sönük bakışlarının altında, hergele kalçalarının arasında Tokyo ve civarını araştıracağım. Kıpırda biraz sarı köpek, cevap ver, pasiflerden hiç hoşlanmam. Ben harekete geçince biraz sert tepkiler gösteririm. Fare suratlı, bir şey söyle, bir işaret çık bana, aydınlat şu pencerelerini. Ben Sophie'yim, bu akşam canı sıkılan küçük Sophie.

Ne yazık ki çirkinsin! Eğer yakışıklı olsaydın, bu akşam iyi bir film çevirirdik! Ah bir güzel olsaydın, sana büyük bir şangırıtıyla vücudumu ve kalbimi açardım. Kırık parçalarımı topla-

mana izin verirdim. Birlikte irkeftekilerin ezine tkrrdk.

Neden böyle çirkinsin sanki? Aslında sen tam çirkin de sayılmazsın. Bütün tekiler gibi renksiz, ruhsuz, önemsiz, sisle yoğrulmuş gibisin. Sen sensin ve bunun için benim sana kızmaya hakkım yok. İkimizde zavallıyız.

Maloup'yla birlikte, bir saate yakın sarhoş ağızımızla iimizi döküyoruz. Bacaklarımız şampanyayla yıkandı. enelerimiz çıkacakmış gibi esniyoruz. Kstahlığın son kertesine vardık artık. Bizim pirinç kafalıları peşimizden sürüklüyoruz. Nerdeyse herifleri pantolon düğmelerinden tutup çekeceğiz. Debriyajlı gaz pedalını birbirine karıştıran şoförlerin küfürleri arasında koşar adımlarla Forchot sokağından geçiyoruz. Macao'nun yapış yapış merdivenlerini tırmandık, benim Japon odayı gösteren kıza para veriyor, fincan gibi gözleri paralara yapışmış sanki. Bu yabancılar da amma kuşku lu oluyorlar!

Aşşaağılık parasal sorunlar hallolunca Maloup'yla anlamlı anlamlı birbirimize bakıyoruz. Japonlara dört kişilik bir seks partisi tek lif etmek, bir keman üzerine işemek gibi bir şey. Ama biz vandal değıliz, içine gömüldüğümüz boka rağmen hâlâ güzeli, üstünü, kursusuzu seviyoruz, bize huzur veren letleri hrab etmekten hoşlanmıyoruz. Yıkık dökük sahanlıkta Maloup'yla karşı karşıyayız, kirpiklerimiz sanki birbirini okşuyor.

«Başımız sağ olsun aziz dostum!»

«İyi işler ahbap!»

Kapılar kapandı. Kâğıt hışırtıları aşk fısıltılarını izliyor, reminörden strip, su borularından boğuk sesler, inleyen yaylar, yalancı iniltiler. Jimmu Tennô'nun belden aşağısı ispazmozlarla sarsılıyor, karanlık çemberler, ışıklı yuvarlaklıklar, dörtgen, üçgen, perimetre, kare, dairenin çevresi ve alanı, gök yer iniliyor... Neden kendini tutuyorsun?

«Good for you my darling?»

«Good, very good!»

Onu öylesine bir zevke boğmuşum ki omuzuma içten bir öpücük konduruyor. İliklerime kadar titredim. Bu hiç beklenmedik teşekkür' ediş biçimini çok ince buldum. Genellikle Jap' onlar aşktan sonra daha boşalmayı bile beklenmeden hemen tuvalete koşup organlarına viski dökerler. Hemen hemen hiç ayakkaplarını çıkarmadıklarından onları, o incecik bacaklarının ucunda kara papuçlarıyla koşuşurken görmek çok matrak olur. Jimmu Tennô ayakkaplarını çıkartmıştı. Göğüslerimle oyulanıyor, ben de yurnuşacak sırtını tırmalayarak ona güç veriyorum. Derisi kadife gibi, yassı burnuna dudaklarımı dokunduruyorum. Gözlüksüz daha genç görünüyor. Acaba kaç yaşında? Otuzla kırk beş arası olmalı. Bu alına bir yaş kondurmak çok güç!

Maloup'nun kahkahası duvarı aşıp bize erişiyor. Âlemden sonra dördümüz de La Bohe-

me'e gitmeyi kararlaştırmıştık. Maloup'nun parası da bende. Pazarlık etmedik. Jimmu bana iki yüz dolar uzattı. şimdi yavaşça üzerimden çekiliyor, el yordamıyla gözlüklerini arıyor. Kıpırdamaya niyetim yok. şu an o kadar rahatım ki... Yukarda tavan çatlak çatlak, dışardan klakson sesleri geliyor.

Jimmu, eğer istersen tekrar başlayabiliriz. Az önce verdiğin o yeşil kâğıt parçalarından bir tane daha vermen yeter. Seni bir kez daha göklere çıkarırım ve sen de benim cehenneme inme engel olursun. Jimmu hem temizsin hem de sade, bu geceyi bana sakla. Anlaşmak için aynı dili konuşmaya gerek yok. Jimmu, içim bir tuhaf bu akşam, beni bırakma.

Jimmu hemen tuvalete koşmuyor, Jimmu pis yatakta yuvarlanıyor, elini önce kalçama koyuyor, hafifçe aşağılara iniyor, sonra anlamadığım birşeyler mırıldanıyor. Vicky'de otele gelmiş. Kapının ardından gelen sesini tanıdım, Michele oda için yirmi frank istiyor, müşteri nazlanıyor. Bir numaranın kapısı kapandı. Maloup şarkı söyleyerek merdivenlerden iniyor. Jimmu karnında gezinen parmaklarımı tutuyor. Baştan başlıyoruz. Vicky boşalmış gibi yapıp duvarları titretiyor. Sahanlıkta Fabienne'le Karides iki Lübnanlıyla kadın kadına bir gösteri için pazarlık yapıyorlar? Sesleri birbirine karışıyor. «Aşağıda anlaşmıştık ama. Beyrut'ta daha ucuz diye bize yutturamazsınız. Hadi karar verdik, tekrar

ediyoruz, numara yapmayacağız biz gerçekten lesbieniz.»

Jimmu Tennô, neyse ki söylenenleri anlamıyorsun, yoksa sen de kuşkulara kapılırdın. Jimmu kendini dağıtma, dışardaki gürültüye kulak verme, bacaklarımın arasına süzül. Sonra, eğer gücün kalırsa, bacaklarının üstünde doğru dürüst durabilirsen, seni bir güzel beslerim.

Jimmu'yla **La Boheme**'e döndüğümüzde saat beşi on geçiyordu. Simon barda oturmuş bir konyak yudumluyor, Rose hesaplarını kontrol ediyor, Josepha tablaları temizliyor, kızlar esneyerek geriniyorlardı. Maloup'yla Japon'u yanaklarını kırmızı deri taklidi plâstikle kaplı koltuklara dayamış, uyukluyorlardı. Üçte ikisi boşalmış bir şişe masalarında duruyordu.

«Ayakları bakalım sarışın bebek, daha gece yeni başladı, **LaCloche D'or**'a gidip bir şeyler atıştırırım.»

Maloup'un gözkapakları aralanıyor, sonra geriniyor, rehber silkiniyor. Jimmu Tennô kalçalarını okşuyor. Güveniyor bana! Tüm yetkiler bende.

«Hadi gidiyor muyuz? Karnım zil çalıyor.»

Maloup sarı perçemini eliyle itiyor, bacaklarını oynatıyor,

«Kusacağım geliyor.»

«Hadi öyleyse.»

Jimmu'yu kravatından tutup çekiyorum, sonra bir kez daha ellerim küvetin başına eğilmiş Maloup'un terli alnını tutuyorum.

«İçmekten vaz geç artık!»

«İçim çürümüş benim. Sophie ölmek istiyorum.»

«Geçer... geçer. Hadi, al şu paranı. Gül bakayım, gel birşeyler yiyelim.»

«İntihar etmeye ne dersin?»

«Sonuna kadar gitmek istiyorum, bu çirkefin dibinde ne var, merak ediyorum. Çocuğunu düşün, hapiste çürüyen kocanı düşün, senden başka kimseleri yok.»

«Nedenlerden biri de bu ya!»

«Hadi canım, ne olur, hatırım için gel, daha saat erken.»

Maloup başını kaldırıp koluma asılıyor, midesi boş, başı çatlayacakmış gibi. Yöneticileri benim şu an. Jimmu Tennô'yla rehber peşimizden geliyorlar. **La Cloche D'or'a** gidiyoruz. Gözlerimiz tabaklara takılı, uzak ülkelerden söz ederek güzel yemekler yiyoruz. Rehber aynı zamanda tercümanlık yapıyor. Jimmy tırnaklarını kemiriyor! Cook acentasının önünde, saat dokuz buçukta vedalaşırken dilimiz dolaşarak en geç bir buçuk ay sonra Roma'nın Fiumicino havayolunda Jimmu Tennô'yla buluşmak üzere sözleşiyoruz.

Roma 15 Kasım: Jimmu gelmiş, yolcularla karşılayıcıları birbirinden ayıran parmaklığa dayanmış duruyor. El sallıyorum, gerçekten orada.

olduğuna inanamıyorum. Roma, Kutsal Kent, Maloup'nun çok görmek istediği bin çeşmeli kent.

Maloup, *La Boheme*, kızlar sanki çok yakınımdalar, oysa ne kadar uzakta kaldılar! Gerard'dan izin koparmak zor olmadı. Yolcu çekiyle ödenmiş, günde yüz dolardan tarifeyi görünce dırdır etmedi, üstelik uslu duracağıma dair söz verdirdi bana. Rose onun zamanıncı hiç bir erkeğin böyle bir şeye izin vermeyeceğini söyledi durdu. Onun zamanı çok gerilerde, güdük kirpiklerinin ucunda takılıp kalmış. O zamanlar erkekler hiç bir şeye izin vermezlermiş. Tüm yetkiler onlardaymış.

Bugün başka bir gün. Jimmu kollarını havaya kaldırmış, briyantınli kafasının üstünden sallıyor. Bugün bana ait. Her günümde bam-başka. Bu akşam «dört yıldızlı» bir otelin yatağında bacağımı uzatıp yatacağım. Bu akşam yıldızlı bir lükse gömüleceğim. Yarın, Trevi çeşmesi, bulanık sulara yüz lîret atarak bir dilekte bulunacağım: seveceğim adamla tekrar Roma'ya gelebilmek! İtalyan polisi pasaportuma boş verip gözleriyle beni soyuyor.

«Prego, signorina! Prego.»

«Grazie, grazie tante!»

Jimmu'yla aramızda sadece bir kaç metre kalmış. Onu sevmeyi ne kadar isterdim. Şampanyaya olan sevgim dışında hakkımda hiç bir-

şey bilmiyor. Ben ise onun Tokyo'nun en büyük kuyumcu mağazasının sahibi olduğunu ve benden hoşlandığını biliyorum. Ama iki dakikadan fazla konuşmak yeteneğinden mahrumuz. Tanımadığı birini tekrar görmek insana bir tuhaf geliyor. Bavullarımı bacaklarının arasına sıkıştırıp saçlarımı okşuyor, gülüyor, sonra cebinden küçük bir paket çıkartıp bileğime üç sıra inci doluyor. Jimmu, **I love you darling**. Bütün dünya bize bakıyor, utanıp başımızı çeviriyoruz. Jimmu hafifçe kalçama dokunuyor. Dudaklarım kollalı yakasında geziniyor. Boynuna sokulup: «Koru beni. **La Boheme**'den uzaklaşınca dengemi yitiriyorum, her şey o kadar yeni ki başım dönüyor. Ne yap yap seni sevmemi sağla, hiç değilse bu yolculuğa dayanacak kadar,» diyorum.

Kalabalığı yarıp geçiyoruz. İyi hissediyorum kendimi. Etrafımda güneş dolu, yeni bir aksanla konuşan sesler duyuluyor. Bir Continental ve şoförü bizi kalabalık ve gürültülü sokaklardan uzağa, **Hilton**'a götürüyorlar. Eller dizlerde, Jimmu motorun mırıltısıyla kendinden geçmiş. Gözlerim fıldır fıldır etrafı tarıyor, soğuk hava tertibatı beni ürpertiyor.

Perşembe, 18 Kasım: «Alo, resepsiyon mu? Burası 117. Paris'ten bir numara isteyecektim. Bekliyorum, mersi. Madam Rose? Ben Sophie... Roma'dan. Maloup orada mı? Evet, iyiyim, hayır bekleyeceğim.» Bu çenesi düşük karıyı bile seviyorum bu gece. Kulağıma **La Boheme**'den

sesler çalınıyor, Maloup'yla benim dostluğuma değinen garip sözler, dil şaklatmalar, aşkla karışık arkadaşlık dedikoduları. Lesbianmişlar. Birbirleriyle yatıyorlar herhalde... Mutlaka yatıyorlar.. Ben mi lesbian'ım? Asla olmadım, küçükken bile yanaşmadım. Yatakhane, bat-taniyeler altında oynaşmalar yerine iskambil oynamayı tercih ederdim.

İlk kez Gerard'la ilişkimizin başlarında az kalsın başıma böyle bir halt gelecekti.

*
**

Maloup seni ne kadar arıyorum bilemezsin... Evet, bu kent gerçekten eşsiz. İtalyanların gözleri parmaklarının ucunda sanırsın, insan bir tuhaf oluyor. Yatak işini merak etme, odamız çift yataklı. Ya sen ne âlemdesin. Kızlar canını çok sıkıyorlar ya...

Dönmesem ne olur sanki? Hem kime döneceğim? Jimmu, bırakma beni, evlen benimle. Ben kendimi seni sevmeye zorlayacağım: sen de beni tutmasını bil. Hayır ağlamıyorum. Biraz nezle olmuşum o kadar. Bak Maloup, bu akşamlık bu kadar yeter. Tamam, oldu, Maurice'i benim için öp, evet yazdım sana, beni merak etme. İyiyim canım. Güle güle.

Jimmu'yu neden sevmeyeyim? Herşey öyle basitleşirdi ki... Gürültüler, patırtılar, sorgu sualler, kararsızlıklar, küfürler, içkiler... hepsi bitiverir. Günlük hayat mücadelesi yenik düşer,

ezilir. Tanrım! Bak bana! Kirpiklerimi kıvırmaktan, gelene gidene eteğimi açmaktan, bacaklarımı ayırmaktan yorulduğumu pekâlâ görüyorsun. Çocukluğumdan beri sevip aradığım adam nelerde saklı? Hangi köşe bucakta, hangi hücrede beni arzuluyor? Hangi fırtınalı gökler altında bana doğru yürüyor?

Kasım ayında denize girmek, Yunan tanrılarıyla dostluk kurmak, sinekler gibi eteğime yapışan Arap çocuklarına dolarlar vererek çarşı pazar dolaşmak. Sfenksi ve yaralarını izlemek, eski Mısır kalyonlarına binmek, kırmızı suratlı bir Alman grubunun ortasında Firavun'a bakmak, sabah - öğle - akşam gümüş bir kupa içinden en iyi cins şampanyayı içmek, bana refakat eden ve başka hiç bir şey istemeyen kişi tarafından Prenses diye çağrılmak... Mutlu etmeliydi bunlar beni.

Neden sızlanıyorum? Sızlanmıyorum, sadece cömertliğinin beni varmak istediğim heften uzaklaştırdığını tesbit ediyorum. Herşeyi terketmeye, herşeyimi kızlara bırakmaya hazırım. Maurice'ler, sefirler, düzensiz yolculuklar, küçük inci bilezikler, piramitler, deve sırtında gezintiler, Gerard'lar ve tüm ondan gelecek kuşaklar. Hem! Ben alçak değilim, Jimmu'nun kendisiyle Tokyo'ya ya da New York'a gittiğim takdirde vermeyi vaad ettiği beş kıratlık elması bile bırakırım. Hepsini bir yana attım. Bugün Kahire'yi ve Jimmu'yu terk ediyorum.

Jimmu efkârlandı, buğulu camların ardında iki küçük dertli göz süzüm süzüm. Bu gece, son geceleri, Prensesi onu yatağından attı... İlk kez uçkurunu çözmeye niyetlenmişti. Ağlama Jimmu Tennô, kızma bana, uykusunda bastırılan bir prenses çok duyarlı oluyor.

Havaalanının barındaki şampanyanın hiç tadı yok. Çekik gözlümden, onun o renksiz ruhsuz inceliğinden, herşeye boyun eğişinden bıktım artık. Yoksa bilmeden mutluluğun yanı başından geçip gidiyor muydum? Haydi, hemen hoparlörlerden hosteslerin sesi duyulsun, motor sesleri kulağımı patlatsın ve ben Maloup'ya kavuşayım, her şey eski düzenine girsin. Ucuz şampanya Jimmu'nunkinden daha çok çarpıyor insanı.

«Sana Bangkok'dan bebek göndereceğim!»
Bu cümleyi Fransızca söylemişti.

Jimmu seni sevemediğim için beni affet.

«618 uçuş numaralı uçakla Paris'e gidecek olan yolcular lütfen 7 numaralı kapıya gitsinler!»

3

Neşeli Noeller ve Mutlu Yıllar! Şenlikler sona erdi. Neye benziyorlardı? Hatırlamıyorum bile. Neyse, bayramlardan hoşlanmam, hele Gerard bunları hiç mi hiç sevdiremez. Sırtımda onun hediyesiyle dolaşıyorum. Kent dışında bir yerlerden aşırılmış bir kastor kürk. Noel baba benim dövizlerimle yolunu buldu, sağol Gégé! Meteliğe kurşun atarak girdik Ocak ayına. Beni güneşin varlığından bile kuşkuya düşürecek kupkuru ve düşmanca bir Ocak. Sekiz günlük bir ayrılıktan sonra tasma takmak zor geliyor.

O gece **La Boheme** de buz kesiyordu. Kızlar titreşerek kollarıyla açık gerdanlarını korumaya çalışıyorlardı. Maloup öksürüyor, rom bile içini ısıtamıyor. Renkli camların ardından gölgeler gelip geçiyor... Birden kapı sertçe açıldı, soğuk hava yüreğimi donduruyor, yarı karanlıkta ürkütücü gölgeler dikiliyor, Blanche'la Pigalle

arasında bir yerden siren sesleri geliyor. Av başlamış, ama beni yakalayamayacaksınız!

Bu akşam üstü saatlerinde yüreğim yerinden kopar, tüm göğsümü kaplar, ağaçların arasına kadar uzanır ve çarpıp durmasının nedenini ararken orasını burasını bereler. Dur be deli kalbim, o kadar hızlı çarpma, ormanda değiliz. Seni ve beni koruyan şu incecik kapının ardında bir polis, kalp taşıdığından habersiz bir adam nöbet tutuyor. Eğer böyle gümbürdemeyi kesmezsen, kapana kısılmış ceylan gibi sağa sola saldırmazsan ikimizi de götürüp bir yerlere tıkacak! Tahta sıralarda uyumak istemiyorum, senin dolu dizgin gidişini boğmak istemiyorum, düzenli tiktaklarla çarpmanı istiyorum, beni anlıyor musun ha? Yarın sabah, üstüm başım bumburuşuk, yorgun suratla o sıcak kapanında uyanmak istemiyorum. Yalvarırım sana kalbim, sus ya da sustururum seni...

«Ne o? Yoksa saklanbaç mı oynuyoruz? Hadi yallah, arabada sana da yer var.»

Okey aynasız, peşinden geliyorum. Beni böyle erik ağacı gibi sallamana, taa ağzımın içine girerek konuşmana gerek yok, ölüm kokuyorsun, üstelik kalbimi de korkuttun.

Tam bir baskın oldu! Kimseler geri kalmamış, skandal gazetelerinin konuşmuş muhabirleri bile gelmiş... Beni affedin sayın gazeteci beyler, bu gece tanınmak istemediğimden güzel gülüşümü sizlerden esirgiyorum. Ama yine de ancak büyük gazetelerin röportajcılarına bir

iki kelime söyleyebilirim. Birgün, hepiniz aynı kazanda kaynayacaksınız ve ateşi yakmak için kibriti ben çıkacağım.

Tüm Pigalle sarılmış. İtile kakıla arabaya tıklan kızlar ateş püskürüyorlar.

«Akşamın erken saatinde bu yapılır mı?»

«Daha hiç bir iş tutamamıştık!»

«Hey gözünü sevdiğimin aynasızı, orospu kovalamak hırsız kovalamaktan daha kolayınıza geliyor değil mi? Hey korkuluk, bâri sorulara cevap ver. Yoksa elimdeki şemsiyeden mi korkuyorsun?»

Korkuluğun alını iyice kırıştı. Kız midesine yediği bir solla yerinden sıçradı, beli tahta sıraya çarparak düştü. Yattığı yerden tüm üniformalılara sövüp sayıyordu. Dilsizliğimden utandım.

Hıçkırıklar dış gıcırtiları arasında oraba harekete geçti. Sokaktan toplanan kızlardan biri sigarasının ateşiyle saçlarının ucunu yakıyor, bir diğeri çoraplarını yırtıyordu. Maloup kucağına oturmuş, göğsü paralanırcasına öksürüyordu. Böylece bağıra çağıra Trudaine caddesine vardık.

«Hadi aşifteler, bu gece şerefimize araba değiştiriyoruz. Kendinizi bir şey sanmayın ha.»

Kara ağaçların altına on taneye yakın büyük mavi furgon sıralanmıştı. Elleri sıcacık ceplerinde, boyunları atkılara sarılmış bir meraklı kalabalığı gülerek mezbahaya gidecek koyunları izliyorlardı. Rahat yürüyün namuslu vatan-

daşlar, Pigalle kaldırımları yarın sabaha kadar sizlerin.

O gece fotoğraf manyakları bar kapılarında ki avlanmalarımızla yetinmeyip merkezin önünde de de toplaşıp sürünün gelmesini beklemişler ve kilometrelerce film harcamışlardı. Kızlar haykırarak birbirlerine sokuluyorlar. Flaşlara yakalananlar kıcı başı açılarak merdivenlerden yuvarlanıyorlar. Bazıları da yumruklarını gösterek karşılık veriyorlar. Ellerimle yüzümü örtüp düşmemek için sırtımı duvara verip kalabalığın arasında kaynamaya bakıyorum. Mantomun içine sığınan Maloup hıçkırıyor.

«Sophie, anam gazetede resmimi görürse kahrolur.»

Gece çok kasvetli geçti. Hastaneye götürülmeden saat sekizde saliverildik. Conti rıhtımını geçiyoruz. Elimi adımlarını bana uydurmuş olan Maloup'nun cebine kaydırdım.

«Gel beraber yatalım Sophie, yalnız kalmaktan korkuyorum.»

Bütün gece intihardan söz etti. Yorgun argın dinledim onu, elimden ne gelir ki, parmaklarımı öyle bir sıkıştı, acı dolu küçük yüzüyle bana öyle bir bakışı vardı ki utandım. Maloup'cuğum böyle titrediğin zamanlar seni kanadımın altına alıvermeyi öyle isterdim ki, ama önce Gerard'ın hâkimiyetinden kurtulmam gerek! Beni anlıyor musun Maloup? Benim de senin gibi ılık ve tatlı bir yuvaya, başımı kanatlarımın altına sokup, düş kırıcılarının saldırılarından kurtulabilecek,

gökle yer arasında sallanan bir beşiğe ihtiyacım var.

«Hadi, geliyor musun?»

«Elbette.»

Güç geçen bir kıştan sonra gürül gürül bir ilkbahar geldi. Ocak ayındaki baskın sadece kötü bir anı olarak kaldı. Yine de akşamdan beri Maloup bundan söz edip duruyor:

«Sus, yeter artık, belâyı çağırıp durma.»

«İçime kötü şeyler doğuyor, çekip gitmek istiyorum.»

«Ne münasebet! Kalacaksın, bana öyle bakıp durma. Hişt Maloup! Birşeyler eksildi bakışlarından, konuş, anlat, gözlerin çakıl taşına benzedi, neler oluyor yahu?»

«Sen önce kendi meselelerini hallet Sophie. Sonra benimkilere bakarız.»

Sırtına yağmurluğunu çekti, ben de viski çekiyorum. Başarısızlığımın farkında, küstahlığından belli! Hiç geriye bakmadan ayaklarının ucuna basa basa çıkıyor, kapıyı da yavaşça kapadı.

Müşteriler istedikleri kadar kapıda kuyruk olsunlar, cepleri şişkinmiş, suratları parlakmış vız gelir. Bu gece taburemden aşağı inmeye niyetim yok. Hadi kızlar, şenlenin, bu gece efkârımla başbaşa kalmak istiyorum.

Yine de **Saint - Louis**'nin eskilerinden Alain

kapıdan girdiğinde deli gibi üstüne atılıyorum. Tuvalette, yüzümü neonun çiğ ışığına çevirerek bana:

«Sophie, pek kendine bakmıyorsun galiba, hasta mısın?» dedi.

Keşke «Sophie ihtiyarlıyorsun» deseydi daha iyiydi. Alnımı aynaya dayayıp ağlıyorum. Bugünün ardında bir başka yüz şekilleniyor. Tanrım o kadar mı değiştim? Zavallı Alain yüzüm gülsün diye para veriyor.

Macao'dan çıkarken Simon asılıyor.

«Sophie, bak kızım Simon'u dinle.»

«Yine ne satmak istiyorsun?»

«Saçmalama, tam sana göre bir zamparam var, herif, herif değil altın madeni. Bir cüzdanı var yastık gibi. Ona senden söz ettim, tam tipisin. Vereceğini paylaşıyoruz, kimsenin de ruhu duymaz.»

«Nereye sakladın bu herifi?»

«Sen **Macao**'ya çık, ben hizmetçi kızla işi ayarladım. Seni bekliyor, hadi kızım, bekletme.»

Aslında yatacağım adamı önceden bir görüp tanımak ama bu gece öyle sarhoşum ki karşıma tek gözlü bir dev çıksa onu bile deviririm. İkinci katın sahanlığında aralık bir kapı gördüm, ne ışık var ne de ses. Çok garip.

«Hey! Kimse yok mu, ben Sophie'yim. Neredesiniz?»

«Buradayım!»

«Işığı yakın, gözlerim kedi gözü değil canım.»

«Adım Edgar, yaklaşın.»

«Önce ışık.»

«Yakıyorum, ama hemen girmeyin.»

Aman yine bir kaçık!

«Şimdi nereye saklandın?»

«Paravanın ardındayım, yaklaşın, bağırma-
yın, kaçmayacağınıza söz verin.»

Yürü Sophie, yine kızları korkutmaktan hoş-
lanan bir manyak! Canavarlar artık masalarda
kaldı, şu paravanın ardına bakıvermeli. Öte yan-
dan dolaşıp bir güzel korkutayım şu herifi. Tan-
rım! Bidenin üstüne tünemiş, el yerine çomak-
larıyla sabun tutmaya çalışan bu cılız mahlûk ne
korkunç şey! Hindistan cevizi büyüklüğündeki
kafada dört delik var. Eskiden göz olan boş-
luklardan şimdi sular akıyor. Zavallı şekilsiz ya-
ratık, seni bu dünyada tutan Tanrı mı,
şeytan mı? Titreme, kalıyorum, gel, bana yas-
lan. Sus, hiç bir şey anlatmak zorunda değilsin,
hem savaşın ne olduğundan da haberim var...
Yavaş, fazla sıkma, korsen boğuyor beni... Yok
olmaz, lütfen, o çomakları saçlarıma değdirme,
kafamda bir sağlam onlar kaldı. Ah Maloup! Ne-
den bu korkunç gecede beni yalnız bıraktın?
Elveda Edgar, geç oldu. Bu saatte Simon kon-
yağını çeker, Josepha temizliğe başlar, Rose
hesaplara oturur, kızlar yalnızlıklarıyla başbaşa
kalırlar ve ben Maloup'nun evine koşmadan ön-
ce son viskimi içiyorum.

Beni Abukir sokağına götüren taksideyken içime garip şeyler doğmaya başladı. Sanki kırmızı ışıklar çoğalıyor ve sabahın köründe trafik müthiş yoğunlaşıyor. Ne pis geceydi! Maloup'nun eviyle aramdaki mesafe bitmek bilmiyor. İhtiyar bir beyaz Rus olan şoför boyuna özür diliyor, ama aynı meydana iki kez dönüyor, tek yönlü yollara dalıyor, beni çileden çıkartan saçmalıklar yapıyor. Sonunda yine zayıflığımdan ya da alışkanlıktan olacak bolca bahşiş vererek iniyorum.

Anahtar paspasın altında yok. Yaa! Aşifte karı eğer bana bu numarayı da yaptınsa geber-tirim seni!

«Maloup, aç Allah aşkına, Sophie geldi. Aç canım. Niye beni sokakta bırakıyorsun? Aç Maloup yoksa kırımam kapını! Bana haber vermeden çekip gitmiş olmazsın, yapamazsın, hem buna hakkın da yok. Beni kapı dibinde bırakma, kendi evime dönecek takatim yok. Maloup cevap ver, birşeyler söyle! Beni korkutuyorsun Maloup, inat etme, aç, ben Sophie'yim.»

«Eee! Bitmedi patırdı hâlâ! Bütün binayı ayağa kaldırmak mı istiyorsunuz?»

«Bak gördün işte, kapıcı karı da burnunu soktu. Rezil olacağız Maloup!»

«Madam Langlois'dan bir bavul alacaktım. Eğer anahtarının bir eşi de sizde varsa iyi olur. Siz kıpırdamayın ben gider getiririm.»

Neyse kapıcı karı para delisi! Yan cebine elimi uzatınca anahtarları verdi. Ayılmışım ar-

tık, cüretimden dolayı kendimi kutlayarak basamakları dörder dörder tırmandım. Maloup, az kalsın seni unutuyordum! Anahtarı kilitte döndürürken yine her yanımdan korkudan titremeye başladı. El yordamıyla mutfakta elektrik düğmesini araştırıyorum. Paylaştığımız geceler boyunca kimbilir kaç kez ışıkları söndürmüş olduğumdan yatak odasındaki düğmenin yerini biliyorum. Benim geç saatlere kadar okumama hiç bozulmadan çabucak uyuyuverirdin. Maloup, inşallah evdesindir, çok kötü durumdayım.

Şükürler olsun, ışığı yakar yakmaz, örtüyü başına çekmiş, yorganına sarılmış uslu uslu uyumakta olduğunu gördüm. Geldiğim gibi gitmeye niyetliyim. Yarın sabah mutfak masasının üstünde karalanmış bir kaç satır bulur... Mersi Maloup, sadece yaşadığın için teşekkürler. Ama benim de uyumaya, ona sarılmaya, sıcaklığının yanına uzanmaya ihtiyacım var. Yorgunluk ve alkol üstüme çullandılar. Sâkin bir uyku korkularımı dağıtacak. Bitkin, perişan, yanına uzanıveriyorum. Saçları yüzünü örtüyor ama yanağımda soluğunu hissediyorum, mutluyum.

*
**

Maloup, bırak da uykunu bozmadan kulağına birşeyler fısıldayayım. Bu gece bir buldalalık yapmandan korktum. Kendimi asla affetmezdim. **La Boheme**'i bırakırsan bırak. Sen haklısın. Ve eğer bir iş kıvıramazsan, para sıkıntısı

çekersen, ben sana yardım ederim, için rahat olsun. Maloup, bütün bu olup bitenlere ilerde iyi güleceğiz. Çok konuştuğumun farkındayım. Kocan seni seviyor, bir çocuğunuz var, hem seni orospuluğa kocan itmedi ki. Adam uzun yolculuğundan dönünce şehir dışındaki o bahçeli evi alır ve bir Pazar, salkımların altında taze şarap içmeye beni de dâvet edersiniz. Sen kirazlarla süslü kocaman bir şapka giyersin, benimki yanı-na bir leylâk dalı iştirilmiş küçük bir şapka olur. Sen iş işlersin, ben kitap okurum. Isabelle ve kocan kış çiçekleri dikerler. Mavi tahta parmaklığın öte yanından bizi selâmlayarak insanlar geçer. Biz de sâkin bir gülücükle karşılık veririz, geçmiş gömülmüştür artık. Uyu Maloup, ben de uyuyacağım... Ama bu ıslaklık da ne? Yatağa işemedin herhalde. Maloup uyan, Maloup! Cevap ver yoksa şamarı indireceğim. Ne yaptın sen Maloup, ne yaptın!

Gerçeği aydınlatmak için yataktan kalkıyorum, gördüklerim feci şeyler. Sol bileği öyle derin kesilmiş ki kemiğin etrafındaki et köpük köpük. Kan akıyor artık. Maloup bana bakıyor, kansız dudakları zavallı bir gülümsemeyle geriliyor.

«Ağlama, kımıldama. Seni hastaneye götüreceğim.»

Merdivenleri inerken onarılmaz birşeyler

yaptığım duygusuna kapıldım. Kıçını döve döve çıgıllıklar atan kapıcı karıyı, aralık kapıdan kafalarını uzatan üç sümüklü piçini boğmak, hareket eden, soluk alan her şeyi kurşunlamak istiyorum. Çünkü yukarda arkadaşım ölüyor. Kapıcı sonunda yardım çağırmaya karar veriyor. Yukarı çıkmak istiyor. Olmaz hanım, gir kafesine, kendine göre heyecanlar yarat, polisleri gözle.

Maloup'nun koluna temiz bir havlu sarıp, pencereleri açıp, başucuna diz çöküyorum.

«Neden, neden yaptın? Bu hayattan bıktığımız zaman bu işi birlikte yapmaya sözleşmiştik. Söyle, neden beni safdışı ettin? Ya ben, budala gibi yattığım yerden sana kirazlı şapkalar, salkımlardan, mavi parmaklıklardan, aşklardan, bahçeli evlerden söz ediyor, hikâyeler anlatıyordum. Affet beni, senin bu kadar mutsuz olduğumu bilemedim! Sen hep erkeklerle yattıktan sonra kirlendiğinden söz ederdin, merak etme senin ruhunu kirletememişler. Temizsin Maloup, lâğımın içinde ısılsın. Kurtulacaksın, kurtulman gerek. Koy başını şöyle, bana bakma, gözlerim ıpsıslak.»

Maloup hafiften hırıldıyor. Döndüğünde seni bütün kötülüklerden uzak tutacağıma söz veriyorum.

Önde kapıcı, arkada polis ve hastabakıcılar içeri daldılar. Maloup'yu gri bir battaniyeye sarıp sedyeye koydular. Sokak, kapı önüne üşüşmüş dükkâncılarla kaynaşıyor, yukarda puslu, garip bir gökyüzü sallanıyor.

«Siz ailesinden misiniz?»

«Hayır, bir arkadaşım.»

«Öyleyse bizimle gelin.»

Hastaneye giden arabada Maloup için değil, kendim için ağlıyorum.

Hep senin yanbaşımda olacağım Maloup.. Kanatların iyice güçlenip, dertlerden uzağa uçabilinceye kadar. Küçük kahraman askerim benim, eğer şu damarlarına batırılmış bir sürü iğne olmasa seni bir güzel kucaklayıverirdim.

«Hayata yeniden doğuş sende nasıl bir etki yapıyor?»

«Yorgunum.»

«İnsanın bohçasını dürüp hayattan göç etmeye kalkışması kolay olmuyor. Kapıcını gördüm, cebine de biraz para koydum; ağzını sıkı tutacak. Bu yönden tehlike yok: evli değilsin, polisler seni Claudine Langlois olarak tanıyorlar.»

«Ya soruşturma yaparlarsa?»

«Heyecanlanma. Enselendiğinde de genç kızlık kartını göstermemiş miydin?»

«Ya soruşturmayı derinleştirip, benim evli olduğumu ortaya çıkarırlarsa? Kocam mahvolacak. Nikâhlı karısını işletmek adama ne kadar giydirir biliyor musun?»

«Bildiğim tek şey şu anda boş yere beynini yorduğun. Adam hapisteyken sen kendi kendine

orospuluğa başladın. Onun ne suçu var? Bunun ispatı çok kolay, hem olayı o kadar uzatmazlar canım. Alt tarafı bir intihar girişimi: şu anda arkadaşınla birlikte gizlice porto yudumluyorsun, demek herşey olunda. Bu kendini acındırma fasıllarını kes artık, ben de bir başlarsam bu işin sonu nereye varır? Dün kocana şiddetli bir barsak bozukluğuyla hastanede olduğunu yazdım, sen sakın mektup filân yazmaya kalkma, kıpırdamaman gerek. Bırak da sözümü bitireyim, haftalığını da yolladım, karısı bir çocukluk etti diye adam aç kalacak değil ya!...

«Sophie...»

«Sus, kıpırdanma, doktorla konuştum böyle oynayıp durmadığın takdirde sekiz güne kadar ayaktasın.»

«Beauvais'ye de yazdım, bu sabah karşılığı geldi, işte mektubun, kızın seni bekliyor. Temmuz sonuna kadar bir buçuk ay tatil yaparsın. Sonra da artık kendini nasıl hissediyorsan ona göre bir karara varırsın.»

«Seninle kalıyorum Sophie.»

«Önemli olan ikimizden birinin çıkış yolunu bulabilmesi. Ağlama, senin için iyi değil.»

«Ya sen?»

«Benim işlerim yolunda. Gégé bana İtalya'yı, Roma'yı, Capri'yi, Napoli'yi göstermeye karar verdi. Gerçek bir balayı olacak.»

«Mutlu değil misin?»

«Mutlu mu? Bu belki kırık parçaları yapıştırmak için bir fırsat. Göreceğiz. Herhalde dö-

nüşte kendi başıma bir eve çıkmaya kararlıyım, Gégé de bunu bir deneme olarak kabul etti. Bir kere yerleşeyim, o memnun olsun olmasın, ben yerimden kıpırdamam. Başlangıç biraz zor olur, ama olsun, artık başkalarını, aracıları zengin etmekten bıktım. Tek canımı sıkın Paul'ün adres ve telefonunu bilmem.»

«Paul kim?»

«Benim Afrikalı ziraat mühendisi, öyle nazik bir adamdır ki...»

«Sen evlenmelisin!»

«Kiminle? Neyse, Temmuz'da çekip gideriz. Güneş, mavi deniz bizleri bekliyor Maloup!»

Maloup'nun zar zor iskambil kâğıtlarını dizişini izliyorum. İçimden bir kez daha ona seslenmek geliyor:

Beceriksizsin! Para kazanamamayışının bir nedeni de bu olmalı. Ona söyleyecek çok şey var, biraz sert davranmalı ya da kısaca: «Şu boktan telefonun çalmasını beklemektense sinemaya gitsek daha iyi olmaz mı? Belki yüz kez remi oynadık bugün, bıktım artık, dayanamıyorum, boğuluyorum. Sokağa çıkmak ya da telefonun sesini duymak istiyorum, bu cehennem azabı bitmeli artık,» diyebilirdim. Boyası kalkmış tırnaklarına, yağlı saçlarına bakıyorum.

«Bugünlerde kendine pek boş veriyorsun!»
Şaşkınlık dolu bakışlarla bana bakıyor, kâ-

ğitları da düşürdü. Karşılık vermiyor. Sonra gerinerek gülüyor. Sıska bacaklarına, sıska kollarına, koca göğüslerine, küçücük fare suratına bakıyorum! Ezbere biliyorum bu kızı ve bu akşam bir kez daha onun bu hayat için yaratılmadığına ve ben olmasam çoktan bu işi bırakmış olacağına inanıyorum.

«Bazı günler gerçekten pek pasaklı oluyorsun. Evet, biliyorum, kiranın sana düşen payını ve kocanın haftalığını gönderdikten sonra geri si vız gelir diyorum. Ama biraz canlan Maloup, birşeyler iste biraz. Madem böyle kırıntılarla geçinmek sana yetiyor o zaman neden hayatını, dantel yapıp satarak kazanmıyorsun? Haklı değil miyim? Hadi Maloup, hazırlan, bu akşam etrafa dehşet saçalım biraz.»

«Bu akşam canım işe çıkmak istemiyor.»

«Eğer seni dinleyecek olursam hiç bir zaman canın istemiyor. Bu daireyi böyle içinde kukumav gibi oturmak için tutmadık. Yatağımı şeyhaneye çevirmek sanki hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Hadi, sus, saçmalıyorsun, otur da gözlerini boyayayım biraz.»

Faisanderie sokağı boyunca sessiz sedasız yürüyoruz. Komiserliğin önünden geçerken titreyerek nöbet tutan polisleri başımızla selâmladık. Geri dönüp bakmadık ama aç bakışlarının köşeyi dönene kadar kalçalarımıza yapışıp kaldığını hissettik. Foch caddesinde volta atıyoruz.

Her şeye hazırız, ara sıra arabalı süper - fahişeler geçiyor yanımızdan. Ağır ağır...

«Bu işi otomobilde yapmaya ne dersin?»

«Olmaz. 404'deki herifi gördün mü? Sana kesildi galiba, ağırdan git.»

Şu Maloup'da hiç tedbirli değil, araba penceresine koca, pembe göğüslerini yaslamış, göz süzerek birşeyler anlatıyor, oysa herifin eli pantolon düğmelerine gitmiş bile.

«Hayatını mı anlatıyorsun herife, görmüyor musun herif senin balkonları kirletmeye hazırlanıyor.»

Herife ahlâksız, röntgenci, daha neler neler diyoruz ama onun bir şey duyduğu yok. Salyalarını akıtarak basıp gidiyor.

«Memnun musun şimdi? Zavallı Maloup'cuğum, bu heriflere ne kadar ağırdan alırsan o kadar iyi olacağını anladığın gün bu işi kıvıracaksın. Hiç sezgin yok.»

Omuzumda tenini hissediyorum.

Akla paydos! Bir koşu tutturduk, ağaçların arasında fır dönüyoruz. Yaşasın hayat! Arabalar istedikleri kadar yavaşlasınlar, teklifler yağsın her yandan, hem kör, hem sağırız bu gece. Karar verdik bu geceyi içimizden geldiğince yaşayacağız. Koşu sonunda Maloup'nun takma saçları uçuyor, gözkapaklarındaki maviler siliniyor, rimeller gözlerimi yakıyor, ne gam! Biz köylerden geldik bu kente, yararlanmak istiyoruz. Ta-

tile çıkmış iki kardeş kıızıyız biz. Aman bu Paris ne güzelmış böyle! Zazer Anıtı göklere yükseliyor, Teksaslı turistler dünyanın en güzel caddesini arşınıyorlar.

Figaro gazetesinin önünde biraz duraklıyor, başlıklara göz atıyoruz. Sürünürcesine erkekler geçiyor yanımızdan, bakışıyoruz... Kendini suçlu hissetmene gerek yok Maloup, ben de aynı şeyleri düşünüyorum. Eğer içlerinden biri yanımıza iyice yaklaşıp, kulağımıza: «İkinizi de alıyorum, Otelim iki adım ötede,» diye fısıldasa hayır demeyeceğiz. Adam mutlaka pazarlığa oturmayacak kadar kibar bir tiptir. Hiç orospuya benzemediğimizden, sokak karıları gibi kokular sürünüp, kömürlük penceresi gibi takma kirpikler takmadığımızdan bizleri taptaze bulup ikimize de birer beş yüzlük toka edecektir.

Ne yazık ki centilmenlerin mevsimi geçmiş, buradakiler ya parasız ya da zevksiz. Ama zarar yok, biz zaten tatildegiz. **Madrigal** kahvesi şuracıkta, koltuklar kollarını bize uzanmış, oturup neşemizi bulalım. Daha ilk porto'da Maloup'nun gözleri parladı. Yanımızdaki masada İtalyanlar var. Bizim kız öyle kıızıştı ki göğüsleri yine yerlerinde duramıyorlar.

«Ne dersin Sophie?»

«Ağır ol yahu, herifleri boşuna heyecanlandırma, bok suratları morardı bile. Gel başka soğa gidelim.»

Bu kez Champs - Elysées'den yukarı çıkmaya başladık. Tam bir başka kahvenin önüne

gelmiştik ki gri bir Taunus yanımızda bitiverdi.

«İkiniz birden kaç a patlar?»

«Üç yüz.»

«Atlayın arabaya.»

Ben şoförün yanına geçtim. Otuz yaşlarınd a, sempatik yüzlü, sporcuya benzer biri. İş e toslayınca açlığını da unuttum. Arkada Maloup bir şarkı mırıldanıyor, adam radyonun düğmesi ne bastı.

«Adlarınız nedir?»

«Maloup, Sophie. Ya seninki?»

«Andre, Bagneux'lüyüm.»

Ahbab, senin pek öyle mürekkep yalamış halin yok. Arabayı sürmene bak, bizi de öyle kı yıda köşede sürünüyor sanma, bugüne bugün kendi dairemiz var.

Şöminedeki ateş yavaş yavaş sönüyor, aman evimiz ne güzel! Maloup iki kadeh attı mı enikonu güzel oluyor, şu anda bir el remi çevirmek, güzel bir plâk dinlemek ya da düş kurmak istiyorum.

«Bana bakın kızlar, yuvanız bayağı sevimli, sâkin, tam bir burjuva evi. Temizliği kim yapıyor?»

«Sırayla yapıyoruz. Oteller pek iç kapatıcı, basılma tehlikesi de caba. Üstelik biz temizliğ e pek meraklıyız, burada iki banyomuz var, onun bunun artığında yıkanmıyoruz.»

«Prensip olarak telefonla çalışırız ama sana bir ayrıcalık tanıdık.»

«Hadi, şimdi bize hediyemizi ver de içimiz rahat etsin.»

Rahatmışız hah hay! Plâstik bir cüzdandan üç tane yüz fıranklık çıkarıyor. Maloup kendine bir porto doldurdu, midem bulanıyor.

«Yanlış anladın galiba, adam başı üç yüz frank.»

«Kes numarayı. Yüz elli - yüz elli, kapık işlemez.»

Koru bizi Tanrım yine belâya çattık galiba! Herifin dudaklarının rengi uçtu, burun kanatları kısıldı, koca yumruklar kasıldı. Adama sahte bir telefon numarası vermeliyim, bir daha buraya adımını atmamalı.

«Kızma canım, yanlış anlamışız. Şimdi senin keyfini yerine getiririz değil mi Maloup?»

«Elbette tatlım, gel odamızı gösterelim.»

«Durun bakalım kızlar, acele yok, benim vaktim çok. Sophie güzelim bana bir viski daha doldur.»

Korların üzerinde küçücük bir mavi alev dans ediyor, sonuncu bu, sonra sönecek. Yumruklar hâlâ sıkılı.

«Sıcak değil mi? Soyunsak mı?»

«Ağustos ayında ateş yakmak için enikonu kaçık olmalısınız. İşler iyi gidiyor mu? Aracılarımız sizden memnun mu?»

«Bırak onu sokak kızları düşünsün, onlara da sor bakalım evleri var mı?»

Maloup yan gözle bana bakıyor. Çaktı, ben de rahatladım.

Mavi alev titriyor, biz de onunla birlikte titreşiyoruz. Göz süzerek, kırıla döküle sporcunun baldırlarını okşuyoruz... Herif hiç umursamadan soruyor:

«Ya frengi? Ondan ne haber?»

Hay Allah! İnsanı iliklerine kadar kemiren, beyni ve seks organını yiyip bitiren, saçları ve dişleri döken o iğrenç âfet üzerine konuşup duruyorum.

«Neden bunlardan söz ediyorsun? Biz sapa-sağlamız, raporumuzu gösterelim mi?»

Suratını buruşturup içkisini bitiriyor.

«Hadi kızlar, yatağa...»

Bir buçuk saate yakın yatakta cebelleşip durduk. Herif oldukça hızlı sayılırdı. Bizler boyuna yeni şeyler icat ediyor, mükemmel olmaya çabalıyor, şaşıyor, şaşıırıyor ve geberiyoruz. İyi-ce ayılan Maloup herifin sevişme tekniğinden hoşlandığını fısıldıyor. Bizim ciddi genç kızlar olarak çıkmış adımızı tehlikeye atacak bir çığlık kopararak üstümüze, çullanıyor. Sigaramın ilk nefesi ilâç gibi geliyor, heriften bir türlü sıyrılmayan Maloup'ya da bir nefes çektiriyorum. Bu maçtan sonra kendime biraz çekidüzen vermem gerek. Sporcumuzu banyoya sürüklüyoruz, sonra da onu tebrik ve teşekkürle boğarak salona getiriyoruz giydirdik de. Herşeye razıyız yeter ki çekip gitsin.

Maçı sona erdiren düdüğü sesini bekleyerek

yorgun argın kanapeye yığılıyoruz. Boşuna, daha ancak birinci yarı bitmiş, sporcu önceden daha heybetli, daha güçlü önümüze dikiliyor, ellerini ceplerine daldırıyor, korkuyorum.

«Numara bitti artık, şimdi esasa gelelim.»

Maloup'ya bakıyorum, solgunluğum onun yanaklarına yansıyor sanki, yavaşça yerimden kalkıyorum.

«Bak André, sen de biliyorsun, hiç bir şeyi ni çalmadık.»

«Siz aşağılık karılersınız. Sen Sophie, arkadaşından daha çok bilmişsin ama ben o makineye getirdiğiniz andavallılara benzemem. Hadi, şimdi pamuk eller cebe, çabuk çabuk!»

«Bir şeyini çalmadık sadece üç yüz frank karşılığı bir buçuk saat canımızı çıkardın. Hadi şimdi çek arabayı, çık dışarı!»

«Dikkat edin kızlar, ben sabırlıyım. Önce eşyalardan başlayalım.»

Korkunç bir çığlık ve televizyonumuz bin parça.

«Dur, yeter.»

«Kapa gaganı kahpe!»

«Dur André, budalalık etme, üç yüz frankını da geri veririz.»

Abajurlar, biblolar, saksılar, plâklar, kitaplar, hepsi havada uçuyor.

«Dur yalvarırım, al parayı çek git!»

Bir eliyle parayı kaparken öbür eliyle ağzıma vuruyor, dudağım patlıyor.

«Ama neden böyle yapıyorsun?»

Sıkılmış yumrukları kaya gibi. Viski şişesini kapıp kapının camını hedef alıyor, sonra Maloup'un başını kaldırıyor ve sol yumruğunu tam gözünün üstüne yerleştiriyor. Zavallı farem canı yanmış bir hayvan gibi bağırarak haliya yapışıyor.

«Tamam mı devam mı?»

Yarı baygın odamıza kadar sürünüyoruz.

«Kör olmaktan korkuyorum.»

«Ben de dişsiz kalmaktan.»

Çantalarımızı herife uzatırken sinirimden gülüyorum.

«Neden burayı yangın yerine çevirdin? Hiç kırıp dökmeden paramızı isteseydin ya, al, hepsi bu.»

«Kes sesini.»

Aşağılık mahlûk Maloup'ya son bir tekme daha sallayıp çekip gidiyor.

«Aşağılık bir orospusun, üstelik yatmasını da bilmiyorsun. Yine geleceğim.»

Kapıyı çarpıyor. Hiç konuşmadan tirtir titriyoruz.

«Ne fırtınaydı! Galiba yine tatil yapmak zorunda kalacağız.»

«Güldürme beni, canım yanıyor.»

«Maloup, arabasının plâka numarası.. ah ne sersemiz, bakmadı.»

Geç kalmıştık. Sokağımız kapkara ve bomboştu. Açık pencerelerden garip sesler geliyordu sadece. Dünya tersine dönmüş, oysa hava

ne güzel! Elim ağzımda usulca girdim içeri. Yatmamız gerek... Yarın yeni bir gün olacak...

Bir zil sesi çın çın öttü kafamda. Telefona atıldım. «Kapı» diye fısıldadı Maloup. Antreye kadar yalpalayarak gittim, uyku hapının etkisi geçmemiş daha. Göz deliğinden bakınca gelenin ev sahibi olduğunu gördüm. Ağzımı tutarak açıyorum. Aslında bu hareketim gereksiz çünkü elim tüm ağzımı örtebilecek kadar büyük değil. Adam hayatını kolay kazanan tasasızlardan biri:

«Matmazel, dün gece burada olanlar nedeniyle sizi çıkartmak zorundayım. Ay sonunda eşya sayımını yaparız.»

Omuzumun üzerinden içeri küçümser bir bakış fırlatıyor, insan kendini hurdacı dükkânında sanacak, yapan hayvan utansın.

«Halıyı derhal temizletin, kan lekesi zor çıkar.»

Demek bütün olan biteni işitmiş. Bizi kıtır kıtır kesseler adam serçe parmağını bile oynatmayacakmış, ne dünyada yaşıyoruz!

Daha eve henüz yerleşmiştik, hadi yine taşı tarağı toplayıp yollara düşeceğiz. Oysa burayı ne ümitlerle tutmuştum. Elveda evim, bir raslantı sonucu gelip, vuran, kıran, yıkan sonra da ıslık çalarak çıkıp giden bir çılgının yüzünden biz yine sokaktayız. Ah! Kendimi asacak kadar gücüm olsaydı!

«Hepsini işittim. Ne yapacağız?»

«Uyumana bak.»

«Uyuyamıyorum, her yanımda ağrıyor. Bir ayna versene. **La Boheme**'e mi dönsek acaba?»

«Asla! Tükürdüğümü yalamaktan hiç hoşlanmam, hem sonra şampanya bir yumruktan daha çok adamın canına okur. Ne demiştik: genelev yok, şampanya yok, orospular yok, yalnız ikimiz varız! Orayı terkettiğimizde sevinçten zıp zıp zıplıyordun, bu apartmanı tuttuğumda deli gibiydin, başka türlü bu işi sürdüremem diyordun. Yeniden organize olacağız.»

«Boğularak ölmek istemiyorum.»

«Ölmedin, sadece gözlerin morardı.»

Saat bir buçukta Maria kapıyı açıp salona girdiğinde önce tiz bir çığlık kopardı.

«Aman Allah! Ne olmuş matmazellere böyle? Kim evi bu hâle soktu?»

«Maria, buraya gelin, yatak odasıdayız. Perdeler kapalı kalsın. Salonu temizlemenize yardım edeceğim. Ama önce bize koyu bir çay yapın.»

«Yooo! Önce sizleri derleyip toparlamam gerek. Sokaktan tanımadığınız adamları toplayıp getirmeniz akıl alır gibi değil. Sizi ziyarete gelen Mösyö Maurice, Mösyö Rene gibi kibar beyler varken olacak şey mi? Sokaklarda aramayın Matmazel Sophie! O işi yapan kızlar var, ama siz onlardan değilsiniz.»

«Peki Maria, bir daha yapmayız. Kibar birine düşmedik, hepsi bu!»

«Ya Mösyö de Lespinay, o ne düşünüyor?»

«Mösyö de Lespinay'ın birşey düşündüğü

yok, bizi kapı dışarı etti. Ayrılmamız gerekecek Maria.»

Gösterebileceği tüm tepkileri düşünmüştüm ama bu aklıma gelmemiştir. Maria önüme diz çöküp ağlamaya koyuldu ve Maloup da ona katıldı. Konuşup duruyor Maria! Nereye gidersek peşimizden gelecekmiş, ama bir karar vermeden önce biraz hava değiştirmemiz gerekmiş. Annesi ve oğlu Jose Lizbon yakınlarında şirin bir köyde oturuyorlarmış. Denizin ılıkliğinden, ay ışığında sallanan gemilerden, fadolardan konuştu durdu. Çok geçmeden kırık döküğün arasında üç kişi hüngür hüngür ağlamaya başlıyoruz. Maria Portekiz'deki oğlu için, Maloup bir dadıya bıraktığı bebeği için, ben de kendim için ağlıyorum. Ağlayacak başka kimsem olmadığından kendi kendime ağlıyorum, en acısı da bu ya zaten!

Ve birden telefon zırlamaya başlıyor, hıçkırıkları tutarak açıyorum, telin ucundan Gégé'nin sarhoş sesi duyuluyor: «Ne oldu sana böyle? Neyin var?», «Hiç, suratım darmadağın,» «Hızlı söyle işitmiyorum.» «Söyleyemem dudaklarım şiş, acıyor.» «Sizi böyle benzeten herifin adı ne?» «Kuzum sen nerede yaşıyorsun? Herifleri koynuma almadan önce kimlik kartlarına mı baktığımı sanıyorsun?» «Oraya geleyim mi?» Hayır, kabadayı Gégé, artık çok geç, dün elinde bir kamçıyla dolaba gizlenmiş olmalıydın. Sen rahatça kafa çekmene bak, fazla hırpalanmadım,

üç dört güne kalmaz yine ekmek paramızı çıkarırım.

*
**

Bir hafta süren istirahatimiz boyunca Maloup'yla kapalı perdelerir. ardında kâğıt oynatarak vakit öldürdük. Maria bir anadan daha yardımsever, daha şefkatli davranıyordu. Alışverişi yapıyor, yemek pişiriyor, telefonlara cevap verip Matmazellerin on beş günlüğüne tatil gittiklerini söylüyor, randevuları not ediyordu.

Onuncu gün kapımızı araladık. İlk rastladığım eczaneye girip Maloup için bir kara gözlük aldım. Kızcağızın gözünün altı hâlâ çürüktü. Nekahat devremizde bol bol projeler, plânlar yapmıştık. İlk önüme çıkan taksiyi çevirdim ve «Madeleine meydanına lütfen» diye emrettim.

Madeleine meydanı, Napolyon devrinden kalma kilisesi, çiçek pazarı, Godot sokağı ve ilk gerçek adımlarım! Londra'dan, **Sportman**'dan, **Saint - Louis**'den önce... Bir Kasım akşamıydı. Annem Nantes'a, babam balığa gitmiş, Gégé Mado'da kâğıt oynuyordu. Ufaklıkları tahta kurusu avlarıyla başbaşa bırakıp annemin sivri topuklu ayakkabılarını giyip Madeleine'e gittim. Godot sokağına varınca eski paltomun önünü sıkıca kapatıp, az dokunulmuş göğüslerimi soğuktan korumaya çalışmıştım. Neden Godot sokağı? Kimbilir? Epey soğuk vardı o gece, kızlar titreşip duruyorlardı. Çatlak sesle söyledikleri sözler yıldızları bile utandırırды, ben ne yaptığımı bilmiyordum. Kızların uzağında, sokağın kiliseye yakın olan ucunda dikilip durdum. Bir kapı aralığına sığınmış, mor naylon atkımı sıkı sıkı boğazıma sararak vaktin geçmesini bekliyordum.

 Parası ve tikleriyle bir adam yanaştı yanı-

ma. «İki yüz,» diye fısıldadım. Paltoma daha sıkı sarındım. Uzaklaştığında kalbim çarpmaya başladı. Bir başkası geldi ve ben «Birini bekliyorum» diye fısıldadım bu kez. Üçüncünün peşinden gittim. Arabasına bindik. Ve anacığım, senin adını haykırarak omuzuna yaslandım. Sağlam bir omuzmuş, hiç sözlerimi kesmeden sonuna kadar dinledi beni. Ben herşeyi birbirine karıştırmıştım: sen, babam, okuldaki hocalarım, karşıma yediğim tekmeler, fakir soframız, Gerard! Sözlerimi bitirdiğimde beni yakını olan bir papaza götüreceğini söyledi. Peşinden gittim, şeytan da olsa giderdim. Daha sonra papazın hazırladığı spagettilerimizi yerken bir kez daha hayatımı anlattım ve gözlerim bir şişeye daldırılmış elma dalına takılı, öğütlerini dinledim. Doğru yoldan sapmayacağıma söz verdim ve sonra o nur yüzlerini unuttum.

İnsan bir mahalleyi tanıımıyorsa en iyisi bir kahveye girip oturmak ve etrafın nabzını ölçmektir. **Madeleine Tronchet** tam biçilmiş kaftandı. Limonlu iki çaydan sonra buranın pek bize göre olmadığını anladık. Kibar kişiler vardı burada, cici cici küçük satıcı kızlar, çilekli tartları tika basa yutan güngörmüş hanımefendiler ve ayak üstü bir kahve yuvarlayıp giden aceleci iş adamları. Tam çekip gitmeye hazırlanıyorduk ki adamın biri Maloup'ya bir işaret yaptı.

«Burada buluşuruz, eğer ben bir iş bulursam, oturur beklersin.»

Maloup'nun gidişini kimse fark etmedi. Tronchet sokağının kalabalığı arasında kaybolan giysisini bir süre gözlerimle izledikten sonra bir çay daha söyledim. Sempatik suratlı garson durumu çıktığını belli etmek için gözümün içine bakarak gülümsedi. Gözlerimi kaçırdım. Kafamı cama doğru çevirdiğimde adamın birinin koca koca gözlerini açarak bana işaretler yaptığını, dilini dudakları üzerinde gezdirirken, eliyle «5» rakamı yaptığını dehşetle fark ettim. Hay Allah, halbuki Maloup'nun müşterisi ne kadar ölçülüydü. Eğer ayağa kalkmazsam bu herif sıkılmadan içeri dalacak... Haydi Sophie, cesaret... Kimse birşey görmedi. Henüz iki adım atmıştım ki adam gelip kıllı kolunu belime doladı.

«Olmaz. Arkamdan gel.»

«Ne numaralar bunlar? Ben güzel bir kızla sarmaş dolaş sokakta yürümekten hoşlanırım. Elliye fitsin değil mi?»

«Ek olarak odanın parası.»

«Adım Marcel, ya seninki?»

«Sophie. Civarda bildiğin bir otel var mı?»

«Caltellane sokağında var. Mahalleden birini ayarladım mı doğru oraya atarım. Göreceksin sâkin bir yerdir. Ne şeker şeysin sen, daha önce nerelerdeydin?»

«Uzakta.»

«Uzakta, uzakta ne demek? Canın mı sıkılıyor? Yoksa aybaşı filan mısın?»

Sâkin ol Sophie! Kendine hâkim ol! Sinirlenme!

Resepsiyondaki çalık tenli, kuşkulu bakışlı, ufak tefek, fare kılıklı bir herif yirmi beş frangi çekmeceye attıktan sonra bana bir anahtar uzattı.

«Üçüncü katta on iki numara.»

Her basamakta Marcel bacaklarımı çimdikiyor.

«Biliyor musun Sophie, bizim meslekte nelerle karşılaşırız. Az fırsat düşmüyor elimize. Ev karıları da bayılıyorlar bu işe. Hele şu civarda bir tane var ki her hafta yolumu bekler. Karı Marcel'ine bayılıyor. Kocasını Paris ve banliyösünde gezici fırça satıcılığı yapıyor. Alçak bir herif olsam kocasını bıraktırırdım. Bu işten anlarım, göreceksin.»

Gerçekten de gördüm, hatta sonradan yatağın kenarına oturup birer sigara tütürürken epey gülüştük.

«Şimdi anladın mı Sophie, benim de müşterilerim var. Ben de kadınları mutlu kılarım. Şefkatliyim. Hiç bir sapık yanımla yok. Sadece sevişme, koklaşma, cıvıllar... Eksik etekler bayılır bunlara. Görüyorsun ya sizinkilerle bile aram iyi, bu işi iyi beceriyorum. Hoşuna gitti değil mi? Al hadi sana bir ellilik daha...»

Traşı uzamış yanağına bir öpücük kondu-rup paraları çantama tıktırdım.

«Gelecek hafta gene buradan geçecek o-

lursan ben köşedeyim. Kahveye bir göz at! Hadi şimdilik hoşça kal.»

Merdivende, peşinde koca göbekli bir herifle Maloup'ya rastladım. Yanımdan geçerken usulca kulağına:

«Aman dikkat et,» dedim.

«Ne?»

«Herifin cüssesini görmüyor musun?»

Herif soluk almak için sahanlıkta durdu. Fırsattan yararlanarak iki çift söz ettik. Yanımızdan geçerken Marcel sırtıma bir şaplak indirdi.

«Bu herif de çok matraktı. Sonra anlatırım.»

«Ben ilk müşterimi Vignon sokağına götürdüm. Ya sen?»

«Buraya. Az önce inen adamdı.»

Insan azmanı soluk soluğa Maloup'yu iteledi. Az sonra anahtarın kilitte döndüğünü işittim.

Yine aynı kahveye dönmemek için vitrinlere baka baka dolaştım. Güneş enseme okşuyordu. Birden bir ferahlık hissettim, sıradan biriydim şu anda. Hoşuma giden bir elbise gördüm ve daldım dükkâna. Çıkarken bir adam yolumu kesti.

«Sophie!»

«Paul!»

«Hep seni düşündüm, hiç değişmemişsin... Şöyle sâkin bir köşe bulsak da iki çift lâf etsek. Kendinden söz et biraz, **La Boheme**'den ayrıldın mı?»

«Herhalde ömrümü orada geçirecek değilim. Havası sıkmaya başlamıştı. Kızların kıskançlığı, Madam Rose'un dırdırı, çarçur olan:

paralar, kısacası cehennem gibi bir yerdi! Neyse, konuşmak bile istemiyorum. Ben de seni unutmadım.»

«Anlat yavrucuğum. Yok yok sus! Daha sonra... Hadi gidelim.»

Taksiden bizim sokağın köşesinde indik. Maria her tarafı çiçeklerle donatmıştı. Ev sâkin ve huzur verici. Buraya ne kadar candan bağlı olduğumu hissederek kalbimde hafif bir sızıyla Paul'e evi gezdirdim. Ne yazık, çılgının biri herşeyi mahvetti.

Selâm Polo, düşlerini bensiz izle. Benim derdim başka. Üstelik Maloup da bekliyor.

Madeleine'in çanları altı kez vurdu. Tek başıma dinliyorum bu sesleri. Çalsınlar bakalım! Merhaba ev hanımları, çiçek satın almakta haklısınız, güzeldir çiçekler, güzel kokarlar, hem ne tırnakları ne de pençeleri vardır, evi süslerler ve soldukları zaman da atılırlar. Keyfinizi kaçırın şeyleri silkip atıvermek ne pratik değil mi? Artık Paul'ü bulduğuma göre ben de Gégé'yi silkeleyebilirim. Ama Gégé bir papatya değil bir devedikenidir, ileriye doğru her adım atışımda eteğime yapışan doymak bilmez bir çiçek. Neyse ki Maloup beni kahvede bekliyor, Maloup solmuş çiçekleri atmaz, sımsıkı bir kutuya kapatır. Maloup müsrif değildir, herşeyi saklamayı sever, ona herşeyi anlatabilirim.

«Sophie, meraklanmaya başlamıştım. Bir porto içer misin? Hadi benden olsun.»

«Eh, senden olursa olsun. Bil bakalım az önce kiminleydim? Paul'le. Hani şu benim ziraat mühendisi. Verdiği çeke bak. Günüm iyi geçti. Ya sen? Sen memnun musun? Hadi gülümse biraz. İkimiz için de mutlu günler yakında. Gelecek o günler, inan bana.»

«Beni ilk kez yemeğe götürdüğün akşamı hatırlıyor musun? Hani **La Boheme**'den çıkıyorduk. 'Seni **Birdland**'e chili con carna yemeğe davet ediyorum' demiştin. Sonra da yağmurluğunun yakasıyla açık göğsümü kapatmıştın.»

«Çok heyecanlıydın o gece, (cazı severim, burayı da sevdim) diyordun. Hoşuma gitmişti senin mutlu olman, sanki sana bir armağan vermiş gibi hissediyordum kendimi. Koskocaman balon gibi kadehi iki elinle kavrayarak şarap içmiştin. Gülüyordun Maloup, başınla tempo tutarak kahkahalar atıyordun. Yemekten sonra bir ateş basmıştı, yağmurluğunun önünü açtın. Hareketlerini izliyordum, göğüslerini nerdeyse dışarı fırlayacaktı. Hiç bir şeyin farkında değildin, ben de umursamıyordum ama etraftan göğüslerimiz hakkında söylenenleri duyunca bozuldum. Kadehleri boşalttık.

Dışarı çıkınca koluma asıldın, yağmurluğunun önünü ilikledim. Sokaklarda gelişigüzel dolaşıyorduk. Gözleri düşlerle buğulanmış, kederli insanlara raslıyorduk. 'Anlat Sophie,' diyordun, 'daha anlat.' Havaalanına gidip orada bir

kahve içmeye karar verdin. Inip kalkan uçakları seyretmek hoş olurdu.»

«Hatırlıyor musun bir taksi çevirdik ve sen uçağa yetişebilmek için hızlı sürmesini söyledin adama. Saçma sapan bir hikâye uydurduk. Herif dikiz aynasından hayretle bizi gözlüyordu.»

«Evet, hattâ başında bir beresi vardı; ah o anda kafamızdan geçenler, şimdi düşününce yaptıklarımızı öyle çılgınca buluyorum ki. Nice'e kalkan ilk uçağa atmıştık kendimizi. Neden Nice? Orada kimseyi tanı mı yorduk. Rasgele küçük bir otele indik, üç geceliğine bir oda tuttuk, limandaki lokanta, barbunya ızgarası, taze şarap, öğleden sonra satın aldığımız sade genç kız elbiseleri! Ne çılgınlık!»

«Ve sonra gece kulübünde rastladığımız iki adam. Katı yumurta, bira ve gülme krizlerinden oluşan öğle yemeğimiz. Ben benimkine âşık olduğumu söylüyordum. Arkadaşı da sana Arap aksanıyla «Ağustos Böceği ile Karınca»yı okuyordu. Deli gibi gülüyordun, benim de gülmekten mideme kramp girmişti.»

«Oysa hikâyenin sonu pek o kadar tatlı olmamıştı. Sen sallanıyor, otele girip girmemeye karar veremiyordun. Seni ben suça ittim, üç gün üç gece köşeme kıvrılıp sizin sevişmelerinizi dinledim. Ne derece rahatsız olduğumu bilemezsin. Oysa ondan önce birlikte çokook iş tutmuştuk, ama o başkaydı. Bambaşka biri olmuş-tun, tutulmuş-tun.»

«Bundan söz etmeyelim!»

«Tabii bütün bunlar dönüşte bir kenara sakladığım paracıkları yerinden çıkarmama engel olamadı. Uç tane elliliği eline sayarken benim herifin suratını görmeliydin.»

«Gerçekten onu bırakabilecek misin?»

«Fırsat kolluyorum. Sabırlıyım, hem nasıl... Şimdi gitmem gerek Maloup. Herif yemeğe gitmek için beni bekliyor. İş yemeğiymiş!»

Baudet'de cümbüş yerindeydi. Sahtekâr suratlı şişman barmen Jean - Pierre yapış yapış elini uzattı. Kasada, yılan dilli Pascale paraları istif ediyordu. Tezgâhın öte yanında Fabienne fal açarak müşteri bekliyor.

Fabienne! Senin rengin ne? Dostunun üstüne başkalarını bulduğunu biliyorsun. Adamını paylaşıyorsun! Ama nereye kadar? Dostun sicilli bir deyyus, elâstik suratlı, elâstik kaplı, elâstik organlı gerçek bir hergele. Çanta kapıcının teki! Ve sen herifin önünde yerlerde sürünüyor, adama iki yüzlük daha fazla verebilmek için kış kıyamette sokakta çorcpsız geziyorsun. Onu kodeste sandığından zırlayıp duruyorsun oysa herif Côte - D'Azur'de yeni «numara»sıyla fink atıyor. Altı ay sonra teni bronzlaşmış olarak karşına çıktığında hayret edersen, avluda volta atarken yandığını söyleyip yutturacak sana. Ve herif, adamı olan barmenin ahtapot gibi ellerine her hafta saydığın paracıklarla keyif çatacak.

Sen fal açmaya devam et kızım, aslında senin falına çoktan bakılmış, neyse hoşça vakit geçir! Hem zaten herif sana ne kadar eziyet ederse sen ona o kadar çok bağlanıyorsun.

Sakin seni hor gördüğümü sanma, aksine, çok iyi anlıyorum. Ama beni üzen senin beni görmemezlikten gelişin! Aylarca **La Boheme**'de yanyana yaşadığımızı düşünüyorum da bu tutumunu anlayamıyorum. Zavallı kız, benim hiç bir iddiam yok. Yanımdaki şu dostuma bir bak! Ne mal olduğu belli değil mi? Şu dünya ne gülünç! Hadi durma Gégé, yap numaranı. Hanımların ellerini öp, şişko barmeninkini dostça sık, patronu öp. Buraya para saçmaya geldiğini bilmesi senin için o kadar önemli ki, sence bir erkeğin şerefi buna bağlı.

Salonun dip tarafında erkekler fısıllı fısıllı birşeyler konuşuyorlar. Gégé bana kadınca davranmadığımı belirtiyor.

«Ben aslında nazik bir adamım, ama beni çileden çıkartma. Dostlarıma biraz daha saygılı davranmanı istiyorum.»

Gerard ince uzun elini dizime koydu, aklım bambaşka yerlerde, sedef gibi tırnaklarını okşuyorum.

«Bayramlık suratını takınma.»

Kızlar uslu uslu bir kenarda oturuyorlar. Neşesiz orospuları seyretmek kadar sıkıcı bir şey yoktur. Bir iki çile yünle şiş getirseydim tatlı bir gece geçirirdik. Neyse! Havyar ve şampanyayla yetiniriz. Kraldan fazla kralcı olmamalı. Hadi

kızlar, batırın o domuz burunlarınızı boka, daha görüp öğreneceğiniz çok şey var, kulaklarımızı iyi açalım!

Bu yemek çok önemli. Hergelelerin temel konulardaki tartışmalarını dinleyelim. Egoist olmayalım, biz de erkeklerimize eşlik edelim. Tam iş üzerinde enselenen filancanın kötü kaderine dövünelim, biraz zorlanınca bülbül gibi şakıyan falancayı lânetleyelim. Dosyaları yok eden becerikli avukat beye müteşekkirek olalım, hâkimlere sövüp sayalım, erkeklerimize lâayık olabilmek için şerefimizi iki paralık edelim sevgili kardeşlerim!

Şşşt. Şimdi de Valerie'ye giydiriyorlar, fahişelerin yüz karası Valerie dostu enselenir enselenmez bir jigoloyla tüymüş. Üstelik bu kız cömertmiş de, dostunun nesi var nesi yoksa hepsini yeni sevgilisine armağan etmiş. Ne acı bir durum! O zamana kadar sadece dolu ağızla söylenenlere kafa sallamakla yetinen Gerard sonunda fikrini belirtti:

«Bence kadın iki bacakla bir cinsiyet organından ibarettir.»

Hayran mı kalmalıydım bu sözlerle? Hem bu sözler ona göre fazla romantik, fazla ince. Ya-vaşça kolundan çekip dudaklarımı kulağına yapıştırarak:

«Sende bir o biçimsin,» diyorum.

Masanın altından yediğim tekme âdeta bileğimi parçaladı, gülümsememi bozmadan kaşığımı kahveme daldırdım:

«Sarhoşsun!»

«Tamam, tamam, haklısın!»

Aslında söylediği doğru, sarhoşum, sarhoş ve akli başında. Hele vedalaşma sahneleri ne kadar da dokunaklı, meğer bu çevrenin insanları birbirlerini ne çok severlermiş. Palavralar, numaralar, yalanlar... O çizgili kostümlerinizi hepiniz birer o... çocuğusunuz. Her yerde bitiveren, yapraklarımızı kemiren, köklerimizi kurtan, sonunda bir gece bizi bumburuşuk ve yapayalnız kırk yaşın karanlıklarına atıveren zararlı böcekler gibisiniz.

Gerard eve dönmeden önce arabayla ormanda bir tur atmak istiyor.

«Hangisinde?»

«Canım hangisinden sana ne, orman ormandır.»

Şampanya sirkeye dönüştü. Ayda iki, kez yıldönümümü kutlamak fazla oluyor.

«Ormana gitmeyeceğim, eğer o kadar doğaya âşıkсан tek başına git!»

Bir şamar, bir hıçkırık, bir kırmızı ışık. Yuvarlanıyorum... Kendimi kışkırttım Jandark heykelinin önünde buluverdim. Hemen kalkıp bir taksiye atlayıp Maloup'nun yanına gitmeli, kızcağız beni bekliyordur. Sütunların arasında bu polisin işi ne? Yaklaşıyor, sarhoşluğu geçmiş olan Gerard da otomobilden fırlıyor. Ben yerdeyim! Hem kadını, hem de sarhoş! Gerard konuşuyor, böyle anlarda pek dillenir. «İyi akşam-

lar memur bey, karım biraz içti de. Onu kaldırmama yardım eder misiniz?» Gülüyorum. Comedie Française'in iki adım ötesinde hayatının rolünü oynuyor. Uslu uslu kalkıyorum. Beni arabanın arkasına yerleştiriyorlar. Rolümü iyi oynayamadım. Yüzümü soğuk deriye dayayıp usuldan ağlıyorum. Polis dostça bir tavırla:

«İyi bir uykudan sonra birşeyciği kalmaz,» diyor.

Gerard gaza basıyor, sonra da bana kendi usulünce biraz sert bir uyku ilâcı veriyor. Eve kadar uyukluyorum. Aşk yuvamıza varınca, çantamı ustaca el hareketleriyle karıştırıyor.

«Biraz özgürlük tanıdık mı hemen azıtıyorsun, iyice dağıttın kendini. Sana gereken genel-el, orospuların çalıştığı gerçek bir ev!»

La Goutte d'or sokağından söz ediyor. Güzel bir ad! Yorgun bir sesle soruyorum:

«Nerde bu?»

«Barbés'de.»

«Bilmiyorum.»

«Yakında öğrenirsin, günde elli kişiyi memnun etmek zorunda kalınca feleğini şaşırırsın.»

Gece müthiş bir kâbus gördüm, ellerimi karnıma bastırarak uyandım. Gerard sırtüstü uyuyor. Ağzına eğilerek:

«Gerard, uyuyor musun?»

Uykudan şişmiş gözlerle bana bakıyor.

«Orada çalışmak istemiyorum.»

«Uyu. Canımı sıktın.»

Sarhoş serserinin canını sıkımsım. Peki ya kafam bozulur, temelli çeker gidersem ne halt edersin ha? Önüne gelene yanıp yakılır, «Karım beni terk etti, herşeyimi aldı götürdü. Kim bulursa onu tekmeleye tekmeleye geri getirirsin,» mi dersin?

Haydi ordan, şamar oğlanı, senin uykun ağır ama belleğin zayıf, bunca zamandır bu gemiyi benim yürüttüğümü unuttun galiba. Çoğu zaman rüzgâr elverişsizdi, akıntıya karşı kürek çektim. Kara gözüktü. Güzel ada beni bekliyor, sen istediğin kadar zulüm et, yine de o sokağa gitmeyeceğim. Ben kendimi batan güneşe adadım.

Sonraki günler oldukça sâkin ve bereketli geçti. Maloup'yla birlikte Madeleine civarını taramaya devam ediyoruz. Kahvenin sahibi ve karısı bize alıştılar artık, garsonla tatlı tatlı dalga geçiyoruz. Adeta bir aile hayatı sürdürüyor, öğle yemeklerimizi bile orada yiyoruz. Hem servis özenli, hem de bol bahşiş bırakıyoruz.

Eylül ortalarına geldik. Yanakları güneşter şişmiş, asık suratlı Paris'liler tatilden dönüyorlar. Herşeye ve herkese karşı onları eğlendirmeye karar verdik. Doğrusu ya onlarda bizden memnunlar. Eylülün ilk haftası epey bereketliydi. Gecelerimi Gerard'la Maloup arasında bölüştürdüm. İkisinin de moralleri yerinde.

Maloup epey ağırkanlı olduğundan kocasına yazacağı mektupların müsveddelerini ben hazırlıyorum. «Deli misin nesen?» diye haykırıyor Maloup. «Beni hâlâ kendisine âşık sanacak!» Yine de uslu uslu aynısını temize çekiyor. Adamdan gelenler ise ellerimi yakıyor. Mektuplarını ondan önce açıp okuyorum. Maloup da yastıklarına dayanıp hayran hayran beni dinliyor. Son mektubunda Maloup'nun külotsuz ve sütyensiz ziyaretine gelmesini istemiş.

«İşte abuk sabuk satırlarının sonunda olacağı buydu!» diye bağırdı Maloup. «Şimdi artık işin yoksa anadan doğma hapisane koridorlarında dolaş dur.»

Onu sâkinleştirmek için bir teklifte bulundum.

«Sen hapisane kuyruğunda beklerken benim kazancımı paylaşıyoruz.»

«Sophie, önemli olan o değil. Yapamam, anlıyor musun, onu sevmiyorum artık Sophie, onu sevmiyorum.»

Onun o küçük fare kafasını avuçlarımdan arasına alıyor, gözyaşlarını yalıyorum.

«Dinle Maloup, önemli olan sevmek değil! Adam iki yıldır yatıyor. Daha da üç yıl yatacak. Maloup seni bu duruma o düşürmedi, önemli olan bu. O senin hayalinle, senin hatıranla yaşıyor. Hücrenin ne demek olduğunu ne sen bilirsin, ne de ben, ama biraz kafamızı yorsak ne olduğunu hissedebiliriz. Bir hücre, rutubetten

çürümüş, leş gibi dört duvar demektir, en sıradan ve en gizli hareketlerin bile gözlendiğinden, içine doğru dürüst pisleyemeyeceğin ağzı açık bir kubur demektir. Maloup, 'Uyan.' Kızınızın başı için yap istediğini. Daha sonra ondan bıktığını söyleyecek bol bol vaktin olacak. İstersen suratına tükür, biliyorsun o zaman ben de sana destek olacak, seni çıkmazdan kurtarabilmek için elimden geleni yapacağım, ama şimdi değil.. Çünkü biz mevsimleri içimize çekmek, ilkbaharla kışın farkına varmak, kederimizi içkide boğmak şansına sahibiz, o değil. Onun yalnızca haftada yirmi dakikası var, o yirmi dakikada da gardiyanın pis bakışlarından kurtulamaz. Anlıyor musun?»

Yüzlerimiz nerdeyse birbirine değecek, dudaklarının titremesini, burun kanatlarının oynamasını izliyorum. Gözyaşları beni deli gibi sevindiriyor. Ağla, bol bol ağla küçük farem. Bana yaslanıyor, incecik saçlarını okşuyorum.

«İntihar etmeye ne dersin?» diye fısıldıyor kulağıma.

Kaçıp gitmeye, dünyanın öbür ucuna tüymeye ne dersin? Ne kimse bizi tanır, ne biz kimseyi! Konuksever ve sıcak bir köyün ortalık yerinde çiçekli elbiselerimizle bitiveririz. Yaşamayı öğreniriz, sadece yaşamayı. Artık göz kapaklarından yaşların süzüldüğünü görmem, onların yerine binlerce güneş ışığı oynar.

«Evet Sophie, binlerce güneş ışığı. Ah! Ne-

«den bu hayatı çekiyoruz Sophie, söylesene ha neden?»

«Bak Maloup, bilmediğin bir şey var: bu mesleğe atıldığımda ve birlikte çalıştığım kızları gördüğümde kendi kendimle bir anlaşılmaya vardım. Eğer otuz yaşında da bu mesleği sürdürüyor olursam kendimi öldüreceğim. O günden bu yana üç yıl geçti, ama bu anlaşmayı unutmadım. Olmek istemiyorum. Bu çıkmazdan kurtulacağım ve kurtulacağımı da biliyorum. Anlıyorsun ya Maloup, uzun bir kış geçiriyoruz, hepsi bu!»

Başımı yastığa koydum, çarşafın ucuyla gözlerimi sildim, iki sigara yaktım. Sessiz sessiz tütürüyoruz. İyiyim, o da iyileşti sanırım, solukları daha normalleşti, yumrukları açıldı... ışığı söndürdüm. Bu dünyada tek dostumsun.

5

Otuz Kasımda Mösyö de Lespinay gelişiy-
le bizi şereflendirdi. Kahve kaşıklarına kadar
sayıldı döküldü. Sayın ev sahibimiz evde olan
bitenlerden sonra burayı dezenfekte ettirmeyi
düşünüyormuş. İş bu raddeye varınca ben de
telefon numarasını da değiştirmesini, yeni kira-
cıların gece yarısı yataklarından fırlayabilecek-
lerini söyledim. Gégé'ye gelince, çılgın geceler-
den sonra sâkinleşti. Sokaktaki fiyaskodan son-
ra kendinde dizginleri biraz sıkmak hakkını gö-
rüyor. Bara ya da geneleve dönmek için e-
limden geleni yapacağımı biliyor. Amacı benim
ayışığında sokakları arşınlamam, ona hergün bir
ellilik vermem şartıyla Mcdeleine civarında do-
laşmama karşı çıkmıyor.

«Elli kâğıt Maloup, bunu nasılsa buluruz.»

«Sana güveniyorum.»

Son bir kez bakışlarımızla okşuyoruz evi-

mizi. Bizim için macera sokak değiştiriyor artık.

Yeni bir sokak, yeni bir moral. Usta Gégé, buna bir de hava değişimi ekliyor. Buğulu camın ardından ölmekte olan kırlara bakıyorum. Ardiç ağaçlarının üzerinden mcvi dumanlar yükseliyor, rüzgârın sürüklediği böğürtlen dalları taşlar arasında yuvarlanıyor. Kuru, tahta direkler pis bir göğe doğru uzanıyorlar. Kınalı öküzler donmuş toprağı sürme çabasındalar. Aysız bir gecenin karanlığında devedikenleri titreşiyor. Seni sevmiyorum Gerard, galiba hiç bir zaman da sevmedim. Hadi benim çerden çöpten aşklarım, yeşilliklere doğru kayıp gidelim. Bize sunulan şu sofradan tadalım ve tahta sütunlar altında uyuyalım. Yarın, güneş doğacak.

Kasım geçti, Aralık geldi. Bu mahallede bir kez bile basılmadık. Castellane sokağındaki otelin yöneticisi artık bizi tanıyor, her fırsat düştüğünde bize bir yer ayarlıyor. İşler açılmaya başladı. Gerard'ın hep söylediği gibi «tereyağında yüzüyoruz.» Gerard'dan habersiz bankada bir hesap daha açtırdım, ellinin üstünden artanları koşup yatırıyorum, adres olarak Maloup'nunkini verdim. Özgürlüğe doğru ilerlediğimi sanıyorum. Herife hazırlamakta olduğum kötü şakanın verdiği heyecan beni daha da hızlandı-

rıyor. **Madeleine - Tronchet** kahvesinde, oturduğum yerde plânlar yapıyorum.

«Göreceksin Maloup, ilk yüz bini yuvarladık mı gerisi kolay!»

Portosunu yudumlarırken kuşku dolu bakışları üzerimde.

«Daha sonra anlatırım. Şimdi bir iş üzerindeyim.»

Peşimde «müşteri,» küçük adımlarla otele doğru yürüyorum. Hay aksi şeytan! Ahlâk zabıtası beyler benden önce gelmişler. Bazılarının yüzü yabancı gelmiyor, ben de onlar için pek yabancı sayılmasam gerek.

Ağırlaştım. Şaşırın adam da yanımda durdu.

«Ne oluyor?»

«Hiç. Koluma gir ve bana birşeyler anlat, ne olursa olsun, farketmez. Hadi, lütfen, yoksa beni enseleyecekler, geceyi karakolda geçirmek istemiyorum.»

«Hadi gir bakalım Jacques amcanın koluna.»

«Sağol. Benim adım da Sophie.»

Otelin önünden geçerken basılanlar çıkıyordu. Bu sevimli yerin şirin odacıklarını düşünerek yüzümü adamın omuzuna gömdüm. Yazık oldu! Kafamı kaldırdığımda karşı sokaktan peşinde sivilceli bir gençle Maloup'nun çıktığını gördüm.

«Arkadaşımdır, haber vermeliyim.»

«Bırak ben halledeyim, sen önden git ve beni ilk kahvede bekle.»

«Oldu. Sizi **Madeleine - Tronchet** kahvesinde bekliyorum.»

Bir kaç dakika sonra üçümüz de bir masanın etrafına dizilmiş, bira içiyoruz. Jacques tek kelimemizi kaçırmıyor.

«Siz hep beraber mi gezersiniz? Birlikte ya-tıyor musunuz?»

«Tabii.»

«Jacob sokağında bir garsonyerim var, benimle gelmeye ne dersiniz?»

«Bizi tehlikelerden kurtaran çelik yürekli şövalyem, isteklerin bizce emirdir.»

«Hadi öyleyse, demir alalım hanımlar, yelkenler fora.»

Jacob sokağındaki garsonyer, kıymetli tablolar ve sanat eserlerinin yığıldığı mütevazı sekiz odacıktan ibaretti. Her yana dokunmak istiyorum.

«Hadi güzeller toparlanın azıcık. İşretten daha sağlıklı bir şey yoktur.»

Enteresanmış bu bey! Herifler böyle konuşukları sürece araçılar yeryüzünden eksilmezler. Hadi Maloup, sefere! Paramızı hak edelim.

Jaques bir kapı açıyor, hayranlık dolu çığlıklar atıyoruz.

«Tam 1900'lerden kalma bir meyhane burası. Evin pek tatlıymış!»

«Anlaşılan sen ay sonlarını mutlu bitirenlerdensin.»

Gülerek üç bardak porto doldurdu. Maria'nın anısına içerken gerçek bir sihirbazlık numarasına tanık oluyoruz. Jacques tezgâhın ardına geçiyor, kasanın kolunu çeviriyor, küçük bir çekme açılıyor ve paralar mermer üzerinden kayarak geliyorlar elimize. Tamamı tamamına bir kâğıt, kötü günlerin ödülü. Kısık sesle teşekkür ediyoruz. Cömertlik değil beni çekingenleştiren, daha üstünlerini de gördüm. Bu hareketi yapış şekli enfes. Merakımı çekiyor ve odaya dönerken soruyorum.»

«Mesleğin nedir?»

«Psikiyatris sevgili Sophie.»

«Hoşuma gitti.»

Her tarafı simsiyah olan odanın tam ortasında koskocaman, yuvarlak bir yatak var. Jacques yastığın altından küçük bir bahriyeli elbisesi çıkarıyor ve bana uzatıyor.

«Banyoya gidip bunu giy. Ben çağırıncaya kadar çıkma.»

Dediğini yapıyorum. Seslenince odaya girdiğimde Maloup'nun yere oturmuş domino oynadığını görüyorum. Denizci mavisi, pliseli bir etek giymiş, ayrıca beyaz bir korsaj, beyaz çoraplar ve bir çocuk külotu. Jacques yatağın tam ortalık yerine sırtüstü uzanmış, bizi hiç umursamadan, sigarasını tütürüyor.

«Hişt, küçük kız, benimle bir el oynar mısın?»

«Mızıkçılık yapmazsan oynarım.»

«Söz veriyorum.»

Bir çeyreğe yakın sözümüzü kırpmaksızın beyaz dörtgenlerle oynadık durduk. Kimbilir bu kara odadan şimdiye dek kaç kız geldi geçti? Bizimle hiç ilgilenmezmiş gibi sigara üstüne sigara yakan bu adam hakkında bizim kızlar kimbilir neler düşünmüşlerdir? Canım bir porto daha, ve bir sigara istiyor, ama söylediğim takdirde sihrin bozulacağını biliyorum. Maloup çoraplarını çekiyor. Jacques hâlâ kımıldamadı. Biraz ortalığı sarısmalı, kendi müdahale etmeden istediklerinin yerine geleceği bir durum yaratmalı. Ne muhteşem ve aşşağılık bir dünya! Ne icat etmeli?

«Eğlenmenize devam edin, kıpırdamayın, hemen geliyorum!»

Kara odada yalnız kaldık. Yazık, sigaralar banyoda kaldı, hem çocukların sigara içmesi yasaktır. Maloup parmağını şakağına dayayıp çeviriyor... Elbette Maloup, kurtarıcımız azıcık kontak, hem neden olmasın? Şşşt! Şimdi geliverecek, dalga geçmeyelim. Kapı açılıyor, biz oyuna dalmış gibi yapıyor kahkahalarımızı bastırıyoruz. Dadımız hiç de şaka yapacağına benzemiyor. Siyah elbisesi, beyaz önlüğü ve kamçısı iyiye işaret değil. Sesi değişiveriyor birden.

«Bir kere daha yakaladım sizi. Derhal köşeye.»

«Tatlımızı yemeği yasaklamayacaksınız ya Madam?»

«Sus Gaetan, indirin pantolonunuzu ve siz Matmazel Lise eteğinizi kaldırın.»

İyi şakladı kamçı, bence biraz fazla. Kalçalarım alev alev, dadımıza bir daha yapmayacağımıza söz veriyorum. İsteği üzerine ayaklarına kapanıyoruz. Eteğini kaldırıyor, avuçlarımızı açarak ellerimizi uzatmamızı ve bakışlarımızı indirmememizi emrediyor. Evet o da böyle erişiyormuş doygunluğa.

Uçümüz yine barın önünde portolarımızı içerken Jacques eski haline dönmüştü.

«Bizi seyredeceğine neden böyle bir numarayı tercih ettin?»

«Çünkü bana rol kesecektiniz. Eğlendiniz ama değil mi? Değil mi Sophie?»

«Haklısın.»

«Karımı vereyim. Eğer yine böyle eğlenmek isterseniz Çarşambaları saat sekizle akşamın yedisi arası bana telefon edin.»

Tekrar ayaracağımıza söz vererek Jacques'i hayalleriyle başbaşa bırakıyoruz.

Castellane sokağındaki otel artık bizim için bitmişti. Bazan bir oda bulabilmek için taa Saint - Lazare garına kadar koşuyor ve çoğunlukla reddediliyordum. Zaten genellikle arkamı döndüğümde müşterinin toz olduğunu görüyordum. Maloup bile beni yarı yolda bırakıyor, yine bar da çalışmaktan söz etmeye başlıyor. Bankadaki hesabım olduğu yerde kaldı, Gégé homurdanı-

yor, havalar soğuyor: durum hiç iç açıcı değil.

Saat altıya doğru, Maloup'dan ayrıldıktan sonra tek başıma yasak sahalarda ava çıkıyorum. Mahalli orospuların yırtıcı bakışları altında Provence sokağına, Mogador sokağına kadar duvar diplerinden yürüyorum. Faisanderie sokağının bacalarına hayıflana hayıflana sürtüyorum. Faisanderie sokağı! Tam bir fiyasko, ölü doğmuş bir düş! Bir an **Saint - Louis** aklımdan geçiyor. Yeniden açıldığını, herşeyin eskisi gibi yolunda gittiğini biliyorum. Ama hayır, karşı koymalı, geri dönüş yapmamalı.

Maloup'ya Etoile civarını bir kolaçan etmeyi teklif ediyorum. Uç hafta sonra ehliyet alacağımıza inanarak trafik dersleri alıyoruz. Gégé'nin bir tanıdığı da bize torpil yapacak, Maloup'nun yüzü gülüyor, ben de fırsattan yararlanarak onu Champs - Elysées'ye sürüklüyorum.

«Ayrı ayrı dolaşsak daha iyi olur. Buluşma yerimiz **Le Deaville**, altı buçuk sularında.»

«Yarım saatlik bir tolerans tanıyalım. Bak-tın de geledim bir iş tuttuğumu anlarsın.»

Lido pasajının önünde ayrılıyoruz. Maloup oraya dalıyor, bir süre bakışlarımla onu izleyip sonra Coliséee sokağına doğru yürüyorum. Aslında yürümekten nefret ederim, çünkü heriflerin beni ay sonlarını toparlamak isteyen bir satıcı kız, işsiz bir daktilo, reklâma çıkmak isteyen bir manken, ya da heyecan arayan bir ev karısı sanmaları olasılığı var. Erkekler için so-

kaklarda yürüyerek adam tavlamaya çalışan kadın en ideal avdır. Onları pek güçlük çekmeden karanlık garsonyerlere, kıyı köşe otellere, hattâ şehir dışındaki evlerine kadar sürükleyebilirler. Ya da ormanda, arabanın arka tarafında bir «ağız» macerası ile yetinirler. Ne olursa olsun, para verme zamanı gelince arslan kesilirler. Ne yaptığını açıkça belirtmeyen kızlara karşı son derece acımasızdırlar.

İşte yürüyüş budur, ama benim için bu özellikle etraftakilerin aç bakışlarıdır. Aynı kahvenin önünden iki kez geçmeye asla cesaret edemem. Bana sanki yaptığım ayan beyan anlaşılıyor, en tecrübesiz göz bile beni keşfediyor ve tahkir ediyor gibi gelir. Ah, bir de iri göğüslü, yuvarlak kalçalı, kış yaz demeden gururla fener diplerinde, sokak köşelerinde kök salıp en tahkir edici bakışları bile umursamayan kızlar var. Bunların başlarına kötü bir şey gelmez, bunlara fırsatçıların dil dökmeleri para etmez, yalan yanlış vaatlere papuç bırakmazlar. Tam tersine bunlar erkekleri sürükleyip götürürler ve onları söz dinlemekten mutluluk duyan birer kurban haline getirirler.

Herhalde Maloup'yla ben bu rütbeye erişemeyiz. «Rütbe mi? Sen matrak mı geçiyorsun Sophie? Bundan daha aşşağılık bir durum olmaz, bir daha o bataktan çıkılmaz, seni bu yolda izleyeceğimi aklından çıkar. Yok, asla olmaz. Doğrusu ya seni bazı hiç anlamıyorum.» Gel sokak fahişeliği yapalım, desem, işte Malo-

up'nun karşılığı bu olur. Sonra ağlamaya başlar ve ben şaka yaptığımı, nasıl karşılık vereceğini merak ettiğim için söylediğimi iddia ederek onu teselli ederim. Aslında sonunda oraya varmak gerek! Eğer yanımda France olsaydı herşey ne kadar basit olurdu! Birlikte bir sokak satın alır, kaldırımları tutardık. Neden o aklıma geldi şimdi? Paris gibi bir kentte onu arayıp bulmaya çalışmak boşuna çaba olur. Ama biraz daha düşününce sokak aslında tam çılgınlık, tam bir çöküntü!

Tanrım! Ben belki iyiyi kötüyü seçemiyorum ama etrafım da öylesine çılgınlarla dolu ki. Delilikleri bana batıyor, beni kamçılıyor. Karanlık sokakların aydınlığında ayakta ölüyorum. Kimse bana el uzatmıyor. Yoksa beni şafağın lâğım-lardan yükseidiği bu yasak mahallelerde ömür boyu dolaşmaya mı mahkûm ettiler? Soluk almam için bıraktıkları süre göğsümün daha şişmesine, asıldıkları kalçalarımın daha belirginleşmesine yarıyor. Onları yıpratıp, kısırlaştırmak mı istiyorlar? Şu doktor gibi benim bir kubur deliği haline dönüşmemi mi istiyorlar, yanaklarımın sidikten şişmesini mi bekliyorlar? Yoksa şu yağlı parmaklarını esneme bastırmaktan hoşlanan yapış yapış elli makinist gibi deliliklerinin farkında değiller mi? Hayatın karşıma çıkardığı bu yüzü olmayan insanlar kim? Kim o beni dolabın üstüne çıkarıp horoz gibi öttürürken paramı ve giysilerimi çalıp kaçan o kaygan elli deyyus? Bana **Le Temps des Cerises** şarkısını söy-

lemem için yalvaran ve tüm giysileriyle yatağın içine dalan o titrek ihtiyar kim? Ya başka şey umduğundan kendine işkence eden o genç eşek? Kimsiniz? — Kimim?

Hey! Erkeklerim, organlarınızı uzatacağınıza ellerinizi uzatın bana, gözlerinizi iyice açın. Sizler benim aynamsınız, ben sizin yaralarınızı sarmağa, eksiklerinizi tamamlamağa, kötü arzularınızı tatmin etmeye hazırım. Daha henüz kafamda nefrete yer yok, ama karnım hakaretlerinle şişti, en ince damarlarımda sizin küfürleriniz dolaşır. Ama çabuk olun, yalvarırım, çabuk olun. Bana bakın, horgörüyle gerilmiş bir ipte yürüten cambazım ben, beni kayıtsızlığa düşürmeyin. İstediginde sevecen olmasını bilen elleriniz birleşsin. Onlarla sevgiden bir ağ kurun, hiç değilse düşersem boşuna olmasın.

*
**

«Biraz görüşelim mi?»

Dikkatli ol, Sophie, bırakmadılar seni, yeniden saldırıya geçiyorlar. Tuzağa dikkat et. Aynasız ya da fırsatçı olabilir. Burnunu oynat, boşa kürek çekme! Ölç, biç, konuştur, gözlerinle anlaşma fırsatı kaçıracaksın. Ama yine de ben dikkat tavsiye ederim. Pekâlâ, madem öyle, sen bilirsin.

«Yüz elli frank.»

Bak Sophie, battı balık yan gider, şimdi elden kaçırmamaya çalış.

«Burun kıvrırma, iki sefere hakkın var.»

Yerin dibine batsın alınmış kararlar, yerin dibine batsın kızlar! Evet, fiyatları düşürüyorum. Sizler de tırnaklarınızı kemirin, hepimiz nasılsa yukarda buluşacağız, önemli olan bir aynasıza toslamamış olmam.

Colisée sokağında, temiz görünüşlü bir otele gidiyoruz. Adam yüz elli frank uzatıyor. Oyun üç çeyrek sürecek. Beyefendi ikinci kez çadırlı dikmeyi beceremiyor. Oysa elimden geleni yapıyor, parmaklarım, ağzım, her yanımla çalışıyor, sözlerle hareketi takviyeye çalışıyorum. Neyse, sonunda bana gerek kalmadan kendi kendine tatmin oluyor.

«Senin acemi olduğun belli, keşke Josy'ye gitseydim. Belki biraz yıpranmıştır ama pratiği çok kuvvetlidir. Kızım sen eski işine dön. Hem neden bu işi yapıyorsun?»

«Bak babalık. Günah çıkartma kulübesinde değiliz, o papaz kafanı kendine sakla. Sen de kuşun tekisin.»

«Bak bak, hakaret ha! Kendine gel, hararetten hiç hoşlanmam, özellikle senin gibi bir şırtından gelirse. »

«Kızma canım. Kuş dedikse deve kuşu demedik.»

Her uyanışta yastık üzerinde böyle bir kafaı görmek ne kâbus! Bir de bizim mesleği yok etmek isterler! Böyle bir nesneyi zevklendirmek herkesin yiyeceği nane değil, aksine bizi halka yararlı ilân etmeliler!

Idarenin önünden geçerken bizim korkuluk koluna girmeme izin veriyor. Birden kalbim tutuşarak adama iyice asıldım.

«Şu holdeki üç herif polistir. Adım Marie Mage, senin dostunum, bana para filân vermedin. Bunun karşılığını öderim. Tamam mı?»

«Ne vakit?»

Canavar herif... Polisler bize doğru yöneldiler. Beni âşığımdan ayırıyorlar. Polise kimlik kartımı gösteriyorum. «Demek bu bey sizin dostunuz?» Evet demeye utanıyorum. Korkuluğun bakışlarını yakalamak istiyorum. Boşuna, herif inatla bakışlarını cilâsız ayakkabılarının burunlarına dikmiş. Sonunda ötmeye başlıyor, alçak! Polislere söyleyebileceklerini duyar gibiyim: «Memur bey, beni tahrik etti, kurtulmak istedim ama az para alacağına yeminler ederek beni buralara kadar sürükledi. Eh! İnsan zayıf mahlûk, siz de erkeksiniz, anlarsınız! Kâğıtlarımı bana geri verin, hem de evliyim efendim ve sizin gibi düzene saygılıyım.»

Tartışmaya ne hacet! Hiç karşı koymadan aynasızları izliyorum. Araba kapıda. Millet bana bakıyor ama ben kimseyi göremiyorum. Elveda Maloup. **Deauville**'de bir başka kez operatif alırlar. Bugün sekizinci bölgenin karayoluyla tanışacağız. İnşallah sen de orada değilsindir! İskambil oynamayı da unuttum, anlaşılan gece uzun gelecek!

Olağan takdimlerden sonra içine girdiğim cam kafes bir akvaryuma benziyordu. Tek başı-

ma, havasızlıktan boğuluyordum. Geceyarısına doğru bir garip balık yalnızlığını giderdi. Solungaçlarının arasına sakladığı bir şişe şarabı yoklamadan kaçırmayı başarmıştı.

«Şerefine yavrum, bir yudum zehire ne dersin?»

Şişenin ağzını silmeye çekiniyorum. Fıldır fıldır dönen küçük gri gözleri benden ayrılmıyor. Nerde bu bakış, nerde korkuluğun ki! Eee! Inceldiği yerden kopsun!

«Şerefine, Kızıl Deniz'in koca balığı.»

Alkol içimi yakıyor, kasketlerin gölgesinde sessizce kadeh tokuşturuyoruz.

Dokuzuncu bölgenin Ahlâk Zabıtası tarafından zaten fişlenmişim, bu kez de sekizincinin kilere enselendik. Artık kendimden gayrı kimseyi aldatamam. Eee! Kendimi kabullenmenin de vakti geldi. Ama bir türlü karar veremiyorum. Kabullenmek boyun eğmek olacak, reddediyorum. Ölmek için çok erken ve böylece kalbim sımsıcak, Maloup'yu da peşimden sürükleyerek Champs - Elysées ve dolaylarını arşınlamaya devam ediyorum.

Bir kez iyice güç bulup civarın en kötü şöhretli sokaklarından birine daldık. Fazla birşey istediğimiz yok, mehtaplı bir köşe yeter. Ama ne gezer, karılar bizi küfür yağmuruna tutup sille-

tokat defettiler. Üstelik yılan karılardan biri haracını yiyen polisi de peşimize taktı.

Kulaklarımız çok iyi tanıdığımız sirenlerle çınlayarak kendimizi drugstore'a dar attık. Soğuk koltuklara çöküp iki duble buzlu viski ıstıbarladık.

«Orospular başımızı belâya soktular.»

«**Jour et Nuit**'ye gidip birşeyler atıştıralım. Sonra gider karıları öldürürüz.»

«Hayır, sinemaya gidelim.»

«Sonra yine oraya döneriz, kendimi alçalmış hissediyorum. Saat üçten beri ortalıklardayız, çantalarımız bomboş ve üstüne üstlük polise güvenen karıların saldırısına uğradık.»

«Eğer oraya dönersek enseleniriz.»

«Sen hâlâ onu düşün. Ben oraya dönelim derken herifleri düşünüyordum. Tasalanma, onlara öyle bir sürpriz yapacağım ki. Vaktim var, hepsinin yüzü birbir belleğime kayboldu.»

Sallana sallana caddede yürüyoruz. Moralimiz bombok, tenceremiz bomboş. Tam yanımızda bir TR - 4 zıkkadak duruverdiğinde çoktan pazarlığı kabul etmiştim. Çocukluktan yeni çıkmış bir delikanlı camı indirdi, sürücünün de ağzı süt kokuyordu. Yanılgıya düşmemek için yanaklarımız kızarak yolumuza devam ediyoruz.

«Hişt kızlar! Bir partiye kaç para istersiniz? Dalga geçmiyoruz, gelin...»

Cama doğru eğilince arka kanapenin üstün-

de kıvrılmış vaziyette duran bir üçüncü süt çocuğunun varlığını gördüm.

«Aslında iki yüz alırız ama siz üç kişisiniz. Zarar yok, öğrenci indirimi yaparız.»

«Okey! Atlayın.»

«Umarım gidecek yeriniz vardır, çünkü otel beş kişiyi almaz.»

«Aldırma, Bastille'de bir odamız var. Hadi atlayın.»

Bastille uzak. Oğlanlar genç. Maloup'ya bir S O S çakıyorum. Şeytan gözleri bana karşılık veriyor: oğlanlar genç, Bastille evime iki adım uzaklıkta, bir frank bile kazanamadık, tam fırsattı.

Bizim süt çocuklarından ikisi kardeşmişler, kapıya dayanmış oturan ağzını açmıyor. Radyo alabildiğine açık, sigara dumanı artık arabanın tavanını zorluyor, sinsi bir başağrısı şakaklarımı oyuyor. Aslında gidip yatsak daha akıllıca hareket etmiş oluruz.

Ama akıllıca davranmak istemiyorum, asla akıllı olmayacağım. Hem akıllı olanlardan nefret ederim: Çirkindirler, soğukturlar, zalimdirler. Sesim çıktığı sürece «Yaşasın Çılgınlar» diye haykıracağım.

«Maloup, yaşasın çılgınlar, diye bağırdı.»

«Yaşasın mangizler...»

Biz bir sokağa park ediyoruz... Küçük dil-siz kanapenin altından bir paket çıkarıyor ve çenesini açıyor:

«Bunun içinde bizim moruğun mücevherleri var, para yerine bunlardan versek?»

Sessizlik... Dizim Moloup'nunkine değiyor.

«Böyle numaraları yutmayız, başımız belâya girer sonra.»

«Nakit isteriz.»

«Heyecanlanmayın canım, kanlı falan değiller.»

Arabadan çıkıyoruz. Kardeşlerin Roby diye çağırdıkları oğlanı gözden kaçırmıyoruz, mücevher torbasını ceketinin altına sokuyor, tabii içinde gerçekten mücevher varsa... Kesinlikle bunları ele geçirmeye karar veriyorum, bu proje beni avutuyor, bir an içinde bulunduğum durumun garipliğini unutuyorum.

Maloup, iki yanında iki kardeş, önüm sıra yürüyor. Roby'yi isteklendirmeyi deniyorum, aldırmıyor. Aynı yaşıta olmalıyız, genellikle kandırıcı olan tavırlarıma bana mısın demiyor.

Oldukça düşük kaliteli bir otelde kalıyoruz. Holde gece bekçisi bir aynasızla konuşuyor. Biraz rahatlıyorum. Roby kolunu omuzuma atıyor, kardeşlerden biri de Maloup'nun beline sarılıyor, öteki bürodaki levhadan iki anahtar alıyor. İkinci kata çıkıyoruz.

«Sizleri başbaşa bırakıyorum. Benim keyfim yok bu gece.»

Roby'nin bu sözleri içimi rahatlattı. Durum hiç değilse biraz dengelenmiş oluyor. Mücevherlerin canı cehenneme. Maloup gülümsüyor.

«Ben kızıl saçlıyı kaptım.»

«Ben de sarışını alıyorum. Geliyor musun?»

Kapı Maloup'yla erkeğinin ardından kapanıyor. Ya biz?

«Gidelim, Roby gel bizi dikizle istersen.»

«Belki daha sonra.»

Roby ve mücevherlerini koridorda bırakıyoruz. Odanın içi darmadağın, kimi açık, kimi kapalı bir sürü bavul sürünüyor ortada.

«Geçici olarak mı Paris'tesiniz?»

«Öyle gibi... soyunmak için ne bekliyorsunuz?»

«Ya hediyem,» diyecektim ama kart zamparalara söylenen bu söz şu andaki duruma uygun düşmüyor.

«Önce paraları görelim.»

«Çek veririm, nakit yok.»

Ağır ol Sophie, ağır ol. Yaşına göre fazla ileri zekâlı bir yavruya düştün.

«Çek de olur. Kimlik kartın var mı? Böyle kuşkulu oluşumu affet, ama daha önce başımdan epey olay geçti de...»

Seloteypin yardımı olmasa paramparça dökülecek bir kimlik kartıyla bir çek çıkarıyor. Ama bu bana güven vermiyor. Nefesimi tutarak çeke dört yüz frank yazışını izliyorum.

«İkiniz için de yazıyorum, oldu mu?»

«Şu kartını versene bir bakayım!»

Soyadı ve adresini kafama yazmaya çalışırken kartın numarasını çekin arkasına yazıyorum. Bence bu iş yaş. Yine de fazla vızıldanma-

dan işe girişmek niyetindeyim. Belli belirsiz bir tehlikenin varlığını sezer bigiyim. Paramı ikiye katlayıp kâğıtlarımın arasına alêlâcele soyunuyorum.

İdris tam yirmi yaşında bir genç gibi, ne fazla incelik, ne fazla oyun. Koç gibi saldırıları olsa da aldırmiyorum. Sevişmekten başka bir şey istemeyen bir çocuk, diyorum kendi kendime, o da bana «iyisin» diyor.

Yanımdan kalkıyor. Elimi esmer ensesinde dolaştırıp banyoya doğru fırlıyorum. Para alamasak bile, tongaya düşmüş olsak bile, hiç değilse sıkıcı değildi. Her yerde olduğu gibi bu işte de biraz filozof olmak gerek.

Bideye oturduğumda, eski ustaların nasihatlerine uyarak hiç bir zaman yüzümü duvara dönmem düşmanla yüz yüze gelecek biçimde otururum. **Saint - Louis**'de Brigitte bize bu konuda başından geçmiş bir sürü olayı anlatmış, sözleri kulaklarımıza küpe olmuştu. İdris soluk dudaklarının arasında bir sigara ile karşımda duruyor. Niyeti kötü gibi, ya da yanıliyorum. Sabun parmaklarımın arasından kayıyor, çeneme yediğim bir yumrukla aklım başımdan gidiyor, ne olduğunu kestiremediğim bir nesnenin temasıyla boğazım buz kesiliyor.

«Kıpırdarsan, konuşursan gırtlığını keserim.»

Gırtlığımda keskin usturanın öldürücü tehdidi, çantama doğru yürüyorum. Ya Maloup? Onu düşünecek vakit yok... Keskin ağız ne yap-

mam gerektiğini söylüyor bana, iğrenç mahlûk önce çekini alıp ağzıma tükürüyor.

«Kimlik kartlarına da pek meraklısın değil mi aşağılık karı.»

Dilimi alt dudağımın üzerinde dolaştırıyorum, kan - tükürük birbirine karışmış, silmeye korkuyorum. Vicdansız herif bir eliyle çantamı paralarken diğer eli yine çeneme iniyor.

«Biz de amma kokoz karılara çatmışız yahu! Yüz yirmi frank!»

Tükürüğümü yutuyorum.

«Kıpırdarsan suratına yeni resimler çizerim. Sen ve arkadaşın, bizleri yolunacak kaz sandığınız ha! Bak yavru, biz taa Marsilya'dan buraya sizin gibileri yola getirmek için geldik. Sizin gibi bir şıfıntı arkadaşlarımızdan birinin yirmi yıl içeri girmesine neden oldu. Michou'yu tanır mısın?»

Başımı hayır diye sallıyorum, gözümden yaşlar boşanıyor ve konuşmaya çabalıyorum.

«Emin ol yanılıyorsun. Bizim bu işlerle bir ilgimiz yok. Madem aynı dili konuşuyoruz öyleyse söyleyeyim, bizler evli karılarız.»

Kafamdan kartın üzerinde gördüğüm adı geçiriyorum.

Birden kapı açılıyor ve Roby içeri dalıyor, en muhteşem westernlerde görülebilecek cinsten koca bir tabancayı karaciğerime dayıyor. Kendimi nokta kadar hissediyor ve erkek olmadığımı hayıflanıyorum.

«Öbür kahpeden elli kâğıt bile çıkmadı. Radyatöre bağladık. Amma karılara çatmışız ha! İkisi de meteliksiz. Şimdi ne yapıyoruz, aşağı inelim mi?»

«Öbür bok çuvalını da getir, ama ortalıkta silâhla dolaşma, anladın mı?»

İşte Maloup, burnu pancar gibi. Ne yapabildik, gibilerinden omuzlarımı silkiyorum, aslında bizde tam dayaklık suratlar var. Belki de belâyı biz çekiyoruz üzerimize! Defterinin üzerine kapanmış uyuklayan bekçinin önünden geçiyoruz. Maloup burnunu mantosunun tavşan kürkü yakasına gömmüş. Dışarı çıkınca zifiri karanlığa ve korkmama rağmen oğlanlara kafa tutmaya çalışıyorum. Kaşınıyorum hâni!

«Arkadaşınıza ikimizin de evli olduğumuzu söyledim. Kocalarımız namılı kabadayılardandırlar. Yanlış kapıyı çaldınız.»

Serseriler dinliyor. Acaba bam tellerine mi dokundum?

«Evliyseniz kocalarınızla buluşup konuşmaya hazırız.»

«Descombes sokağındaki çingene Baro'yu bilir misiniz?»

«Bilmez olur muyuz?»

«Saat ikide orda olun. Şayet unutacak olursanız, biraz vaktimizi alır ama sizi yine buluruz. Hem adını hem de arabanın numarasını biliyorum.»

«Tamam yahu. Orada olacağız. Hadi yayla-

nın şimdi. Ama eğer bizi uyuttuysanız, biz de sizi çabuk buluruz.»

Kurşun gibi bir gök altında, yüreğimizde bir yumruk, ağız burun kan içinde, bir fenerin soluk ışığını bulana dek, nefret ve tiksinden sarhoş, kanatlanmışçasına koşup duruyoruz.

«Neredeyiz?»

«Beaumarchais bulvarında.»

«Ne yapıyoruz?»

«Gégé'yi bulalım. Herifler saat ikide Baro'da olmayacaklar. Kalemin var mı? Yaz öyleyse ve de iyi sakla : 35 47 VM 75.

6

Erkeğimi bulabilmek için geceyi karış karış taramalıyım, ama nerden başlamalı? Hey Gégé! Nerelerdesin? Derhal seni bulmalıyım, gecenin yaralarını ancak senin ellerin iyi eder, ancak senin ellerin intikamımı alır. Bir kez daha beni düş kırıklığına uğratma, Carlos'da bulayım seni ne olur!

Gerard **Baudet**'de yok, ama orada diskjockey, vestiyer ve öteki kızlarla şampanya içerek dalga geçen Nis'li ve arkadaşlarını buldum. Biz gerçek kadınlar, küçük çalışan işçiler, patlak dudaklarımız, mosmor gözlerimizle âlemlerinin ortasına daldık. Birden onları erkeklik sorumluluklarıyla karşı karşıya getirdik. Carlos cin bakışlı bir sübyanın kollarından sıyrıldı. Orman yasası işe el koymaya hazır.

«Madam Gerard, ayakta durmayın, arkadaşınızla birlikte oturun.»

Küçük kızlar utandı, onları serinlemeleri için bara yolladılar.

«Hadi, için şunu. Ne oldu size kızlar?»

Maloup hıçkırarak ağlıyor, ben dişlerimi sıkıyorum, vekarımı korumalıyım.

«Pis bir iş...»

Dikkat kesilmiş erkeklere başımıza gelenleri anlattım. Fısıltı telefonu hemen çalışmaya başladı. Bir saate yakın telefonlar ve gidiş gelişlerden sonra misilleme harekâtı başlamaya hazırdı. Ama Gégé niye yok? Nis'li sorularıma kaçamak karşılıklar veriyor.

«Bu akşam bir işi vardı. Merak etmeyin Madam, biz varız, kocanızın eksikliğini göstermeyiz.»

Gerard, fedaim benim, beni koruman için ne zaman seni arasam yoksun!

Şimdiye dek hiç görmediğim iki adam daldılar içeri. «Raolu,» diye mırıldandı Maloup. «Kosamın eski ortağı öteki de kardeşi. Hiç B. kardeşlerden söz edildiğini duymuş muydun? İşte onlar!»

«Deyyuslar yâni! Sil gözlerini de doğru dürüst kadınlara benzeyelim.»

Salon adamı kılığına girmiş iki kamyon şoförüne benzeyen B. kardeşler koruyucu kollarını bize dolamadan önce Nis'liyle şapur şapur öpüştüler. Hadi, sert erkekler, aba altından sopa çıkardığınızı bize göstermenin sırasıdır şimdi.

Maloup da olayları kendi cephesinden anlatıyor. Unuttuğu bazı ayrıntıları ben hatırlatıyorum, böylelikle ele geçtikleri takdirde serserilerin geleceği gittikçe kararıyor.

Geceyarısı. Bizi bir taksiye bindirdiler. Avrupa meydanına doğru yola çıkıyoruz. İntikam seferleri, kanlı vuruşmalar düşünüyorum! Çirkefin tam göbeği, **Trois Canards**'da bizi bekliyorlarmış. Gégé buradan söz ederken ağzının suyu akar. Sevin Maloup, yeraltı dünyasının jet sosyitesiyle, elit tabakasıyla randevumuz var. Söylentilere göre bu sıradan görünüşlü meyhanə, belâlıların karargâhıymış. Kabadayılar arasındaki bir sürtüşme, nedensiz sürüncemede kalan davlar, temizlenecek herifler, satılacak kızlar, haraca bağlanacak genelevler hep **Trois Canards**'da halledilen işler. Buradakiler çoğuniukla Marsilyalı ve Korsikalı. Pek az Paris'liyi alıyorlar aralarına, onları seviyorlar ama pek ciddiye almıyorlar. Örneğin Gégé pek güvenilir tiplerden sayılmıyor. Neden hiç bir şey söylemiyor-sun? Bu kanundışı çeteye girdiğinden dolayı pek gurur duymuyorsun galiba Maloup? Aman Tanrım, hâlâ ağlıyor musun?

«Erkeğin ne yapıyor Sophie? Her yerde aradılar. Sadece paralarını çekmekten başka bu herifin hayatında ne yeri var senin? Nerede?»

«Kes Maloup, hepiniz ne istiyorsunuz benden? Gebereyim mi yâni, artık dayanamadığımı, tahammülümün bittiğini görmüyor musunuz? Şurada duralım, biraz yürürüz...»

Les Trois Canards, Baudet'nin aksine hiç de bir eğlence yerine benzemez. Kapiyı iter itmez kendinizi eski tip bir meyhanede bulursunuz. Burada âsi gençler, baygın bakışlı körpe kızlar yerine eski kurtlar, donuk bakışlı, harabeye dönmüş kaşarlanmış karılar vardır. Bu döküntü karılar on beş yirmi yıllık başarılı ve sadık hizmetlerden sonra yerlerini çoktan yenilere devretmiş eski orospulardır. Bunlar buranın iltimaslılarından, ama nereye kadar? Ne zamana kadar? Orası bilinmez? Hepsi defterlerinde en aşağı beş yıllık bir bekleyiş, beş yıllık bir mektup-paket gönderme, pazarları parmaklıklar ardından görünme, beş veya daha fazla yıllık bir yalnızlık, endişe, boşa çıkmış umutla dolu devreler vardır. Yıpranmış, bitmişlerdir artık, ama yine de bir felâket anında erkeklerinin yardımına onlardan başka kim koşar? Dostları da bunu bilir ve onları hoş tutarlar. Bugün bitmez tükenmez çalışmalarının karşılığı olarak onlar da uzaktan bir iskambil partisini izlemek, binlerce kez duydukları maceraları bir kez daha dinlemek, sessizce esnemek ve dünyaya getiremedikleri çocuklarını düşleyerek kıvrıcık bir köpeğin başını okşamak gibi birtakım haklara sahiptirler. İşte böyledir bu döküntüler... Ve ben şu anda kazağımın altından fışkıran gençlik sermayemle, kalçalarımı kıvrarak onlara doğru ilerliyorum. Küstahlığımı daha da belirlemek üzere Maloup geliyor ardım sıra. Yüzüksüz parmaklarımıza, çıplak bileklerimize rağmen mangalda küf

bırakmıyoruz. İkimizin yaşının toplamı bu karıların ortalama yaşlarını tutmuyor, işte bu yüzden: «Ben bu hâle gelmektense kafama bir kurşun sıkarım, daha iyi!» diye düşünebiliyorum.

Kapı eşiğinde durmuş, gündelik âdetlerini sürdüren bu taş kesilmiş topluluğa bakıyorum. Gerçekten bizi bekliyorlar mıydı? Pek emin değilim. Yahutta bu insanların kanı donmuş! Maloup beni itekliyor.

«Sophie, küpemin tekini kaybettim. Galiba taksiden çıkarken düştü.»

Elimiz ayağımız dolanarak bu seçkin kişilere sırtımızı dönüp tekrar kapıdan çıkıyoruz. Kaldırımda, gençlerin itişe kakışa girip çıktığı **Tilbury** klübünün ışığının aksinden başka parlayan bir şey yok. Maloup söylene söylene yerleri araştırıyor. Birden, bir arabanın arkasında gözden kayboluyor, çantasında birşeyler araştırıyor, sonra alçak sesle «35 47 VM 75» diye fısıldıyor. Serap değil bu, aradığımız plâka numarası!

«Ya çok şanslıyım, ya da boynuzlu, ikisinden biri! Sen buradan ayrılma, ben yardım arayayım.»

Kararlı adımlarla kumar oynanan masaya yanaşıyorum. On çift göz üzerime dikeyliyor. Aynı anda etrafında fedaileriyile Carlos içeri dalıyor. Intikamcılar etrafımı çeviriyor. Durumu onlara açıklamak için uzun söylevlere gerek yok. İki dakika geçmeden erkekler demir çubuklarını almış, biz de, Maloup'yla döküntü karıların ara-

sına oturmuşuz. Öykülerimiz kaşarlanmışları heyecanlandırıyor, onlara gençliklerini hatırlatıyor, şerefimize şampanyalar açıyorlar.

«Ya kocanız? Burada değli mi?» diye soruyor biri.

«Öyle gibi. Bu gece işi vardı...»

Ama nerede bu Gégé...

«Ya sizinki? O da mı yok?»

«Kodeste.»

«Zavallı yavrular, epey dayak yemişsiniz. Ama tasalanmayın, bizimkiler de onları benzetirler.»

Bizimki gibi hareketli serüvenler yaşamış olan bir tanesi başından geçen bir olayı anlatmaya koyuluyor.

«Benim başımdan geçen en güzel kavga, erkeklerle değil, Godot sokağının kızlarıyla oldu. Marsilya'dan daha yeni gelmiştim!»

Maloup'nun dizini dürtüyorum. Şu Marsilyalıları hiç çekemeyiz, yalancı, palavracı ve müt-hiş kavgacı olurlar. Ne zaman geneleve bir tane düşse mutlak ortalığı birbirine karıştırırdı.

«Bu anlattığım on beş yıl önce oluyor.»

Bunak karı bir de çapkın çapkın ensesini okşayıp, peruğunu düzelterip, dilini dudaklarında gezdirmez mi! Bir kulağımız dışardan gelen seslerde, Maloup'yla birlikte dinlemeye çalışıyoruz.

«Sabahın dördünde paradan çantamın ağızı kapanmıyordu. Öyle çok iş tutmuştum. Öteki karı-larsa hava almışlardı. Ne yaptılar biliyor musunuz? Bir kapı aralığında beşi birden üzerime

çullandılar. Uç yıl sonra benimki kodesten çıktığında, karılar çoktan olanları unutmuşlular, ama ben unutmuyum? Bir gece benim adam kamçısını da yanına alıp oraya gitti, eh, karılara nasıl vals yaptırdığını bir görecektiniz! Sekiz gün boyunca sokak yalnız bana kalmıştı.»

Ne karı, ne herif! Acaba ben mi yeteneksizim? Ya Gégé, ne zavallı bir çiftiz! Seni böyle intikamcı pozunda hiç düşünemiyorum. Bu gece haberin bile olmadan erkekliğini isbat etme fırsatı geçecekti eline ama bir kez daha sıyrıldın.

Dışarda toplar gürlüyor sanki. Haykırışlar ve arabalara çarpan demir çubukların sesleri etrafı sarmış. Nerelerdesin? Tezgâhın arkasında bardak kurulayan bir garson kıza göz süzerken düşünmek istemiyorum seni! Altı aydır bu Dominique'in peşinde koşuyor, paralarımı su gibi ona harcayorsun ama daha kariyı tezgâhın bu yanına çekemedim! Yüz seksen gecedir yokluğunu çekiyorum, yüz seksen gecidir bacak açıp kapıyorum, ama senin hesaptan anlamadığın mâlum, yalnız dikkat et, ciddi olarak sermayenden yemeye başladın.

Göğüsleri göbeklerine kadar açık, kavganın sıcak teri derilerine yapışmış erkekler ne yakışıklı! Ama eskiler erkeklerinin silâhları bırakıp şakaklarını ovmalarını kayıtsız gözlerle izli-

yorlar. Avurtları şampanya dolu, bize bakmıyorlar bile, olayları bize de yaşatacak kadar yüksek sesle konuşuyorlar. Anladığım kadarıyla bel kemiklerine yedikleri bir kaç demir çubuğun dışında bizim genç seraserilerin durumları fena sayılmaz.

«Sıpaları gördün mü, arabaların arasından nasıl sekiyorlardı?»

«Sıçrıyorlar, uçuyorlar, yılan gibi herifler.»
Kanatlı yılanlar geliyor gözlerimin önüne.

«Yakalamanın imkânı yok, tam birine vuruyorsun bir anda çoğalıyorlar.»

Bu kez de Çinliler.

«Bir tanesi kafasına iyi bir darbe yedi, yandım Allah diye yere düştü, iki arkadaşı gelip kaldırdılar. Tam bir tane daha yerleştirecektim ki beşi üzerime çullandı.

Bu kez de Kızilderililer.

«Herhalde iyi bir dayak yediler.»

Bunca lâftan sonra acımı dindirmek için bir kadeh daha yuvarlıyorum. Maloup'nun yine başı tutmuş, gözyaşları bardağına akıyor.

«Kulübün sahibinin söylediklerinin duydun mu? Bu çocuklar islahaneden kaçmışlar. Yeniden oraya dönmeleri tam bir şenlik olacak.»

«Bu piç kuruları mutlaka Çürük Gözlü Daniel'den yardım isteyecekler, o da hemen Baudet'ye telefon açar. Ne dersin Carlos?»

«Şöyle dört başı mamur bir meydan kavgası gerek, bence bu daha iyi olur.»

Afrika kabileleri, tam-tam sesleri düşlüyorum, büyük şef Carlos'un fokur fokur kaynayan kazanı, karşı kabilenin şefi Çürük Gözlü Daniel geçiyor gözlerimin önünden. Onlar, etraflarında savaşçıları, baobap ağaçlarının iri yapraklarının gölgesinde bizim serseriler için pazarlık ederken, benim herif, büyük beyaz avcı, balta girmemiş ormanda av kovalıyor. Maloup'yla ben kulübemizde fal açacağız. Maloup mutlu olacak, burun deliklerine bile halkalar takacak!

«Madam Berard, size bir taksi çağıralım, güzelce evinize dönün. Kocanızı bulurum bu gece, içiniz rahat olsun.»

Tekrar sessizliklerine gömülmüş olan eski fahişeleri selâmlıyoruz ve başımız öne eğik, devamızda bize yardımcı olanlara yarım ağız teşekkür ediyoruz.

Çıkınca kaldırımda bir adama tosluyorum, ama tanıyorum ben bunu : bu çıyan bakışlar, bıçak gibi ağız, kel kafa... Tamam Kobra Jean-Jean bu. France'ın kocası. İster hoşlansın ister hoşlanmasın ona France'ı sıracayım.

«France nerelerde?»

Kekeliyor, dudaklarının arasından fısıldarcasına:

«Boogie'de çalışıyor,» diyor.

Sessiz sedasız Abukir sokağına döndük.

Maloup'nun evi buz gibi, viski içerek yatağa girip ısınmaya çalışıyoruz.

«Bana France'dan söz et. Nasıldır?»

«Anlattım ya. Yakında tanırsın.»

«Acaba anlaşılabilir miyiz?»

«Umarım.. Hadi uyuyalım artık, çok bitkinim.»

Aslında canım konuşmak istemiyor. **Boogie**'yi düşünüyorum, kavgalardan, dayaklardan uzak, sıcacık bir yer. France ve ben, siyahlar giyinmişiz, gölgeler gibi hafif, zarif, kabare kraliçeleri. Yumuşak ellerimizle erkeklere dokunuyor, onlara gülücükler saçıyor, parfümlerimizle başlarını döndürüyor, Paris'in en iyi şampanyasıyla dolu kadehlerimizi tokuşturuyoruz.

Bacaklarımızda ipek çorplar, en lüks otellerin divanlarına uzanmışız, vücudumuz dolarlarla kaplı. Eğer France beni de yanına alır, **Boogie**'ye sokarsa geleceğimiz böyle olur herhalde.

Kapıya inen sert yumruklarla uyanıyoruz. Öğle olmuş! Gelen Gégé. Elleri pardesüsünün ceplerine gömülü, suratı cıllak bullak, gözler süzölmüş.

«Güzelim, güzel yavrucuğum, herşeyi öğrendim.»

Heyecanla üzerime atılıp sıkı sıkı sarılıyor, nefesi içimi titretiyor.

«Sen uyumadın mı?»

«Maloup bana bir kahve yapabilir misin canım? Nasıl uyuyabilirdim? Duyduğumdan beride deli gibiyim.»

«Ama dün akşam deli gibi değildin. Tüm Paris'de seni aradılar. **Tartare** hariç. Galiba dostların seni iş üzerinde rahatsız etmemek için emir almış olmalılar.»

«Bana bak, buraya lâf işitmeye gelmedim. Bütün gece uyumadım dememin elbet bir nedeni var. Bardaktan boşanırcasına yağmur ve gözgözü görmez sis altında Paris - Bruxelles arasını yaptım. Dinamitten daha tehlikeli bir herifi kaçırmam gerekti.»

«Ay şimdi şoförlük mü ediyorsun?»

Ya gerçeği söylüyorsa? Acıdım şu anda ona. Elimi ensesinde dolaştırıyorum.

«Hadi hadi sustum. Asma suratını, bize yeni havadisler ver.»

«İstedin mi öyle nemrut oluyorsun ki! Carlos'la konuştum. Sizi hırpalayan puştlar Cezeyir kökenli. Yedikleri haltın büyüklüğünü fark edince hemen Çürük Gözlü Daniel ve Roger B. ile temasa geçmişler. Roger'i kocanız iyi tanır. Altı ay aynı hücrede kalmışlar. Kısacası bir saat sonra Daniel'in barında buluşacağız. Küçüklerle orada olacaklar, bakalım gerçekten bir yanılgı var mı yok mu?»

«Yanılgı mı? Güldürme beni. Ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı. Bizi ayaküstü uyuttular. Bu

herifler temizlenmeye müstahak. Gerisi boş lâf!»

«Bırak da sözümü bitireyim! Randevuya gideceğiz. Neleri var neleri yok göreceğiz. O boktan silâhlarına zaten el koyduk. İlk fısıltılara göre azıcık da deyyusmuşlar, karıları Saint - Lazare civarında iş tutuyorlarmış.»

«En rezil semt!»

«Ona boş ver canım, önemli olan ellerinde karı olması. Karı demek para demek. Bize de karıların haracını yemek düşer. Tamam mı, oldu mu, itirazın var mı?»

«Para beni ilgilendirmez, canlarının yanmasını isterim.»

«Onun içinde meraklanma, karşılarına çıkacak olanlar melek değil.»

Gégé'nin yüzü güldü, galiba kendisiyle iftihar ediyor şu anda.

«Hadi hanımlar şimdilik tek beklediğimiz sizlersiniz. Hazırlanın da çıkalım.»

Bir çeyrek sonra neşemizi bulmuştuk. Gége bir şarkı mırıldanarak kadehini dolduruyor, Maloup ıslık çalıyor, ben ise zengin Amerikalıları, **Boogie**'nin mavi dumanlı gecelerini düşünüyorum.

Saat birde Republique yönünde yola çıktık. Biri yirmi gece aşşağılık bir lokantanın kapısından giriyoruz. Duvarda on beş franklık menü listeleri asılı, mavi işçi tulumları giymiş birtakım

tipler yemek yiyor, hizmetçi kılıklı karılar kahve içiyor, iki Arap zar atıyor, masalardan birinin altında uyuz bir köpek kıvrılmış, adamakıllı zurna bir karı saç niyetine tıraşını şakaklarına batırıyor. Pikapta bir tango çalıyor. Telefon zırlıyor. Gözünün feri kaçmış, ellilik bir adam cevap veriyor, yağlı bir kâğıt parçasının üzerine işçilerin hesabını yazıyor, Arapların zararını kapıyor, köpeğin karnına, sarhoş karının kıcına bir tekme atıyor. Tango da bitiyor.

Perde gıcirtısı. Neonlar falan da söndürüldü. Maloup, Gégé ve ben gözünün feri sönmüş herifle karşı karşıyayız.

«Bana pastis, hanımlara porto.»

Sizi kırmak gibi olmasın ama ben bir fincan çay isterdim, ama madem arzumuzu sormayı unuttunuz zarar yok. Portoyla ağızımızın pasını gideririz. Maloup gözlerini kırptıra kırptıra gülüyor. Adamlar birazdan gelecekler. Birden kendimi pek muhteşem hissettim. Ne yâni? Benim için tam iş saatinde bir lokanta kapatılıyor, benim için dayılar harekete geçiyor, Gégé benim için tasalanıyor, ve yine benim yüzümden küçük serserileri neler r'eler bekliyor. Meğer ben neymişim, kan istiyorum kan!

Peşinde Kobra Jean-Jean ve öteki adamlarıyla Carlos gizli bir kapıdan dalıyor içeri. Sonra da B. kardeşler, canımıza okuyan serseriler ve avukatları, hepsi sinekkaydı traş olmuşlar. Gerard kafeste kaplan gibi. Onu bildiğim kada-

rıyla tüm numarasını inceden inceye hesaplamıştır.

Serserilere ne içecekleri soruluyor : «Pastis,» diye karşılık veriyorlar. Başları öne eğik. «Bir şişe su yeter,» diyor Gégé, düşmanlığını ortaya koyarak. Ve bir anda her kafadan bir ses çıkmaya başlıyor. Pastislerle sulanan müthiş bir tartışma, öyle ki yarım saat sonra herkes biribiryle anlaşmaya varmış. Sonunda mahkeme kararı ilân ediliyor.

«Şuncağızları mahzene indirirsek belki hafızalarını toparlar.»

Bravo Gégé, iyi söyledin! Piç kuruları da az değiller, herşeyi inkâr ediyorlar. Maloup'yu da, beni de görmemişler, dün gece bir klüpten çıkarken sebepsiz yere saldırıya uğramışlar, nedenini anlayamadıkları bir meydan kavgası çıkması olasılığına karşın ihtiyaten Daniel'in yardımını istemişler, Bravo yavrulara, ne işkembeleri varmış! Maloup'yla benim konuşma hakkımız yok. Neden buraya çağırıldığımızı merak etmeye başlıyorum?

«İniyor muyuz?»

Önde Nis'li arkasında Kobra yürüyüşe geçiyorlar. Daha hâlâ acıma duygularımı uyandıramamış olan genç serserilerde isyana teşebbüs belirtileri. Omurgalarına namlular dayanınca toparlanıyorlar.

«Sâkin olun, bir adım, bir adım daha. Uslu yürüyün gençler!»

«U  n  z de duvarın   n  ne sıralanın. Hanginiz karıma vurdu?»

Cevap yok.

«Sana hangisi vurdu?»

«İri yarı esmer olanı.»

«Yaklaş bakalım puşt herif, kıpırda.»

«Doğru değil efendim, ben hiç bir şey yapmadım, yemin ederim.»

Tabancanın kabzası   nce dirseklere, sonra dizlere iniyor. Ulumalar,   atırtilar, benim canavar ipi kopmuş kukla gibi yere yıgılıveriyor.

«Madam'a kim vurdu?»

«Sırayla ikisi de vurdular.»

«Bunları birbirine bağlayın, biraz dans etsinler bakalım.»

B. kardeşler ellerine birer demir   ubuk alıyordlar.

«Oynayın oğlanlar!»

Sıkı sıkıya birbirlerine bağlanmış itler ilk darbeye dengelerini kaybediyorlar.

«Yeter, yeter, ne isterseniz yapacağız, vurmayın artık, af diliyoruz.»

«Ne olur başıma vurmayın efendim. Zaten d  n gece hastanede birkaç dikiş attılar. Hayır, hayır, ne olur.»

«Buradan   ıkınca gideceğin yer yine orası olacak.»

«Daniel bize     pastis getirir misin? Bu yavruların konuşmaktan gırtlakları kurumuş olacak.»

Duvara dayanmış duran serseriler kulaklarına inanamıyorlar. Bu cömertçe hareketten cesaretlenip traşa başladılar.

«Yanlı ş kadınlara çattık, suç bizim de ğil ki!»

«Aksi bir raslantı oldu, bunlar tıpkı arkadaşlarımızın başını belâya sokan, Champs - Elysée'de iş tutan iki kıza benziyorlardı.»

«Valla bütün söylediklerim gerçek, yemin ederim kıtır atmıyoruz.»

«Yeminden söz etme, hadi bir fırt çekin bakalım.»

Bardaklar gençlerin dişlerinde parçalanıyor, kan içinde kalıyor etraf. Maloup elleriyle gözlerini örtüyor. Serseriler, ağızları bir karış açık, gözleri yuvalarından fırlamış, boş şişe sandıklarının arasına yıkılıveriyorlar. Keşke burada olmasaydım, bu mahzen ölüm kokuyor. Şu anda güneşli ülkelerden birinde hafifçe kestiriyor olmalıydım. Ama yanımda Maloup, etrafımda zebaniler dimdik durmaya çabalıyorum. Gerard'ın gözlerinde sadistçe bir anlam var, kesilen elini mendiliyle siliyor. Nis'liyle Kobra az ötede iş konuşmasına dalmışlar. Çürük Gözlü Daniel yeni nesilde iş olmadığından yakınıyor.

«Bunlara bir eteklik giydirip ormanda iş tutmaya yollamalı. Ancak bunu becerirler.»

«Aklıma bir fikir getirdin. Öyle karılar gibi zırlayıp durmayın sizi serbest bırakacağız. Önce şu üstünüz başınızdakileri bir silkeleyin bakalım.

Elleriniz incinmiş olduğundan karımla arkadaşı size yardımcı olacaklar.»

Gégé mendilini bana uzatıyor.

«Hepsini bunu niçine doldur.»

Dün gecenin anılarına rağmen âlemin ortasında oğlanları soymak hiç hoşuma gitmiyor. Uç kol saati, iki zincir, sekiz kolye! Fakir bir ganimet!

«Bunlar kırılıp dökülenin karşılığı olarak senin Carlos. Şimdi huzurumuzdan ayrılmadan önce bizlere son bir numara daha sunacaksınız Üçünüz de derhal soyunun.»

Serseriler dehşete kapılmışlardı. Maloup bana bakıyor, gözlerinde uzak ülkelerden ışıltılar yanıyor. Bilmiyorum Maloup, Gerard'ın yine ne uyduracağını bilemiyorum, ama sana söz, buradan çıkarsak sana Kızıl Deniz kıyısında deniz kabuklarından bir ev yaptıracağım.

«Ne o Gerard, bize biraz atraksiyon mu seyrettireceksin?»

Kobra'yla Nis'li ellerini ovuştura ovuştura yanaşırlar.

«Haydi üstünüzde ne varsa fora!»

«Donlar da mı?»

«Sopa istiyorsun galiba?»

«Hiş! Bana bak sen, en irileri, ustura kullanmasını iyi bilen, evet sen, ikisinin de hesabını göreceksin. Sonra da senin sıran gelecek.»

«Yalvarırım size. Kaç para isterseniz ödeyeyim. Karım da sizin olsun, param da, ama bana bunu yaptırmayın.»

«Parayı koyacak yer bulamıyoruz. Karına gelince, senin gibi bir herifle olduğuna göre on para etmez. İstemiyoruz, Dakar'a gitmeye bile razı olsa istemiyoruz.»

«Bizim istediğimiz kardeşini ve arkadaşını rahatlatman, anlaşıldı mı yavrum? İşi fazla uzatma. Bak ellerim kaşınmaya başladı.

«Bak gördün mü, nedir ki alt tarafı, hadi az daha gayret bu iş olacak!»

Benim serseri ağlayarak kardeşinin ayaklarının dibine serildi.

«Gerard ben eve dönmek istiyorum.»

«İkiniz de toz olun. Biz erkek erkeğe kalacağız.»

Buz tutmuş kaldırımda kayarak yürüyoruz. İki saat sonra akşam olacak ve herşeye yeniden başlayacağız. Saçımızı tarayıp, suratımıza bir gülücük asmalıyız. Aman ne şanslıyız, herşey ne iyi bitti, diye Maloup'ya güllabicilik etmeli, sonra erkeklere ve tuzaklarına karşı çıkmak için içmeli. Mahzeni, örümcek ağlarına takılmış ağızları burunları, kan içindeki serserileri unutmak için içmeli, tiksintiden yıkılıncaya kadar içmeli.

«Ne yapıyoruz Sophie?»

«Ben annemi görmeye gideceğim, epeydir onunla yemeğe çıkmamıştık, beni bekleme orada yatarım.»

Deniz kabuklarından yapma evimizi dalga yedi. Bu kez kararlıyım: Maloup fikrinden ca-

yamaz, gelecek hafta **La Boheme**'e dönecek!

«Bu işi bırakmaya kesin kararlı mısın?»

«Evet, sokaklarda sürtmekten, onun bunun sillesini yemekten bıktım. Hem, zaten sen de arkadaşın France'la **Boobie**'de çalışmaya karar vermişsin?»

«Şimdi aile kavgası yapmanın sırası değil. Eğer bilmek istiyorsan ben seninle kalmayı tercih ederim. Bana kırk sekiz saat izin ver. Sen evde istirahat et. İkimize de bir yer ayarlayabileceğime emin ol. Sonra nasıl istersen öyle yaparsın.»

«Bu son olsun artık Sophie.»

Bir hafta geçti Maloup rölantide yaşıyor. Yatağından kalkmıyor, peynir ekmek ve kahveyle besleniyor. Gece yarasına doğru, sağda solda bir iki iş kıvrıp, bol miktarda sürttükten sonra eve döndüğümde tek soru sormuyor. Sadece uyumak için yanında olmamı bekliyor. Yine hapisteki aşkına mektuplar yazıyorum, yine o kayıtsız tavriyle temize çekiyor. Sanki hayat usul usul tasını tarağını toplayıp ondan uzaklaşıyor ve Maloup'da bunu istiyor. Onunla kendimi bitirirçesine ilgilenmemin boşuna olduğunu, bu dünyayı anlamadığını ağlayarak haykırıyor. Bir doktora görünmesini tavsiye ediyorum, ona da yanaşmıyor. «Kendini mahvetmeye hakkın yok, kimsenin hayatı gülpembe değil, kaçış yolları arayacağına hayata karşı çık. Böyle devam edersen sonunda senin bir korkak olduğunda karar

kılacağım,» diye bağırıyorum. Affedersin Maloup! Bunu demek istemezdim, yalvarırım bana öyle bakma, koy başını yastığa, sana bir viski getireyim. Bana kapıyı gösterme Maloup, ben de çok mutsuzum. Kovuyor musun beni?...

7

Auguste - Chabriere sokağı, zamanın geçmek bilmediğı, büyük bir miskinliğin esiriyim. Telefon çalıyor, ama Maloup'nun sesini duyamıyorum. Noel'e az kaldı, suratımın rengini beğenmeyen Gerard sağlığıma kavuşmam için beni bir ay Chambery'ye, dağa göndermek istiyor. Chambery, çamlar ve karlar arasında, yabancı işçilerin haftalıklarını ve yüreklerinden taşan sevgileri harcadıkları bir genelev. O güçlü ve çalışkan Muriel'in bile yıkılmış, yıpranmış olarak döndüğü Chambery. Kendimi savunmak istiyorum ama tüm organlarım sızı içinde, başım kötü bir grip öncesi gibi dumanlı ve Gégé usta bir hastabakıcı pozunda. Sahi, ilk mesleğı de buymuş! Boğazıma merhem sürerken, yakı yapıştırırken görmeli onu!

«Artık o küçük Dominique şıllığı da tava geldiğine göre, sana da ihtiyacım olacak, birlikte müthiş bir ekip çalışması yapacağımıza e-

minim. Ama ara sıra başka yerlerde geceleme zorunda kalırsam tekerime çomak sokma. Kıza biraz yol yöntem öğretmem, onu yeni evine yerleştirmem gerek. Fıkara hep otel köşelerinde gecelemiş. Başını sokacak bir yuvası olması onu büsbütün gayrete getirir. Hem, bilirim, sen böyle ıvır zıvırla uğraşmazsın, değil mi? İlk iş olarak ona Friedland caddesindeki **Bermudes'** de bir yer buldum. En aşşagılık müşteri bile üç yüz frank bırakıyormuş. Kız biraz bakım ister. Eee! Sinek sirkeyle tutulmaz ya! Sana gelince, az daha gayretli olsan bir yıla kalmaz çekilirsin köşeye. Sana güveniyorum, aşifte elimizden kaçmamalı. Şimdi neden bir aylığına buradan uzaklaşmanı istediğimi anlıyor musun? Hem bana bak, şu aksi suratına rağmen yine de beni en çok sen tahrik ediyorsun.»

Evet, çok iyi anlıyorum Gégé! İş anlayışın gittikçe geliyor, hırsın büyüyor. Odette, Dominique, ben. Ağır ol ahbap, rizikon üç katına çıktı. Şimdi üç taksimetreyi kontrol etmen gerek, sağlığın garipleşti, ben de hastayım. Saldırganlık huyum pek kalmadı artık. Hayatı geriye doğru yaşamaya hazırım, sana rastlamış olsak, kolumun altında tarih kitabı, beyaz soketlerimle, ayakta bulmak istiyorum kendimi. Hayır, acı çekmiyorum. Hayır, kıskanmıyorum. Hayır ne Abukir sokağına, ne de **Boogie'**ye France'dan sadaka dilenmeye gideceğim. Çok çirkin, çok sersem ve çok hastayım. Hem de bulaşıcı bir hastalığım var ve bunu sevdiklerime bulaş-

tırmaya hakkım yok. Ama ya ötekiler? Evet, ötekiler. Zamanın geçmesini ve beni içine alıp yok etmesini beklerken taşıdığım mikroptan neden onları yoksun bırakayım?

Melankolilerin kesiştiği dört yol ağzında, bir adam arabasını durduruyor. Beni de götür ey azap çeken kişi. Parasına boş ver, keyfine bak! Göğüslerim hayatınızı silmeye hazır, iki pembe süngerdir. Konuş ama adını söyleme, benimikini de sorma, bu gece kimliğim yok benim. Gözlüklerini ve şapkanı da çıkarma. Hiç bir incelik göstermeden, bir sokak kızının ırzına geçer gibi sahip ol bana. Güzel! Bana birşey söylemeyecek misin? Yoksa güldüğümü görmekten mi korkuyorsun? Yok, yok, alay etmeyeceğim, hadi konuş.

«Savaş sırasında İtalya'da bir kızı sevmiştim. Ailesi birleşmemize karşı çıkmıştı, Floransa dışında, terkedilmiş bir çiftlikte gizlice buluşuyorduk. Bir sabah, sevişirken tepemize bombalar yağdı. Öldü kız, kafasını taşlar ezdi. İşte o günden beri dam altında sevişmem, anlıyor musun? Parası önemli değil, tek arzum, seninle bir şantiyede yatmak.»

Bas gaza dertli dostum, bu sana beş yüze patlayacak.

«Bir dakika! O kız sevişirken sigara içerdi, gidip bir paket alayım!»

Dünya çılgınlarla dolu!

«Durun çok hızlı sürüyorsunuz, durun yoksa kapıyı açıp kendimi dışarı atacağım.»

«Sana iki misli para vereceğim, iki misli, ona çok benziyorsun, seni bırakmam, Floransa'ya götürüyorum.»

Yağmur altında bütün otoyollar birbirine benzer. Pembe tuğalı basık evler, çamlar, lokantalar saatte yüz kırkla akıp gidiyorlar. Uzaklarda bir ışık, Mucize bu, trafik polisleri kontrol yapıyorlar. Anlaşılan ölümüm İtalya'da olmayacak!

Bizim dertli gülümseyerek kâğıtlarını uzatıyor. Haydi Sophie, şiştin mi, ya şimdi ya da hiç bir zaman. Onlara orospu olduğunu söyle. Anlat öykünü. Çantayı karıştırıyorsun, senin kâğıtlarını da görmek istemeleri hoşuna gider değil mi, böylelikle konuşmak gücünü bulursun. Belki sonra adını da hatırlar cesedini ve kaatilini kolay teşhis edip öcünü alırlar. Bu herif boğacak seni. Ona iyi bak. Gırtlığını sıkacak. İki yıl önce Pigalle'de üç kızı şişleyen Alman'ın ifadesi var yüzünde. Hatırladın mı Alman'ın yüzünü. **Saint - Louis**'nin on dokuz numarasının duvarlarına gazeteden kesilmiş resimleri asılmıştı. Kızlar amma korkmuşlardı, sen de tabii. Neredeyse hiç bir Alman müşteriye kabul etmeyecektiniz. Zaten bu işe başladığından beri senin iki şeyden korkun vardır: boğulmak ve frengi. Adamın biri ensene elini değdirir değdirmez o uysal, tatlı Sophie gider yerine neredeyse herifi ka-

pı dışarı edecek isterik bir karı gelir. Boğularak ölmekten korkuyorsun. Bazı geceler rüyada görür ve gecenin ortasında ter içinde haykırarak yatağından fırlarsın.

Ama konuş artık; ben orospuyum, bu herifin peşine takıldım, dehşet içindeyim, beni öldürmesinden korkuyorum, desene. Ya bunları anlatırsın ya da bu delinin soğuk ellerinden belânı bulursun. Eğer her şey yolunda giderse, bir akşam gazetesinde iki satırlık yerin olur. Hadisene, vakit geçiyor, bak Dertli kâğıtlarını geri aldı, trafikçiler gülerek selâm veriyorlar... Ne yapalım, ilk virajda kendimi atarım. Ama viraj yok ki, yol dümdüz uzanıyor. Dertli تنها bir orman yoluna giriveriyor. Direksiyonu bir sağa kırıyor, bir sola, sonra geri vitesine alıyor. Etraf simsiyah, kendimi dışarı atmak istiyorum, kafam kapıya çarpıyor, adam omuzlarıma sarılıyor... Ölüyorum.

«Nereye kaçıyorsun? Yanımdan ayrılma.»

Çırpınmaya boş verip kafayı çalıştırmalı.

«Titriyorsun, yoksa korkuyor musun?»

Eğer aileni bir kez daha görmek istiyorsan kafanı iyi çalıştır Sophie. Karşında bir manyak var, sen korktuğunu gösterdikçe onun elleri daha çok kaşınır. Sâkin ol.

«Üşüyorum, ormanda dolaşılacak hava değil.»

«Sen direksiyona geç, mantonun içinde çırilçıplak kal, ben kaloriferi açayım. Oldu, kıpırdama, ben bagajdan bir şey alacağım.»

İngiliz anahtarı mı, halat mı, mutfak bıçağı mı? Baba, anne, kardeşlerim, Maloup, bitti mi yoksa? Artık sizleri göremeyecek miyim? Ah! Daha görecektim, yapacaktım, anlayacaktım o kadar şey vardı ki... Ne yâni? Dizlerimde kediler, ayaklarımda dibinde şirin bir köpek, etrafımda cıvılcıvıltorunlarla rahat koltuğumda doksan beş yaşımı kutlamak isteyen ben, yirmi üç yaşında mı öleceğim? Daha ben yaşamadım ki...

«İşte herşeyimiz tamam, şimdi ben sana ışık tutacağım, sen bana kitap okuyacaksın. Dur, istediğim sayfayı bulayım, şuraya da bir güzel yerleşeyim. Oldu, hadi başla.»

Dudaklarımın ucunda iğrenç işkenceler seslenirken pislikle, kanla kaplı sayfaları çevirirken parmaklarım titriyor.

«Sesin titrek çıkıyor.»

«Üşüyorum. Okuduklarım beni pek kızıştırdı, sana biraz dokunmamı istemez misin?»

«Kızıştıysan yakında rahatlayacaksın. Az önce sigara almaya gittiğimde dostlarıma telefon ettim. Yabancı değillerdir, burayı da biliyorlar. On dakika sonra burada olacaklar, üç zenci yeter mi?»

Üç zenci! Top atışları, alevler, alarm, bombardımanlar, İtalya! Hadi boşal, daha boşal hepsini Anna'ya ver! Bu fırsattan yararlanmalısın Sophie! Kaç, koş, daha hızlı koş, o kendini toparlayana kadar sen uzaklaşmış olmalısın. Aranızı açmaya bak, paranı, çantayı düşünme,

boş ver, anayol pek uzakta olmamaı. Hoşça kal Dertli'm.

Cinsel içgüdülerim yine beni hovardalığa zorluyor, kolumdan yakalamış Saint - Honoré sokağının kuaför salonlarından birine çekiyor.

Bu gibi yerlerde limonlu çaylar içerek bir kaç saatliğine hanımefendilik oynarım.

Saçlarım yıkanırken iki aile karısının konuşmalarına kulak veriyorum. Vassilia bir yandan şakaklarıma masaj yapıyor öte yandan «yüksek sosyete»nin son dümenlerinden dem vuruyor.

«İllerdeki sarışını gördün mü, lüks orospudur. Paris'e yüz elli kilometre uzaklıktaki şatosunda iki bin franklık hafta sonları organize eden bir müşterimin yanında çalışır. Tam senin aradığın gibi. Kendini bu kadar harcama kızım, sen çok daha âlâlarına lâıksın.»

Anlat, daha anlat aziz dostum! İki şampuan arasında şu lüks evin telefon numarasını da kulağıma fısılayıver. Söyle kim o hanım? Lezbien olması önemli değil, idare ederim. Nasıl olsa zamanla umudunu yitirir. Elbette ona deyyusundan söz etmem, hem ne kötü sözcük bu, taşra genelevleriyle Paris kaldırımları arasında bir seçim yapmak üzere olduğumu da söylemem.

İstenen ölçülere pek uygun olmadığımı biliyorum, kalçalarım fazla yuvarlak, üstelik boyum 1.75'den on santim kısa. Şu iyimserliğine

bayılıyorum Vassilia, beni de bu dilberler arasına sokarlar mı dersin? Yoksa kapıyı suratıma mı çarpıverirler? Ama yine de haklısın, alt tarafı Madam Billy'de bir genelev patronu, dört yıldızlı olmasına rağmen deyyusun teki. Sağol aziz dost. Chambery'nin havası muhakkak daha sağlıklı ama ben yine de kibar mahalleleri tercih ederim.

Mevsimin ilkbahar olmayışı ne aksi! Bej renkli ipekli robumla Madam Billy'ye kendimi yutturabilirdim belki ama, bu döküntü kastor kürkümle o kadar bayağı bir görünüşüm var ki. Mahzen yasak kürklerle dolu ama Gerard bu konuda kesin konuştu: «Sakın bunlara dokunayım deme ha, dinamit gibi patlar. Bunlar için az kan dökülmedi. Ben de oradaydım.» Çok sinemaya gidiyor. Aslında arkadaşları kürkleri ona emaneten bırakmışlar, havalar biraz daha soğuyunca piyasaya süreceklermiş.

Havalar az daha soğusunmuş! Görüş meselesi. Dışarısı buz gibi, hem hangi sivri akıllı yolda beni çevirir de sırtımdaki kürkün faturasını sorar? Özür dilerim baylar, süslenmem gerekmişti! Herhalde benim, Gerard'ın karısı Sophie'nin, adi bir sokak kızı yerine konulmasını istemezsiniz!

Paul - Valery sokağındaki yaldızlı kafesin kapıları kırk yaşlarında, sevimsiz, erkeksi tavırlı bir kadın tarafından açıldı. Halılar, perdeler, gölgeli köşeler adım seslerimi boğuyor, kalbi-

min gümbürtüsünü bastırıyorlar. Boğazımda düğümlenen yutup erkek halli karının peşi sıra gidiyorum.

Bir kanapenin köşesine gömülmüş oturan şişko Billy tam düşündüğüm gibi! Şiş suratlı, sivri tırnaklı, hafif eleştirerek bakıyor, büyük ağızlı, ellisine yakın bir sarışın. Karşılایıcı karı beni yargıcımın karşısında bırakıp hanımının koltuğunun altına sığınıyor. Hanım adeta şehvetle gerdanını okşar, kolyesiyle oynarken kadının kendi gözleri süzüldükçe süzülüyor. Ne zaman bitecek bu gösteri?

Affet beni Tanrım, kadınları hiç anlamıyorum, benim tek bildiğim erkekler korkuyorum! Sakın beni bu Acem halılarının üzerine yıkıp, minderler arasında ırzıma geçmesinler. Şimdi den dillerinin dudaklarımı zorladığını, dişlerinin kulak memelerimi paraladığını, dizlerinin kaburgalarımı kırdığını, baldırlarının belimi ezdiğini duyar gibiyim!

Bir yanlış anlaşma oldu, ben buraya sadece iş bulmaya geldim! Çıkar şu kafandakileri Sophie, bu karılar seni etkilemiyor, hem biri sana dokunmaya cüret edecek olsa alimallah avucunun içinde el bombası gibi patlarsın, ardından sadece cam kırıkları ve gözyaşlarıyla ıslanmış koca bir kahkaha bırakırsın! Dik kulaklarını, bak seni ufak tefek olmakla suçluyorlar. Bak moruk, bu işde benim suçum yok, anam beni böyle doğurmuşsa elden ne gelir, ufak filân ama iş görüyor ya sen ona bak! Sonra ben kazık karılar-

dan nefret ederim, aldın mı cevabı! Kararını bekliyorum. Sırtımdaki nesne cama geçtikçe daha da ağırlaşıyor.

«Ellerinizi gösterin bakayım!»

Dört köşe, şeffaf tırnaklı, yeni boyanmış güzel ellerimi uzatıyorum.

«Mantonuz da pek güzelmış!»

Elimi çekerken gülümsüyorum. Sırtımdakinin etki yapacağından emindim, bu karılar gösterişe pek meraklıdırlar. Bakın Madam, bu bana hiç pahalıya mal olmadı. Gülünç denebilecek bir fiyata size bundan bir düzine satabilirim. «Göğüsleriniz nasıldır?»

Hah, işte orada dur azıcık tombulum! Göğüslerim en usta heykeltıraşların rüyalarına girecek cinsten bir çift pembe mermerdir. Erkek kılıkli karı biraz daha süzülüyor.

«Gösterin öyleyse!»

Hadi Sophie, bir iyilik daha et, soyunuver gitsin. Hiç değilse karılara düş kuracak malzeme sağlamış olursun. Elbisemi yarı belime kadar sıyırıyorum, sütyenden çıkmış göğüslerim gün ortasında havai fişeği gibi fırlıyorlar. Nefesiniz kesildi değil mi? Hiç böylesini görmemişsiniz. Hadi salyalarınızı toplayın, ben bunları yine örtüyorum. Hem bunlar bana miras kaldı, soğuk almalarından korkarım. Yetti bu kadar oyun! Eğer işinize yaramıyorsa açıkça söyleyin olsun bitsin! Hayır Madam, üzgünüm ama ne çıplak resmim ne de telefonlu dairem var. Bazı müşterilerinizin ufak tefek kadın sevdiklerini söyle-

mekle büyük incelik gösterdiniz. Az daha kendimi sakat filân zannedecektim. İşe alıyor musunuz? Panayır yerinde değiliz.

«Ne dersin Vera? Kendine bir çatı katı bulana kadar mutfağa yerleştirelim mi? Yarın ikide burada olun, hoşlandım sizden.»

Ben aynı şeyleri söyleyemeyeceğim, sizin gibilerden hoşlanmam. O ballı şekerli havalarınız, ikiye bölünmüş fıskıran terli elleriniz bana göre değil. Hem, bakıyorum, herkesi kendiniz gibi sanıyorsunuz. Şu meşhur daireyi hangi parayla tutacağımı sanıyorsunuz? Benim sırtımda bir de erkekim var Madam, benden geçen bir erkek. Nasıl erkekse? Tek başına bir adamcağıza iki daire kirası ödetmek biraz zor! Maloup'dan borç alabilirim, ama onunla da aramız biraz şeker renk, üstelik o ev karısı gibi sarkık göğüsleriyle onu da yanınıza alıp çalıştıramazsınız. Ah! Körtalih, bana öyle geliyor ki burada, bu lambriler ve antika konsollar arasında dışardan daha çok orospuluk edeceğim.

Maloup'ya giderken hava iyiden iyiye karar-mıştı. Tatlım, bunca sessiz gün boyunca ne işler becerdin? Ben ağladım, güldüm, bir alay içtim ve azıcık da uyudum. Bir gün, sen de beni bırakacaksın, verdiğin sözlere rağmen bir kırılganın koluna takılıp adres vermeden çekip gideceksin ve ben, onun o gevşek dudaklarını, benden habersiz seni güldüren kırmızı ellerini kiskanacağım! Bebert'i terketme Maloup, benimle kal. Bu akşam, kalbini tekrar kazanmak

için sana gitarlar ve sangrialar sunacağım. Saçlarına bir çiçek tak Maloup, epeydir oraya gitmedik. Bu akşam sana yeni haberi verebilmek için bardaklar dolusu tatlı şaraba ve güce ihtiyacım var. Evet Maloup, bu gece susuzluğumuz geçene dek, bir kenara yıkılana dek içelim, Bebert'in hücresinde kendini asan adamın anısına, anasının derdine içelim, tüm gariplerin sağlığına kaldıralım kadehleri.

Haydi, yollanmanın zamanıdır, samanyolu bizim bu gece. Kaldır kolunu Maloup, elini iyi uzat, tamam! Vur kadehini yıldızına, benim güzel yıldızımın ve uzun, uykusuz geceler sonunda ışıltılarını yitiren köşebaşlarının kayan yıldızlarının şerefine iç.

Gel Maloup, yükümüzü neşeyle sırtlayalım, mutluluk, sokaklardan birinin köşesinde gizli, Gerçekdışı sokağının... Hadi gidip bulalım. Yukarda, Paris'in sancılı göğünde yıldızlar güzeldi, ama kaldırım ayaklarıma yapışıyor.

Yarın... En yakın dostunu bir merdiven dibine yığılı bırakıverince yarın neye benzer? Puslu hava tutkal gibi camlara yapışıp kalınca bugün neye benzer? Saat ikide eski ustalardan birinin eteğine yapışmış, Paul-Valery sokağındaki mutsuz evin mutfağına giriyorum. Boğulur gibiyim, canım haykırmak, bu yağlı, ıslak duvarlardan kaçmak istiyor. Ağlamamak için dudak-

larımı ısıtıyorum. Burada ne işin var Sophie? Sen ki Saint - Louis'nin, La Boheme'in, L'Hacienda'nın en güzel akşamlarının yıldızıydın, sen ki müşterilerini barda bekletir, onlara «Bekle sevgilim, az işim var» deyip bir başkasıyla yurkayı çıkarken ardından sevgiyle bakarlar ve sıralarını beklerlerdi, nasıl olur da bu riya dolu ine düştün? Bu kanı donmuş karıların karşısında kaç saat bekleyeceksin? Nerdesiniz dostlarım, sevgililerim, eski âşıklarım, gelsenize! Kapattılar beni.

Karşımdaki karı sessiz sessiz iş işliyor. Acaba hangi yatağın çukurunda kaybetti gülümsemesini? Konuş mumya, gururlu karı rolleri oynama, aynı iple bağlanmış tutsaklarız biz.

Ses eski bir plaktan çıkarmış gibi yükseliyor, kulak zarımı cızırdatıyor. Ne diyor? Duyduklarım gerçek mi yoksa düş mü? Burada erkeklere müşteri değil dost nazarıyla bakılırmış. Burada üç yüz frangın yüz doksan frangını Madam almış. İşe bakın, bir de karıyı sevimli bulup övgülere boğuyorlar. Nerde eski dayanışma, kişisel kavgalarımıza rağmen para konusunda bir sömürü kokusu aldık mı bütün kızlar hep birlik olurduk. Kötü ev, çok kötü ev! Şu karşımdakine bir belâlim olduğunu, yeraltı sosyetesini iyi tanıdığımı söyleyecek olsam karı soluğu doğru en yakın karakolda alır.

Nereye düştüm ben? Bu adaletsizlik tüylerimi ürpertiyor, hem hangi erkek bu mumyayı

becermek uğruna enerjisini harcar? Allah bilir, bir de edepsizdir üstlük. Ama bana yutturmaya kalkmasın, çünkü ben on aylıktan beri ayaklarımın üstünde duruyorum. Romantikliği kundağımla bıraktım. At suratından şu Sfenks maskesini, çaktım seni kızım, sen de ellerini nereye koyacağını bilemeyen bir uyanığa tutkunsun. Beceriksiz bir orospusun ama yine de orospusun ya!... Bak güzelim, şunu unutma, elindeki işi bıraktığın an sen de benim gibi bir herifin koynuna gireceksin. Bak, benim adım Sophie, küçük Sophie, ben erkeklere iyilik ederim ve bunu söylemekten çekinmem. Maalesef senin gibi tazecikler var oldukça bizim sırtımızdan geçen asilzadeler de eksik olmaz bu dünyadan.

Saat dörde iki var... bir var... dört. Mumya hâlâ sessiz sessiz iş işliyor. Ben de ideal aşkı düşleyerek parmaklarımla oynuyorum. Kapı aralanıyor, mumya kıpırdanıyor. Ayağa kalkınca 1.72 görünüyor. Kıtlıktan çıkmış gibi baston bacakları var. Bayım, her ne kadar sizi tanııyorsam da afiyet olsun!... Ama belki o ifadesiz suratıyla benim yapmaktan çekineceğim bazı numaralar yapar. Annem hep derdi zaten: «Durgun sudan korkmalı!»

Gırtlığım kurudu, içecek bir şey yok mu? Yıkıla yıkıla içkilerin durduğu yere ilerliyorum, votka boğazımı yakıyor. Bir fırt daha çektim mi havamı bulacağım. Karşılıyıcı karı daldı içeri, peşinden gelmemi söyledi, bir an gözlerimi ka-

patıp müşterimi gözümün önüne getirmeye çalıştım.

Sofada, durduğu yerde sallanan adamın gözleri velfecri okuyor. Yukarı odalara giden merdiven yumuşacık halı kaplı, çıkarken ayaklarım gömülüyor. Trabzana tutunmadan, kollarımı sallaya sallaya çıkmaya, hiç birşey düşünmemeye zorluyorum kendimi. Sıcacık odadan menekşe kokuları yükseliyor, eski hovardaların resimleri çerçevelerinden sarkmış, bana göz kırıyorlar. Tavanda alçıdan aşk melekleri kanat çırpırmaktan çoktan vaz geçmişler. Yatağın başucunda, kadifelerin arasına gömülmüş bir zil var. Garip... Bu seçkin yere deli bozukları da mı kabul ediyorlar yoksa? Birden ne bu sessizlik böyle, yoksa ben tek kurban mıyım? Nerde **Macao**'nun kontrplak duvarları, kızların deli dolu kahkahaları, altalta üstüste dalaşmalarımız. Bir kez daha dünü temelli kaybettiğimi anlıyorum.

Müşterim pek genç değil, altmışına yakın, ama yine de fazla ileri gitmeyelim canım.

«Matmazel Sophie, hayranınız Etienne ihtiyardır ve bunun için de bahtiyardır. Çünkü ancak şimdi sizin ve küçük arkadaşlarınızın vereceği zevkleri tadabilir. İyi bir emekli maaşım var, tadını çıkarıyorum. Ya siz güzelim, siz hayatta ne yaparsınız?»

Vay canına! Böyle bir numara düşünmemiştim.

«Ben tezgâhtarım!»

«Seni gidi küçük çapkın!»

Benim altmışlık çenesini okşayarak sallanıyor, bastonunun ucuyla eteğimi kaldırırken küçük, renksiz gözleri fıldır fıldır dönüyor. Buranın kurallarına göre müşteri asla acele etmeye zorlanmayacak. Ben de sizi telâşlandırmayacağım Etienne, sizi sevecen buluyorum ve beni eğlendiriyorsunuz.

«Hadi Matmazel Sophie, hadi soyunalım; ama ağır ağır. Benim yaşımda insan bir mizanseneye gerek duyuyor, biraz ısınmak istiyor. Size ayıbımı göstermek istemiyorum. Böylesine tatlı bir bebeğe yazık! Aaaa! Nedir o?»

«Adı Mistigridir Etienne. Yanımda olmadan asla alış-verişe çıkmam.»

«Ben de onunla arkadaşlık edeyim.»

Etienne tam 1900'lerin zamparalarından. Kravat iğnesinden başlıyor. Küçük düğmeli yeleği, köstekli saati, pantolon askıları, uzun donu, çoraplarını tutan jartiyerleri, hiç bir şeyi eksik değil. Gülümsüyor, uzun donunu çıkarırken ayakları birbirine dolaşıyor, ben bir kertenkeleye benzeyen, ayak bileğinden karnına kadar uzanan o garip, kuru, pul pul olmuş derisine tiksinerek bakarken o hâlâ gülümsüyor. Sorular sormak istiyorum. O benden önce davranıyor.

«Korkma yavrucuğum. Hasta değilim. Eğer iğrendiysen giyineyim.»

Bunca incelik beni heyecanlandırıyor. Anlatmasını, derdini açmasını isterdim. Ama bu üz-

gün bakış karşısında yumuşuyor ve teslim oluyorum.

«Hiç mi hiç iğrenmedim.»

Etienne cevabımdan memnun olmuş görünüyor. Sözlerimi kanıtlamak için pütür pütür baldırında elimi dolaştırıyorum.

«Gelin yanıma. Etienne'e başınızdan geçen ilk olayı anlatın.»

«Serserinin biriydi. Ayakta ırzıma geçti, beni bırakıp gitti.»

Ağzım dilim kurumuş. Etienne'e ikinci bir öykü anlatmaya hazırlanıyorum. Beni güçlendirmek için bir kadeh şampanya uzatıyor. Şerefine Etienne. Şampanya beni tahrik ediyor, seansımızı korucunun baştan çıkardığı küçük kızın öyküsüyle bitiriyoruz.

«Matmazel Sophie, tüm anlattıklarınız ne kadar gerçeklerden uzak.»

Artık masallar bitti. Yatağın kenarına oturmuş, bir yandan şampanyamı bitirmeye çalışıyor, öte yandan da Etienne'in küçük, sâkin emekli kılığına bürünüşünü izliyorum. Pantolon askılarını çengelli iğneyle bir güzel tutturuyor, jartiyerlerini yukarı çekiyor, pul pul derisini beyaz pamuklu donuyla örtüyor. Bir iki iltifat ediyorum, duyup duymadığı belli değil. Onun için oyun bitti artık. Terbiyeli olduğundan küçük bir gülümsemeyle beni selâmlıyor ve yatağın başundaki zile basıyor.

«Neden zile bastın?»

«Yol serbest mi değil mi onu anlamak için

kızım. Bu tür yerlerde koridorda birilerine raslamak hiç de hoş olmaz.»

Otomatik bir düzende yaşıyoruz. Burada ziller kızlara değil müşterilere yarıyor. Kapıya üç kez vuruluyor ve karşılayıcı karı eşikte beliriyor, Yılan Deriliyi geçiriyor. Ben de toparlanıp mutfağa iniyorum, bizim mumya hâlâ nakışlara devam. Çok geçmeden Vera odaya dalıyor.

«Saat geldi, gidebilirsiniz.»

Akşamın sekizinde kendimi sokakta buluverdim. Neden yüz on frangımı vermediler? Bir buçuk saattir Yılan Derili'nin kahrını çektiğim halde neden gidip istemedim? Fazla kurcalama Sophie, yarın saat ikide orada olasın diye mahsuz vermediler. Çaktın mı yavrum? Sandrine'leri, Fabienne'leri eleştirip duruyordun, herhalde artık burada karşılaştığın miskin karılardan yüz kere üstün olduklarını anlamışsındır. Eğer canın biraz eskilere dönmek, eski çehrelere rastlamak istiyorsa akşam yemeğini **Baudet**'de yesene!

İki haftadır Madam Billy'nin mutfağına sığınmış günlerimi kayıtsız, yorgun ve karşılaşacaklarımdan ürkerek böyle geçiriyorum. İlk mumyanın yerini bir başkası aldı. Bu seferki önemli problemlere, altın zincirlere dolaşmış sarışın bir lesbien. Bunu fahişe olarak görmeme- li: buraya para kazanmak için değil, zevk al-

mak için geliyordu. İki sevimli yavrusu yatılı okullarında dil bilgisi ve matematikten ter dökerken, anaları da burada başka yandan terliyordu. Baba Citroen'ine kurulmuş tüm Fransa'nın tozlu yollarını tepip dururken eşinin hobby'si hakkında hiç bir şey bilmiyordu. Bu lâflar içimi bulandırıyor, Miss Nemfo'da tikleri ve müzmin kuruntularıyla bende acımaya benzer duygular uyandırıyor. Gözü kapıda, tırnaklarını kemiriyor, en ufak tıkırtıda pudrasını tazeliyor, göğüslerini yokluyor, zincirlerinin, bileziklerinin yerlerinde olup olmadıklarını kontrol ediyor, aradabir de elini aşağılara indiriyor.

Gerçekten garip bir yer burası, herşey müt-hiş bir ikiyüzlülükle gizlice sürdürülüyor. Burada herkes umutlarını, korkusunu, zevklerini gizli tutuyor. Burada herşey hava civa konular etrafında dönüyor, Herkes bir mutluluk oyununu sürdürüyor. İyi çamaşırlar giydiklerinden, saçlarını en lüks kuaförlerde yaptırdıklarından, ayakkabı ve çantaları en pahalı mağazaların etiketlerini taşıdıklarından, menekşe kokulu çarşaflarda yatıp kalktıklarından ve müşteriler namuslu kızlarla ilişki kurduklarını sanar numarası yaptıklarından mutlu oluyorlar.

Etienne bir kez daha geldi ve ona yeni bir ırza geçme öyküsü uydurdum. Vera artık her akşam paramı veriyor. Heyhat! Bankadaki hesabım yükselmiyor artık, ama Gerard'ın yeni kızı Dominique işe hızlı başladığından herifin paradan yana pek sızlandığı yok. Hasat verimli ola-

cak bu yıl. Odette yakında satılıyor, Korsikalı alıcı satışın tamamlanması için karısının dönüşünü bekliyor. Ama Gerard'da birtakım değişiklikler var, bana olan bakışları eskisi gibi değil, sarhoş olduğu zamanlar bile bana içini döküyor artık. Dominique işi sıkı tutuyor. Terzisine dört kostüm birden ısmarladı, bayığını kesmeye, saçını uzatmaya niyetli. Haydi hayırlısı! Yıl sonu tatilini Megeve'de sevgilisiyle geçireceğinden beni özgür bıraktı. Seviştiklerinden, hattâ bazı serin öğleden sonralarını benim yatağım da geçirdiklerinden kuşkulaniyorum.

Oysa hâlâ kocamın çamaşırlarıyla, yazışmalarıyla, faturalarıyla ben ilgileniyor, hizmetçinin parasını ben ödüyör, yatağı ben topluyorum. Gerçekten Gerard'la çok garip bir çift oluşturuyoruz. Hayatını yeni sevgilinle düzenlesene Gégé! Bırak ben bu işten çekileyim. Ona tatlı hayatı, bana özgürlüğümü ver. Başlangıç olarak bu akşam Balzac sokağındaki bir stüdyoya uğrayacağım. Sonra Maloup'yla **La Venta**'da kadeh tokuşturacağız. O **La Boheme**'deki işine dönünce ben de Capucines bulvarında ekstradan iş çıkarmaya bakacağım.

İlkbaharda yaşantım nasıl olacak? Merak ediyorum. Madam Billy'nin mutfağındaki saat 15.30'u vuruyor, cüzdanım yine bomboş. Neyse, Vera bir işaret çaktı. Usul usul peşinden gidiyorum. İri yarı gövdesi, geniş omuzları beni saklıyor. Şöyle neşeli biri çıksa kısmetime bâri!

«Mösyö Steve, işte Sophie, koleksiyonumuzun minyatürü.»

1.90'lık izbandut eğilip elimi öperken ben de gülerek selâmlıyorum. Hoşuma gittin Steve, seninle gülüşmek ve oynamak isterim.

«Hadi Vera, bize şu düşler diyarını gösterin ve şişeleri açın.»

«Yavaş, burada yavaş konuşulur.»

«Ama kilisede değiliz ki, darling, Paris'teyiz!»

«Şşt! Paris lânetlenmişlerle dolu koca bir kilisedir. Gülme, doğru bu söylediğim.»

«Cehennemin şerefine içelim darling.»

Merdivende iki büklüm, bastonlu bir ihtiyarla karşılaştık. Steve onu da bir kadeh içmeye çağırdı. Vera'nın suratı buruşuyor. Bir perdenin ardından ev sahibesi çıkıverdi. Beyaz yakasını çekiştirip duruyor.

Kupkuru sesiyle: «Lütfen beni izleyin,» diyor.

Kapı sesi...

«Galiba bunları serseme çevirdin, ama önemi yok.»

«Hiç bir şeyin önemi yok. Al şunu ve birkaç saatliğine bana mutluluk ver. Geçen hafta State Island'daki evimizde karım iki çocuğumla birlikte intihar etti. Senden biraz daha kısa boy-luydu.»

Steve'in masaya bıraktığı yeşil banknotlara takıldı gözüm. Hiç görmemiştim. Gözlerimi bin dolardan çekip kafamdan hesaplar yapmaya başlıyorum. Yanılmadım, gerçekten bin dolar, beş bin frank eder.

«Kilisenin sağlığına içelim darling.»

«Papaninkine.»

«Madam Billy'e.»

«Vera'ya.»

«Tanrım, onları affet, ne yaptıklarını bilemiyorlar.»

«Sophie bir türlü olmuyor.»

«Zarar yok. Uşumüyorsun ya? Çarşafın altına girsen daha iyi olur belki?»

«Şampanya istiyorum.»

Zile basıyorum, Vera getiriyor içkimizi. Şi-

şeyi açarken gülüşü daha belirginleşiyor. Ben, beceriksiz karı, yeşil parayı kaldırmayı unuttum! Erkeksi karının bakışları göğüslerime takılıyor, karnımda dolaşüyor ve tekrar paraya yöneliyor.

«Ne sevimli değil mi? Sophie, bizimle sayfiyedeki evde bir hafta sonu geçirmeye gelmelisiniz, Madam Billy'nin de hoşlanacağından eminim.»

«Olmaz, bırakmam onu, benim o, çıkın dışarı.»

Akşamın yedisine kadar bir ölü ve tombul yanaklı iki hayaletle boğuşuyorum, sonunda yıkılıp kaldım.

«Bırak çıkayım burdan, dayanamıyorum artık, boğuluyorum.»

«Bu akşam seni bırakmıyorum. Birlikte yemek yeriz. Sonra sana Walt Disney filmleri oynatırım. Seveceğinden eminim.»

Doğru be, çizgi filmlere bayılırım, ama ruhumu karartıyorsun Steve, sen ve üç ölü, bin dolara rağmen beni kaçıp gitmeye zorluyorsun... Hayali bir aile mezarlığına cinsel güçsüzlüğünü de gömersen... O zaman iş değişir.

Vera, elinde bir dolmakalem ve bir kâğıt mutfakta beni bekliyordu.

«Biraz farfara ama nazik değil mi? Üç buçuktan sekize kadar, dokuz yarım saat eder.»

Dolmakalem kâğıt üzerinde koşuşuyor. Şunu boğarsam beni serbest bırakırlar mı?

«Bize bin yedi yüz on frank borçlusunuz.»

Boğarsam beni tutuklarlar mı? Koru kendi-

ni Vera, benim de tırnaklarım var, üstelik arkam da kuvvetli. Boşuna ısrar etme, kapık işlemez, tek kuruş bile alamayacaksın... Elveda Paul - Valery sokağı.

Rolls'la sürtmek pek garip oluyor, başım ancak cama yetişiyor. İhtiyar lesbienin benden bin yedi yüz on frank tırtıklamak istediğini düşünüyorum da... Bu dünyanın insanları doğruluktan nasiplerini alamadılar. Steve saçlarımla oynuyor. Ne garip adam! Eğer stüdyo işime gelirse, Maloup'dan borç istemeden, Steve sayesinde alabileceğim. İllâ benimle gelmekte ısrar ediyor, üstelik kolay kolay «hayır» denecek bir tip değil! Kesme taşlardan güzel bir bina! Hadi bakalım! Kapıcı kadının tatlı bir yüzü var, çiçekli önlüğünün cebinden anahtarı çıkarırken gülümüyor. Stüdyo küçük ama sevimli, Louis XV ve Empire taklidi mobilyalarla döşenmiş. Sokağa bakan pencerenin perdeleri yatak örtüsünün eşi, mavi kadifeleden. Mini mutfak ve banyo biraz ihmâl edilmiş, duvarlardaki açık yeşil yağlı boya çatlamış. Ama bütüyle hoşuma gitti. Steve elimden çekiyor.

«Gelin bakın Sophie darling. Paris ayaklarınızın altında.»

«Bunların hepsi iyi hoş ama kirası ne kadar acaba?»

«Ayda dokuz yüz frankmış. Ev sahibi mobeleler için üç aylık bir teminat, ayrıca bir aylık da peşin istiyor. Benim komisyonum da dört yüz elli frank.»

Kapıcı nefes almadan bu lâfları sıralayıverdi, başım dönüyor.

«Sophie, bana bak. Sana bir şey teklif edeceğim. Daha on gün Paris'te kalacağım. Bu günleri tek başıma geçirmek istemiyorum. Sen de benimle kal. Beni havaalanına bırakırsın. Şoförüm seni eve götürür. Karşılık olarak bir aylık da fazlasıyla sana bu stüdyoyu tutarım.»

Ah Steve, seni kucaklamak istiyorum. Mahcup kapıcı kafasını çeviriyor. Steve beni havaya kaldırdı. Garip bir öpüşme oldu aramızda. Bir erkeği dudaktan öpmek bana hep tiksinti vermiştir. Steve'in ahım şahım bir yanı yok, ama tiksinti duymuyorum. Ötekilere olduğu gibi ona karşı da kayıtsızım. Neyse, ağzı temiz, öpücüğe biraz da ihtiras katıyorum. Şaşırdığını ve sevindiğini fark ettim. Ona başka ne şekilde teşekkür edebilirdim? Bir kaç saat içinde bana bir dolu para hediye etmişti. Aslında Harun kadar zengin olmalı, ama şu anda benden fakir.

Aslında bana elli, ya da yüz kâğıt verip, sâkin sâkin benle yattıktan sonra çekip giden erkekleri tercih ederim. Öyleleri genellikle konuşmazlar. Zaten vakitleri yoktur. Kendilerine bir oyuncak alır gibi orospulara giderler. Böylelerine karşı sıradan bir karıyımdır, işimi görür, aldığım paranın karşılığını veririm. Eğer araya bir sempati girerse onu da ben yaratmışımdır. Eğer duygulanmaya başlarsam bu da benim proble-

mimdir. Eğer gevezelik edecek, bir şeyler içecek, bir sigara tütürecek kadar zaman harcarsam buna da ben karar veririm, herifin buna eyvallah demekten başka çaresi yoktur. Ama bu Steve'ler, Maurice'ler, Herbert'ler ve Paul'lerle iş bu tür yürümüyor. Bunlar ortalığı allak bullak ediyorlar. Gelip problemleriyle beni bulandırıyorlar. Beni bir fahişe gibi değil bir kadın olarak görüyorlar. Beni istismar etmiyor, varlığıma ihtiyaç duyuyorlar. Beni heyecanlandırıyorlar ve onları daha fazla seveyemediğim için pişman oluyorum. Yine de yetersiz olanaklarımla onları seviyorum. Fazla yumuşak kalpli olmamalı, orospuluğa başlayınca düşünmeyi bir yana itmeli. Bu ikisi bu meslekte birbirleriyle uyum sağlayamazlar.

Bu akşam enfes bir kış bahçesinde, mum ışığında yemek yiyeceğiz. Camekânın yarı aydınlığında Steve güzelleşiyor, üstelik matrak, içten kahkahalar atıyorum. Steve, seni sevebilmek isterdim, hoşlandığım tüm erkekleri sevebilmek isterdim. On hayatım olsa herkese bir tane, ne onu, yirmi, yüz, bin hayat gerek bana... Sen Rolls'unun ve dolarlarının tepesinde, tüm erkeklerin sana benzediklerini, beni incitmeden sarıdıklarını, parmaklarımı öperek «darling Sophie» diye hitap ettiklerini, beni ipeklere boğduklarını sanarak gülümsüyorsun. Pardon, yine zırvalamaya başladım, aç bir şişe daha, yarın olana kadar bana Disney filmlerini göster.

Öğlen olmuş bile. Başucumda bir tepsi du-

ruyor, içinde bir fincan çay, bademli kruasanlar ve Steve'in notu var.«Akşama görüşürüz darling. Sakın kaybolmayın, sizi nerede bulacağımı biliyorum.» Geriniyorum, başım ağrıyor. Kalkmalı, sokağa çıkmalı, bankaya uğramalı, Gégé'yi bulup on günlük rahatlığımın bedelini ödemeli. Gégé'nin en hoşuma giden yanı para görünce dilsizleşmesi: konuşma kesilip yerini hesap alır! Kapı çalınıyor. Başkalarının kapımı açmasına alışık olmadığımından yerimden fırlıyorum. Uşağın şaşkın bakışları arasında koca bir yase-min demetini göğsüme bastırıyorum. Dünya tersine dönmüş! Şu an Steve'in nerede olduğunu bilsem gidip Gégé'ye hesap vermek yerine onun kollarına atılırdım.

«Düş kurmak karın doyurmaz!» derdi babam. Ayaklarım tencereler arasında, çenem avuçlarımda, mutfak penceresinden sarkmış, tepemizde asılı duran mavi gök parçasına bakarken yakalandığımda hep böyle söylerdi. «Hadi kıpırda azıcık kızım. Küp gibi durma öyle. Atla aşağı diyorum. Hayatta insan atlamalı, zıplamalı, yoksa sonun çıkmazdır.» Ağır ağır, içimi çekeerek doğrulurdum, beni anlamadığını, yalnız beni değil ne kardeşlerimi ne beni, hiç birimizi anlamadığını sanırdım. Bugünse haklı olduğunu sanıyorum. Öğütlerini dinleyip harekete geçtim.

Steve Amerika'ya giden uçağına bineli iki

gün oluyor. Sözüünü tuttu. Beni kente götüren. Rolls'un içinde kendimi bomboş hissediyorum. Steve'e âşık falan değildim elbette! Ama birlikte geçirdiğimiz on gün, o yasemin demeti, oyunları, anlattıkları, saygısı ve inceliği, hesapsız harcadığı paraları beni epey yatıştırmıştı. Dudaklarıma şefkat dolu bir öpücük kondurdu ve gitti. «**Good luck, darling Sophie.**»

Yok artık, iki gündür evimden dışarı çıkmadım. Temizlik yaptım, yemek pişirdim, radyo dinledim ve bol bol düş kurdum, ama babamın dediği gibi düşler karın doyurmuyor. Bu akşam sefere çıkıyorum. Hedef **Boogie**. Kuaförde dinlenerek geçirilen bir öğleden sonra, **Lipp**'de doyasya bir yemek, sonra vakit geçirmek için bir sinema. Kabareye giden, duvarları striptizcilerin, hokkabazların, illüzyonistlerin, ünlü kişilerin fotoğraflarıyla dolu koridorda yürürken saat on'du..

9

Boogie dedikleri bu muymuş? Talihin cilvesine bakın, daha önce de gelmişim buraya. On dokuz yaşındaydım, bir Pazar öğleden sonra nişanlımla randevulaşmıştık. O zamanlar burada dans edilirdi. Beyaz çoraplarıyla haldır haldır twist yapan, son moda giyimli, makyajlı, saçları yapılı bir genç kız güruhunun arasında kendimi bulunca paniğe kapılmıştım. Sarı poplin eteğim vardı üstümde. Bütün bu neşeliler beni ürkütmüş, mahallemizin sokak şenliklerini düşünerek ağlayarak kaçmıştım. Klüpler onların olsun!... O Pazar Louvre müzesine kadar yürümüşüm, öğleden sonram bir rüya gibi geçmişti. Müzeden çıktığımda gözlerim gördükleri eşsiz renklerden kamaşmıştı, her adımda hoşuma giden ressamların adlarını tekrarlıyordum. Van Gogh'dan söz eden bir kitap alabilmek için para biriktirmeye başladım, daha olmazsa çalacak-

tım. Kendime olan saygım artmış, nişanlıma olan sevgim azalmıştı.

Aynı yere bir kez daha gelmek ne garip! Erkekler ayağınızı denk alın küçük Sophie geliyor! Azaltın ışıkları, trombon ağlasın, kravatlarınızı gevşetin, ceketlerinizi tutun. İşte huzurunuzda... Çok alkışlayın. Bir kez daha yeniden karşınızda, tüm güç vermelerine gerek duyuyor. Siz kızlar, birbirinizi dirsekleyerek fısıldaşmayı bırakın. El çırpın. Gerilsin kırıksıklıklarınız, çirkin oluyorsunuz. Sabırlı olun, yerleşmesini bekleyin sonra onu keyif için yaralar, tüm küçük hesaplarınızı görür, kıskançlıklarınızı kusarsınız. Ona karşılık verecek süreyi tanıyın, oyunu kurallarına göre oynayın.

«İyi akşamlar, France adlı bir kızı arıyorum.»

Hepiniz birden konuşmayın böyle. Tanrım, inşallah bizim kız daha kaliteli bir yerde çalıştığı için adını değiştirmemiştir. Aşıfteler koro halinde: «Tanımıyoruz,» diyorlar. Şıfıntılar sizi! Taburelerine tünemiş, duruma hâkim gözüküyorlar. Kendi sahalarındalar. Kendimi o meşhur Pazar günkü gibi küçük, küçücük, nokta gibi hissediyorum, ama bugün çarpışacak silâhlarım var. Bilmedikleri ve benim de söylemeyeceğim France'ın Kobra Jean - Jean diye bir Korsikalıyla evli olduğunu ve on altı yaşında Pigalle'de mesleğe başladığı... Tabii bunlara kızın erkek gibi olduğunu, böyle mumyalar arasında zıvanadan çıkacağını da ekleyebilirim. Ama susuyorum. Dahası var, eminim bunların arasında bir-

kaçlarının deyyusu aynasızdır. Bu şartlarda en iyisi çenemizi tutup, Franzie'nin başını belâya sokmamak.

Israrım karşısına aşifteler korosu başka bir telden çalıyor: «Belki de Linda'yı arıyordur. Öyleyse çok bekler, Linda, her zamanki gibi, daha kapıdan girerken iş buldu. Bu karı heriflere ne yapıyor çok merak ediyoruz doğrusu!» Adam karalamayı kesin, ben anlayacağımı anladım. Francie Linda olmuş.

«Merhaba, ben Linda'nın arkadaşıyım.»

Şimdiye dek ağzını açmamış olan bir kız gülerek söze karışıyor:

«Henüz gelmişti ki yeni bir iş çıktı. Belki döner ama en iyisi onu yandaki bölmede beklemen. Camlı terasta oturur. Eğer beklediğin oysa çok geçmeden gelir. Sen yakın arkadaş mısın?»

Başımı sallıyorum. Betty bütün bu lâfları alçak sesle, bir nefeste söylemişti.

«France'ın başı belâda mı? Yâni Linda'nın...»

«Pek değil. Ama buranın kızları öyle ahlâksızdırlar ki. Adın ne senin?»

«Sophie. Eğer göremezsem Sophie uğradı, dersin. Linda pastis içer mi?»

«Elbette, her akşam, işe koyulmadan önce bitişikte üç dört kadeh atar.»

«Tamam öylese, aradığım o. Eyvallah, iyi geceler.»

Yarım saat ve iki viskinin sonunda gerçekten o geliyor. Alnı havada, bakışları çapkın, en

ufak bir harekete dayılanmaya hazır ilerliyor. Bir kabarede çalışmaktan hoşlanmayıp, sağdan soldan çöplenmek niyetinde, aynasızın tekine toslarsa cevabı hazır. Kendinden emin tavırlarla bir yakıp bir söndürüyor. Hâlâ güzel, belki eskisinden de çok. Bir kaç adım sonra yanibaşımda olacak. Camı tıklatıyorum, «France» diye sesleniyorum. Duraklıyor, küçük bir baş hareketiyle hayretini belirtiyor. Sokağa fırlıyorum.

«Franzie!»

«Eski dost, burda ne işin var?»

«Seni bekliyordum.»

«Burada durmayalım, çok sıcak. Gel bir tek atalım.»

Kahvenin dibindeki bir masaya yerleşiyoruz. France hâlâ aynı kokuyu sürünüyor, soğukkanlılığı da değişmemiş. Hiç bir şey onu şaşırtmazmış gibi konuşuyor, bakışları sanki dün ayrılmışız gibi, içimde bir burukluk duyuyorum, ne bekliyordum sanki? Pırıl pırıl gözlerle boynuma atılmasını mı? Bir akşam **Saint - Louis**'de birbirlerine sarılmış kızlara bakıp bakıp: «Şunlara bak, her fırsatta çamurda sürünen şu kızların birbirlerini öpüşüne bak,» dediğini ne çabuk unuttum. France'la biz hiç sarılıp öpüşmeyiz. Ben de böyle şamataları sevmem ama bu akşam, o alışlagelmiş soğukluğunu bir yana bırakıp, ona ihtiyacım olduğunu anlasın, bir hareketi, bir sözü, bir bakışıyla beni yine eskisi gibi dostu olarak kabuflendiğini belirtsin istiyorum.

rum. Şerefe kadeh kaldırırken duygularımı bastırmak için:

«Eh! Epey oldu,» diyorum.

«Ne demezsin! Son kez Saint - Lazare'da ayrılmıştık. Sen hep aynı yerde misin?»

«Ben orayı terk edeli yıl oldu. Sokağa düştüm Franzie. Benimki ay parçası gibi bir sübyan tavladi, benden kurtulmak istiyor, beni Chambery batakhanelerine yollamak niyetinde. Eğer sekiz güne kadar bir şey bulamazsam yandım gitti.»

«Chambery'ye gitmeyeceksin, bu akşam seni de **Boogie**'ye aldırırım. Kafa ütölemeyi bırak şimdi, patron bana kesik. Kızlara gelince, hiç birine güven olmaz. Yalnız Betty iyidir, benimkinin bir memleketlisiyle evli.»

«Seni burada beklememi bana o söyledi. Ayağımı nereye bastığımı bileyim gerisi bana vız gelir. Peki, iş olarak nasıl, verimli mi?»

«Üç yüze iş tutarsın. Odada koparabileceğin sana kalmış, ama bu konuda sana güvenirim. Dışarı çıkabilmek için üç şişe içirmiş olman gerek, her birinden kırk kalır. Eğer herif içki istemezse masa altından bir iş tutmayı denersin. Yüz ellisini ya da en aşağı bir yüzlüğünü kersin, ama enselenmemeye dikkat et. Bazı kızlar bu işi daha da ileri götürüyorlar.»

«Hiç utanmıyorlar ha!»

«Hiç bir şeye şaşmamak gerek. Rezilliklerini banket üzerinde herifle yatmalara kadar var-dıranlar var. «Tafralarından da yanlarına varıl-

maz: yok efendim, belâlısı olan kızları da, ha-
raçlarını da fırına atıp yakmalıymış! Ne tip ol-
duklarını anladın ya!»

«İyi yermiş. Peki herifleri nereye götürebili-
riz?»

«Genellikle heriflerin gidecek bir yerleri var-
dır. Müşterilerin çoğu yabancıdır. Bir kez yuka-
rı çıktığınızdan otel kapıcıları fazla dırdır etmez-
ler. Yoksa kendi evine götürürsün. Adamlara te-
lefonunu ver, böylece bazılarını öğleden sonra-
ları kabul edebilirsin. İşte ben işimi böyle yürü-
tüyorum, fena da gitmiyor. Bazı, otelden çıkınca
havayı bir koklarım, sonra hoop, yeni bir iş tu-
tarım. Hepsi bu. Hep iyi giyimli ve bakımlı olma-
ya çalış, üstün başın ucuz orospu kokmasın.»

«Şimdi nerede oturuyorsun?»

«Balzac sokağı üç numarada.»

«Olamaz! Ben de oraya taşındım.»

«Bak ona da dikkat et, binada oturanlar hep
orospu. Sakın aracını evine alma, telefonlara,
takiplere dikkat et.»

«Eğer bu iş yürürse bana öyle büyük bir iyi-
lik etmiş olacaksın ki.»

Sokakta, klüple aramızda pek az bir mesa-
fe olduğu halde France'ın gözleri fıldır fıldır dö-
nüyor. Endişe mi, yeni bir müşteri yakalama u-
mudu mu? Bilemiyorum.

«Mu-Mu ve Kim'den yeni haberlerim var.
La Leynie sokağında çalışıyorlarmış, tıka basa
iş varmış!»

«Ben asla Hal civarında çalışmam.»

«Benimki öyle bir yerde çalışmama izin vermez. Epey değişti. Noel'de pırlantalı bir yüzük armağan etti. Altı aya kadar Korsika'da bir kabare açıyor, ben işleteceğim orayı! Hak ettim ama değil mi? Beş yıldır çalışıyorum.»

Ah France! Beni ne kadar üzdüğünün farkında mısın?

«Anası da bana bayılıyor, orada nasıl sevildiğimi bir görecektin!»

«İnşalah şu bizim iş tutar.»

Tuttu da : bir çeyrek sonra **Boogie**'nin kadrosuna alınmışım. France başarısını överek sırtıma vuruyor, sevgilisi Mermi Kafa'da ertesi gün görüşmek üzere hararetle elimi sıkıyordu.

İşten çıkınca **La Boheme**'e telefon edip müjdeyi vermek üzere Maloup'yu arıyorum. Beni dinledikten sonra Daniel diye birinin benden haber alabilmek amacıyla bir haftadır her akşam **La Boheme**'e geldiğini söylüyor. Daniel denen herif orada tanıdığım elli yaşlarında bir taşralı. Şaşkın şaşkın bara girdiğinde yüzünde öyle saf bir ifade vardı ki yatak sonrası viskisini içtiğimiz müşterimi bırakıp ona koşmuştum. Onu kolundan tutup, dans pistine yakın, dipte bir masaya sürüklemiştim. Pek şaşkın görüldüğünü söylediğimde bana Paris'e ilk kez gelmiş olduğunu itiraf etti. Metz'deki dostları çok övdüklerinden doğru Pigalle'e inmiş, tam kapının önünden geçerken bizim **La Boheme**'in kapıcısı en nefis İspanyol yemeklerinin, dansöz ve gitaristlerin bizde olduğunu söyleyerek adamı ade-

ta yaka paça içeri çekmiş. Ben kurnaz kurnaz bıyığını çekiştirirken o heyecandan titreyen sesiyle: «Bilmiyordum! Bu iş için girmedim! Gideyim. On yedi yıllık evliliğimiz süresince hiç karıma ihanet etmedim,» diyordu.

Durum ilgimi çekti ve Daniel direndikçe ben büsbütün bıyığıyla oynuyor ve kalça kıvırıyordum. Ama bir türlü gevşeyemiyordu. Elleri dizlerinde kenetlenmiş, sırtı dimdik, arkasına yaslanmaktan çekinerek oturuyor, gözleri kızların birinden ötekine kayıyor sonunda bana gelip takılıyordu. Ortalığı biraz kızıştırmak için «Belki de bir başka arkadaşı tercih ederdin?» dedim. «Hayır, hayır,» diye adeta haykırıyor. «Ben seni istiyorum!» Portakal suyunu geri verip yerine şampanya istiyor. Bir saat sonra iyice kafaları buluyoruz. Saat on birde Daniel çocuk gibi kafasını omuzuma koymuş, onu mutlu etmemi istiyor. Göğüslerimin arasında hıçkırıyor.

«Karım beni dövüyor, üstelik eniştesiyle beni aldatıyor. Şirretin biri. Düşün bak, Paris'e tayinim çıkmıştı. Hayatta en büyük arzum buydu. Altı yıl önce istekte bulundum ve sonunda isteğime cevap geldi. Ne yaptı biliyor musun? Kâğıdımı yırttı, eniştesini terk etmek istemiyor. Ve benim zavallı kızkardeşim hiç bir şeyin farkında değil.»

Elbisesimin göğsüyle gözyaşlarımı kuruluyorum. Gri ensesini tatlı tatlı okşuyorum.

«Ama artık sana rastladım, herşey değişecek. Yarın bakanlığa gidip tayin belgesini imza-

layacağım. Ben çok vaktini almam, ara sıra birlikte bir gece geçirsek yeter. Seni iyi ödüllendiririm?»

Bu heriften para çıkacağını sanmıyorum. Aslında boşuna vakit kaybediyordum ama Cumartesi gecesi olmasına rağmen pek müşteri yok, abonelerin çoğu haftasonu geçirmeye bir yerlere gittiler. Kızların zırvallıklarını dinleyeceğime Daniel'in dertlerine ortak olmayı tercih ederim. Saat ikiye doğru adamı yaka paça **Maccao**'ya sürükledim. İçinde bir aylık maaşı olan zarfı lavabonun kenarına bırakırken göğüslerimi övüp duruyordu. Kendimi kötü hissettim. Ona «Çek arabayı babalık, ter dökerek kazandığın o parayı al ve çek git. Sanki ben senin o şişko karından daha mı iyiyim? Benim gözüm senin paranda. Karşılığınca da hiç bir şey vermeyeceğim. Sana tüm bir gecemi feda edecek kadar zengin değilsin. Defol. Toz ol. Metz'e kadar yolun var, kalp acıları çıkmektense şişkoya tahammül etmek yeğdir. Hadi, ancak gidersin!» demek istiyorum.

Ama hiç bir şey diyemedim. Gözüm az önce soyunurken içini kontrol ettiğim zarfta, Daniel'i sabunluyorum. On üç tane gıcır gıcır yüzlük. Yattıktan sonra, kendini adeta yirmi yaşında sandığını söyledi.

İşimiz bittikten sonra tekrar bara indik. İllâ son bir kadeh daha ikram etmek istiyordu, mutluuydu. O sırada Simon yanında bir Lübnanlıyla içeri daldı. Josepha yanıma gelerek kulağıma:

«Sophie, seni istiyormuş,» diye fısıldadı. Daniel'in yanağından öperek yanından kalktım, daha içkimiz bitmemiştii bile. İşim bitip tekrar indiğimde yoktu. Sabah beş buçukta eve dönerken Pigalle meydanındaki metro istasyonunun önünde rastladım ona. Hasta gibiydi. «Hâlâ buralarda ne işin var?» diye sordum. Ürkek bir sesle: «Meteliğim yok. Bilet bile alamıyorum.» diye karşılık verdi. Herifi en yakın birahaneye sürükledim. Kahve içip çörek yedik. Cebine bir yüzlük kaydırıp metroya kadar birlikte gittim. «Unutma, yakında tâyinim çıkıyor, tekrar geleceğim,» dedi. Vedalaştık. Herhalde tâyini çıktı ve geldi. Tekrar görmekten zevk duyacağım, iyi bir adamdı.

Aman gece birden ne tatlılaştı! Böyle kar altında ne zevkli! Ev bomboş, yastığının üzerine bir not iliştirilmiş: «Güzelim, âcil işler dolayısıyla sekiz günlüğüne Brüksel'e gidiyorum. Ben yoken ara sıra **Bermudes**'e uğrayıver. Abla olduğunu unutma. En sevdiğim sensin.»

Demek Gégé şimdi de yeni kızını tanımamı istiyor, beni yalanına ortak edip, habercisi yapmak niyetinde. Ne acımasız bir dünyada yaşıyoruz. En iyisi uyumak... Dominique, senden bana sık sız söz eder ve seni Domino diye adlandırır. İnan bana, herifte utanma namına bir şey yok. Hangi yemeklerden hoşlandığını, cin-fiz iç-

meşe bayıldığını, sol göğsünde iki ben olduğunu, karnının balon gibiliğini, yan yatarak sevişmekten hoşlandığını ve otuz sekiz numara ayakkabı giydiğini biliyorum. Ona iyice tutkun olduğundan ve bir çocuk yapmak istediğinden de haberim var. Görüyorsun ya, hiç saklımız, gizlimiz yok! Onu biraz daha az sevseydin sana beni yirmi yaşımıdayken nasıl baştan çıkardığını anlatırdım. Sayesinde artık yoksulluğun kapıma bile uğramayacağına beni inandırdığı Montparnasse'daki o küçük otelden de söz ederdim sana. Oysa, üç yıldır yoksulluktan başka birşey görmedim. Görüyorsun ya insan nasıl da yanılıyor. Tabii iki yoksulluk arasında fark var. Birincisinin katı kuralları ve mide kramplarıyla biraz da bohem, artistik bir yanı vardır, garip bir vurdumduymazlık duygusu kaplar insanı, en sert darbelere bile karşı koyar. Oysa öteki hiç bir zaman gerçekleşmeyen mutluluk vaadleriyle çok acıklıdır. Âşık olduğuna göre sana bütün bunlardan söz etmek abes! Onun için bırak gözlerin kapalı kalsın, **Commedia del Arte** başlıyor.

Tanrım, ne kadar güzel olduğunu unutmuştum. Gel öpüşelim Domino. Sana kahramanından haberler getirdim. Erkeğimiz şu anda bir Brüksel barında sağlığınıza içiyor olmalı. Hadi konuşsana Domino, kulağım sende.

«Doğrusu Gerard çok naziktir, sizin sözünüzü açtığı vakit bülbül kesilir, her şeyi anlatır.»

«Beni tanır tanımaz abayı yaktı. Bu yaz ona bir de çocuk yapacağım, mutlu olacak. Sonbahara, gebeliğim sâkin geçsin diye Nor-mandiya'da küçük bir çiftlik alacağım.»

«Bir cin daha içer misiniz? Sizi tanımak beni mutlu etti.»

«Çok nâziksınız, buradaki kızların hepsi birbirinden sinameki. Bir kızı daha olduğunu bilirsiniz herhalde? Doğrusu bana vız geliyor, zavallı kız öyle alık suratlı ki...»

Nefes al Domino, bir yudum yuvarla, bana müthiş bilgiler veriyorsun. Demek bizim asılzade Odette'i de sana takdim etti. Seni şeytan kız seni, tüm plânlarımı alt üst ettin.

«Bir gün ikimizi de kıra yemeğe götürdü? Tabii önceden olup biteni anlattı. Ah! Karının kılgını bir görecektiniz! Maskara gibiydi! Ama sofrada Gerard'la birlikte iyi dalga geçtik. Beni kuzini olarak tanıttı, öteki andavallı da yuttu. Oysa biz masa altından bacak numaraları çeviriyorduk. Bilmem ne düşünürsünüz ama daha sonra üçümüz birlikte yattık. Eh! Adam sırf benimle ilgilendiğinden sonunda çingar çıktı. Karı bir dayak yedi! Duyduğuma göre üç gün işe çıkamamış. Marcellin adeta kudurmuştu.»

«Marcellin kim?»

«Onu kızdırmak için böyle derim, asıl adı da bu. Evet, evet, kimlik kartını isteyin bir gün, göreceksiniz.»

Hey gidinin Gégé'si! Gerçekten iğrenmişsin be, demek karıya kâğıtlarını bile gösterdin.

Eğer sen de bir gün soluğu kodeste almazsan ben de kendime senikiier gibi bir çift top taktırırım. Ve karı da yut Allah yut! Söylediklerinin hepsi uydurmanın dik âlâsı! Marcellin tek başına bir kulübede yoksulluktan ölmeye terk ettiği zavallı babasının adı. Odette ise felâketine neden olduğum kollarına attığım kız! Onu da yakında satacak. Kes şu traşını artık. Yoksa ben senin gaganı kapayacağım.»

«Yine gelecek misiniz?»

Nah gelirim! Bu abuk sabukluklarını dinlemektense herşeyden habersiz kalırım daha iyi. Gégé de amma oyunbaz herifmiş ha! Bekle aslanım, bilmiyorum ne zaman, nereden olacak ama sana öyle bir madik atacağım ki uzun süre unutamayacaksın!

Boogie'de çalışmakla dört yıldızlı otellerin ve mum söndü âlemlerinin müdavimi oldum. İlk müşterim yabancı değildi. Bu kibar görünümlü beyyle **Prince de Galles** oteline gittik. Ama kapı kapanır kapanmaz ayılıverdim, «Soyunma,» diye emretti. «Çömel, kollarını çember yap ve başını geriye at.» Sayın bay, etrafa işemeye başladı, ancak geri kaçabildim herif:

«Sen benim işeme yerimsin, beni dinle, sana bunun için para verdim,» diye böğürüyordu. Sen bana hiç bir şey için para vermedin kart rezil, eğer zevk duyacağından korkmasam şu

anda ağzına tükürürdüm. Elveda bayım... her yanı halı kaplı lüks koridorlarda hırsız var, diye avaz avaz peşim sıra koşabilirsin, benim vicdanım rahat!

Boogie'nin gölgeliklerinde betim benzim soluyor, erkekler yüzümün rengini beğenmiyorlar. Uç gündür müşteri yok. Turistler için düzenlenen saçma sapan atraksiyonları izleyerek vakit öldürüyorum. France benim koruyucum havalarına girdi. Betty ile birlikte olup bana acıyorlar, iş saatleri dışında görüşmelerimizi mümkün olduğu kadar azaltıyorum.

Yine de dördüncü gece bulduğu iki Güney Amerikalıyı benimle paylaşıyor, **Plaza Athénée** otelinin lüks bir dairesinde çılgınlıklara başlıyoruz. Bir dolar sağanağıdır gidiyor. Eee! Amerika bu! Sabahın üçünde, cümbüşün en hareketli yerinde kapı açılıyor ve bir garson üstü tı nazlar gibi yiyecek dolu bir servis arabası getiriyor. Şampanya ve havyar, ye yiyebildiğin kadar! Sonra yine beylerin gönlünü hoş ediyoruz. Oteli terkederken kapıcı otel personelini bunca eğlendirdiğimiz için bizlere teşekkür ediyor.

«Küçük hanımlar itişip kakışırken telefon ahizesini yerinden oynatıvermişler,» diye çapkınca ekliyor.

«Bir daha asla buraya adımımı atamam.»

«Sana ne yahu! Biz gidip hesabımızı görelim.»

France beni bir kahveye sürüklüyor. Bu saatte hemen hemen bomboş olan kahvenin dibi-

ne, meraklı bakışlardan uzağa yerleşiyoruz. Dolarları bankete seriyoruz, iyi iş başarmışız. Aldıklarımız adam başı iki yüz temiz, çalıp çırp-tıklarımız da beş yüz yirmi beş tutuyor.

Boogie'nin parıltılı imgeleri yavaş yavaş sö-nükleşiyor. Muslin robum artık sadece bir üni-forma, iç gıcıklayıcı parfümlerim tütün kokusu-nu bastıramıyor. Şampanyanın tadı da kekrem-si! Bulanık bakışları bacaklarımda gezinirken bana elini uzatan küçük Yahudi de hoşuma gitmiyor artık. Ama, gölgelerin arasına sığınmış Mermi Kafa'nın gözü hâlâ bende. Gülümseyerek tüne-ğinden iniyor.. adamın peşisıra gidiyorum. Beni karısına takdim ediyor. Parlak dudaklı, parlak gözlü bir kadın. Tombul eli benimkini sıkıyor, bü-tün bunlardan bir şeylerin kokusunu alıyorum. Uç şişe içmek zorunluğ-u yerine gelince Lizbeth, Gunther'in omuzuyla benimki arasında yalpala-yarak kulağıma grup seksten çok hoşlandığı-nı fısıldayıveriyor. Gunther **Boogie**'nin merdi-venlerini çıkmakta güçlük çeken karısına yar-dım ediyor. Cebimde altı yüz franklık bir anlaş-ma var. Arabanın arka koltuğuna yerleşerek beyfendinin gideceğimiz yer hakkında bilgi ver-mesini bekliyorum.

«**Les Marroniers**'yi bilir misiniz?»

«Hiç gitmedim.»

«Beth pek sever orayı, eğlencelidir, göreceksiniz.»

Neyi göreceğim? Boursault sokağındayken pek ender katıldığım bu partilerde hiç bir olağanüstü taraf görememiştim.

Gunther çaktırmadan avucuma bir tomar para sıkıştırıyor. Fiat konusunda barda anlaşmıştık. Lizbeth hiç bir şey görmedi. Ne tür bir oyun peşinde acaba? Kabareye giriyor, canı sıkılan bir kızı gözüne kestiriyor, içki ısmarlıyor, herşey tamam. Kızcağz artık bütün gece sizindir, onu bir kaç saatliğine bataktan çekip çıkardınız. Size olan şükranını ünlü lesbienlerden söz ederek belirtmeye başlamalı. Zavallı Lizbeth etekleriin tuta tuta merdivenleri tırmanıyor ve sabırsız parmaklarını, ona organize bir partinin kapılarını açacak olan zile bastırıyor.

Ellerimizde kadehler, birden müthiş bir âlemin içinde buluyoruz kendimizi. Koskaca bir yatağın üstünde bir bölük insan debelenip duruyor. Bir köşede, iki adam çocukluk günlerine dönmüşler, kadının biri bir yandan sigara içerken öte yandan kendi kendiyile uğraşıyor. Bir diğeri de yere oturmuş bardağını yalayarak abuk sabuk söyleniyor. Tavandan yayılan çiğ ışık en küçük bir çizgiyi derin bir yarık haline getiriyor. Yan odadan kahkahalar, inilti, solumalar, kadeh sesleri ve bastırılan çığlıklar duyuluyor.

Fıstık gibi bir hizmetçi bizi vestiyere götürüyor, Askılar alelâcele asılmış giysilerle dolu. Bir kadın, boş bardaklar yığılmış bir masaya oturmuş ağlıyor, rimelleri göğüslerine kadar süzölmüş. Kendi kendine konuşuyor: «Artık ne kocamın yüzüne bakabilir, ne de oğullarımı öpebilirim, kirlendim artık.» Lizbeth'in çatlak sesi karşılık veriyor: «Zavalılık, çok içmiş, Guther sevgilim, biz soyunurken sen de onu teselli ediver.»

Gunther'in numarasını izliyorum, elleri kadının gevşek kalçalarını sarıyor, koca ağzı çökük omuzlara yapışıyor ve rimel izi boyunca tekrar göğüs uçlarına kadar iniyor. Parmakları baldırlar arasında dolanıyor. Gunther diz çökmüş, başı erkek yiyen canavarın kalçaları arasında kaybolmuş, her sarsıntıda kravatı sırtına doğru havalanıyor.

Lizbeth göğüslerime elini uzatıyor. Normandiya'da, inek sağan nasırlı eller aklıma geliyor, Armand'ın çıkagelmesiyle düşlerim alt üst oluyor. Lizbeth ellerini çekiyor, Armand özür bile dilemeden üstüne basıyor, dudaklarımı ısıyorum. Kötü kötü bakıyorum ardından. Gördüklerim beni hiç heyecanlandırmıyor. Gunther etrafa saçılmış giysilerin arasında cırılçıplak vals yapıyor. Armand ağlamış suratlı karıyı tuttuğu gibi sehpanın üzerine oturtuuyor. İyice iştahlanan Lizbeth sırasını beklerken yan odaya geçmeyi teklif ediyor. Maalesef! Bizim meslektaşlar orayı çoktan işgal etmişler. Hafif bir göz işare-

tiyle onları selâmlıyorum, burada hal hatır sormaya gerek yok.

Lizabeth kolunu belime atıyor, birlikte tekrar vestiyere dönüyoruz. Ağlayan karı halının üstünde debelenip duruyor. Gunther de gruba katılıyor. Birden içeriye bir sürü insan doluyor, el ele tutuşup şarkı söyleyerek dönmeye başlıyorlar. Lizabeth elimi kapıp beni de sürüklüyor. Oda etrafımda dönmeye başladı. Dünya çatlıyor, çöküyor. Güruhtan ayrılıp bir sigara yakıyorum. Buradakilerin tümünü ateşe vermeli. Meçhul bir el kalçalarımı okşuyor, sigaramın ateşini üzerine bastırıp sonra da kaza olmuş gibi pardon diyorum. Kimselere görünmeden tüyüvermeli. Zaten herkes fazlasıyla meşgul, kimsenin bana dikkat ettiği yok. Tam elbiselerimin asılı olduğu askıyı alırken Lizabeth'in çatlak sesi duyuluyor. Korkudan elimdekileri atıvermişim.

«Sophie, gel bize katıl, gel benim küçük tatlı fahişem.»

Alçak karı! Tam sıvışacağım sırada beni faka bastırdı. Ahlâksızlar ordusunun peşinden gidiyorum.

Önümden gelip geçenler havsalanın alamayacağı kadar rezilliklere dalmışlar. Duyduğum tiksinti acımaya dönüşüyor. Yeter! Paranız da sizin olsun, o göstermelik iğrendiğim o yanlarınız da. Bırakın gideyim.

Lânetlileri o yapış yapış ahlâksızlıklarıyla baş başa bırakıp **Les Marroniers**'den tek başıma çıktığımda sabahın üçü olmuştu. Nefes ala-

bilmek amacıyla boş sokakları arşınıyorum. Bir gidebilsem, şöyle pasaportsuz, izinsiz alıp başımı gidebilsem!

Yeni bir yolculuğa çıkabilmek umudu beni üç hafta daha **Boogie**'nin dumanlı havasında tutuyor. Bir kez daha, her yanımdan şampanya, kızlar ve Gerard fışkırıyor. Büyük oteller arasında mekik dokumaktan bıktım. Haftada bir gün evde Daniel'i kabul ediyorum. Paris'in banliyösüne tâyin olalıberi karısı rejime başlamış Daniel'cik de «Karım uçacak neredeyse...» diye hayıflanıp duruyor. Yine eskiden yaptığım gibi mendilimle gözyaşlarını kuruluyorum.

Dün France ve Betty'le vedalaştık, birlikte sekiz günlüğüne Courcheval'e gidiyorlar, bir güzel yanacaklarmış. İçim yine bir tuhaf! Efkâr mı desem? Bir kez daha kolarımı öne doğru uzatmış, el yordamıyla ilerliyorum, pusulamı kaybettim, çaldılar... Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, tüm insanların şemsiyelerinin uçları şiş olmuş göğsümü deliyor. Damlacıkları aralıyor, dudaklarımı göğse uzatıyor ve kırık, bitik, sarhoş, Abukir sokağındaki evin tatlı ılıkliğına bir an önce kavuşabilmek için sabrım tasharak ilerliyorum.

Sobanın yanındaki yatakta çocuk uyuyor. Minicik pembe yumrukları sıkılı. Maloup paketleri açarken gülümsüyor, bugün bayram... Her

ikimizin patronları da bize istemeye istemeye dört gün izin verdiler.

«Sophie, bu yaptığına çılgınlık derler. İnşallah hepsi eline geçer.»

Beş kiloyu aşmamak şartıyla geçer. Fazlası varsa paketi gelmeyen arkadaşlarıyla denge-lerler.»

«Doğru ya, içerdekilere ne versen az gelir.»

Sabahın birine kadar yiyecekleri paketliyoruz. Aman dikkat et Maloup. Tavuğun kemiği kalmasın içinde. Bilirsin hapisanede yasaktır. Kemikle yapılabilecekleri bir düşün: kürdan yaparsın, törpü yaparsın, kulaklarını temizlemek için kullanırsın, ya da göz oyarsın! Hapishanede tehlikeli bir silâh yerine geçebilir. Alkol de yasaktır, cam eşyalar da. Bütün bunlar intihar aracı, isyan silâhı olabilir. Senin gibi parmaklıklar arkasında aşktan geberen kadınlar da yasaktır, bir türlü bitmek tükenmek bilmeyen Pazarlar da yasaktır. Bir omuza dokunmak için uzanan elin simgesi olduğu sevgi gösterileri de yasaktır. Umut yasaktır, hayat yasaktır.

«Ah Sophie yine Noel geldi.»

«Evet Maloup, yarın yola çıkıyoruz.»

Tatil dönüşü kapının altından kaydırılıvermiş bir zarf buldum: France'ın yazısı. Açmadan önce bir bardak viski doldurdum.

«Eski dost, çok üzgünüm ama işten atıldın. Sana dört gün izin vermişler on değil. Gerçek-

ten yapabileceğim hiç bir şey yok, yine de inan olsun, Betty'le elimizden geleni yaptık. «Şey»e gelince, adeta kudurmuş, her yerde seni arıyor. Bir çok kez bana, Mageve'e Paris'e telefon etti. Senin tası tarağı toplayıp kırıışi kırıdığını sanıyor. Bana kalırsa bu notu bulur bulmaz onu ara. Adamın kış sporlarının içine okudun galiba. Benimkine buna benzer sözler etmiş, bunu yalnız sen bilmiş ol ve okur okumaz mektubumu yırt lütfen. Ilkbaharda birlikte Dakar yolunu tutarız. Hem biraz hava değişimi hiç fena olmaz. Betty' de yaz başında bize katılır. Eğer tanıdığın eli yüzü düzgün bir kız varsa onu da alalım. Yararlanmaya bakmalı çünkü yakında yerler pahalılaşacak. Sahibi dostumun arkadaşı bir Korsikalı; Kabare, restoran ve yüzme havuzundan meydana gelen süper şık, koca bir tesis olacak. Bizim eskilerden Martine'de orada. Kızla geçenlerde telefonlaştık, iş ganiymiş, tasalanmaya gerek yok, parayı çuvala topluyoruz, dedi. Seçkin müşterileri varmış. Kara derililerin sadece zengin olanlarının içeri girmesine izin veriliyormuş. Bizim gibi iki kız oranın altını üstüne getirir be! Ben işi kabul ettim. Benimki yılın altı ayını orada geçirecek, seninki de öyle. Yanarız bol bol, denize gireriz. Sophie'ciğim seni hasretle öper ve bir ihtiyacın olduğu takdirde iki kat aşağında oturduğumu hatırlatırım. France.»

Neyse, bu bir kaç satır kalbimi ısıtmaya yetti. Bravo France! Görüyorum dersini iyi ezberlemiştin, sana iyi öğretmenlik etmişler. Ama

bu kez bende iş yok güzelim. O gemiye bensiz bineceksin.

Hey Sophie! Böyle başını ellerinin arasına almış, yatağın kenarına oturmuş ne yapıyorsun?

Gerard'ı ve kirli elli müşterilerimi kafamdan silmeli. Dakar'ı dünya haritasından kaldırmalı. Ayağa kalkmalı, aynanın önüne dikilip göğüslerime, karnıma, babama, anama, kardeşlerime, France'a ve Maloup'ya elveda demeli. Sonra gözü kapalı mutfağa yürümeli, korkmadan havagazını açmalı, boruyu dudakların arasına iyice yerleştirmeli. Kendine gel Sophie, insan hayatta bir kere ölür.

dördüncü bölüm

1

Karanlık şöhretli bazı sokaklar vardır. İnsan, aşırı ahlâkçılığından, meraksızlığından, ya da sadece korkusundan, adımını atarken garip bir tikslenme duyar. Merkez Hallerinin bulunduğu mıntika da ilk bakışta böyle iticidir. Tabii ekmeğini buralardan çıkarmak amacıyla olmayanlar için! Ama insan eğer buralarda hayatını kazanmayı kafasına koymuşsa o zaman her şey değişir. Haller itici olmaktan çıkıp konuksever bir görünüm alırlar! Sokak lambalarının puslu ışığında iş görenlerin sığındığı bir büyük liman olurlar. İnsan orada denizciye benzer kabadayılara, kabadayılığa özenen denizcilere, yalpa vuran kadınlara, analarına benzeyen kızlara, kısacası şeytanın binbir kılığa girmişine rastlar.

«Yazıysa önce sen girersin. Turaysa ben.»
«Tura!»

«Hadi öyleyse! Ben seni meydanda bekliyorum. Çabuk ol, ama etrafına iyice bakın.»

«Şu torbayı versene!»

«Al. Tamam mı? Tıpkı bir ev kadınına benzedin.»

«Gidiyorum. Üzerime saldırmazlar değil mi?»

«Çok canım, daha neler! Amma da abartıyorsun. Eğer genelevin önünden geçen her aile karısının kafasını yaracak olsalar bunun sonu neye varır? Hadi git, seni bekliyorum. İyi bakın, ben buradayım.»

Saat akşamın yedisi. Çocuklar daha hâlâ sokakta oynuyorlar. Geç kalmış bir anne hızlı hızlı bebeğinin arabasını itiyor. Hem akşam oldu, hem soğuk çıktı. Her aydınlık pencerenin ardında neler olup bittiğini merak ediyorum. Etrafımda herşey kıpır kıpır.

Gerard yirmi üçüncü yaş günü armağanı olarak bana Dakar için bir uçak bileti verdi. Kara Afrikanın en kara bahtlı yeri! Ya gidecekmişim ya da burada kendime sağlam, tutarlı bir iş bulacakmışım! Ben de Haller'de çalışmayı tercih ettim. Evet, burası insanı kahredici, bitirici, hayattan benzdirici bir yer ama olsun, Afrika'dan iyidir. Gerard'a göre üç dört yıl sağlam bir yerde arı gibi çalışmalıymışım! İnsan keleklik oynamakla hem vaktini, hem gençliğini, hem de sağlığını kaybedermiş.

Gerard ara sıra sağlığımla ilgilenir. «Çok sigara içiyorsun,» der. «İnsanın ciğerleri sünger

gibi olursa bu kadar sigara sonunda papazı bulur. Bir yatağa düşmen eksikti! Sana bir şey olursa ben ne olurum güzelim?»

Ne duygulu bu Gégé! Karın ağrısından yakındığımda, «Yine birşeyler uyduruyorsun, zaten kızlar hep yumurtalıklarıyla bozmuşlardır,» der. Doğrusu iyi konuşur Gégé, kelime hazinesi epey zengindir.

Sağlıkmiş! Vız gelir ona başkalarının sağlığı! Sağlık... eşit para! Tam bir ticaret kafası var. Belimle, kalçalarımle, bacaklarımle yaptım servetini, şimdi bir kafa vuruşla darma duman edeceğim.

Neyse, şu an düşlere dalmanın âlemi yok!.. Maloup göründü, o küçük fare kafasına mavî muslin fularını örtmüş, elinde torbası, geliyor. 45 numaranın önünden geçerken yere birşey düşürmüş gibi eğiliyor. Bakışları sağ yanını tarıyor, içerdekileri sayıyor, koridor duvarlarında dolaşılıyor, bir kaç basamak çıkıyor ve yine kaldırırma dönüyor. Göreceğini gördü. Tam önümde!

«Ne haber?»

«İçeri girecek gücüm yok. En aşağı on beş kişi var. Kılıklarını bir görsen! Deri takımlar, ellerde kırbaçlar, bir âlem!»

Ne yaparsın, şehvet düşkûnleri! Koridor nasıl, pek mi berbat?

«Fena sayılmaz. Dipte küçük bir oyuk var, içine bir heykel yerleştirmişler.»

«Canım şimdi heykele filan boş ver. Önemli olan bizi kabul etmeleri. Gel şu bitişikte biraz

görünüşümüze çeki düzen verelim. Eğer işe alınırsak sen sekiz gün kadar bir deneme yaparsın, hoşuna gitmezse yine **La Boheme**'e dönersin.»

«Ya Bebert? Haller'de çalıştığımı bir duyar-sa kıyamet kopar!»

«Bak kızım. Benim seçim hakkım yok. Ya burası, ya Dakar. Kararını sen ver.»

«Torbayı ne yapalım?»

«Kahvede bırakırız.»

Kahvenin sahibi şeytan bakışlı, tatlı bir esmer. Müşteriler onu Mimi diye çağırıyorlar. Mermer tezgâhının ardında tam bir patroniçe! Birden canım Maloup'yu elinden tutup, dipte bir masaya çekip oturtmak ve bol şarapla ıstırdıye yemek istiyor. Baksana Mimi, sen buraları bilirsin, bizde bu lâğıma dayanacak yürek var mı? Haydi Maloup, dik kadehi başına, şu gözlerimizi biraz daha karartıp, dudaklarımızı kızartalım, 45 numarada bizi bekliyorlar.

«Hiç yumuşak görünüşleri yok, sen içeri girmeye cesaret edebilecek misin?»

«Hadi kızım, atıverelim kendimizi şu deryaya, boğulursak boğuluruz.»

«Fernande, Madam Pierre'le görüşmek isteyen iki kadın var. Koridorda durmuş trafiği tıkıyorlar, ne yapayım?»

«Yukarı çıksınlar.»

Bak Maloup, şu merdivenden inen kıza bak, şarkı söylüyor. Gördün mü, bu işler pek zor ol-
mamalı.

«Şu şarkı söyleyen kim?»

«Bifide, Madam Pierre.»

«Bifide, kızım bugün çok hafif gittin. Kaç
marka kestir? Sana soruyorum.»

«Dokuz, Madam Pierre.»

«Bu iş böyle yürümez. On beşden aşağı o-
lursa çeker gidersin. Anladınız mı hanımlar, çe-
ker gidersiniz.»

«Anladık Madam Pierre.»

«Sophie gidelim, ben burada asla çalışa-
mam.»

«Sus, biri iniyor.»

Bu canavar da ne? Tam bir cadı. O sarı
gözlerinin etrafında anahtar deliklerinin izleri
kalmış. Gördün mü Maloup, bu kül rengi yanak-
lı, kafası mor yumrularla dolu karı ne korkunç!
Ne garip yaratık! Hiç böylesini görmemiştim, e-
minim sen de görmemişsindir. Ya kokusu, leş
gibi, yanına yanaşılmıyor. Bideleri temizleyen,
havluları filan toplayan bu karı olmalı. Ömrü bo-
yunca hep güzel olmayı düşlemiştir bu yaratık.
Eğer güzel olsaydı ne yapacağını biliyor musun
Maloup? Hiç bir fikrin yok mu? İlerde, onunla
daha samimi olduğumuzda kendine sorarız.

Eeee Maloup! Ne düşünüyorsun bakalım?
Şu anda kafandan evin altında kapkara bir han-
gar olduğu, iinin kocaman kırmızı kamyonlar-
la dolu olduğu ve bizleri onlara tıkıp Zenzibar'a,

Konakri'ye, Darysselâm'a postalayacakları fikrinin geçtiğine eminim. Var mısın iddiaya? Ne acıklı şeyler düşünüyorsun Maloup... Böyle karamsarlığa kapılmamalısın. Örneğin ben bazen yatağıma girer, gözümü yumar ve acı düşlere kaptırırım kenidimi. Sonunda ne olur bilir misin? Ağlarım, hıçkırırım, kalkar ışığı yakar, kendime bir içki doldurur elime de bir kitap alırım. Sabah uyandığımda gözkapaklarım mosmor ve şiş olur, tıpkı cadınıninkiler gibi. Üzerlerine çiğ patates yapıştırıp bir süre dinlenmem gerekir. Zaten başında türlü felâketler olanlar için düşlere dalmak iyi değildir, anlıyor musun?

«Sophie, içim rahat değil, neydi o deminki ses? Acaba bir sigara içebilir miyim?»

«İşemekten başka birşeye hakkımız yok sanırım.. Sus.»

«Madam Delia, az önce konuşan kadınlar kimlerdi?»

«Yeni gelenler, Madam Pierre.»

«Yalancı! Ceza olarak yarın sabah ötekilerden yarım saat önce işe geleceksiniz. Yedi buçuk yerine yedide burada olun. Madam Gigi, siz daha akıllısınız, az önce yeni gelenlerden başka kimlerin sesi duyuldu?»

«Çapkın Marie'yle Kösele Corinne, Madam Pierre.»

«Aferin Gigi, açıksözlülükten hoşlandığımı bilirsiniz. Üçünüz de Pazar günü gelip çalışacaksınız.»

Öylesine afallamıştım ki sigaramı filtreli u-

cundan yakmaya çabalıyordum. Eğer cehennemle arafat arasında bir yer varsa orası Saint - Denis sokağı, 45 numara olmalı. Belki de cehennemin ta dibindeyiz. Şu anda Maloup'yla birbirimize benziyor olmalıyız. Sürgünde gibi, ben de öyle. Dudakları titreyip duruyor, sigarasını düşürecek neredeyse, tıpkı benim gibi.

Aşağıdan sesler geliyor. Biri: «Kaç para?» diye soruyor, bir başka ses: «Yirmi bana, on beş odaya,» diye karşılık veriyor. «Tamam, oldu,» diyor ilk ses. «Olduysa çıkalım.» «Tamamen soyunuk mu?» «O zaman kırk olur.» Sonra sesler bana doğru yükseliyor. Sarmaş dolaş basamakları tırmanışlarını, 1 numaraya girişlerini ve kapının kapanışını izliyorum.

Merdiven kararıyor, Madam Pierre görünüyor, gözleri şahin gibi, önüne yeşil bir önlük takmış, elinde bir tomar gazete. Hareli gözleri bize takılıp kalıyor. Dudakları geriliyor. Cadı karı masanın tozunu alıyormuş gibi yapıyor. Maloup ipnotize olmuş gibi, sigarasının izmariti parmaklarını yakıyor. Bir numaradan inilteler yükseliyor. Alt katta aceleci parmaklar camı tıkırdatıyorlar.

«Eee hanımlar! Benimle görüşmek mi istemiştiniz?»

«Çalışmak istiyoruz. Arkadaşımın kocası içerde, benimkiyse firarda.»

«Arkadaşınız dilini mi yuttu?»

Şu karı çenesini açmasa. Eğer böyle devam ederse Maloup zırlamaya ben de kekelemeye

başlayacağım. Sonra gelsin Dakar, hindistancevizi ağaçları ve sürgün!

«Hiç sokakta çalıştınız mı?»

«Her telden çaldık şimdiye dek ve hepsinde de başarılı olduk.»

«Kendinize çok güveniyorsunuz Madam. Adınız neydi?»

«Sophie.»

«Sophie, kocanızın kodeste ya da firarda olmayan dostları vardır herhalde. Akşam bana telefon etsinler. Yarın sabah yedi buçukta gündüz ekibiyle işe başlarsınız, birbirinize pek bağlı görüldüğünüzden, eğer hâlâ yanımda çalışıyor olursanız gelecek hafta birinizi gece ekibine alırım. Böylece Madam'ın da dili çözülür... Sahi, Madam'ın adı neydi?»

«Maloup.»

«Maolup insan hayatta avukatsız da derdini anlatmayı bilmeli. Anlaştık mı?»

Maloup, yalvarırım, sık dişini, yumruğunu, yum gözünü.

«Bir itirazınız yok ya Sophie? Öyleyse beni iyi dinleyin. Tam on iki yıldır bu işi yapıyorum. Burada kızlara ben hükmederim. Adınız hoşuma gitmedi. Burada Fanny diye çağrılacaksınız. Fanny güzel değil mi? Cevap verin.»

«Evet Madam.»

«Yarın sabah yedi buçukta sizi bekliyorum. Buçuk dedim, buçuğu beş gece değil! Güçlüy-

seniz, erkekleriniz de memnun kalacak. 'İyi akşamlar Madam Pierre' diyebilirsiniz.»

«İyi akşamlar Madam Pierre.»

12 Ocak Çarşamba, çalar saat beynimde çınladı. Ne oluyor, neredeyim ben? Saat kaç? Altı mı olmuş? Bir buçuk saat sonra 45 numara çalışmaya başlıyorum. Çok heyecanlıyım. Uğursuz herif, ayağı yorgandan taşmış, koluyla yüzünü örtmüş, ağzı bir karış açık, hâlâ horlayıp duruyor.

Sen sıranı bekle kopuk herif! Şu Dakar tehdidi tepemden kalktığına göre, kıçım biraz yer etsin gör sana neler edeceğim. Dün akşam, yeni işime başlayabilmem için bir telefonunun yeteneceğini söylediğimde pek keyiflendin, ağzını zor topladın. Pierre karısına telefon ettikten sonra da aman bir nazikleştin, bir yumuşadın, o iğrenç bıyığının suratımda gezmediği yer kalmadı. Yok efendim, ben altından bir kadınmışım, bir erkeğe bundan daha muazzam bir hediye verilemezmiş. Hadi ordan sığır sen de!... Anlamıyor musun, eğer burada kalıyorsam bu senden daha rahat kurtulabilmek için... ya da bana öyle geliyor.

Altından bir kadın diyorsun, onun yerine yazar kasa desene. Uyan deyyus Gégé, uyku taklidi yapma. Bırak da sana günden güne pirlığe dönüşmenin, insanın kendini pis kokulu, vı-

cık vıcık, iğrenç hissetmesinin ne olduğunu anlatabayım. Bırak sana her gün yüzlerce, binlerce adamın çiğnediği kaldırım olmanın verdiği duygudan söz edeyim.

Peşpeşe üç kahve yuvarladım. Hâlâ her yanımla titriyor, büyük yıldızların gala geceleri yakalandıkları cinsten tam bir tutukluk içindeyim. Fanny rolüne çıkıyorum! Önceleri Sophie'ydim. Ona alışmıştım, birbirimize pek ısınmıştık. Oysa Fanny hakkında hiç bir şey bilmiyorum. Önce tanışmamız, sonra birbirimize alışmamız, aynada bakışmamız gerek. Yeni mimikler, yeni bir makyaj, hattâ bir konuşma tarzı edinmeliyim. Elveda Sophie! Merhaba Saint - Denis! Merhaba Haller! Meyva ve sebzelerinizi çekir kenara. Yol açın! Bana yeni kaldırımlar döşeyin. Hişt Fanny, dalgın kız! Eğer sen de işe düşlerle, dalgalarla başlayacaksan yandık gitti! Kafası çalışmaya başlayan bir orospu derhal en yakın çöp tenekesine postalanmalı. Yoksa tehlikeli olur.

Bak, bizi bekliyorlar! Merhaba Polonyalı güzel!

«Fanny, geldiğini haber vermelisin.»

Zırlama Cadı ilk sırada ben olacağım.

«Vestiyerde boş bir çivi bul kendine, sakın gececi kızların ayakkaplarına basayım deme, sonra kıyameti koparırlar. Ben gece burada yat- tığımdan bütün söylenenleri işitirim. Gündüz daha çok iş olduğundan bizleri hiç sevmezler. Bu- raya gelmemeliydin. Bak şimdi Fernande gecici-

ken kızlara sanki Madam Pierre yukarda bekliyormuş gibi numara yapacak. Arkadaşın da gecikti, ceza yiyecek.»

«Deli misin nesin bırak da geçeyim.»

«Saygılı ol biraz, arkamdan gel. Bak Estienne hemşireler, şimdi bir kıtır atacaklar. Dinle Fernande nasıl bağırarak.»

«Corinne, Delia, beş dakika geciktiniz, yazıyorum. Kim o gelen?»

«Maloup.»

Zavallı Maloup! Yine çalar saati bir oyun oynadı herhalde.

«Patronla kozunuzu paylaşırsınız, burada vakit nakittir. 15 dakika geciktiğinizi not ediyorum.»

«Sophie uyanamadım. Öyle korkunç kâbuslar gördüm ki.»

«Daha sonra anlatırsın, git yukarda üzerini değiştir.»

«Yeni gelen hanımlar, burada lâklâk edilmez. Kim geliyor?»

«Üç güzeller.»

«Hepiniz yazıldınız.»

«Suç hep o Gigi karısının, ama onun gözlerini oyacağım.»

Muhitimize diyecek yok! Dışarıda, boşaltabilmek için on beş dakikaları olan zavallı müşterilerimiz! Onlara kulak ver Maloup! Kızıışmış aygır gibiler, kuyrukları öfkeyle homurdanıyor.

«Ağlıyor musun Sophie?»

«Yok canım, sinirden gözlerim yaşıyor, versene şu mendilini.»

45 numaranın kapısını açtığımdan beri ancak üç çeyrek geçmiş, saat sekizi yirmi geçiyor. Şu anda her şey yolunda, kızların yüzü gülüyor. Gigi'nin alnında mavi bir çürük var. Marie artık kusmuyor, platine, peruğunun uçlarıyla oynarken bir yandan da memleket türküleri söylüyor. Aline'le Corinne göğüslerini cama yapıştırmış ona eşlik ediyorlar. Ötekiler de uslu uslu sıralarını bekliyorlar. Kim'in müşterisi iniyor. Hep birlikte onu uğurluyoruz. Bugün açılışı Kim yaptı. Söylediklerine göre ayağı uğurluymuş, gün bereketli geçecekmiş! Buradaki kızlar da batıl itikatlara çok düşkünler. Acaba ben de onlar gibi olacak mıyım? Mikroplarını bana da bulaştırabilecekler mi? Bedenim günde on beş kişiye dayanacak kadar güçlü mü? Ben de bir gün Madam Pierre'in emektarları arasında yer alacak mıyım?

«Cırıl çıplak kaç.»

«Elliye.»

Fiatları yükseltiverdim.

«Hey arkadaş, onunla gitme, yoksa oran buran dökülür.»

«Boş ver bu sözlere, bende hastalık falan yok, daha yeni geldim. Corinne çek arabanı.

Ana okulunda değiliz. Numaralarınızı kendinize saklayın. Ben buraya çalışmaya geldim.»

Amma nutuk attım! Bravo Fanny, iyi oturtun! Bana Sophie'yi hatırlattın. Hadi şimdi çabucak yukarı çık, müşterinle odana kapan, ağlarsan da kimse görmez. İlk durak yazıhanenin önü, müşteri oda parasını öder. Cadı hiç gülümsemeden parayı kapar ve müşteriye küçücük beyaz bir havlu uzatır. Sırtında mavi işçitulumu, bir elinde çantası diğerinde havlusuyla müşterim pek aptal birşeye benzer. Birinci kattaki bütün odalar komple. Maloup da bunlardan birinde. Benim muslukçu fazla ateşliye benzer. İkinci kata kadar basamakları dörder dörder tırmanıyorum. Açık bir kapıdan içeri dalıyorum. Ne sürpriz, oda tertemiz. Perdeleri açtım, pencere avluya bakıyor. Bu iç kapatıcı manzarayı görmektense kapatalım daha iyi.

«Bana bak, arkadaşların neden sana kötü davranıyorlar? Gerçekten hastalığın falan yok ya? Dalga geçiyorlardı değil mi?»

«Elbette yok. İstersen kontrol et.»

«Evet soyun, zaten ben sana yüz frank vereceğim ve senden erkek durumuna geçmeni isteyeceğim.»

Hiç değilse bu ne istediğini biliyor, konuya doğrudan doğruya giriyor. Genellikle sodomi meraklıları isteklerini belirtmeden önce bir sürü gereksiz lâf ederler. Hep ilk kez böyle bir denemeye girişmek istediklerinden söz ederler. Onlara güven vermek, karılarının hiç bir şey anla-

mayacaklarına ikna etmek gerekir. Ama pantolonlarını tekrar giyerken çapkın çapkın göz kırparak: «İnşallah beni homoseksüel filân sanmadın, ben aslında kadınları severim, bu kez değişiklik olsun dedim,» der. «Elbette şekerim, ben de değişiklikten hoşlanırım, ama neden bu işi karınla yapmıyorsun?» «Karım hep yorgun olduğundan söz eder.» Artık bu sözlerle inanıp inanmamak size kalmış! Herkesin mesliği kendine göre!

Bu Roger çok rahat bir adam, çantasından garip bir alet çıkardı. Bu marifeti de iş aletlerinin, ingiliz nahtarlarının, tornavidaların yanında saklıyormuş.

«Eee ne olmuş yâni? Erkek durumuna geç. Eğer memnun kalırsam her Çarşamba sana gelirim.»

Ben ki hayatta herşeyi görüp tanıdığımı sanırdım, meğer bilmediğim daha neler varmış! Erkeklerin kimi beni şaşırttı, kimi heyecanlandırdı, kimi de tiksindirdi. Roger midemi bulandırıyor. Rollerimizi değiştirdiğinden ya da takma oyuncaklarını iş aletlerinin arasına koyduğundan değil, ama durmadan ısıklık çalması, kalçamı çimdiklerken yanağımdan öpmesi ve yapılandan hoşlandığıma emin olarak çekip gitmesi beni kusturacak nerdeyse.

Odadan çıkar çıkmaz Cadı havluyu burnunda dayıyor.

«Arkadaşınız bir numarada sizi bekliyor, o-
danın parası ödenmiş.»

Koridorda Corinne'e rastladım, geçerken ayaklarımın dibine tükürdü. Aldırmıyorum. Neyse, kapının ardında Maloup beni bekliyor. Kara jartiyerler, kara ipek çoraplar kuşanmış, ayakta sipsivri topuklu cam göbeği ayakkabılar. Bu kılık Maloup'ya o kadar ters düşüyor ki. Sarık ev kadını göğüsleri elindeki kamçıyla aynı ritimde sallanıyor. Önünde bir herif, çam yarması gibi omuzları pembe dantelli bluzun altında gepgergin, Maloup'nun kamçı darbelerini bekliyor.

Kuzum ne oluyor bu erkeklere böyle? İnsan aklını kaçırarak nerdeyse! Maloup, yine suratında o alıksı gülümseme, başıyla masayı işaret ediyor. İki tane yüzlük kuzu gibi yatıyor. İş anlaşıldı, konuşmaya ne hacet! Oyuna katılmalı, koltuğun üzerine serilmiş olan hastabakıcı elbisesini giymeli. Biz artistlerin hayatı bazen ne kadar acıklı! Müşteri memnun kalsın diye nelere katlarız. Acaba bu herif neden Maloup'yu seçti? Kafası bu işlere hiç yatkın değildir.

«Maloup bırak şu kamçıyı elinden. Sen onu dövmüyor, okşuyorsun. Gel şu başlığı takmama yardım et. Bana bak sen, küçük musibet, çık o saklandığın köşeden, gel ayakkabılarımı bağla. Adın ne senin?»

«Laure, Müdire hanım.»

«Neden Laure?»

«Anamın adıdır da ondan.»

«Enteresan bir olay, matmazel Maloup.»

«Çok. Siz gelmeden önce çorabının arasına sakladığı bir horoz şekeri yakaladım. Daha sakladığı şeker vardır.»

Zavallı garip, canım da hiç vurmak istemiyor.

«Şekerlere el koyuyorum. Al şu havluyu ve lavaboyu sil. Orası bitince toz alırsın. Bu arada Matmazel Maloup'yla ben birlikte olacağız.»

«Eğer ortalığı iyice temizlersem bana şekerlerimi geri verir ve lavman yapar mısınız?»

«Ne? Bravo Maloup! Bunu bana daha önceden haber verebilirdin?»

«Güldürme beni! Ben de bu işlere alışık değilim.»

«Beni dinle rezil, bu küçük arzun sana pahalya patlayacak, ya iki oda parası daha verisin ya da köteği yersin.»

«Amma çattık yahu! Hoşuma gittin. Cebinden cüzdanımı çek, içinden istediğini al.»

«Bana sen diye hitap etme sülük. Benimle konuşurken önüne bak. Maloup ben parasını yürütürken sen de döv şunu.»

«Ya şekerlerim ne olacak Matmazel Maloup?»

«Meraklanma, onları da münasip bir yerine sokarız.»

Dışarı çıkınca Fernande'in uzattığı havluyu aldım. Beni koridorda gören bir müşteri 3 numara bekliyormuş. O müşteriden sonra yedi kişiyle daha yattım. Vakit öğleye vardığında bü-

tün odalarda bir kez yatmıştım. Başarım bana güven veriyor, kızların gözlerinin içine bakarak onları bana gülümsemeye zorluyorum, acıktım.

Mide boşluğumda bir tuğla var sanki. Eritmek için viski içiyorum. Boşuna! Haykırmamak için dişlerimi sıkıyorum.

Burada yemek faslı da ayrı bir âlem! Titrek dudaklarıyla içkilerini yudumlayan bir düzineye yakın müşterinin bakışları altında öğle yemeği yemeye çalışıyoruz. Sarsak elleri hep ceplerinde, sanki bozuk para arıyorlar. Kızların dediğine göre bu cepler delikmiş. Parmaklar paradan çok daha başka şeylerle meşgul! Yine de zararsız sayılırlar.

Bir de zalimler var! Bunlar ceplerinde metelik olmadığı halde müşteri pozuna girerler. Önce barın önünde bir aşağı bir yukarı volta atarlar, sonra kaldırıma kök salıp bir süre baktıktan sonra başlarıyla bir işaret çıkarlar. Siz de karşılık verirsiniz. Parmak işaretleri ve dudak hareketlerinden oluşan bir konuşma başlar aranızda. Önce 20 işareti yaparsınız sonra artı 15. Baş parmağınızla yukarı gösterirsiniz, yâni 15 oda parası. Kafasını kaşır, Anlamamış pozundadır. Herşeye tekrardan başlarsınız. Ama ne gezer, sabırla üçüncü kez işaretlere giriştiğinizde tabağınızdaki et çoktan soğumuştur.

Umudu kesip, suratınızı buruşturup patates kızartmasını ağızınıza attığınızda tadını saman gibi bulursunuz. Siniriniz geçsin diye bacaklarınızı sallamaya başlarsınız, kadehinizi kırıp parçalamak gelir içinizden. Birden herkesin dikkat kesilmiş sizi izlemeye başladığını fark edersiniz. O zaman gülererek kadehi yerine koyar ve başınızı yukarı kaldırarak havanın bozup bozmayacağını incelemeye koyulursunuz. Bir gözünüz gökte, diğeri kaldırımdadır.

2

Koridorda dolaşı dolaşı 45 numaranın ve Madam Pierre'in iç yüzünü öğreniyorum. Bu cin bakışlı, akılı esmer on dört yıl yaz kış demeden Grande - Truanderie sokağının kahrını çekmiş. Bugün yaşı kırk civarında. Bazı geceler soğuktan göğüslerinin donduğunu iftiharla anlatıyor. Urperiyorum, korkuyorum ama kadın beni adeta büyülüyor. Karılarının geleceğini kayıtsız şartsız insafına bırakan herifler sayesinde tüm kudret onda. Merdivenin başında durup: «Hanımlar siz sadece bir sürü, bir hayvan sürüsünden başka bir şey değilsiniz, bunu böylece bilin,» diye zehrini akıttığında bütün çalışanlar unufak oluveriyorlar. 45 numaranın bahtsızlarının «Evet, Madam Pierre,» diye mırıldanışlarını duyunca kalbim sıkışıyor.

45 numarada birbirinin eşi günler peşpeşe geçip gidiyorlar. Yağmur yağdırmak, güneş açtırmak hep Madam'ın gündelik işlerinden. Ge-

nelikle koridor hep yağmurlu. Madam Pierre aynı zamanda müthiş bir tüccar. Koyu renk saçlarının altında durmadan çalışan bir cehennem makinası var, yalan okuyan, hesap yapan, alçaltan, cezalandıran bir makina. Yakında Gégé onu telefonla arar. Madam'ın erkeğime her gün bin frangtan az verdiğim takdirde mutlaka hırsız olduğumu söyleyeceğine eminim. Gégé akşam beni kollarının arasına alarak iyi yolda olduğumu fısıldar kulağıma.

Gégé'yle Madam'ın amaçları aynı: beni bir kadın müsvettesi haline getirmek. Gerard yanıltılabilir ama bu kadında kül yutacak göz yok. Kısraklarını avucunun içi gibi tanır. Dikkafalı olduğumun farkında, üstelik bu onu büsbütün tahrik ediyor. Beni canımdan bezdirmek için türlü türlü numaralar icat ediyor. Dudaklarımı boyamamı emrediyor, gidip bir ruj alıyorum, bu sefer rengini beğenmiyor, üç kez değiştiriyorum, sonunda da rujum lavabonun kenarında unuttuğum bir gün çalınıyor. Ne aksilik! Karı peşimi bırakmıyor. Haftanın dört günü yemeğimi yarıda bıraktırıp saçlarıma çekidüzen vermem bahanesiyle beni kuaföre yolluyor ve Saint - Denis sokağındaki berbat kuaförden komisyonunu alıyor.

Moral diye birşey kalmadı, direncim tüken-di. Zevk aleti olduğum herifler canıma kıysalar, bu iş bitsin diye bakıyorum. Böylesi çok kolay olurdu. «Dik kafalısınız Fanny, ama ben çok kişinin hakkından geldim, sizi de ikiye katlayıve-

ririm.» Onun o beyni gıcıklayan sesi koridorlarda bile peşimde, ancak yatağımın içine girip çarşafın altına büzüldüğümde ona karşılık verebilecek gücü bulabiliyorum. «Evet Fanny âsidir, Fanny bugünden yarına boyun eğeceklerden değildir, Fanny'nin sizin kısıraklarınızın arasında yeri yoktur, hem yeminizi sevmiyor hem de yemliği çok pis buluyor.»

Dün odadan çıkarken beni odasına çağırdı. Sesinin tonundan yine takaza işiteceğimi anladım. Yüzüme bile bakmadan bana koruyuculardan ve onları kâğıt sepetlerine atmak gibi kötü alışkanlıklardan söz etmeye koyuldu: «Fernande hep peşinizi toplamaktan bıktı usandı. Bide nin arkasında bu işler için konulmuş boş tene keler var. Bu kutular oraya süs diye konulmadı. Benim bir müşterim var kullanılmış prezervatifleri bir franktan alıyor.»

Bugün öğleyin, Madam'ın emriyle Aline'le birlikte Paris'in en yüksek topuklu ayakkaplarını almaya gittik. Sonunda «kadın»a benzeyeceğim! Madam sayesinde artık yükseliyorum. On santim daha büyüdüm. Artık sadece belim ve böbreklerim ağrımakla kalmıyor ayaklarım da ağrıyor. Ayakkaplarımın rengi sandığınız gibi kırmızı değil turuncu. Bu hafta Madam Pierre'in bonkörlüğü tuttu, Pazar sabahını miskin miskin yatakta geçiriyorum.

Taksinin koltuğundan bile zarzor kalkan, e-ve girince ilk işi kendini kızgın bir banyoya atmak olan ve derisini kazırcasına keselenen bir

insan Pazar gününden ne bekleyebilir? Ancak yatağın dibine büzülüp hazır yemeklerle karnını doyuran, konuşmaktan yorulan, telefonda Maloup'nun titrek sesiyle dertlenen bir insana Pazar günü ne getirebilir? Maloup'ya koridorda rastlanmamaya çalışıyorum, avuç avuç saçları dökülüyor ve kederini içkide boğmaya çabalıyor. Senden kaçıyorum yavrucuğum, çünkü eski hızım kalmadı. Sakın sivri topuklarımın üzerindeki dengesiz duruşuma aldanma, aslında ayağım yere sağlam basıyor. Dünyam koridordan ibaret değil, ufku da karşiki barla sınırlı değil, ilkbaharı 45 numaranın vitrininde geçirmeyeceğiz. Gerard'la Madam talihlerine küssünler.

Fanny soluyor, Fanny alabora oluyor, Fanny'nin sağlığı tehlikede... Boğazında bir avuç çakıltası, artık ne şarkı söylüyor, ne cıvıldıyor, sadece hayvansal sesler çıkıyor gırtlğından. «Acıklı şarkılarda olduğu gibi sonum hastanede gelsin istemiyorum.» Oysa iki ay içinde epey müşteri edindi. Bunlara aldıracağı yok, aldığı yeni kilolar da huzursuzluğunu büsbütün arttırıyor. Şişmanladıkça yiyor. Sabah Kim ve Maloup'yla kahve ve kruasandan ibaret bir kahvaltı, saat onda bir bardak şarapla salamlı sandviç. Öğleyin sırtını sokağı dönüp tıka basa karnını doyuruyor. İkinci de sabahtan satın alınmış bir kremalı pasta. Ve nihayet akşam ya tek başına e-

vinde ya da Gerard veya Maloup'yla bir restoranda iyice tıkınıyor. Gece yorgun argın yatağına uzandığında bir eli kitabının sayfalarını çevirirken diğeri bisküvi tabağında dolaşıyor.

Aynası artık hiç hoşgörölü değıl, ona şiş yüzlü, boğum boğum vücutlu bir kadını aksettiriyor. Gerard fazla üstelemeden biraz rejim yapsa fena olmayacağını imâ ediyor. Kızlarsa yürüyen sucuk diye isim takmışlar, boyuna takılıp duruyorlar. Müşteriler artık küçük tombulu istiyorlar. Yüzüne duydukları hayranlığı belirtip poposunu çimdiklemekten kendilerini alamıyorlar. Işın şakaya gelir yanı kalmadı artık. En kısa zamanda bir uzmana götürüp eski kilosuna dönmeye kararlı.

İlkbaharla birlikte 45 numaradaki üçüncü çalışma ayıma giriyorum.

*
**

France'ı Dakar yolundan döndürmek pek kolay olmadı. Birçak dümen çeviriyor, hesap kitap yapıyor, oraya buraya telefon ediyor, Kobra Jean - Jean'a ricacı olması için Gerard'a dil döküyorum. Adam epey kararlı gibiydi. Franzie bir gün içini döküp adamın yeni bir dostu olup bu yüzden kendisini başından atmak istemesinden korktuğunu itiraf ediyor. «Bara yeni aldığı kıza göz koymasından korkuyorum. Emin değılim ama bir iki kez bakışlarını yakaladım. Benim arkamdan bir dolaplar çeviriyor olmaları mümkün.

Eğer kuşkularımda haklıysam, inan Sophie ikisini de gebertirim. Ben bir şıllığın oyuncağı olmak için gençliğimi harcamadım.» Efkârlı gecelerinde içlerini döküp duran kızlardan çekinirim. Genellikle sonradan gururları galebe çalar. «Bana da öyle geliyor, fırsattan yararlanıp bohçanı alıp kaçiver sen de. Ben sana yardımcı olurum, seni hâlâ Saint-Lazare'daki kadar seviyorum,» dememek için kendimi zor tutuyorum.

• 45 numaranın saflarına yeni katılanlar arasında yalnız France yok. Lulu da Medina'sına ve büyük aşkına resti çekti. Yves gelecek ay limanda arabayla dondurma satan bir kadınla evleniyor. Lulu'nun kolu kanadı kırıldı. Tatil günümü bir Cumartesiyle değiştiriyor ve ablamı berbere götürüyorum. Kızı en aşağı üç yaş gençleştiriyorlar. İş çantada keklik. Madam'a göre Lulu hâlâ Toulon'lu Yves'in dostu. On gün içinde iki kilo verip iki sadık müttefik kazandım.

Ama hâlâ kafamın bir köşesinde Maloup'nun incecik sesi cızırdıyor:

«Göreceksin Sophie, bunlar seni de peşlerinden sürükleyecekler, bunların kafaları bizimkilerden farklı, batağa iyice gönüleceksin. Artık yarenlik edecek vakit bile bulamıyoruz, iyice robotlaştık.»

Biliyorum Maloup, hem de çok iyi biliyorum, ama ne olur keyfimi kaçırma, zaten gama kedere boğulmak için bir işarete bakıyorum. Biraz dışarıyı dinle, ilkbaharı duymuyor musun?

Oğuştur şu gözlerini ve dışarı bak, ilkbaharın patladığını görmüyor musun? Cesaret, çok geçmeden biz de onun koluna takılıp birlikte coşacağız.

Bütün bunlar bekleyedursun bu gece yine yemeğe davetliyim. Gégé'nin o meşhur iş yemeklerinden birine... Bu akşam Evelyne'le tanışacağım, dostlarından birinin karısıymış. Onu terbiye etmek, orospuluğun meziyetlerini anlatmak da bana düşüyor. Görevim çok önemli: Bir erkeğin geleceği buna bağlı... Öyleyse yüzümüze güler yüzlü bir maske takalım!

Kasıla kasıla neşeli masaya doğru ilerliyorum. Her biri ayrı bir havadan şakıyor, hele Gerard'ın çenesi hiç durmuyor. Deyyus çırağı kafa sallayarak tabağındakileri atıştırıyor, bense ertesi sabah altı buçukta uyanmam gerektiğini düşünüyorum. Ve bütün bunlar günün birinde gençliğini ve umutlarının tümünü yitirmiş olarak uyanacak olan zavallı bir kızcağızı baştan çıkarmak için! Ben de tüm haklardan ve olanaklardan yoksunum, onun kadar zavallıyım. Hep aynı senaryoyu izliyoruz, aynı palavralar, aynı hareketler, aynı sözcükler! Bu düş kırıcılar bir kez karşılırlarına çıktılar mı kızların yağları eriyor, yere yıkılıveriyorlar. Ama elbette bunlara dayanacak bir kadın cinsi vardır. Bize yaptıkları numaralar yeni değil ki. Doğru dürüst bizimle yatmazlar bile. Peki ama neden Evelyne gibi, yirmi bir yaşında, akıllı uslu, tahsilli terbiyeli, ailesinin di-

zinin dibinden ayrılmamış olan bir kızcağız da bu ağa düşüyor?

Nedenini sen de pekâlâ bilirsin! Anladık, şimdi gözün açıldı, ama üç yıl önceyi hatırlasana. O meşhur sokağa seni kim sürükledi? Neden kaçtığını çok iyi biliyordun ama neyle karşılaşacağın hakkında hiç bir fikrin yoktu. O da aynı durumda. Ve dünyada deyyuslarla kararsız ve saf kızlar mevcut oldukça orospular da olacaktır. Boş yere kafanı yorma, onu bizzat dolandığın örümcek ağına sürüklemekten başka elinden birşey gelmez. Haa, elâlemin içinde dayak yemeye eyvallah dersen o başka!

«Göreceksin Evelyne, bizim orada işe yeni giren bir kız en aşağı günde on beş kişiyle temas eder.»

Eee ne olmuş yâni? Birdenbire iştahınız kesiliverdi galiba? Bir şeye mi canınız sıkıldı? Hadi canım, gülümseyin. Yemek üstüne biraz şaka yapmak âdetimdir.

«Şükret ki arkadaşlarım var yanımda yoksa seni sille tokat kapı dışarı etmiştim.»

«Hadi ordan havagazı, palavralarına karnım tok. Ben kapının yolunu biliyorum.»

Bu son gecen Evelyne. Yarın sen de benim gibi 45 numaranın vitrinindeki yerini alacaksın. Bambaşka biri olacaksın ve seni yalnız ben tanıyabileceğim. Ne garip!

*
**

Evelyne'le iki lâf edecek vakit bulamıyoruz, günümüz hep merdivenlerde geçiyor. Basamaklar da raslaştığımızda ona elimle bir işaret çakıyorum ama anlamıyor bile. Bir de yemek sırasında görüyoruz birbirimizi, karşı karşıya iki yabancı gibi oturuyoruz.

«Niye yemiyorsun?»

«Acıkmadım, sizinle başbaşa konuşmak isterdim.»

Kolundan tutarak tuvalete sürüklüyorum, kapıyı sürgüleyip onu dinliyorum.

«Son müşteri bir tuhaftı, bana bu işe yeni başlayıp başlamadığımı sordu. Sonra hayatta en büyük arzusunun delik açmak olduğunu, her yere delik açmaktan hoşlandığını söyledi. Beni yüzükoyun yatırdı. Şimdi acıdan oturamıyorum.»

Seni anlamaya çalışmak, sana güven vermek, bana uzattığın elini avuçlarımın arasında sıkamak yerine neden seni omuzlarından kavramış deliler gibi başını kenef kapısına vuruyorum?... Neden seninle tatlı tatlı konuşmak yerine anırırcasına bağırıyorum: «Ben bu işe başladığımda iki şey öğrendim: ağız ve anüs, işte kimselere dokundurulmayacak tek şeyimiz bunlar. Ne olursa olsun bunları elletmek yok anlıyor musun? İlerde herifin biri çıkıp mesleğe yeni başlayıp başlamadığını sorarsa ya da seni yüzükoyun yatırmaya kalkarsa karşılığını ona göre ver.» Affet beni Evelynne, sana bunları daha başka türlü anlatmak isterdim ama sonunda benim de sinirlerimin içine okudular galiba.

Evelyne'i elinden tuttum, kardeş kardeş yürüyoruz. Çisil çisil yağmur yağıyor, ne pis bir gün.

«Fenny, kaldır kıçını azıcık, senin bereli yedi numarada kök saldı.»

Okey Cadı, sinirlenme canım, çıkıyorum. Hey gidi Albert, senin günün olduğunu unutmuştum, doğrusunu istersen göğsüme şu Yahudi yıldızını iğnelemek de hiç hoşuma gitmiyor. Koridor, toplama kampları... insan adamakıllı üşütmüş olmalı! Haftada bir gün yedi numaranın kapısını vurur, sonra da sağ kolumu havaya kaldırıp «Heil Albert!» diye bağırarak odaya girerim. İki aydan beri haftada bir kez on beş yaşında bir Yahudi kızı oluyorum, karınüstü yere yatar ve botlarını, yağmurluğunun eteğini öperim. Kamçınla sırtımdaki pırtıları sıyrır, bacaklarımı aralar, sonra da yüzümü o hayali zehirle ıslatırsın. Haftada bir kez akrabalarımı fırına atmayasın diye senin metresin olurum.

Evin gürültülerini dinliyorum. Altı numarada ablam somyanın gıcırtilarıyla aynı ritimde inliyor. Hah, Maloup Perşembe abonesi dedeyi merdivenlerden çıkarıyor, herif yetmiş ikisinde ama söylenilene göre hâlâ iş varmış! Yedi numaranın kapısını vurup rolüme başlıyorum.

Albert, sen de benim manyak abonelerden birisin, sizler benim karnımın altını değil, kafamı

oyarsınız. Buradan çıkınca ne biçim bir tip olursun? Sıradan biri mi? Yalnız biri mi? Seni böyle iğrenç bir otel odasına gelip hayallerini gerçekleştirmeye çalışmaya kim zorluyor? Bana ödediğin parayla en nefis bir fahişeyi en klâs bir otele kapatabilirsin. Ama ne gezer, sizin hoşlandığınız iğrençlikle içli dışlı olmak. Emrinizde sizden önce bir düzine müşteriyle yatmış ve sizden sonra da bir o kadarla yatacak olan bir kızı bulmak hoşunuza gidiyor. O zaman sıradan bir kişi olmaktan çıkıyor, yarışa katılan biri oluyorsunuz. Zavallı Albert, bâri ara sıra şöyle rahatça bir boşalabilsen yüreğim yanmayacak!

Hemen koridora inmeyip, yatağın kenarına oturup bir sigara tellendirmeli, fazla kafa yormamak için aynaya da sırtımı dönerim olur biter. Hey aynadaki! Neden böyle gözlerini bana diktin? Kimsin sen? Sophie mi? Fanny mi? Yoksa öteki mi? Bazı günler bana çok yabancı görünüyorsun, seni tanıyamıyorum, canım seni iyice tokatlamak, elimin tersiyle yapıştırmak istiyor.

Haydi Fanny, bu kadar dalga geçmek yeter! İşler seni bekliyor. Bak, Madam'ın o cırtlak sesi taa buralara kadar yükseliyor. Bu tatlı sözler kime acaba? Biraz kulak kabartmalı. Ağır ağır inmeli, acelemiz yok. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, gerçekten kış hiç bu kadar uzun görünmemişti.

İnsan hiç bir zaman umudunu kesmemeli. Yirmi bir Mart Ahlâk Zabıtasıyla birlikte geldi.

Bu beyler sabahın sekizinde koridora doluşuverdiler. Ağzımda kahvenin acı tadı, dudaklarımda günün ilk sigarası, gözlerim uyku dolu, polis arabasında Brigitte'le Evelyne'in arasında oturuyorum.

İlk postalanışımda olduğu gibi yine telli camların ardından ıslak sokağa bakıyor ve denizi düşünüyorum. Evelyne'in başı omzumda, Brigitte eteğimin altına bir karton parçası sokuşturuyor. Eli kalçamı iyice bastırıyor, kimlik kartının sivri ucunun etimi acıttığını hissediyorum. Bir sigara yaktım, kızın nefesi ensemde : «Mayıs ayında on sekizime basacağım.»

Kapıdan girerken karton parçasını yavaşça külotumdan içeri kaydırdım. Aklıma Dunave geliyor. Yazı masasının başında yine Sophie'ye rastlıyorum, üç yıldanberi saçları biraz daha uzamış, o çok sevdiğim çizgili puloverinin ne olduğunu merak ediyorum. Zaman nasıl da çabucak akıp geçmiş! Francie yine burada, ama Maloup, Lulu ve Evelyne yün örmüyorlar, ötekiler de hiç bir şey yapmıyorlar, hem ötekiler zaten ölmüşler.

Âdet yerini bulsun diye yapılan sorgu sual-den sonra Saint - Lazare'a gönderiliyoruz. Sürünün peşine takılıp geceyi geçireceğimiz yere gidiyorum. Evelyne'e Ingrid adını taktı Madam Pierre. Kızcağız eteğiyle gözlük camlarını temizliyor. Bu koca kasvetli odada hiç bir şey değişmemiş, duvarlar hâlâ aynı renge boyalı, sıralar yine sert mi sert.

Ve birden, bir zamanların tekir kedisinin pençelerini yine omuzumda hissediyorum. Onu ehlileştirdiğimi sanıyordum, ne gezer! Saint - Lazare hep aynı kâbus, yarın çıktığımda yine ezilmiş, bitkin ve sivilce içinde olacağım. Sidikli şilteleri, pis çarşafları, keskin amonyak kokularını, şıp şıp su damlayan muslukları, üzerleri çeşitli yazılarla dolu duvarları tekrar göreceğim saatin gelmesinden korkuyorum. Yedi, yatağa girmek için çok erken bir saat. Gecem geçmek bilmeyecek. Kendi başlarına bırakılan kızlar kimbilir ne türlü azıtacaklar. Canım ne ağlamak, ne de haykırmak istiyor, aç da değilim, susuz da. Konuşmak ya da iskambil oynamak niyetinde de değilim, aslında canım kusmak bile istemiyor. Yaşamaya meraklı değilim, ama ölmeye de pek yanaşmıyorum, uyumaksa en istemediğim şey! Şu anda pancurları alabildiğince açmak, sağa sola, aşağı yukarı bir bakınmak, ilkbaharın bana bir oyun edip etmediğini anlamak istiyorum. Ama yatakhane pencere yok. Yağmur-luğumu yastığa sarıyor, her elimde bir sigara, kafamı ilkbahardan önce gelen on günü düşünmeye zorluyorum.

Sevgili ablacığım **Roli's Club**'ün çapkın ışıkları altında Igor denen bir serseriye abayı yaktı. Meşum bir slowla birbirlerine iyice gömülmüş dans ederlerken sessizce yanlarına yanaştım. Aşk dolu sözcükler geçiyordu aralarında, birlik-te oturacaklarmış! Tabii evin kirasını Lulu ödemek şartıyla!

Gégé'de hayallerindeki apartman katını buluverdi. Evet yine sokak değiştiriyorum, ama ben Lulu gibi alçak gönü!ü değilim, bu kez evimin iyi bir mahallede olmasını istiyorum. Gégé son günlerde pek keyifli. Ev sahibi olmak aklını başından alıyor. Bunun şerefine hemen bir Shelby marka araba ısmarladı. Bu arabayı Paris'te ilk kullanan olmak istiyor. Ama bu kez bonolar da benim imzam yok. Yok beyim, geçti artık o günler!

Her yeni gün bu hayatı artık birlikte sürdüremeyeceğimizi haberliyor. Zarar yok, o güzel evinde yerim olmasın. Aslında ben: «Artık özgürüm, özgürüm, özgürüm,» diye doyasıya bağırabilmek için çingene çadırında bile yaşamaya razıyım.

Hem üstelik Paul giriverdi devreye. Afrika'sına, hindistan cevazi ağaçlarına bye bye deyip altı aylığına dönmüş, şimdilik kızkardeşinin yanında kalıyor. Beni yanına alıp terbiye etmek, nasıl yemek yenilir, çatal bıçak nasıl tutulur öğretip sonra da bana namuslu bir iş bulmak hevesinde. Tabii ayda beş yüz frank kadar cep harçlığı da verecek. Oysa adam bir saat onunla yatmam için üç yüz frankı seve seve verirdi. Kötü bir hesap bu. Zavallı Paul beni çıkamazdan kurtaracağını sanıyor. Oysa olacak iş değil. Jimmu da bunu denemişti, sonu çıkmadı. Beni ancak ben kurtarabilirim. Kimseye bir şey borçlu olmak istemiyorum.

Gece epey ilerledi, uzun bir sessizlik devresinden sonra yeni gelen kızlarla şamata tekrar başladı. Hücrelerden iç çekişleri, homurtular, dış gıcırtiları yükseliyor. Ayaklarımın ucuna basarak kalkıp Evelyne'in çantasından sigara arıyorum. Birden doğruluyor, dehşet dolu gözleri bana dikili, buz gibi bir terin kapladığı alnında elimi dolaştırıyorum.

«Fanny, Oh Fanny! Korkunç bir kâbus görüyordum.»

Yatağın kenarına oturup kusmaya başlıyor. Etrafımızdakiler garip sesler çıkararak çarşaflarını başlarına çekiyorlar. Gece uzadıkça uzuyor. Bir kaç bölme ötede iki kız sevişiyor. Gün doğana kadar karyolanın kenarlarını sıvazlayıp duruyorum.

İşe başlamadan önce önüme çıkan ilk eczaneye dalıp bir diş fırçasıyla bir tüp diş macunu satın alıyorum.

Saba melikesi kılığındaki Madam Pierre, kafasından kaymış peruğunu düzeltmeyi unutarak merdivenin ortalık yerinde durmuş yine kızlara zehirini akıtıyor.

«Ortalığa bir çeki düzen vermenin zamanı geldi hanımlar. Bugünden itibaren Bifide, Lulu, Kim ve öteki tembeller gece ekibine geçecekler, gececi kızların çoğu gündüzcü olabilmek için can atıyorlar. Sizlere gelince, beni iyi din-

leyin: sözümden dışarı çıkan yumruğu tepesinde bilsin. Sizi üç gruba yarıcağım: üç kişi barın dibinde bulunacak, iki kişi tezgâhın önünde, diğerleriyse koridorda bekleyecekler. On dakikada bir yer değiştirilecek. Anlaşıldı mı? Haydi şimdi yallah, iş başına!»

İlk işimden sonra dişlerimi fırçalayabildim. Bu 45 numarada bazan gün bitmek bilmez ama özellikle 22 Mart bir asır kadar sürdü.

3

Tam elli yıl önce bugün büyükannem sancılanmaya başlamış, ve babam kendini hayatın ortalık yerinde buluvermişti.

Hey gidi koca haydut, başımızı az buz belâya sokmadın, ama sanırım artık bütün bunların üzerine bir sünger çekmenin zamanıdır. Sen de az çekmedin. Bu akşam senin şerefine bir şenlik düzenledim. İster Maloup'yla, ister Evelyn'e dans et. Öz kızlarınla da vals yapabilirsin. Tatlı moruk, sayende bugün izin yapıyorum. Zamparaları bugün Fanny'yi 45 numarada bulamayacaklar. Neyse fazla tezahürata gerek yok, vakit geçiyor, damadınla terzisinde randevum var. Bugünün şerefine Gerard çok gösterişli, enine boyuna yollu güzel bir kostüm giyecek.

Terzisi Yvan mesleğinin ustası. En büyük yardımcısı da karısı. Sekiz çocukları var, beni her gördüklerinde ilk işleri çantama saldırmaktır. Gerard daha görünürlerde yok. Gözlerimin altında 45 numaraya borçlu olduğum morluklar,

mercan kayaları gibi keskin kenarları popomu kesen taburenin üstüne tünemiş, kumaş parçalarını biribirlerinin başlarına atmakla eğlenen Yvan'ın veletlerini seyretmekle vakit geçiriyorum. Yvan'ın iğrenisi koşuşup duruyor, her yanıma batıp çıkıyor. Makas şakırtıları sinirlerimi büsbütün doğruyor. Karısının elime tutuşturduğu Türk kahvesini yudumluyor ve yalanıp duruyorum. Telvenin acı bir tadı var, kaçırılmış bir randevu, unutulmuş bir yıldönümü gibi.

Babacığım, bu belki de garip bir raslantı ama, iki saat önce Géred'in arabasını **La Ferme d'Issy**'nin önünde görür gibi oldum. Anlamadığım bir şeyler dönüyor ortalıkta, onun için değil ama senin hesabına tasalanıyorum. Ben olmazsam şenlik de olmaz. Söylesene baba, neden halâ bekliyorum, neden üç yıldır bu çileyi çekiyorum? Sırası gelmişken neden benim için küçük parmağını bile kıpırdatmadığını da söyleyiver! Doğum gününde öfkelenmek istemiyorum, biraz geciksem bile senin mutlu olmanı istiyorum. Ancaak... patırtı çıkacak olursa seni de yanımda görmek isterim. Kapının camına vuran herifin eli is gibi, içtiğim kahvenin telvesi gibi, damların üstüne çökmekte olan gece gibi kapkara.

«Madam Gérard, iki bey sizinle görüşmek istiyor.»

Darılmayın ama baylar, ne mal olduğunuz suratınızdan belli! Pençeleriniz avını kaçıracağına benzemiyor, ama ben de umduğunuz keklik de-

ğilim. Sana gelince, Uyuz Gégé, bu son armağan da neyin nesi oluyor! Kimbilir hangi çirkefe taş attın ki bu iki kabadayı lâfımı ağzıma tıkıp, beni palas pandıras sürükleyerek götürüyor?

Babacığım, araba hızlı, ama için rahat et-sin, korkmuyorum. Biraz şaşırdım, o kadar. Otoyola giriyoruz. Gözlerimi, ağzımı bağlıyorlar, yüreğimse zaten tıkanmış. Artık hiç kuşku yok: bizimki kapana kısılmış!

Gezintimiz sona erdi galiba. Ortalık tomurcuk, tezek ve ördek tersi kokuyor. İki demir pençe beni yakladığı gibi arabadan çekip çıkarıyor. Buz gibi havada titriyorum. Dert etmeğe değmez. Eğer Gégé kuyruğu titrettiyse karalar bağlayacağıma yakama çiçek takarım. Hem de buketiyle!

«Emaneti getirdik.»

«Çek bir sandalye de kaidesini yerleştirsin.»

Dişlerim takırdıyor, soğuktan ve korkudan elim ayağım buz kesiyor. Odada gidip geldiklerini duyuyorum. Mahzenden de çıkanlar var. Ellerim örümcek ağlarına değiyor, altımı da ıslattım galiba. Korkuyorum, baba. Boynumda gezinip duran, gözümdeki bağı çözmeye uğraşıp beceremeyen hoyrat ellerden korkuyorum. Kör olup suratlarını görmemek isterdim... Guy!

«Guy, ya! Felçli Guy! Senin seksek oynadığın zamanları bilirim. Ne mal olduğun daha o kadarcıkken belliydi. Kim dedi sana, ekmek pa-

rası çıkarmaya çabalayan bunca efendi çocuk varken, git de Gérard gibi bir ciğeri beş para etmeze kapıl diye! Bana bak, meslek sana yaramış galiba, ay parçası gibi olmuşsun. Hiç bir şey sorduğun yok, seninkinin başına neler geldi, merak etmiyor musun? Belki herifi temizledik! Heyecanlanma ama, nasıl olsa konuşacak bol bol vaktimiz olacak. Bağla onu Yako, sonra ıca-bına bakarız.»

Hayret! Guy'le Gérard'ın iyi dost olduklarını sanırdım. Mado'da birlikte kâğıt oynarlardı. Evliydi o zamanlar... tatlı kadındı Hélène. Guy de hoş çocuktı, kızlar çevresinden eksik olmazlardı. Ama bütün bunlar onu tekerlekli sandalyeye mihlayan kazadan, Hélène'in bavulunu top-layıp kaçmasından önceydi. Doğru ya, o zamanlar küçücüktüm, babamın söylediklerini yarım yamalak anlayabiliyordum. Guy'in Riton'u tek kurşunla tahtalıköye posta ettiğini gazete-den öğrenebilmişim. Mado'da görünmüyordu artık, ama ben nerede saklandığını biliyordum. Marne kıyılarında bir yerlerde gizleniyordu. Bazı pazarlar oraya oyun oynamaya giderken babam beni de götürürdü. Görüyorsun ya babacığım, hâfızam hiç de zayıf değil. Ondan, gözüpek bir gangster çetesinin beyni olarak söz ederdin. Daha dün, artık böylesi çıkmıyor, diyordun. İçin rahat etsin, baba. Guy seni düş kırıklığına uğ-ratmayacak, gelenekleri sürdürüyor... Ama bu akşam hesabı ödeyen senin kızın!

Saat sabahın bir buçuğu. Tüm insanlığın pis nefesini suratımda hissediyor gibiyim. Bir şeyler yapmak gerek, ama ağzımı açtığım an kurşunu yiyeceğimi biliyorum.

Kırk sekiz saat içinde yirmi bin papel! Yirmi bin bu, sokaktan toplanmaz ya! Yirmi bin, Gégé'nin hayatı pek de değerli değilmiş!!!

Hangi akla uydu da gidip hapisteki bir herifin karısıyla yattı? Aslında Guy haksız değil galiba, herifi ben mahvettim, soysuzlaştırdım onu. Benim paramla kalburüstü kabadayılarla düşüp kalkmaya, sayemde timsah derisi ayakkabılarını çekip Montmartre barlarında yüzlükleri döküp saçmaya başladı.

Para getiren karı sana yaramadı, Gégé! Ben senin kötülük perin oldum. Ama eğer bugün iyi bir temizlik yapmayı, uğradığım hakareti kanla yıkamayı göze alırsan bu, üç yıldan beri yaptığın en güzel hareket olur. Eminim yargıçlar da insafli davranırlar. Açgözlü bir kadının kurbanı, diye haykırır savunma avukatı.

Uzun lâfın kasası, kırksekiz saat içinde Guy'e yirmi bin papel getirmek gerek. Nereden bulurum? Nasıl bulurum? İşte o da benim problemim!

Şimdiye dek Paul'e hiçbir zaman neden saçını böyle kestğini, ya da kırksekiz yaşına kadar neden evlenmediğini sormadım. Para lâfı da

geçmedi hiç aramızda. Peki, nelerden söz ederdik? Zenci kızlardan belki! Biraz da mesleğinden, ya da birlikte yemek yiyorsak, önümüzdeki yemeklerden.

Artık canım, cicim lâflarının zamanı geçti. Kara gözlüklerimi çıkarıp, yüzüne dik dik bakarak: «Derhal yirmi bin papele ihtiyacım var,» demem gerek.

İmkânsız, yapamayacağım. İşte yarım saatir aynı yerde tur atıp duruyoruz, yarım saatir istek dolu bakışları üzerimde ve yine yarım saatir parmaklarını çatırdatarak : «Eee Sophie, yavrucuğum, bir pazar günü buralara kadar geldiğine göre demek kararını verdin. Acelem yok, ne zaman istersen o zaman evleniriz,» deyip duruyor. Pazarlık gömleğimin altından kalbinin hop hop attığını duyuyorum. Mavi göğse uzanan çiçeklere bakıyorum!

«Paul, yirmi bine ihtiyacım var, hem de bugün...» İhtiyarın biri çimenlere yayılmış fıstık yiyor.

«Sophie, o kadar param yok.»

«Boş ver öyleyse.»

Şimdi tabanları yağlamak gerek. Koşmak, soluğum kesilene dek koşmak, arkama hiç dönmekten kaçmak. Oysa kıpırdıyamadım bile. Paul'un eli çenemi tutuyor, yanağımı okşuyor, boynuma doğru iniyor...

«Ne kadar iyisin, Paul! Hiç soru sormazsın. Yaz başında evleniriz.»

«Alo, Daniel? Beni iyi dinle, ikide **Deauville'** de buluşalım, hani şu her zaman operatif aldığımız yerde. Çek defterini de yanına al, bu bir ölüm kalım meselesi!»

Cevabını beklemeden kapattım. İyi ki çiçek yerine bana telefon numarasını vermiş! Zavallıcık, pazar öğleden sonrası evdeki şirreti atlatabilmek için iyi ter dökeceksin.

Seninle aşk komedisine lüzum yok. Nasıl olsa bana âşık falan değilsin. Ayrı bir yöntem kullanmalı. Sâkin ol Fanny, duygulanmanın sırası değil, saat bir buçuk oldu sen hâlâ prayı toparlayamadın.

Ne girdiğini gördüm, ne görür görmez tanıdım. Çünkü benim Daniel sakal bırakmış! Üstüme varma, bırak biraz sinirlerim gevşesin, yüzüme biraz renk gelsin, bardağımdakini bitireyim. Peki ama ne titreyip duruyorsun, barın tezgâhını postahanedeki çekmecen mi zannettin, sım-sıkı sarılıyorsun öyle? Sâkin ol, rahatla biraz. İstersen seni yine pudralayıp masaj yaparım, ısıtırırım seni. Üstelik paranı son kuruşuna kadar da geri vereceğim sana! Gel, yaklaş...

«Sophie, nedir kuzum bu ölüm kalım meselesi?»

«Acele para bulmam lâzım.»

Başımı kaldırdığımda boğulur gibi sesler çıkaran, çökmüş bir Daniel görüyorum! Bu para neyle kazanılır: kaç mektup tartmak, kaç pul yapıştırmak, gişenin ardında kaç saat dirsek çürütmek demektir, biliyor musun? Ve benim pos-

tacı höngürdemeye, çarşaf kadar mendiliyle gözlerini silmeye başlıyor. Kahvedeki bütün kalfalar bize dönmüş, dik dik bakıyor.

«Yalvarırım, Daniel, kendine hâkim ol. Rezaletin hiç sırası değil!»

«Sen mi rezaletten söz ediyorsun? Sen ha! rezaletin ta kendisi sensin kızım, hem de daniskası!»

Daniel ağlamıyor artık. Bir konyak ısmarladı. Bir şeyi yıktığının farkındayım. Ama yumuşamamalıyım, rezilliğin azı çoğu olmaz, devam Sophie.

«Bende telefon numaran olduğunu unutma.»

Haydi imzala şu çeki Daniel, imzala haydi. Yaptığımı temir edeceğim, sen benden bıkana kadar seni sevgiye boğacağım. Ama imzala şunu, imzalaman gerek...

«Sophie, Tanrı'ya inanır mısın?»

«Gününe göre.»

«İnan, inan! Ve yeryüzünde benim gibi sağlam ineklerin eksik olmadığına şükrek...»

Maloup'nun merdivenlerini tırmanırken tanıdık bir koku geliyor burnuma. Oysa buraya ilk gelişim değil. Bu kedi çışı, boşa geçen zaman ve mutfak karışımı kokuyu daha önce nerede duymuştum?

Maloup, ya bir gün senden ayrılacağım, ya-

da sen buradan taşınacaksın. Ama o lüks dairelerden birine yerleştiğin zaman da anahtarı paspasın altına koymayı unutma.

«Sophie, kalp kalbe karşıymış. Isabet oldu, ben de yemek yememiştım, birlikte dışarıda yeriz. Cuma akşamı niye bizi atlattın? Cumartesi neden işe gelmedin? Atıştınız mı? Bu cenabet yerde çalışmaya başladığımızdan beri birbirimizi göremez olduk.»

Doğru ya, Maloup. Köprülerin altından çok sular geçti. Ama sen değişmedin, iri göğüslerine kıyasla kolların yine incecik. Bileğindeki yara izi hâlâ belli, ve hâlâ yatağa girmeden önce makiyajını temizlemeyi öğrenemedin. Ama benim için halâ en kusursuz, en temiz ve en az bozulmuş olan sensin. Yemeği birlikte yiyemeyeceğimizi bilmem sana nasıl söylesem. Saat beş, benimse daha beş bin papel bulmam gerek!

«Gérard'ın Cuma'dan beri başı dertte. Kurtulması yirmi bin frank bulmaya bağlı. Beş bini eksik kaldı.»

Yüzüme bakmıyor bile, bacaklarının arasına sıkıştırdığı eski model kahve değirmenini çevirmeye devam ediyor. Değirmenin mırıltısını dinliyorum. Manivelayı çeviren küçük eli hızlanıyor, gözyaşları ile birlikte rimeli de yanaklarından süzülüyor.

«Beni adam yerine koymadınız hiç. France da, ablan da hep beni eleştirdiler. Ne pisliğim

kaldı, ne derbederliğim. Onları bana tercih etmene şaşmam. Hakkımda düşündükleriniz umurumda bile değil. Sizler zavallısınız. Ben sizin gibi dostuma para yedirmek için çalışmıyorum; kocama, kızımın babasına yardım ediyorum. Paramın geri kalanı da vâdeli yatıyor. O benim param, Sophie. Bébert tek kurşuna dokunamaz, anlıyor musun, tek kuruşuna. Toparlan azıcık, Paul'le evlen.»

«Paul'ün derdi günü beni zenci kızlarla aynı yatağa atmak. Bu çarpık herifle evlenmek için mi dostumu bırakayım? Sen olsan bir man-yakla evlenir miydin?»

«Her halde Gérard'la kalmazdım! Sophie kendine bir bak. Senin gibi bir kızın cepleri tıklım tıklım dolu olmalı. Ya gücün yok, ya da bu hayattan hoşlanıyorsun.»

Sonuç olarak Paul ve Daniel'le bu iş çok daha kolay hallolmuştu, araya bir soğukluk girdiyse bile zaman bunu tamir edecek, ama seninle ne gösterecek?

«Yaka paça bir arabaya tıkılıp kaçırılmak, elim ayağım bağlı bir sandalyeye oturdulup, herifin biri saçlarımdan çeker, bir diğeri burnumu sıkar, bir üçüncüsü de ağzıma makarna tıkarken dayanmak kolay mıydı sanıyorsun? Gerisini anlatmıyorum... Söyle Allah aşkına dayanılır durum muydu bu?»

«Ağlama Sophie, ağlama artık. Eksik olan parayı tamamlarım. Ama işin en acı tarafı hâlâ herife yardımcı olmaya çalışman. Anlamıyorum,

hiç bir zaman da anlayamayacağım.»

Yine eskisi gibi sırtındakileri çıkartmadan çarşafının arasına dalıveriyor. Ben de sandalyemi sobanın yanına çekip iliklerimi ısıtmaya çalışıyorum. Maloup yatağın altından bir şişe çıkarıyor, kahvelerimize viski dolduruyoruz. Biraz içki, bir kaç sigara, ama hâlâ birbirimizin yüzüne bakamıyoruz. Maloup elini şiltenin altına daldırıp bir tomar para çıkarıyor: 500 tane 10 franklık, üç yüz posta iş karşılığı...

Parmaklarımın arasında hışırdayan bu kâğıtlarla yirmi bin frangı tamamladım.

«Kararın karar mı? Gidecek misin? Beni dinle, belki şimdi sırası değil ama nasılsa günün birinde bunu öğreneceksin...»

Sigarasından derin bir nefes çekip başını dizlerinin arasına gömüyor. Dikkat Maloup, söyleyeceklerine çok dikkat et, boğazım yanıyor, bacaklarım titriyor.

«Paisanderie sokağında otururken grip olduğum günleri hatırlıyor musun? Bir akşam Gerard yemeğe gelmişti, hani sen hardallı tavşan pişirmiştin. Tamam, yemekten sonra o akşam kendini formunda hissettiğini söyleyerek Champs - Elysée'ye işe çıkmıştın...»

«Evet evet hatırlıyorum, sen kendini biraz daha iyi hissettiğini söylemiştin, Gerard'la iskambil oynamaya başlamıştınız.»

«İskambil oynamadık, seviştik!»

Birden oda yerinde dönmeye başladı. O ya-

takta, ben sandalyede, korku dolu gözlerle birbirimize bakıyoruz. Gégé ve Maloup, Maloup ve Gégé, olacak şey değil! Hafsalam almıyor!

«Şimdi lütfen şu parayı geri al. Canım istemiyor artık...»

*
**

Parmaklarımı biraz daha, çok değil bir kaç santimcik daha uzatsam elim namluya degecek. Guy neye uğradığını şaşırarak. Midesinde bir sarjör dolusu kurşun ve gözlerinde bulanık bir «Neden? Sorusuyla yere yıkılacak. Neden mi? Neden olmasın? Yarının neler getireceğinden bana ne! Herşey çöküyor. Yalan üstüne kurulan dünyam yıkılıyor, en yıkan arkadaşım dostumla yatmış! Ilkbahar geldi bile. Havada bir lâğım kokusu var. Bir kaç santim daha, herşey bitecek. Guy'in beş para etmez hayatı, benimki, Gerard'-inki...

«Kullanmasını bilir misin? Dikkat et, benimkinin susturucusu da vardır. Hadi, sen o elinle kışını kaşı, buraya askercilik oynamaya gelmedin. Çık parayı!»

Para mı?

«Para dedim.»

«Bana bir kaç gün daha izin ver, hafta sonu kimselerde para bulunmuyor.»

«Aşşağılık karı, sen dayağa kaşınıyorsun galiba? Yıkıl karşımdan, Salı akşamı aynı yer, aynı saatte, para gelmezse yandın gitti. Senin

herif üç gündür kuru ekmek ve suyla yaşıyor, üstelik suçuk gibi her tarafı bağlı. Bir kurşunluk canı var.»

Dışarda gök günle gece arasında kararsız! Hava buz gibi. Çakıl taşları üzerindeki adım seslerimden bile korkuyorum. Birden gözlerimin önüne Maloup'nun göğüsleri geliyor. Maloup'nun göğüsleri Gerard'ın avuçlarında...

Ölümü yanıbaşında hissettiğinden beri Gégé bir viski ve düş aleminde yaşıyor. Uğradığı barlarda tezgâha yaslanıp önüne ilk gelene içini döküyor: «Beni dinle arkadaşım, bana Gerard derler, akşam sabah demeden benim için arılar gibi çalışan üç karı vardı elimde. Birincisi Saint-Denis'de, ikincisi Barbes'de üçüncüsü de kibar mahallelerde çalışırdı. Paraya pul demez hâle gelmiştim. Kaşınmaya başladım ve belâmı buldum. Öyle heriflere çatmışım ki canımı bile istiyorlardı. Neyse ki Sophie'm imdadıma yetişti. Yavrum beni bataktan çıkarmak için gece demedi gündüz demedi, çalmadık kapı bırakmadı. Ama belâdan sıyrıldığımdan beri suratıma baktığı yok.»

Gégé fazla hasara uğramadan kurtuldu, ama bunu sağlamak için herkesi ayağa kaldırdık. Sonunda silâhlar konuşmadan dva dostça haloldu. Guy 20.000 frangını cebine attı. Gerard, Odette ve Dominique'le ilgilenmeyeceğine dair

erkek sözü verdi. Piyasada tek karısı kalmıştı: ben.

Ben de bu sıralarda, kırk beş numaranın camları ardında beklerken, çıldırmama ramak kalmıştı. Sonunda kâbus bitti, yedinci günün sonunda Gégé salıverildi. O sıska ve sarsak Gégé'yi hiç kafasına kakmadan bir ana gibi besleyip korudum. İyice toparlanmasını bekliyorum. Ama çabuk iyileşiyor, artık idrarından kan gelmiyor, iplerin bileklerinde bıraktığı izler de geçti. Galiba en iyi merhem viski!

4

Ve zaman paldır kültür geçip gidiyor, ne alışkanlıklarım benden, ne de ben onlardan, bir türlü birbirimizden vaz geçemiyoruz.

Bizim meşhur Kim **Match** dergisine kapak oldu. Onu bar tezgâhına dayanmış, içkisini yudumlarken gösteren fotoğrafı çeken bir bulsa paralayacak. Çocuğuna ne söyleyecek? On yaşımda bir oğlan çocuğu okuma bilmez mi? Fotoğrafın altında bir kaç satırda anasının yaşamı özetlenivermiş. Haller'in yer değıştirmesi halinde orospuların geleceğinden söz ediliyor. Boş yere Kim'i, adam yalnızca görevini yaptı, diye teselliye çalışıyoruz, o da, eğer çocuğum olduğunu bilseydi herhalde beni bırakır bir başkasının resmini çekerdi, diye kendi kendini iknaya çalışıyor.

Ama çileyi çeken Kim, her yönden taşlar atılıyor başına. «Galiba on yıldır yatıp kalktığım bütün erkekler aynı dergiyi okuyorlarmış,» diyor.

Dünyanın dört bir yanından mektuplar yağıyor. Öğleden sonraları yüksek sesle bunları okuyorum. Hakaret dolu yazılar, küfürler, kurumuş balgamlar, tebrik mektupları, aşk mektupları, neler neler! Evet, ortalık kaynıyor, Haller yıkılmadan buradan çekip gitmeliyim. Kırık camın ardında kendimi öyle bitkin hissediyorum ki!

Bu sabah, François'yla odaya çıktığımda, Madam Pierre bizden önce gelip yatağın altına gizlenmiş. Herşeyi gördü, bütün söylenenleri işitti ve sevgilimin kollarında kapıya yaslanıp öpüşmeye başladığımızda: «Fanny, çarşaf lar de-ğişsin!» diye bağırarak herşeyi altüst etti. Evin duvarları sarsılmaya, kanım boşalmaya başladı. Francois, suratı balmumu gibi, dehşet dolu gözlerle bana baktı ve kaçıp gitti.

Burada insanın sevmeye hakkı olmadığını unutmuştum. Bir robot gibi aşağı indim ve camın önüne geçtim. Gözlerim camın içindeki bir hava kabarcığına takılmıştı. Birden kendimi de bu kabarcık gibi bir cam duvarın içinde hapis gördüm. Alnımı cama vurmaya başladım, vurdum, vurdum, vurdum, sonra müthiş bir şangırtı, sırtüstü odaya serilivermişim. Maloup'nun ince parmakları alnımdaki cam kırıklarını temizliyor, Francie yaktığı sigarayı bana uzatıyordu.

Benim sayemde koridora temiz hava doldu. Ama bu kez dışardakilerin tükürükleri cama değil bize isabet ediyordu. Kızlar bana ters ters bakmaya başlamışlardı: «Bizi böyle cereyanda bırakmak da neyin nesi Fanny?» diye söylüyor-

lardı. Üşüyordum, bu alını yaralı karıyı artık erkekler de beğenmeyeceklerdi.

Onu bir Pazar günü, Mayısın ilk Pazarı tanımıştım. Koridordan bara doğru dolu dizgin koşarken birden ona toslamıştım. Bana gülümsedi ve birden etrafta kimselerin kalmadığını, koskoca yeryüzünde yalnız ikimizin olduğunu fark ettim. Benim yaşıtı erkekler de olduğunu ve bana bu yabancının baktığı gibi bakabileceklerini unutalı yıllar olmuştu.

Hiç konuşmadan yukarı çıktık, ilk balosuna giden bir genç kız kadar heyecanlıydım. Masanın üzerine bir yüzlük bıraktı, biraz kendimi toparladım. Dudakları da sesi kadar tatlı olmalıydı. Dünyadaki tüm pencerelerin perdelerini kapattım, yanıma uzandı. Üzerimdeki sarı giysiden dolayı bana Mimosa adını takmıştı. Dudakları sandığımdan da tatlıydı, gözkapaklarım da binlerce güneş ışığının oynadığını hissettim.

Mayıs ayı boyunca hergün muntazam beni görmeye geldi, ancak kapılar kapandıktan sonra birbirimizin kollarına atılıyorduk. Epeydir âşık olmadığımdan kalbim allak bullak olmuştu. Ne yapacağımı şaşıyor, çekingenleşiyor, pusulayı kaybediyor, gülünecek yerde ağlıyordum. Kafam da işlemeye başlamıştı, ona «Aslında bunlar normal değil, aşkın parayla ne ilgisi var. Derslerini bir yana itip her öğleden sonranı burada geçir-

men, benim müşterilerle yukarı çıkmamı izlemen çok saçma!» diyordum. «Hiç birinin önemi yok!» diye karşılık veriyordu. «Anlamaya çalış,» diyordum. Kızıyordu. «Anlaşılabacak birşey yok. Seni seviyorum, yalnız seni seviyorum, sana bakmaktan hoşlanıyorum, hem alt tarafı bu senin mesleğin.»

Sevgilimin parası pulu da vardı. France'ın dediğine göre ilk rastladığı orospuya âşık olan bir mahallebi çocuğu! Franzie bu işlerden anlar, «Defle başından, vakit kaybından başka bir şey değil, herkes yerini bilmeli.» Tamam işte, benim yerim de bu cam ardı dışında herhangi bir yer! Sonunda François'nin kırk beş numaraya gelmesini yasakladım, akşamları onun evinde buluşacaktır.

İlk yemeğimiz pek soğuk geçti, upuzun bir masanın kenarına tünemiş, başbaşa bir âşıklar yemeğinden çok resmi bir ziyafete katılır gibiydim. François'nin iyice çenesi açılmıştı, bana, ünlü bir yıldız olan, iki yıl beraber yaşadığı ilk sevgilisinden söz etti durdu. «Aşk bana ilk öğreten o oldu.» Kasılmıştım. «Ben bu konuda öğretilecek bir şey olmadığına inanırım. Böyle bir girişime kalkışsam kötü bir eğitmen olurum herhalde.» Ağzı pis bir sırıtmayla gerildi. «Söylediğin yaptığın işin tam tersi.»

Romantik bir aşk düşlerken karşımda yatıp kalkmaktan başka bir şey düşünmeyen bir çocuk bulmuştum. O gece orayı terkedip bir da-

ha da adımımı atmamalıydım, ama uyuyup kalmıştım. Ondan sonraki yemeklerimiz epey neşeli geçti, hepsi birbirinden harika şeyler yiyorduk. François tam bir centilmen gibi davranıyor, kahimin her boşalışında derhal dolduruyordu. Sadece su içmekle yetinmesi hoşuma gitmiyordu, ama içki tekliflerimi hep geri çeviriyor, «Asla alkol kullanmam» diye direniyordu.

Bir akşam, yemekten sonra, beni kollarına alarak yatağa taşıdı, sonra işaret parmağını dudaklarıma bastırarak: «Sana bir sürprizim var,» dedi. El çantamı da kapıp banyoya girdi. Mutfığa gidip kendime bir kahve doldurdum, sonra yine yatağa dönüp yastıkların arasına yerleştim. Rahatım yerindeydi. Kapıyı açıp ortaya çıktığında kahkahayı bastım, kadın kılığına girmiş bir erkek her zaman güldürür zaten. Kalçalarını kıvrıya kıvrıya bana doğru geliyordu. Deve kuşu tüyleriyle süslü, siyah ipekten gayet dekolte bir kıyafete bürünmüş, koluna da çantamı takmıştı. Kendimi tanıyamadım önce, zaten kendimi tanımak istemiyordum. Benim sesimi taklide çalışarak: «Geliyor musun, hadi gidelim,» dedi. Elimdeki kaşığı fincanın içine düşürdüm. Kafamda fırtınalar kopuyordu. O hiç birşey anlamıyor, Franzie gibi saçlarını karıştırıyor, Nicole gibi bacaklarını sıvazlıyor, Aline gibi küfrederek kalçasını kaşıyordu.

Bizim koridorun tüm orospuları karşımda geçit resmine çıkmışlardı sanki. Ben, yükseldiğimi sandığım bulutların arasından tepetaklak ye-

re yuvarlanmış, «Yeter, yeter!» diye avazım çıktığı kadar haykırıyordum. Dizlerime kapandı. «Seni biraz güldürmek istemiştim.»

İşte Madam Pierre, odamda beni onunla sarmaş dolaş yakaladığınız vakit sadece veda etmeye gelmişti. Bana düşlerimin anahtarını iade etmişti. Gelecek hafta Geneve'de düğünü var.

Kırk beş numarada hayata veda etmenin eşiğine gelmişim. Bu alçak karı daha benden ne istiyor? Sözlerine dikkat etsin. Bir aydır çantamda bir makas taşıyorum. Çenesini açacak olursa hiç acımadan saplayıveririm gözüne. Burada beni alçalttılar, hayvan seviyesine indirdiler, kirllettiler, çirkinleştirdiler. Neler neler gördü bu gözler!

Oğullarını kolundan çeke çeke bana getirip, şişkin cüzdanlarını açarak: «Alın şunu bayan fahişe, kırk yaşına geldi, hâlâ benden başka kadın tanımıyor,» diyen analar mı görmedim. «Durun Madam, bunun resmini çizmeye gerek yok, benim de bir sürü çocuğum olduğundan durumuzu iyi anlıyorum. Bizim çalışkan karınlarımız acıdan başka bir şey doğurmazlar, onu bana emanet edin, eğer fazla geç kalmamışsak onu doğru yola getirmeye, adam etmeye çalışırım.» O sakallı bebekleri koynuma alıp, dudaklarını göğsüme bastırırken ninniler mi söylemedim!

Penceremin ardından tüm dünyayı tanımış

gibiyim. Bu sabah az kaldı ölüyordum. Madam Pierre bütün hışmıyla saldırıyordu: «Fanny, yaptığınız size pahalıya mal olacak, dostunuz sizi kıtır kıtır keser, aklınız neredeydi?» Aklım avuçlarımdaydı. Etraftakilerin hepsi canımı almaya kararlı. Sana gelince Madam şu genelevci önlüğünü belinden sıyrırıversen de teke tek bir dövüşsek ha!

Sen kim oluyordun da yanında çalışan kızları birer hayvan olarak görüyorsun? Bir telefonla kadını dostuna parçalatmak iznini sana kim verdi? Neye dayanarak bizleri canımız çıkana dek çalışmaya zorluyorsun? Sevdiğim için mi suçluyum? Senin gibi iğrenç bir şişko, bir canavar, aşktan ne anlar ve onun hakkında nasıl hüküm verebilir?

*
**

Bitti artık, kırılan cama da, altı aylık kâbusa da bir çizgi çekip başka şeyler düşünelim. Artık gülme zamanıdır, az olsun, çok olsun, yeter ki gülelim!

beşinci bölüm

1

Capri, yazın ikiye bölünmüş bir portakala benziyor. Marina Piccola'da insan günlerini, kendine değer vermekle, bir güneşyağı markasına bayılıp ayılmakla, rengârenk içkiler içmekle, rengi solmasın diye günde üç kez maya değiştirmekle geçiriyor. Yatınız suda değilse, mutlaka kızaktadır! Marina Piccola'da her iki kişiden birini selâmlarsınız, Marina Grande'nin pis suyunda debelenen ayak takımından dudak bükerek söz edersiniz, caka satarsınız. Oysa, güneş her yerde aynıdır, yaz sonu, herkes adamakıllı kararmış olur. Eğer bir üçüncü plâj olsaydı oraya da seve seve koşar, yuvarlanır, tuzlu çakıltaşlarını yalar, denizi küçük küçük yudumlarla içer, güneşe yan gelir yatar, dünyayı yeniden yarattırdım: Adınız ne sizin? «Havva.» Yaşınız kaç? «Sevmek yaşı.» Hangi daldasınız?

Ben, dalın üzerindeki kuşum, dükkânım her rüzgâra açıktır, cırtlak İtalyanları da, beyaz şa-

raplarını da, sürü sürü yumurcıklarını da, severim, sarmısağı da, akşam yelini de severim ben. Evet, dostlarım Bâkire Adalarında gönül eğlendiren, hattâ Güzellik Adasında sağlığına yeniden kavuşmaya çalışan bir dostum bile var, bir başkası da Beauvais'de, üst katında odları bulunan bir barda mevsimi geçirmekte, tanıyor musunuz? Ben ise, Capri'ye gelmeden, Saint - Denis sokağında bir izbedeydim. Sonra geçen perşembe, ansızın canıma tak etti, yani sizin anlayacağınız, pes dedim artık. İşte o zaman boy aynamın karşısına çırpılıp dikildim, takma kirpiklerimi söküp attım, kaşlarımı iyice sildim, pudramı temizledim, yanaklar solgun, dudaklar bembeyaz. Dişlerimi en iyi cins diş macunuyla bir güzel ov-dum, ağzımı yayarak, koskocaman, kıpkızıl bir gülüşle sııttım, kendimi hiç de fena bulmadım hani, ve o anda, göğüslerimle oynamaya başladım. Gülmekten katılırdınız. Derken ansızın, ellerime baktım, ömür çizgim battı gözüme, göğüslerimi bıraktım... Dudaklarımı aynaya yapıştırıp kendi kendimi büyük bir tutkuyla öptüm. Tuzlu bir öpücüktü bu, bana dalgaları yutuyormuşum, tarantellâ oynuyormuşum, güneşte yan gelip yanıyormuşum, anahtarı, özgürlük yönüne çeviriveriyormuşum tadını veriyordu... Özgürlük, hiç işittiniz mi bu sözü? İtiraf etmeli ki, Temmuz ayında plâjları halka kapatmak bir cinayet olurdu..

Koridorun camını kırmadan önce, üzerine kaç güneş çizdiğimi bir bilseniz, nasıl patladığı-

mı bilebilseniz... Pek meraklı birine benziyorsunuz, bakın şurada, dalgın dalgın suya taş atan esmeri görüyor musunuz, işte o benim ablamdır, ve kafasına gazete geçirmiş, ayaklarıyla tünel kazan şişko, yakında eniştem olacak adam, uzun boylu, sıkskası ise, benim tatlısu sardalyesi. Onu sevimli buluyor musunuz acaba?

Biz gene geçen Perşembeye dönelim : benim herif, iki şarap arası, eve dönüp de beni öyle boyasız moyasız, gözlerim ellerime dikilmiş buluverince... bahse girerim ne yaptığını bilemezsiniz. Balıklama atladı üzerime, deprem gibi sarstı, salladı beni... hiç sinirlenmedim, bacaklarımı dolayıverdim boynuna, gözlerimi aynadan ayırmaksızın kalçalarımı sakalına sürdüm, mutlu kediler gibi yavaşça hırladım ve bastım cığlığı, çünkü sözde böylesi sınırları yatıştırırmış. Hemen ardından, midem bir bulandı, bir bulandı ki, bir an önce geberip gitmeyi istedim sanki, anlıyor musunuz ne demek istediğimi? Beriki tabii bir şeyin farkına varmadı. Orada öyle, cilâlı parkelere sereserpe uzanmış, sızıp kalmıştı.

Kepenleri ardına dak açtım, göğüslerimi, yaz güneşinden el değmeyecek kadar ısınmış parmaklığa dayadım, koskacaman, masmavi bir gökyüzü gördüm, mağrur, ıhlamurları gördüm, çevreyi koklayan köpekleri, onlara gizlice tekmeyi yapıştıran sinsi kapıcı karıları gördüm, annelerini kendi arabalarına bağlamış, dimdik yokuşa vargüçleriyle süren huysuz yumurcıklar

gördüm, birbirlerinin ağzını öpücüklerle yırtıp vaadler kopartan sevdalılar gördüm, taşıdıkları camların altında ikibüklüm kırılmış camcılar gördüm, tavşan postu satıcıları gördüm ve penceremin altında, akşam bileyicisini, o koskocaman, kapkara kefenine bürünmüş görünce, avaz avaz bağırdım: «Hey! bileyici, kaldır kafanı, ben yabancı değilim, babam babanı iyi tanırdı, acaba dağarcığında şöyle iyice bilenmiş bir hançer var mı?» Bileyici sessiz adımlarla çıktı yukarı, onu merdiven sahanlığında bekliyordum, kucaklaştık, öpüştük... İki göğsümün arasına kocaman bir bıçağı daldırıp verdi, canım öyle yandı ki... Geldiği gibi öyle sessizce gitti, ne gören oldu, ne tanıyan, ama merdiven boşluğundan, yükselen sesini işittim: «Güzel olmak için acı çekmeyi bilmeli...»

Düşünün bir kere, benim herif beni öyle kanlar içinde görünce ne hallere geldi. Bütün kan boşalıyordu sanki, iki bileğimden şırıl şırıl akıyordu. Numara değildi yaptığım. Ama neme lâzım, nasılsa, bu defa soğukkanlılığı elden bırakmadı. Beni hemen sarıp sarmaladığı gibi tiki-verdi arabaya, bastı klâksona, deli gibi, doğu hastanesinin, İlk Yardım koğuşuna, orada tansiyonuma bakıldı, iğneler, pansumanlar yapıldı.

İster inanın, ister innomayın ölümden dönmek pek böyle kolay olmadı ama Tanrıya şükür, bileklerimdeki sargılara karşın, gene de yüzebiliyorum işte...

«Kimdi o, konuştuğun karı?»

«Zenginin biri, beni bu akşam oteline davet etti, aperitif almaya, Philippe - Auguste otelindeymiş. Hey Lulu, söylesene, insan birkaç kez sevebilir mi sence?»

«Herhalde! Annem hiçbirinin birbirine benzemediğini söyler hep. Ah Marie, tatilde olmak ne tatlı şeymiş meğer, değil mi? Inanamıyorum bir türlü, ama öyle sanıyorum ki, benim için, tatilden dönüş olmayacak artık, Igor beni işten çekmekten söz ediyor.»

Tatilden dönüş yok demek... Lulu öte yana dönüyor, yüzünü güneşe sunuyor, hava sıcak, bağıra çağıra limana giren küçük gemilerin düdüğü yüreğimi buz gibi soğutuyor.

Doğrusu ya, hiç diyecek yok, iki ay pek güzel yaşadık, güneş doğarken kapadık gözümüzü, gece olurken açtık. Üstelik bir güzel yandık... Hayat nasıl da kolayca akıp gitti, şaşılacak şey. Gégé eski formunu buldu gene, o deyyus formunu. Ve **Fransız Riviera'sının** geniş yollarında vargücüyle koşan Shelby'sinde olmayacak tasarılar kurmaya başladı bile. Bu arada arabanın bonolarının daha bitmediğini de aklından çıkarmıyordu. Evet, tamam, hepimiz böyle bir dinlenmeyi haketmiştik, buna ihtiyaç duyuyorduk. Yazın son ayları gerçekten pek çetin geçmişti, ama artık kendimize bir çekidüzen vermemizin zamanı gelmiş de geçiyordu. Depoyu doldurmak için Paris'e çıkmadan önce şöyle Medina'ya

doğru bir saptık. Lulu oradakileri özlemişti ba-
yağı, kirişi kırmadan önce, eski arkadaşlarını bir
kez daha kucaklamak istiyordu.

Paracıklar iyice suyunu çektiğinden, iske-
leye, sudaki gemilere, sonsuza bakan bir küçük
otele indik. Bir gecelik küçük bir otel. Yarın Lu-
lu, arkadaşlarına hoşçakalın derken, ben de ko-
vamlı küreğimi kaptığım gibi plâja gidecek, bir
sürü zindanı bulunan şatolar yapacağım, ilk
dalgada, suya kapılıp sürükleniverecek şatolar,
ve sonra yüreğimde bir sıkıntı, sırtım güneşten
acıyarak, ayağımı sürüye sürüye, pılı pırtıyı top-
lamak için, iskeledeki otele döneceğim.

Gégé, sıcaktan kaçmak için, gece yolculu-
ğuna karar verdi. Yola çıkış saatini beklerken,
koscocaman, iki kişilik yatağın pis çarşaflarına
gömülmüş yakında sarfedeceği çabalar için güç
topluyor, içine su kattığı içkisini küçük yudum-
larla, yalar gibi içiyor. Ellerim yapış yapış, göz-
lerim penceredeki kepenklere takılı, bavulları
kapatmadan, İtalya'nın gözkamaştırıcı güzellik-
lerini, mavi mağarayı, imparator Tiberius'u, ra-
hat rahat uyuduğum iki kişilik karyolaları düşü-
nüyorum, Arthur Rimbaud'yu hayal ederek göz-
yaşlarımı içime akıtıyorum.

«Seni terketsem ne yapardın?»

«Boşverirdim... Sen bana baksana, güze-
lim, iyi bak bana: insan başını bir kez şuracığa

koymaya görsün, körkütük sevdalanmıştır artık.. Gégé'yi kimse yüzüstü bırakamaz...»

Sessizce gözlerimi kepenklerden ayırıyorum ve onun, gülümseyerek sağ omuzuna pat pat vurduğunu görüyorum. Yine eşi görülmedik bir saçmalığa tanık oluyorum. Sıcaktan tir tir titreyerek karyolanın demirine sımsıkı yapışıyorum, sağ elimi kaldırıp insanlığa karşı işlenen bir suça tanık olduğuma, namusum üzerine yemin ediyorum!.. Eskiden soru filân sormazdım ben, «Seni terkedersem...» demezdim, eskiden, yalın ayakla camları kırarak, saçımı başımı yolarak bağırır, ulurdum. Eskiden isteriktim ben, kasabın kızının bebeğinin gözünü başparmağımı daldırdığım gibi patlatıverirdim, sonra gelsin çığlıklar, yumruklar, diş gıcırdatmaları, Eskiden hep üşürdüm ben, bugün hava sıcak, havlumu katlarken sâkin sâkin tekrarlıyorum:

«Dalga geçmiyorum, soruma cevap ver.»

Sigara paketine bir fiske vuruyor, çıkan sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırıyor, çakmağını bir elinden ötekine zıplatıyor.

«Sözü nereye getirmek istiyorsun sen?»

«Hava çok ağırlaştı, değil mi?»

«Sözü değiştime. Benden ayrılacak olursan borcun onikiye çıkar.»

«Hayır sana hiç borcum yok benim, bodrumdan kurtardım seni. Ben olmasaydım, fare gibi geberip gidecektin orada.»

«Deli karı, sen kadınlık görevini yaptın sadece, o bulaşık suyu dolu kafanda neler kotar-

dığını bilmem ama, eğer niyetin, kirişi kırmaksa sana onikibin ceza keserim, ve bunu ödedikten sonra, artık fabrikadan başka bir işe yaramaz olursun, paçavradan beter olursun, nah şu karcık akıl yok sende!»

«Hele şu cezadan, yok bilmem akıldan söz edene bakın, sevsinler be, kodesteki bir herifin karısıyla yatmak gibi bir enayiliğe düşüp de mahzenlere kapatılan sen değil misin?.. Rica ederim, kalk oradan, kalk gel de aynada bir bak kendine, bakmaya değer doğrusu, erkek demeye bin tanık ister, asıl sen paçavrasın be!»

«Merak etme, kalkıyorum kaltak, ama kendime bakmak için değil. Seni berduşların bile bakmaya tenezzül etmeyeceği bir kılığa sokayım da, gör gününü...»

Yediğim darbeyle, karnım herekete geçti, ta ağzıma dek ekşi ve yapışkan, kan gibi ılık, bir lâv seli yükseldi, sarhoş etti beni, sendeledim, tâkezledim, havayı tırmalayarak, banyoya doğru yöneldim. Gözkapaklarımın altında, akşam bileyicisinin o ciddi yüzü beliriverdi, o zaman vargücümle Gégé'nin pantolonuna sarıldım, böbreklerim inanılmaz bir sancıyla çatladı sanki, taşları öptüm ve kilometrelerce gazlıbez, pıhtı, kesik süt, balgam, kesilmiş damar, kilorlarca pansuman bezi kustum, salyalarım göbeğime aktı, ve döl kesesi suyunu fışkırtır gibi çıkardım ağzımdan... Yavaş yavaş doğduğumu hissettim ve parmaklarımla sıkı sıkı yaşamı kavradım.

«Şimdi yatıştın ya, azıcık yatar uyuruz, sonra biraz yastık sefası, bir şeyciğin kalmaz artık!»

«Hayır, artık yastık sefası filân olmayacak, bir daha hiç böyle sahneler olmayacak, asla!»

2

Sise boğulmuş otoyolda, Lulu'nun elleri arasında kayıp gidiyorum. Mont  limar'da bana, arabaya bir kahve getiriyor, tatlı tatlı yaralarımı okşuyor, y  reği acımayla dolup taşıyor sanki. Usulca, yumuşacık bir sesle konuşuyor, çok şeyler diyen iri iri gözyaşları döken, yakınan, k      k bir sesle, Paris yolu, yağmur gibi dümdüz ve soğuk; kocaman, keskin gözlü kuşlar  n cama çarpıyor, her para ödeme gişesi savaş üniforması giymiş g mr    lerin göçmenlerin cılız kesesini paramparça ettiği bir sınır kapısı. Sonbahara doğru, yapraklarını dökmüş ağaçlara, kırağıya, siperlere doğru koşuyoruz varg    m zle...

Mevsim sonu! Mahallemize bir hüzün çökmüş, evimiz herzamanki gibi derli toplu. Her ey yerli yerinde, dudaklarımdan izi hâlâ aynada duruyor, masanın üzerinde  t lenmeyi bekleyen bir torba çamaşır, muslukta, ikimizin kahve fin-

canları. Sardunyaların canı çok sıkılmış olmalı,, yatak öylece, açık kalmış, herhalde biz yokken daha iyi soluk almış, daha iyi uyumuştur... Tuzak - karyola, beni ele geçiremeyeceksin, bu gece ayakta uyuyacağım!

Gözlerim inatla cama yapışmış, günün doğmasını seyrediyorum: günaydın yeni gün, seni bekliyordum ama penceremi açmadan önce, sen de bana aydınlık yüzünü göster... Evet, gerçi bugün güzel olacağı benziyorsun ama, ben öyle günler bilirim ki, kapkara, maşayla bile tutulacak yeri yoktur, garip çığlıklarla yer yer patlamış günler, geceye benzeyen günler, bıçakla kesilecek gibi koyu karanlık günler ve bir de, yaşamı yaratan günler bilirim ben... Mademki bugün o büyük gündür, hadi bana aydınlık yüzünü göster. «Sabahın köründe ne dikiliyorsun öyle, saat kaç oldu?»

«Sekizi çeyrek geçiyor.»

«Berbere mi gidiyorsun?»

«Hayır, gidiyorum artık, çekip gidiyorum buradan.»

«Döndüğünde gürültü etme sakın, uyumak istiyorum ben.»

Eyvallah Gégé, seni yüzüstü bırakıveriyorum işte, hem de nasıl, öyle bir kırıyorum ki kirişi, sorma gitsin. Hayır, hayır, olamaz, bu kadar kolay olamaz bu iş. Korkuyorum, tir tir titriyorum, önümde ancak birkaç saatlik bir zaman var demektir, sonra bunun bir oyun olmadığını anlayacaksın ve bu akşam, ya da bu gece, kor-

'karım o leş kargası ruhun uyanıverecek... Nereye gitmeli? Ufkum o kadar geniş değil ki benim! Bütün zulalarımı bilirsin zaten, üstelik kim senin de başını belâya sokmak istemiyorum. Ah, evet bilirim, aynasızların kucağına atılan ablalar yok değildir, kimi de gider papazlara bülbül gibi öter. Sen bana yakıştırıyor musun bunu. Ben gidip bu heriflere teslim olmaktansa gebermeyi bin kez yeğlerim. Pis herif, bir yaz akşamı ne haltetmeye çıkıverdin karşıma, yaşadığım o sakin kenar mahallede ne işin vardı? Beni dünyadan kesip ayırdın, benliğimi yitirdim, sis içinde yuvarlanıyorum şimdi! Ama bunu ödeyeceksin sen, hem de pahalıya ödeyeceksin! Sakın unuttayım deme, insanların gözünde beş paralık saygınlığın kalmadı artık, o sakatın çetesi seni enseleyip benzettiği zaman erkekliğin öyle okkalı bir tokat yedi ki, sorma gitsin. Babam haklıymış, sen korkağın, tembelin birisin. Hiç olmazsa havaya bir kurşun sıkma erkekliğini bile gösteremedin, bense kadınlık görevimi sonuna dek yaptım ve yüzüme tek bir kapı bile kapanmadı, tabii yeni bir buyruğa kadar! Ama, şimdilik, nereye gitmeli? Nereye? Beni öylesine yıktın ki, eğer suratım böyle harabeye dönmüş olmasaydı, salt kendime olan güvenime kavuşmak için kaldırıma, müşteri avına çıkardım.

Aubervilliers'ye giden takside, gözüm yusuvarlak güneşe takılı, yürek biçimi ağzını Igor'un kıllarına dayamış uyuyan Lulu'nun göğüslerini düşünüyorum, çoğu kez annem gibi öfkele-

nip bağırın ama beni bunca seven Lulu'yu. Kendi kendimi çimdikliyorum, hayır canım, mademki şoför bana gülümsüyor, mademki kaldırımlarda koşan insanlar var, mademki taksinin saati çalışıyor ve günün ilk sigarasında ekşi şeker tadı var düş görmüyorum.

Nota gibi ayarlanmıştı hepsi, iki ile ikinin dört, dört ile dördün sekiz ettiği gibi önceden belliydi... Daha o akşam Gégé Aubervilliers'ye çıkageldi ve öfkesinden ne yapacağını bilemez halde bağırdı çağırdı. Tehditler savurdu: «Bakın, ben hiç de kötü bir insan değilim ama beni çileden çıkarmasın ha, o zaman bardak taşar, ona da Suratı Yaralı Marie derler sonra.» Lulu da, Igor da, babam da sıkı bastılar. Bense, dolabın dibine büzülmüş, iki elimle yüreğimi bastırıyor, yanaklarımı yokluyor, uğursuzluğu defetmek için parmaklarımı çaprazlayıp korkudan ölüyorum!

Ertesi gün, aynı terane, inimde, kapalı kalma korkusunu bastırmaya çalışarak kulak veriyorum... «Toulon'da yediği zılgıt yüzünden, an-sızın, düşünmeden, bir iştir yaptı, çekti gitti. Böyle kırı kırması ilk değil, yarın, öbürün, bir hafta sonra dönüp gelecektir. Babasının orada gizlenmiş olmalı. Şimdilik, varsın kendi yağıyla kavrulsun bakalım, nasıl olsa dönüşünde, yine bana muhtaç olacak.» Bu Gégé'nin de soluğu kesilmek bilmiyor hani, vicdansızlığı, bilinçsizliği, korkunç bir silâh. Ama kendimi koyvermemeliyim, Igor'un pantolonlarını, babamın bir zamanlar bize dayak atmaya yarayan, kemerlerini

sıkmalı, gözlerimi Lulu'nun kombinezonlarına silmeli ve : «Bu kez seni ektim artık, anlamıyor musun?» diye ulumamak için elbise askılarını yutmalıyım. Yaşamayı, bir dolabın dibinde soluk almayı öğrenmeliyim...

Bir hafta sonra ses tonu değişti: «Ne edeceğimi bilemez oldum artık, Malakoff'un oraya çıktım, anası görmemiş onu. İçim içimi yiyor, bir çılgınlık yapmış olmasırı bu! Ne de olsa, çocuk, bir kez ters-yüz olduksa ben de ne yapacağımı şaşırırım... Lulu, o sizin kardeşiniz Lucien, senin de kızın eğer onu görürseniz veya size telefon edecek olursa, söyleyin eve dönsün, bir şey demeyeceğim, çok özledim, geberiyorum.»

Ben, dolabın dibinde, tam ergenlik çağındayım. Göğüslerim sivriliyor, koltuklarım da tüyler bitiyor; böyle sürer giderse, bir aya kalmaz, âdet görmeye kaşlarım! Kadın olacağım ve onun pis ayaklarının paspası okşadığını gördüğüm zaman, parmaklarını pervazın altında ezeceğim, o koskocaman, uğursuz burnunu anahtar deliğine sıkıştıracağım, ve gidip potinlerin arasında, küçük, afacan bir kız olarak, kendi kendimle oynayacağım. Ve bu kez, kendi ellerimden zevk alacağım ve her yanıma birden iyi gelecek. Yüksелеcek, inecek, beni alıp yutacak, beni salıncak gibi sallayacak. Kapalı kapıları açacak önümde, küçücük karnında kocaman bir kestanefişeği gibi patlayıverecek, gerçek bir ihtilâl olacak.

Aileden çıt çıkmayınca Gégé bu kez de dostlara başvuruyor, Beavais'de bir mevsim geçirdikten sonra yeniden **la Bohem**'de işbaşı yapan Maloup'yu arıyor. Bu akşam, Maloup, Aubervilliers'ye yemeğe geliyor, kadın kadına bir yemek. Lulu, elleri ön!üğünün ceplerinde, alnı kırış kırış, masanın çevresinde dört dönüyor. Şimdi emekli olduğuna göre, abla rolünü pek ciddiye almakta! İçimden onu yere yıkmak, kalçalarını gıcıklamak, kanapeye devirmek, bu ciddiliğin yüzünü buruşturduğunu söylemek geliyor. Pek fazla inanma buna, zavallı ablam benim, nasıl olsa ilk terslikte, yeniden işbaşı yapmak zorunda kalacak değil misin? Ya sen, Maloup, gülmeyi unuttun bakıyorum? Demek böyle, gene seni kısılcına almayı becermiş ha? Kalbini doldurduktan sonra, şimdi de kafanı doldurdu ha? Bana ne be, vızgelir, en iyisi gülüp geçmek, nasıl olsa gırtlığıma dek bataktayım, sıkıntısı da sizlere düşüyor ha, aferin!

«Inan bana Sophie, bambaşka biri olmuş, acıyor insan!»

«Sus, sus ağlatacaksın beni!»

«Bana dedi ki, eğer dönersen artık genelevde filân çalışmayacakmışsın, kolları sıvayacakmış, gidip haraca bağlamış olan heriflerle kozunu paylaşacakmış!»

«Doldursana şu bardağımı, boğuluyorum! Kulağını aç da dinle beni, Maloup, Gérard hiçbir zaman, hiçbir şey yapamaz, meğerki ben elinden tutayım. Sağolasın, kıkıkkırık bir herifin onu-

runu korumaktan başka işim kalmadı mı benim? Vicdanım rahat uyumak istiyorum artık. Gidip hesaplaşmak için karısının dönmesini beklediğine gelince, eğer bunu sana yutturabildiyse pes doğursu, beni düş kırıklığına uğrattın be... Bu martavalları bana yutturamaz artık, kendini yiğit şövalye sanan herifler, masal oldu, ancak avanakları güldürür, işte o kadar!»

«Ama ömrünü böyle dolap diplerinde geçirecek değilsin ya! İnsan, cepte para olursa kırışi daha kolay kırar. Paul'den bir mektup daha aldım!»

«Kayık yap o mektupları sen. Paul'e gelince, beni unutsun! Hadi, başka şey konuşalım.»

«Hayır Marie, beni dinleyeceksin, dinlemelisin, biraz para biriktirmen gerek, kızım, yıllar insanın sandığından da daha çabuk geçip gidiyor.»

«Para biriktirmeye filân hiç niyetim yok, vız geliyor bana.»

«Kuzum inadına mı yapıyorsun böyle, yoksa aklını mı kaçırdın?»

«Kaçıkmiş, değilmiş, Lulu, ben sevmiyorum bu sözcükleri.»

«Bense, senin yüzünden dertlenmekten bıktım usandım artık, anladın mı?»

«Seni zorlayan yok ki. Sonra, şimdi bana iyi kulak ver bakayım. Ben bu işi yaptıkça, ister istemez, aşırılığa düşeceğim, genelevde para biriktiremem çünkü yaptığım işi unutmam gereksinmesini fazlasıyla duyuyorum o zaman. Geçen

kış Maloup ile gittiğimizde öylesine patlama ihtiyacı duruyordum ki, biriktirdiğim paraların hepsini yedim bitirdim! Ne var ki bana «Bayan» diye hitap ediyorlardı, küçük parmağımı bile kaldırmamam oluyordu, herkes emrimdeydi ve geceleri, bir başkası olduğumu hayâl ederek tertemiz çarşafklar arasına gömülüyordum. Çok tatlıydı doğrusu. Sabah da, kızarmış ekmeklerime portakal reçeli sürerken, düş görmeyi sürdürüyor ve ağlıyordum! Söyle, bütün bunların doğru olduğunu söylesene Maloup, tam on gün kahvaltıda zırlayıp durduğumuzu söylesene.»

«Hepsini unutmuş gibisin sanki.»

«Neyi unutacağım, Lulu? Dinliyorum, hadi, önümüzde bütün bir gece var! İster misin senin yerine ben konuşayım, gerçekten pisliği yeniden karıştırmamı ister misin?»

«Sus, Sophie, yeter!»

«Bırak konuşsun Maloup, bu, aramızda bir mesele. Unutmak istiyorum evet, unutmak için kendimi ölesiye zorluyorum, Pazar günü sinemaya gitmek için para istediğimde bana verdikleri karşılık: «Şimdilik sen sadece tıkılan ve tek kuruş getirmeyen bir delikten öte bir şey değilsin,» oluyordu. Gördün mü bak, belleğim yerindeymiş demek, niçin kaçıp gittiğini, kendini o bataktan kurtardığını da unutmadım, senin nöbetini benim devir aldığımı da unutmadım...»

«Sus, sus!»

«Babam sulanmasın diye akşamları karnıma sardığım o havluları tutturacak kocaman çen-

gelli iğneleri satın almak için anamın çantasından para arakladığımı da unutmadın ben!»

«Yeter artık, Sophie, bağırma, ablanı ağlatıyorsun.»

Tam yedi yıl, kimseyi ağlatmamak için sustum, yedi yıl, şeyinin kokusu gitmedi burnumdan... Sonra bir gün, anamı tutkun gördüm, ölesiye tutulmuştu. Bilemezsin Maloup, ne kadar da güzel ve acımasız olduğunu. Vara yoğa sinirleniyor, hiç neden yokken tokadı, indiriyordu, ama ben onu bağışlıyordum çünkü âşıktı. Bir Pazar günü, Meudon'a, piknik yapmaya gittik ve anam onu bana tanıştırdı, yakışıklıydı, kendinden biraz daha gençti, sevimli bir görünüşü vardı. O Pazar hava sıcaktı, annem bulûzunu çıkartıp sütyenle kaldı. O zaman adam onu, denize düşmüş de boğulacakmış gibi sımsıkı sarıdı, hiç unutmam, anam hüngür hüngür ağlamıştı. Orada büyük bir karar aldım ve belki anamın da bir parçacık mutluluğa hakkı olduğunu düşündüm. Bizi Malakoff'a geri getiren otobüste, yüzüne bakmadan her şeyi anlattım anneme ama ben konuştukça ellerinin titrediğini görüyordum... Bir durak, iki durak, ancak üçüncü durakta konuştu: «Sen yalancının, kaltağın birisin, onu sen baştan çıkartmışsındır!»

Bu yolculuğun sonunu da, onu izleyen iki yılı da var düşün artık. Annem ona hiçbir zaman

açık açık, herşeyi bildiğini söylemedi, ikimizi de kısıvrak yakalamış, istediği gibi oynuyordu. Sonra sevdalandığı herif çekti gitti yurt dışına, sonra Paul geldi, Gégé geldi. Benim moruk, aşağı yukarı bir yıl, son üçünü ona bırakarak peşimden sürüklendi durdu. Yirmiyedi yıllık evlilikten ve ötekiyle dört yıl düşüp kalktıktan sonra elbette bağırıp çağırabilirdi, değil mi?

Maloup, hatırlar mısın, bir gün bana, küçükken, neredeyse kendini Loire ırmağına atıp canına kıyacak olduğunu söylemişti. Sen de biliyorsun ki, bu, insanda çok kötü bir etki yaratır. İşte ben de balıklama Hoche sokağına daldım, ve geçen ilk dala olanca umutsuzluğumla sımsıkı yapıştım, çünkü artık dayanamaz hale gelmiştim, bardak taşmıştı, Venedik'te, denize atlayıp alabildiğince açılmak, çan kulesini uzaktan da olsa görmek, San Marco alanını, altın yaldızlı güvercinlerini görmek istiyordu canım. Kendimi Sulara kaptırmış, yüreğim alev alev, sürüklenip gitmeyi düşünüyordum! Hadi hadi, kesin zırlamayı, gözyaşları sudur alt yanı, benim ise, süte ihtiyacım var şimdi!

Bu yemeğin ertesi günü Lulu'dan bana bir kutu boya kalemi almasını istedim. Dolabın kapısının içine haçlar çizdim. Mavi günler, Gégé'nin gelmediği günler, ancak iki tanecik. Kırmızıları ağladığı ve kafasını salonun duvarlarına

vurduğu, televizyon seyrederken bir şişe viskiyi, ta geç vakitlere dek, mideye indirdiği günler, bunlar onikiyi bulmuştu. Karalar ise, büzüldüğüm o inin ta dibinde, başım dizlerimin arasında, dişlerini gıcırdattığını ve tabancasının horozunu tik diye açtığını duyduğum günler, bunlar da altı tane!

Maloup'ya, onun hiçbir zaman birine ateş edebileceğine inanmadığımı söylemiştim ya, şimdi sözkonusu ben olduğuma göre, bu inancım zayıflamaya yüz tutmuş gibi. Usul usul korkuya, çılgınlığa doğru kayıp gitmekteyim. Artık dolapta yalnız değilim. Igor'un pantolonunun paçaları arasından, bir takım kafalar, dillerini dudaklarında gezdirerek gülüyor, benimle alay ediyorlar, Lulu'nun entarilerinin kıvrımları arasından, **Saint - Louis**'de, 45 numarada çalışan kızların suratları beliriyor. Kedi kafasıyla, kıpkırmızı pençeleriyle Pedro var, Cadı'nın kafasındaki mormor şişler ve paranın üstünü verirken ortaya çıkan dişetleri var, bir de, siyah gelinlik giymiş, Gégé'nin parmağına yüzüğü geçiren madam Pierre var!

Yeter, boğuluyorum, yakın lâmbaları... Kimse karşılık vermiyor, koyu karanlıktayım! Lulu, babamla alışverişe indiği ve Igor da kendi işiyle gücüyle uğraştığı sıralar, dolabımdan çıkıyor, usulca telefona dek sürünüyor, rehberin Meslekler cildini yakalıyorum, aman ne kadar da ağırmış meğer, titrek ellerimle karıştırıp «D» sayfasını buluyorum, bir an gözlerimi kapatıyor ve

parmağımı rastgele bir adın üzerine koyuyorum. «Alo, bay ruh doktoru, yirmidört buçuk yaşındayım ve yatağıma işlemeye yeniden başladım, çok aceledir, beni öğleden sonra kabul edebilir misiniz?» Hayır mı?... Eh, ne yapalım. Telefonu yerine bırakıyorum, gene parmağımı rastgele bir adın üzerine koyuyorum. «Alo, bay ruh doktoru, âdet görmekte oniki yıl geciktim, külotumu her gün gözden geçiriyorum ama boşuna, hiçbir şey yok, normal değil bu, bana yarın için bir randevu verebilir misiniz acaba? Çok önemlidir ve aceledir.» Hayır mı?... Eh, ne yapalım, sayfayı çeviriyorum, hadi baştan. «Alo, bay ruh doktoru bir aydır her yanda şeyler görür oldum, kıpkırmızı, pis kokulu, koskocaman şeyler, korkuyorum, beni bir saate kadar kabul edebilir misiniz acaba?» Hayır mı?... Eh, ne yapalım. «Alo, bay ruh doktoru, ablam televizyana ütüyü fırlattığımdan beri beni lâpayla besliyor, artık televizyonu açmıyoruz!» «Alo, bay ruh doktoru, telefon sesi beni avaz avaz bağırtıyor, benim herif derimi yüzmek niyetinde, sırtım ürperiyor korkudan.»

«Guguk, bay ruh doktoru, size iyi bir habirim var: telefon konuşmalarımı yakaladıklarından beri beni kafadan çatlak sanıyorlar. Şok tedavilerinden, beyin elektrolarından, yok bilmem-nelerden dem vuruyorlar. Gelecek hafta için beni Sainte - Anne akıl hastanesine götürmek üzere randevu aldılar, oysaki, aralarında para toplayıp deniz kıyısına gönderseler bin kat daha iyi

olacak! Bunun çok gerekli olduğunu, yer değiştirmeye ihtiyacım olduğunu çakozlayamadılar işte. Daha bir hafta beni böyle karanlıkta kendi halime bırakacaklar, dolabın içinde koskoca bir hafta. O dert gömleğime sarılıp sarmalanmış, elim kolum bağlı yedi gün, yedi gece geçireceğim demek, hem çok kısa, hem çok uzun sayılır. Ama dikkat, kazandığınızı sanmayın hemen, siz kıcınızı koltuğa yapıştırmış, hastaların kafasına yellenerek, pis gazlarla onları boğarak vakit geçirirken size yeni bir müşteri daha bulduklarını sanmayın ha. Daha yüz yetmiş iki saatim var benim, ve postu yenilemek için bol bol tozların, parmağımı emerek sinir hücrelerimi birbiri ardından gagalayabileceğim yüz yetmiş iki saatim var önümde. Ne de olsa, yüz yetmiş iki saat, çok bir şeydir ve eğer beni tımarhaneye sürüklerlerse, benim kütüğü karıştırıp kurcalamaya fırsat bulsanız bile, elinize muşmuladan başka bir şey geçmeyecek, meraklanmayın! **Baybay**, ruh doktoru, yakında görüşmek üzere, evet, sizi yürekten kucaklarım, hattâ öperim bile...»

Beni hastaneye götürmemeleri için, Lulu'ya, uslu duracağıma söz verdim. Artık ruh doktorlarından randevu almıyorum ve çışımı yapmak için kalkıyorum. O da bana güven gelsin diye, kilitleri değiştirtti, sesi çıkmaz olan televizyonu da onarttı. Babam gene odama girme hakkına sahip oldu. Çok yorgun değilsem, yatağımın üzerinde bir el kâğıt oynuyoruz. Igor da bana bir

plâk aldı, Chopin'in **Polonezler**'i. Bu müzik ağlatıyor beni. Dün Lulu, Maloup'dan bir mektup aldı, Beauvais'den postalanmış: bir çocukla tanışmışmış, ne zaman döneceğini bilmiyormuş. Mektuba dipnot olarak şunları eklemiş: «Sophie gizlenmek ihtiyacını duyacak olursa, anahtar, Abukir sokağında, kapıcı kadındadır.» Mektubu yırttım, sifonu çektim, **Polonezler**'i kırıp dörde böldüm, çöp tenekesine attım. Takvime baktım, cıvılcıplak, geniş muz yapraklarına uzanmış bir kız gördüm, farkına varmadan ellerim göğüslerime gitti. Tam üç ay sonra yirmi beş yaşımı dolduruyorum!

Dün, özellikle kırmızı ve siyah bir gündü. Gégé saat yedibuçukta, eli kolu yiyecek ve içki dolu, sükün etti. Yemeğin başında, onu işiten, keyfi yerinde sanırdı, sırık Suzie'nin yanında çalışan o melez karıyla, Sandra ile işi pişirdiğini anlatıyordu. Clup 65'in diskcokeyini de kısıvrak yakalamış sözde. Sonra susmaya başladı, daha sonra Lulu'nun, mutlaka Normandiya'daki sütninemin yanında gizlendiğini sandığını söylediğini işittim. Sonra gene uzun bir sessizlik oldu, ardından müthiş bir gürültü, masayı ikiye bölen bir yumruk. Sonra adım sesleri, koşuşma, oda kapısı çatırdadı, soluduğunu duydum, soluğunun kokusunu aldım, bir boyunbağı yuttum, bir şişenin musluğa çarpıp parçalandığını ve ardından babamla ablamın birbirine karışan seslerini işittim: «Çık dışarı, defol buradan, deli herif, bir daha da buralara adımını atma!» Kırılan cam

sesleri, tok sesler, fışkıрма sesleri işittim, kânın aktığını işittim ve Igor'un bağırıldığını: «Durun, durun be, ne biçim aile bu böyle!» Sonra Gégé'nin çatlak sesini duydum: «Yarın saat yedide **Play - boy**'da bekliyorum onu. Gelmezse, öbür-gün Malakoff'a gidip en küçüğü okuldan çıkar-ken alacağım.»

Gérard gittikten sonra ellerimden ayakla-rımdan tutup beni dolaptan çıkarmaya uğraştılar ama boşuna, kafamın dikine gittim ben. Potin-lerin arasına büzülüp kaldım ve konuşmaya ya-naşmadım hiç. Saat sabahın ikisinde, yorgun-
düşüp pes ettiler. Önce erkekler yattı, Lulu ağ-layarak dolabın dibini boşalttı, benim gözlerim de, ağzım da kupkuruydu, yalnız vücudum tere batmıştı. Lulu beni bir bardak su doldurdu, iki valium 10 hapiyle birlikte uzattı, sonra dolabın kapılarını kapadı...

Gözlerimi yumarak derin derin soluk aldım, yumruklarımı açtım, canım bir sigara istedi. Sonra ansızın uyku bastırdı, çocukluğumun düş-lerinin karanlık kuyusuna kaydım gittim. Sap-lantı halinde bir düş bu, hep aynı: yarı yarıya uyandıran, şiddetli bir sıçrayış, insana yataktan aşağıya düşüyormuş izlenimini veren bir sıçra-ma. İnsan titreyerek sağlam bir şeye, çarşaflara, ne bulursa ona sarılır, sonra yeniden uykunun kucağına düşüverir. İşte o zaman, vücudun ağır-lığının kalmadığı, gözlerinin gecenin karanlığını deldiği o tatlı düşüş başlar, karanlık bir silindi-re düşüştür bu, ve sonra ta dipte, kapkara bir

top ağzı, oraya çarpmadan basarım çığlığı. Ama hiçbir zaman çarpmam, gövdem erir, sadece gözlerim kalır, karanlıkları yırtan, bir rafta beyaz, büyük harflerle yazılmış TUZ sözcüğüne asılıp kalan gözlerim... tuz, deniz, su, karın. Ah! Anneciğim, anneciğim!

Taksi Concorde alanına çıkarken kanapeye yapışıyor, dudaklarımı ısıyorum, bir saniyede, araba geri geri, Rivoli sokağına gidiyormuş izlenimine kapılıyorum. Bağışlayın, şoför bey, ama bir ayı aşkın bir süre dolap içinde yaşamak, baykuşlara göre bir iş, insanın yeniden gün ışığına alışması gerekiyor. Paris ne güzel, göz kırıyor! Hey, şoför! Yolunuzu değiştirirseniz, beni Pontnieu sokağına götürecek yerde havaalanının yolunu tutarsanız size on frank bahşiş var. Hiç hurma ağaçlarından, muz ağaçlarından, Hawai'li kızlardan, ruh doktorlarından söz edildiğini işitmişliğiniz var mı sizin? Yok mu? Eh, ne yapalım, hadi öyleyse, gazlayın gidelim.»

Nice'li Carlos'un yeni barı **Play - boy**'un kapısını iterken bacaklarım titriyor, dizlerimin bağı çözülüyor. Hadi, cesaret Marie, Franzie'nin postalandığımız gece dediği gibi, güç olan sadece ilk adımı atmaktır...

Çimento ve alçı torbalarının, kalasların, cam parçalarının ve daha bir sürü ıvır zıvırın ortasına bir masa konmuş, Gerard ortalık yere kurul-

muş, yanında Carlos ve Nis'li Antoine, Jean - Jean, tanımadığım iki çocukla ayakta dikilmiş. Gérard bıyığını kazımış, saçları da bir uzamış ki, gülmekten patlayacağım! Üstelik, pis köpek, gözlerini belerterek, bana ilk defa baktığı gibi bakmaya yelteniyor...

«İşte! bizim kaçak, Baylar. Sen, gel benimle, oturumu açmadan önce başbaşa konuşalım biraz.»

Aynalar, tahtalar, alçı torbaları, çimentolar, mermer tezgâhlar, kanalizasyon boruları, yarıdöner lâmbalar, alacalı tahtadan dans pisti, delgi - çekiçler, ter birikintileri, arasından sıçraya sıçraya gidiyorum. Bir kapı açılıyor, gübre kokusu çarpıyor burnuma, başımı ellerinin arasına alıyor.

«Eee, söyle bakalım? Yaptığın numara yeterince uzadı değil mi? Sonunda ikimiz de mutsuzuz işte. Neyse bütün bunlara bir sünger geçiyorum boşu boşuna rahatsız etmiş olmamak için, çocuklara birer içki ismarlarım, sonra da tıptış tıptış eve döneriz! Hadi erkeğine bir öpücük ver bakalım!»

Asılan olmaktansa ip olmayı, hükümlü olmaktansa yargıç olmayı yeğ tutarım ben, seni öpmektense, tutsağın olmadan gözlerim güneşe dönük ölmeyi yeğlerim.

«Çekil, tiksiniyorum senden!»

«Sen benim kadınımsın, seni ben yarattım, eğer işin içinden sıyrılmak, çekilmek istiyorsan, önce borcunu ödersin, anlaşıldı mı? Seni tekme

tokat götüreyim içeriye de konuşalım... Hadi yürü, marş marş!...»

Büyük jürinin karşısında, molazların arasında ayakta duruyorum, salya, sümük ellerime bulaşıyor. Yüreğim göğsümde küçük, ürkek bir hayvan gibi, kafesini kırmaya çabalayan bir küçük kemirgen sanki, delicesine çarpıyor, kaburgalarımı kemiriyor. Önceleri çok canım yanıyor-
sa da sonradan alışıyorum, hayvan biraz yatışıyor. Adamlar alçak sesle konuşuyorlar, küçük kemirgen uyanıyor, tırmalıyor. Carlos ağzını açmadan önce içkisini yudumluyor, burnumu çekiyorum.

«Madam, yarın **Saint - Louis**'ye gideceksiniz, Pedro sizi bekliyor.»

«Mademki bağımsız olmak istiyorsun, her hafta buraya gelip zarfını bırakacaksın. Üzerine «Bay Gérard için» yaz yeter. Dikkat et hesapta yanlışlık yapmayasın: Tam üçbin, iki bin dokuzyüz doksandokuz olmaz! Hadi bakalım, tabanları yağla şimdi, yeterince gördük seni!»

Nice'li kardeşlerle avanesi Gégé'yi destekliyorlarsa bu, yardımseverliklerinden değil elbet, bu işten para alıyorlardır mutlaka! Kazandım, artık Gérard'ın kadını değilim, bütün bir takım çalıştırıyor beni demektir! Aferin Marie, iyi becerdin doğrusu! On beş bin frank, bir yıllık iş! Bir yıl sonra, hemen hemen yirmi altı yaşında ve özgür olacağım. Ama, işin sonunda acaba bana özgürlüğümü geri verirler mi? Babam savaştan söz ediyor, Lulu huysuzlanıyor, Igor ihtiyat

öneriyor: «En iyisi, işler açıklık kazanıncaya dek, çalışsın bâri! Nice'liye savaş açmak intihar demektir.» Ben şiddete karşıyım, dayağa, bağır-maya dayanamam, kan görünce ağlıyorum, o-nun için çıkınımı yaptığım gibi, gece, ver elini Pigalle! Kafamda bir fikir kırıntısı...

Uçağım yarım saat sonra kalkıyor, gidişim-den sadece Lulu, Igor ve babamın haberi var ama, ancak uçağın tekerlekleri yerden kesildiği zaman rahat bir soluk alabileceğim. Parmakları-mı bardağımın üzerinde gezdirerek, büyük yol-culuklara çıkanlara bakıyorum, onları kıskanmı-yorum, bir gün gelecek, ben de böyle bir uçağa bineceğim, daha sonra, başka yerlere giden, sonsuza dek giden bir uçağa atlayacağım. Bir gün, artık korkum kalmayacak.

Saint - Louis'de geçirmiş olduğum hafta, heyecan yönünden pek verimliydi. Herşeyden önce, 19 numara ile kızlara kavuştum yeniden: cezalıydım, bana başka bir dünyadan gelmişim gibi bakıyorlar, gizli gizli süzüyorlardı, görünüş-te aldırış ettikleri yoktu ama, beni kıskanıyor-lardı. Her zaman güleryüzlü olduğumdan erkek-ler hep beni seçiyorlardı. Yine o eski küçük Sophie idim ve müşteriler hâlâ benden hoşlanı-yorlardı.

Gelenlere hep o eski teraneyi okuyordum. «Günaydın, benim adım Sophie, ya seninki?».

sonra, odadan çıkarken, toparlanmaya çalışıyordum. Kızlar beni itip kakıyorlar, salona doğru, başka zaman olsa, asla kaçırmak istemeyeceğim o seçme törenine doğru telâşla koşuşuyorlardı! Ah, beni saçbaşı darmadağınık, perişan, göğsüm şiddetle inip kalkar, gözlerim cam gibi parıl parıl, dudaklarım aralık görmek erkeklerin ne kadar da hoşuna gidiyordu. Beni bir kancık olarak, babası belirsiz bir köpek olarak seviyordu onlar ve ben de kolayca istedikleri gibi oluyor, her türlü eğilimlerine boyun eğebiliyordum. Bir on franklık banknot karşısında benim gibi güzel susta durabilen var mıydı? Neredeyse dört yıl olmuş bile...

Salı sabahı, saat beşbuçukta çıkarken, Gérard'ın arabasını, **Saint - Louis**'den on metre kadar ötede, çift sıra arabaların arasına park etmiş görünce yüreğim ağzıma geldi. Ne yâni, verdiğim mangır yetmiyor muydu yoksa? Fontaine sokağından çıkan ilk arabaya attım kendimi, şoför beni aynasızlardan kaçıyorum sanmış olacak ki, iyi davrandı. Mesele çıkarmadan beni Blanche sokağına bıraktı.

Çarşamba günü Arlette paramı verirken kulağıma Gérard'ın beni kapıda beklediğini fısıldadı. Herif daha neye uğradığını anlayamadan ben **La Clache d'or**'a sığınmıştım bile, oradan da ancak sabahın yedi buçuğunda, midem dolu, çıktım!

Perşembe günü Arlette bana yolun serbest olduğunu söylediği zaman pek şaşırmıştım

doğrusu! İşime de gelmişti böylesi çünkü postaya verilecek bir mektubum vardı. Bir gün önce Lulu Güney bölgesindeki arkadaşlarından birine telefon etmiş, benim alelâcele bir iş aradığımı söylemişti. O arkadaşı da bir genelev sahibesine telefon etmiş ve iş bulunabileceği karşılığını almış. Ama yazmalıymışım, bir fotoğrafım ve kimlik kâğıdımla birlikte **yaşam öykümü** göndermeliymişim. Cuers'e, otuzunu aşkın kızları almazlarmış.

Gecenin bir bölümünü iş isteme delikçemi hazırlamakla geçirdim, adresi büyük harflerle yazarken ellerim titriyordu: Sayın Toudé ve Risty, **Sur-le-Pouce** Otel - Barı, 1, Cuers, 83. Pulu da ters yapıştırdım çünkü küçükken bana bunun: 'canınıza okuyayım' anlamına geldiğini öğretmişlerdi.

Yol açıktı gerçekten, duvar diplerinden, Duperre sokağındaki postaneye kadar gittim. Tam elimi kazağımın altına daldırıyordum ki, bir araba kapısı çarptı, Gérard beni saçlarımdan tutup arabanın içine sürükledi ve bir saati aşkın bir süre, yapmadığını komadı... saat altı buçukta ona olan borcum iki katına yükselivermişti.

Cuma günü bütün kızların parasını ödedikten sonra Arlette keşfe çıktı. Döndüğünde beni dut gibi sarhoş, evin uğur bebeği kollarımda, yerde yatar buldu. İçmiştim ama gene de postaya verilecek bir mektubum olduğunu, pek de önemli olduğunu anımsıyordum. Tam mektubu kutuya atacakken pek iyi tanıdığım bir yumruk

ensemden yakalayiverdi beni. Mektup parmaklarımın ucunda titriyordu, parmaklarımı açtım... yere düşüverdi.

Gégé uludu: «Kime yazıyorsun?»

«Bir erkeğe.»

«Sen sevemezsin kimseyi, buna hakkın yok.»

Kendime geldiğimde Balto'da bir kanepeye uzanmıştım. Beni **Fifty**'nin kapıcısı bulup getirmiş.

Cumartesi Gégé bir demet kırmızı gülün ardında gizlenmiş olarak Aubervilliers'ye sökün etti, bunlar veda çiçekleriymiş, öyle diyordu.

Dizlerime kapandı, bacaklarıma sarılarak özür diledi, gözyaşlarının ayakkaplarımda bıraktığı izleri seyrediyordum. Yaşlar ayak parmaklarıma deyince gıdıklandım, kahkahalarımı zor tuttum, sonra bacaklarımin arasında bir ılıklik duydum. Hemen tuvalete koştum, inanasım gelmiyordu... iki aylık bir gecikmeden sonra yeniden âdet görüyordum!

Lulu, pavurya ile Hint usulü pilav pişirmişti. Gérard bizimle yemeğe kalmak için izin istedi hattâ inip iki şişe iyi cins şarap satın aldı. Kafamı çatlatan baş ağrısına karşın gülümsüyordum, rahatlamıştım, nihayet âdet görmüştüm çünkü, üstelik o da bana teslim oluyor ,hayatımı yeniden kurma hakkını tanıyordu bana. Hayatımı yeniden kurma! Lulu sofranın altından bir tekme indirdi bana. Tatlıya geldiğimizde, paradan indirim yapmış, ve beni görmeyeceğine

ondan erkek sözü almıştım. Sadece arasıra, dostça görüşecektik. «Canım arkadaş kalmayacak mıyız, köpek değiliz ya?»

Doğru, köpek değildik, güzel yemeklerle, iyi cins şaraplarla tıkabasa karnımızı şişirmiş insanlardık. Babam, Igor ve Gégé, kahve içmek ve kendilerine berbat oyunlar oynamış olan şu kör talihten dem vurmak üzere salondaki kanapeye yan gelmişlerdi. Sanki savaştan çıkmış üç kişi... kana, çamura belenmiş, çadıra sığınmış, yararsız sözlerle birbirlerini ısıtmaya çalışan üç yiğit er... Belki bundan insanı duygulandıracak bir şeyler olabilirdi ama aralarında bir de hain vardı... iki hain, ve üçüncüsü de onlardan aşağı kalmaz hani! Lulu bulaşığı yıkıyor, ben de kuruluyordum. Aklıma dolapta geçirdiğim günler geliyordu, o da herhalde Yves'i düşünüyor olmalı!

Konyağı da içtikten sonra Gérard el çırttı: «Kızım, gelip eşyanı alsan iyi olacak, al ki senden sonrakini yerleştirebileyim. İnsan, gönlü yaralı diye işlerini ihmal edecek değil ya! Taşınma masrafı benden.» Lulu bana kabul etmem için bir işaret çaktı, Gégé yol boyunca pek dürüst davrandı, hattâ şakalaştı bile. Bense, kanın vücudumda aldığı o yolu düşünüyordum, âdet görme gizemini kendi kendime açıklamaya çalışıyordum, saldırganlığıma, sivilcelerime, tik-sintime, iç rahatlığıma, o korkunç ruh çöküntüme bir açıklama bulmaya çalışıyordum. Asansörde kâkülümü şöyle bir yana çekti, birden al-

nıma bir bıçak sapladı sandım! Beni sevdiğini söyledi... Salonun kapısını açtığı zaman geriledim... ebiselerim odanın her yanına dökülüp, saçılmıştı. Külottan mantoya varıncaya dek, usturadan hiç bir şey kurtulamamıştı. Iskarpinlerim, bir leğende, yığılıydı, kavrulmuş. hepsi, pasaportum ateşten geçmiş, karalı mavili bir kirpi yavrusunu andırıyordu... Yüzüm gözüm dar-madağın, yanarak mı ölecektim, yoksa kendimi pencereden atacak zaman bulabilecek miydim? İnsan kendi ölümünü seçemez ki! Gérard üstüme atıldı, yirbirinci yaş günümde bana armağan ettiği zinciri yakaladığı gibi sıktı, sıktı, sonunda, üzerimde sallanan kafası iki kat, üç kat büyüdü. Koskocaman bir kafaydı bu, hem korkunç, hem hafif, bir reklâm balonu gibi. Elimden kaçan, usulca tavana doğru yükselen bir balon - kafa. Ip yavaşça elimden kayıyor, döşeme tahtalarına gömülüyorum, ellerim en ufak bir çizdiği, en ufak bir pürtüğü boşuna arıyor, toz tanecikleri avuçlarımın altından yuvarlanıp gidiyor, sadece bir saniye, güneşin halkasını olduğu gibi gördüm, sonra karanlık...

Karanlıkta, Gégé'nin sesi, bir mum alevi gibi titreşip duruyordu. «Seni seviyorum, seni seviyorum, gitmeyeceksin, seni ben yarattım!» Kıkırdaklarımın çatırdığını hissediyor, işitiyordum. Sonra da kapıya indirilen, şiddetini gittikçe arttıran yumruklar, tekmeler! Gérard koyverdi beni, sanırım ağlıyordu, birden Lulu, babam ve Igor'u gördüm, üzerime eğilmişlerdi, sonra

da, anamın, mutfak penceresinin koluna asılı aynada yüzünü boyaması, zümrüt rengi tozla gölgelendirdiği o güzel, yeşil gözleri, boğum boğum, eklemlerden dirseklere doğru çıkan ağır, mavi damarlarıyla, savaşçı elleri. Ama eminim, gene de bir yerlerde, bir yüreği vardı, ve ses çıkarmadan, hayran hayran seyrediyordum onu, bileklerim kalorifer radyatörüne bağlanmış, bakışlarım ağzına yönelmiş. Sonra da bana zorla içirdikleri o su, yamrı yumru topaklar halinde boğazından geçmeyen su. Pazar günü pes eder gibi yaptım, gene dolabın dibine saklanmaya kalkıştım ama Lulu sıkı bastı. Mutfak önlüğü'nün cebinden koskocaman bir sustalı çıkardı: «Gelecek olursa, karnına soplayıveririm, ödeşmiş oluruz!» O gece geç vakitlere kadar iskanbil oynadık.

Pazartesi günü, boynuma apaşlar gibi bir mendil bağlayıp gene **Saint - Louis**'ye çıktım! Erkekler her zamanki gibi anlayışsız davrandılar. «Ne o Sophie, boynunu mu emdirdin?» Kızlar benimle alay ettiler: «Yetmiyor mu?» Tükrüğümü zorlukla yutarak hepsine güldüm geçtim. O sabah Lulu, babam ve Igor beni küçük salon-da bekliyorlardı. Bizim kapıdan dördümüz birden çıktığımızı görünce Köpek - Gérard kuyduğunu bacaklarına sıkıştırdığı gibi, soluğu Shelby'sinde almıştı. Salı ödeme günüydü. Üç bin frank Gérard'ın adı yazılı bir zarfa güzelce yerleştirip, Ponthieu sokağının yolunu tuttum, doğru **Play - boy**'a. Bir kez geçtim önünden... ikincisinde ka-

rarımı vermiştim bile: Gégé mangır istiyorsa, gitsin kendi bulsun!

Döndüğümde Lulu bana bir mektup uzattı, Cuers'den gelen cevap. İş halolmuştu, genelev sahipleri kasım başında bir üçüncü kız almayı kabul ediyorlardı ancak, Noel ve yılbaşı tatiline kadar kalacaktım. Lulu pek sevinçliydi, bir şişe eski bordo şarabı açmıştı: «Düşünebiliyor musun güneş açması gibi bir şey bu, Paris'te beş gün daha dayanacaksın demektir. Beriki gene seni yoklamaya gelirse, geberip gittiğini söyle-
riz.»

Güneş açması ha? Bu sözcüğün tam anlamını bilemiyordum. Akşam yatakta, sözlüğe baktım: «Güneş açması: Şiddetli bir rüzgârdan ya da bir kasırgadan sonra, havanın oldukça sakinleşmesi. Bulutların açılması.» Ama genelevde insana pencereleri açmak, göğü seyretmek hakkı tanınır mıydı ki?

Tepkili uçağın motörleri bir sürü kedi yavrusu gibi hırıldıyor, kemerimi bağıyorum, sigaramı söndürüyorum. Kirpiklerimi uçağın penceresine yapıştırmış, güneşin yolunu izliyorum.

3

Kıyı boyunca zikzaklar çizerek ilerleyen yolda kendimi bir imbiğe benzetiyorum. Uçakta üç viski damıtmışım, Marsilya'nın Marignana havaalanına inince de iki. Ama hâlâ aklım başımda ki henüz sayısını ve nereye gittiğimi unutmamışım. Şoför işini biliyor, bana yöreden, sevenlikle söz ederken yan yan bacaklarımı da süzmekten geri kalmıyor. «Ah Cuers, güzel bir Güney köyüdür, nüfusu beş bin yüz altmış beş. Zeytinyağıyla ünlüdür.» Ne yağları be? **Sur le Pouce** batakhanesi Combinati, Carbonne ve Spirito çetesinin malı, Amerikan sigaralarıyla iş çevirirler. Ben onları içeride sanıyordum, demek dışarıda kalanlar da varmış. Taksi, pencerelelerinde kırmızı beyaz kareli perdeler asılı küçük bir barın önünde durdu.

«Hadi bakalım, talihin açık olsun, küçük!»

«Talihin açık olsun, talihin açık olsun! Ne berbat şaka be!»

Hava güzel. Kaldırımında durmuş, bavulum elimde, güneşli, küçücük alanda son bulan sokağa bakıyorum, kasketini geri itmiş adamlar alanda oyun oynuyorlar. Bir çınarın çevresinde iki köpek dönüyor, ağacın yaprakları ışıktaki kristal parçacıkları gibi ışınlar saçıyor. Tülü andırır kurşuni bir duman, henüz yeşil olan ağaçları taçlandırmış. Bir zeytinyağı tenekesinden bir yığın begonya taşmış; bir fıskiye, mavimtırak göğe doğru dikiliyor. Sokak kahvesinin şemsiyelerinin saçakları, ılık rüzgârda dalgalanıyor, kovboy kılığına bürünmüş küçük çocuklar anlaşılmaz sesler çıkararak birbirlerini kovalıyorlar; bisikletli bir kadın geçiyor ve güneş, salça ve yaban mersini kokuları yükseliyor, başı kopmuş bir heykelin gövdesine konan bir kuş, cıvı cıvı şakıyor. Eğer hayâl görmüyorsam, eğer bütün bu gördüklerim gerçekse, burada huzura kaşuşacağa benzerim.

«Ne o, gün boyu orada öyle dikilip duracak mısınız? Dün bekliyorduk sizi, hafta sonları en çok iş yaptığımız günlerdir bizim.»

Bir şey söylemeden, patron karının peşinden birinci kata çıkıyorum. Risty mi yoksa Toudé mi bu? Herhalde Risty'dir!

«İşte, geldi! Hadi bakalım koyun şuraya bavulunuzu, adınız ne sizin?»

«Sophie.»

«Ee, Risty, nasıl buldun onu?»

«Fena değil, sevimli bir görünüşü var.»

«Pek semiz de değil ha. Sizi Renée'ye iyilik

olsun diye alıyoruz, yıllarca çalışmıştı bizde, hem durumunuza da acıdık. Kccanız daha çok kalacak mı içeride?»

«Henüz yargılanması başlamadı ki.»

«Kimlik kâğıdınızı verin bana, size odanızı göstereyim.»

Bir kat, bir kat daha. İki ay süreyle benim olacak, bu küçücük, kişiliksiz odaya girer girmez üzerime basan bu umutsuzluk da neyin nesi? Eğer daha yarım saat önce görkemli bir güneşin masmavi göğü deldiğini gözlerimle görmemiş olsaydım, dışarıda yağmur yağdığına rahatlıkla yemin edebilirdim.

«Odanız... çalışma ve dinlenme yeriniz! Yatağınız... rahattır... en iyi çalışma aracınız bu! Açın bakalım şu bavulunuzu... Bütün eşyanız bu mu? Hafta içnide benimle gelirsiniz. Kendinize hafta sonları için uygun bir şeyler satın alırsınız. Bugünlük şunu giyin.»

Taudé parmağıyla, **Saint - Louis**'de giydiğim lâcivert krepten bir robu gösteriyor.

«Ama bunu çıkardığınız zaman ne giyeceksiniz bilemiyorum... Gösterin bakayım şu çamaşırlarınızı... Yenilerini almak gerekecek.»

«Ama bunlar yeni!»

«Susun be! Burada ben emir veririm! Bu kepenkler hiç açılmayacak, oda her sabah köşe bucak temizlenecek, yerler çamaşır suyuyla silinecek. Tuvaletiniz her zaman pırıl pırıl ovulmuş, aynanız tertemiz, yatağınız güzelce yapılmış, tozlar alınmış olacak. Sabah kalkış yedi bu-

çukta. Önce temizlik. Kahvaltı saat sekizde mut-fakta, edilir, sabahlıkla ineceksiniz... Sahi, sa-bahlık göremedim.»

«Hiç giymem.»

«Burada giyeceksiniz! Yarın size bir tane alırım... Sekiz buçukta çıkıp odanızı temizlersiniz, sonra da bara iner çalışırsınız. Öğle yeme-ği onikiyle bir arasında. Yemekten sonra saçını-zı taramak ve makiyajınızı tozelemek için bir çeyrek vaktiniz var. Saat biri çeyrek geçe bar-dasınız, yediye kadar. Saat sekizi çeyrek geçe yeniden işbaşı yapılacak ve son müşteri evden ayrılincaya dek sürecek. Hafta içinde, bu, ge-nellikle onbuçuk sularında olur. bazen daha er-ken, bazen daha geç. Odanıza dönersiniz, hav-lularınızı yıkarsınız... günde iki tane yıkayacak-sınız. Havluluklara asarsınız... Tuvalet burada. Gece, elektrik sobanızı prizden çıkartırsınız. Ya-rım saat okumaya hakkınız var. Hafta sonların-da kapanış saati yoktur. Pazar günleri, birkaç kilometre öteye, ailece yemeğe, gideriz. Saat üçe doğru döneriz. Şimdi...»

Şişko Toudé kurbağa diline benzeyen dili-ni sarkık dudaklarından geçirdi. Gırtlığındaki düğüm büyüdü büyüdü, neredeyse beni boğ-a-cak. Deli gibi bir ağlama isteği, göz çukurlarımı yakıyor. Demek ki o küçük alan, çocuklar, o iki köpek, kuş, güneş birikintileri, hepsi birer se-rapmış?

«Her mesai yirmibeş, franktır, on iki buçuğu size, on iki buçuğu bize. Herşevin hakça olma--

ısına önem veririz biz. Seanslar yedi dakikadır. Anlaşmazlık olmasın diye, çıktığınız saati kaydedirim. Yedi dakika, müşteriyle birlikte bardan ayrıldığınız an başlar. Her iki tarafın soyunmadan giyinmeye kadar yapacağı her şey bu süreye dahildir. Bara döndüğünüzde yedi dakikalık süre dolar. Yedi dakikayı geçirecek olursanız aldığınız ücretin tamamı müesseseye kalır. Bazen çeyrek saatlik seanslar da olabilir, o zaman otuzbeş frank ikiye bölüşülür, yarım saat elli frank, bir saat yüz frank, yatılılar üçyüz franktır, tabii hep ikiye bölünür. Bahşiş yasaktır, şunu da asla kafanızdan çıkarmayın burada müşteri, evinde sayılır. Pazartesi sabahı yarım saat daha erken kalkarsınız, yani saat yedide. Müessesenin taksisi sizi muayene için Toulon'a götürür... Bir tenasül hastalığı geçirdiniz mi? Ha, cevap versenize, evet mi, hayır mı?»

«Hayır.»

«Ne diye tahtaya vuruyorsunuz? Korkutuyor mu sizi? Hadi, söylesenize.»

«Evet.»

«Günümüzde, penisilinle, çocuk oyuncağı oldu o da, üstelik mesleğin rizikolarından sayılır. Şimdilik burada üç kişisiniz: Marsilya'dan iki kız, bir de siz. Onlar aşağıda. Onlarla iyi geçinmeye çalışın, ikisi de iyi kızlardır. Sanırım herşeyi söyledim size. Ha, umarım içmiyorsunuzdur. Burada kızlara alkollü içki verilmez. Eğer hafta arasında bir müşteri size ismarlayacak olursa, bir kahve veya

meyvasuyu için. Yemek ücreti günde elli franktır, ay sonlarında ödenir. Şimdi, giyinip boyanın, çabuk olun, sizi barda bekliyorlar... Ah, hayır! Bu yok işte, yavrum, buna hiç gelemem ben! Evimde ağlamış surat görmeye tahammül edemem, unutmayın. Risty, Risty! Çabuk gel buraya, yoksa tokadı indireceğim şu kızın suratına!»

Toudé merdivenden indi. Yüreğimin delice çarpması, kuğu resimleriyle süslenmiş o iğrenç, gök mavisini terliklerin gürültüsünü bereket bastırıyor. Kendimi yüzükoyun yatağa attım. Önemli olan ağlamak, ağlamak... Risty elini omuzuma koyuyor, benimle tatlı tatlı konuşuyor.

Saat üçte, gözlerim kıpkırmızı, bara giriyorum. Birbirinin eşi, iri çiçekli giysilere sarılıp sarmalanmış iki esmer kız, tünedikleri taburelerden beni şöyle bir süzüyorlar. Risty'nin eli olanca ağırlığıyla omuzumda.

«İşte bu, Sophie. Paris'ten geliyor.»

Kızlar, zar atarak vakit geçirirken: «Merhaba!» diyorlar. İkisinden şişmanca olan, soruyor: «Kuzum, Paris'te sokakta iş tutabilmek için mutlaka bir koruyucusu olmalıymış insanın, doğru mu?»

«İkiniz de iyi davranın ona, iki ay birlikte yaşayacaksınız.»

«Hey, Risty! Nasıl oldu da tuttunuz bu kızı? Baksanıza, çuvaldız gibi, sıskacık. Burada bir frank bile kazanamaz bu küçük. Eğer çalışabilirse ben de kendime bir çift top... taktırır pezevenklik yaparım! Bir aya kalmaz, limanda ça-

“İşan bir düzine kadını olur. Değil mi ama, Mado?”

«Susun ikiniz de!»

«Evet, haklı Risty, susuyoruz... Susuyoruz, değil mi Mado?»

«Susuyoruz... Şşşt... Şşşt... Öyle bir susacağız ki iki ay, ona tek lâf bile etmeyeceğiz.»

Pazartesi, Üç Kasım,

Bilmem her akşam cep defterimin sayfalarına olup bitenleri yazacak cesareti bulabilecek miyim? Böyle günce yazmaya ikinci kez başlıyorum. Birincisinde ondört yaşındaydım ve günün birinde babam buldu defterimi. Halbuki şiltemin içine saklamıştım. Yaktı. Önemli bir şey yitirmişim, gibi oldum. Bu defteri ise belki ben kendi elimle yakacağım. Saat ona çeyrek var. İki havlumu yıkadım, sobamı prizden çektim. Kapımı kilitleyebilseydim içim daha da rahat ederdi, ama anahtar yok. Mado ile Martine sözlerinde durdular. Gün boyu benle tek kelime konuşmadılar. Zaten, vakit bulabilecekler miydi ki? Otuz yedi zevk ziyaretçim vardı. Onlar daha çok iş yapmış olmalılar çünkü çoğu kez barda yalnız kalıyordum. «Yıkım» sözcüğünün ne anlama geldiğini yavaş yavaş öğreniyorum galiba.

Salı, Dört Kasım

Toudé kimlik kâğıdımı geri vermedi. Bugün otuz kişi geldi. Yine bir haksızlığa kurban gidi-

yorum, öteki ikisi için de, benim için de seans süresi eşit tutuluyor, oysa ben onlardan bir kat merdiven fazla çıkmak ve inmek zorundayım. Martine ile Mado benimle hâlâ konuşmuyorlar. Lulu bana telefon etti. Başka bir dünyadan gelen bu ses yüreğimin sıkıntısını büsbütün artırdı, üstelik rahat konuşamıyordum da. Toudé oracıkta. tam arkamda, duruyor, kupkuru soluğunu ensemde duyuyordum. Telefonu elimden kopartırcasına çekti aldı, Lulu'ya bir daha bana telefon etmemesini ve mektup yazmamasını söyledi. Lulu'nun sesini duyuyordum, barbar bağırıyordu: «Ama kocasının onun posta adresini bilmesi gerekiyor!» Toudé bana hain hain baktı: «Solliès - Pont'a post restant yazsın, müessesenin taksisi haftada bir kez götürür onu.» Ve telefonu kapadı. Bâri Lulu çok geçmeden yazsa.

Çarşamba, Beş.

Kırk üç kişi geldi. Yorgunluktan, neredeyse öleceğim.

Pazartesi. On Kasım.

Beş gündür yazmamışım. Bu sabah taksi şoförü Bert bizi muayene için Toulon'a götürdü. Dispanser bana Saint - Lazare'ı anımsattı. Burada da orada olduğu gibi kan alma iğneleri pek ince... Sol kolumun çukurunda güzel bir flâsterim var şimdi. Çıkışta Mado birer pastis ısmarladı. O kahvenin terasına oturmak eşsiz bir şey-

«di. Ben de ısmarladım, Martine de ısmarladı. Dönüşte şarkı söylüyordum. Dünkü pazar günü, ailece yemek yemeye gittik. Bu insanların kimler olduğunu bilmiyorum, bir çift işte. Kızlar adama «Amca» diyorlar, bana herhangi bir açıklamada bulunulmadı. Ben de soru sormaktan kaçındım. Bu sabah Lulu telefon etti ama beni konuşturmadılar, sadece Risty, Solliès - Pont'da beni post restant bir mektubun beklediğini fısıldadı. Yarın Bert beni oraya götürecektir. Yakında Lulu'nun mektubunu okumak mutluluğu, bu hafta sonunun yüz yedi kişisini bana unutturuyor.

Salı. Onbir

Bu sabah, tam yola çıkarken Risty kimlik kâğıdımı geri verdi. Yitirdiğim bir şeye yeniden kavuşmuş gibi oldum... Bu küçük kâğıt parçasını göğsüme bastırmak için taksiye binmemi bekledim, kendi fotoğrafımı öptüm. Post restantta bir değil üç mektup buldum. Biri Lulu'dan, biri Maloup'dan biri de annemden. Kendimi tutmasaydım posta memuresinin boynuna sarılacaktım. Mektupları hemencecik açmak istiyordum ama, gene de takside açmadım, hele odamda açmak hiç işime gelmiyordu. Bert'e bir çeyrek güneşte oturup bir fincan çay içmek istediğimi söyledim. Ses çıkarmadı ve üç dakika sonra beni, küçük, pesbembe bir alanda, bir kahvenin önünde indirdi. Kaldırımında iki masa vardı, hava serindi. Gözlerimi kapatıp üç mektuptan

birini seçtim. Bu, bana kardeşim Sophie diyen Maloup'nun mektubuydu. Paris'e dönmüş, Pigalle sokağında, **Mephisto**'da çalışıyormuş, France ile arası açılmışmış, öyle yazıyor, France da Pigalle sokağıyla Douai sokağının kesiştiği yerde, **Sans - Souci**'de patronluk taslamaktaymış şimdi. Mektubun dibine not olarak eklemiş: «Ona senin adresini vermedim, ne olur ne olmaz.» Mektubunda Lulu bana bir yemek tarifi vermiş, bir çamaşır teknesinde pişecek, barbunya fasulyeli beygir başı yemeği. Bir kenara da, engeli atlamaya yanaşmayan bir at resmi çizmiş! «Bu sensin benim avere kızım,» demiş. Gérard konusunda tek satır yok! Anamın mektubu ise, prevantoryumdayken ya: dıkları gibi başlıyor: «Günaydın Kızım.» Şuradan buradan söz etmiş: karın ağrılarından, çok fazla kan kaybedişinden, yaşamın çetinliğinden, erkeklerin bencilliğinden filân. Gene öyle bitirmiş mektubu: «Sana tapan annen, Anne.» Bütün bunları burnumu çekerek okudum, Bert ise, Mercedes'inin direksiyonunda, **Le Provençal** gazetesini okuyarak beni bekliyordu.

Perşem, Onüç.

Bu sabah, dolabın raflarından birinin kâğıdı altında, müge kokan bir takvim geçti elime. Mayıs ayının her günü çizilmişti, cumartesi ve pazar günlerinde ise, karton delinmişti.

Cuma. Ondört.

Haftasonunun tasasının gittikçe bastırıldığını sezinliyorum. Bu sabah Toudé teftiş için odama çıktı. Ama iyice bozdum onu... Yerler bal dök de yala, öylesine tertemizdi. Çarşafımı güzelce germiş miyim diye baktığı zaman çok korktum, ya yastığımın altında Toulon'dan satın aldığım cep fenerini buluverirse diye... Tanrıya şükür! Görmedi. Başı önde çıktı gitti çaresiz... en ufak bir toz taneciliği bulamamıştı ki çiğnesin!

Cumartesi, Onbeş.

Saat sabahın ikibuçuğu, yetmiş beş kişi... Hiç tahmin etmezdim, hele Toudé'nin bana bu sabah zorla aldırıldığı giysiyle: **Ted Lapidus** imzalı, kasvetli, kahverengi jarse bir giysi. Hesap yapamayacak kadar yorgunum...

Pazar. Onaltı.

Amcalarda tavşan yahnisi vardı. Bir lokma koymadım ağızıma. Buna karşılık, şimdi herkes uyuduğuna göre, pencereyi açıp yıldızları sayacağım.

Pazartesi. Onyedı.

Haber yok. Umarım kanımda hastalık filân çıkmaz.

Çarşamba. Ondokuz.

İlk kez bir müşteri beni bir saatliğine tuttu.

Öylesine sevimli bir adam ki... Ağladım. Kapı kapandığı zaman bana: «Hadi uzan da uyumaya çalış,» demez mi? Uyumadım ama o da bana elini sürmedi. Yanıma uzandı, çene çaldık. İlk geliyordu. Toudé ile Risty onun benimle çıkmasına çok şaşmışlardı. Adı Jean'mış. Vallauris'de bir hanın sahibiymiş. Parmağını dudaklarına götürerek bana üçyüz frank verdi. Paul'ü hatırlatıyor bana, Daniel'i hatırlatıyor. Gene geleceğine söz verdi. İki ayımı tamamlayınca beni, yanında dinlenmem için çağırıyor. Sevgili Jean, nedir aradığı acaba?

Perşembe. Yirmi'

Bütün yediklerimi musluğa kustum, gebermek istiyorum.

Cuma. Yirmibir.

Saat sabahın biri... Haftasonu iyi başlamadı... Bugün bir müşteri göğsümü ısırdı. Acıdan ve kanı görünce kendimden geçtim. Bu serseri-yi kapı dışarı etme gücünü nereden buldum bilmiyorum. Her nasıl olduysa oldu, herif kendini cırılçıplak merdiven sahanlığında buluverdi işte. Toudé öfkeyle çıktı yukarı. Öyle kızarmıştı ki patlayacak sandım. Eğer kalbi dursaydı, dünyadan bir pislik eksilmiş olurdu. Aldığım parayı cebine indirdi, Pazar günü ceza olarak burada kalacağım. Aman! Ne ceza, ne ceza: bu ailecek yemekler çok canımı sıkıyor zaten. Sofradaki konuşmalar hep aynı. Sadece serserilerden, kız-

lardan, genelevlerden, işten, müşterilerden, ko-desten söz ediliyor... Benim söyleyecek bir şeyim olmadığından dayanılmaz azap çekiyorum.

Cumartesi, Yirmiiki.

Saat ikibuçuk... Banyoda bir müşterim var, bideye işiyor. Yatıya kalacak. Ne dert!

Pazartesi. Yirmidört.

Bu ayı Mado ile yalnız tamamlayacağım. Martine'de frengi çıktı. Bugün Marsilya'ya döndü. Bu akşam canım çok sıkılıyor. Böyle bir şey benim de başıma gelecek olursa, canıma kıyarım herhalde. Ama Martine pek orali görünmüyor. Haberi bize, aperitifimizi içerken verdi. Üçüncü kez yakalanıyormuş bu hastalığa! Gülerek: «Gene kaptık belâyı. Neyse, ne yapalım, zoraki tatile çıkacağız!» dedi. Çok üzüldüm doğrusu. Cumartesi «yatılı» olan müşteri, beni bir dakika rahat bırakmadı. Sabahın yedibuçuğunda gitti. Pazar günü odamı temizlerken dolabın üzerinde bir tabanca bulmaz mıyım? Sesimi çıkarmadım. Ama bugün öğleyin Marsilya'lı gene geldi. Toudé'ye alçak sesle bir şeyler söyledi. Birlikte yukarı çıktılar. Ben de odama çıktığımda, elimi dolabın üzerine kaydırıverdim, tabanca yokolmuştu! Böyle, bir genelev odasında cephane bırakan bu adamlar kimlerdir kuzum?

Bu sabah Lulu'dan bir mektup. Gérard'ın, tepeden tırnağa silâhlı, bir serseri takımıyla başkentte dört döndüğünü haber veriyor. «Aman

sen otur oturduğun yerde,» diye yazmış. Mado da çıkabileceğim için beni talihli bulduğunu söylüyor. Günler öylesine uzun... geceler öyle kısa ki.

Salı. Yirmibeş.

Otuz kişi. Sakin bir gün. Saat akşamın dokuz buçuğu. Bu sabah Risty beni küçük alana gazete almaya gönderdi, bu beklenmedik çıkış izni beni sevincimden deliye döndürmüştü. Ama bir daha gazete almaya gitmem. Yumurcağın biri arkamdan taş attı, bana «orospu» diye bağırdı.

Çarşamba. Yirmialtı.

Eve geleli hemen hemen bir ay olmuş... insanın aklı almıyor. Şimdilik, kendimi yavaş çekimli bir film oyuncusuna benzetiyorum. Bugün köy eczacısının oğlu Julien'le çıktım yukarı. Yirmi yaşındaymış. Beni öpmeye çalıştı. François'nin dudakları geldi aklıma.

Perşembe. Yirmiyedi.

Bu sabah Solliès - Ponst postanesinden Lulu'ya şöyle bir telgraf çektim: «Ne yaparsan yap. Aralık ayında yerimi almak üzere France'i veya Maloup'yu bul. Artık dayanamayacağım. Gerekirse, ihtiyarı, benimkinin bir dostu gibi işe karıştır. Marie.»

Evet, alt yanı, neden babam, olmasın, ilk aracım da o değil miydi zaten? Hiç unutmuyo-

rum, 1962 ocak ayının ilk günüydü... Anam kafa çekmeye gitmişti, küçükler uyuyordu, nişan-lım, cenaze levazimatçısı dükkânının parmak-lığına dayanmış, beni bekliyordu. Bulaşığı yıkar-ken mutfak penceresinin perdesini kaldırdım, bi-raz sabırlı olmasını işaret ettim ona. Kollarını kavuşturuyor, pazılarını ovalıyordu, canım insan bu derece de şıklık düşkünü olur muydu hiç? Yılbaşı günü, lâpa lâpa kar altında, siyah kadi-fe ceket ve incecik, bol paça pantolonla çıkmış-tı. Evet iyi hatırlıyorum, kar yağıyordu, ve son tabağı da kuruladıktan sonra, paltomu almak için usul usul odamıza girmiştım. Küçükler uyu-muyorlardı, cırlıçıplak pencereye çıkmış, elleri-ni göğsü doğru uzatmışlardı. En küçüğü, şiltenin ortasına oturmuş, ağabeylerinin ona attıkları kar tanelerini yutuyordu. Bağırdım, rastgele bastım tokadı çünkü yaşamız böyleydi.

Pencereyi kapatırken Jean - Paul'e bir öpü-cük gönderdim: «Şimdi iniyorum.» Babama iyi yıllar dilemek üzere kapısını vurdum. Okuduğu **Humanité** gazetesini katlayarak: «Ne o, boyan-mışsın, gezmeye gidecek paran var mı bari?» dedi. «Sinema paramı Jean - Paul çekecek.» Ör-tüyü attı üstünden. Geyik gibi dikilmişti. Başu-cu masası ödevini gören arkalıksız iskemleye üç tane yüz franklık koymuştu... Dedi ki: «Söy-lediklerimi yaparsan bu paralar senin...» Jean - Paul'ün ıslıkla şarkımızı çaldığını işitiyordum: **Love me tender**'ı. Sabırsızlandığını, üşüdüğünü,

bugünün Yılbaşı olduğunu, biliyordum ama yapamazdım işte. Oysaki Miramar sinemasında oynayan **San Francisco Yarışları** filmini çok görmek istiyordum, Danielle Gaubert ile Laurent Terzieff oynuyorlarmış... Bunun üzerine babamın söylediğini yapıp üçyüz frankı cebe indirdim.

Evet artık dayanamayacağım, gerçekten, şu, alkolü yasaklayan satıcı karı Toudé bile, düşecek hale geldiğim zaman beni konyak içirerek destekliyor. Şimdi Mado ile ikimizden başka kimse kalmadığı için, öyle akşamlar oluyor ki, odadan bile çıkamıyoruz artık, herifler merdivende kuyruk yapıyorlar, temizlenecek zaman bile bulamıyorum.

Cumartesi. Yirmidokuz.

France, aralık ayında nöbeti devir almak üzere geliyor. Ama görüşemeyeceğiz, benim uçağım öğleyin kalkacak. Marsilya'nın Marignane havaalanına doğru kayan Mercedes'de bütün camları açtım, kollarımı kaldırdım, bitti artık, konuşmak için yanıma yaklaştıklarında ellerimle yüzümü kapatmayacağım, bitti. Her türlü fırtınaya göğüs gerecek, hayatımı yaşayacağım, artık kimsenin bakışlarından kaçırmayacağım, gözlerimi, titremeyeceğim. Lulu gerçekten üzerine düşeni fazlasıyla yaptı doğrusu, sadece şu belâdan beni kurtarmak için yerimi almak üzere France'ı ikna etmekle kalmadı, Maloup'nun iki günden beri çalıştığı, Evreux'deki **Cristal**'de de

bir yer bulmayı başardı. Igor gelip beni uçaktan alacak, dosdoğru oraya götürecektir. Artık daha sonra dinlenirim! Denize kavuşacağım yeniden, buradaki, solumda uzanan o masmavi denize değil de ötekine, bembeyaz kayalıkları ve soğuk kumuyla o kurşuni, o gerçek denize.

Cuers cehenneminden sonra Cristal'de kendimi usulca bilördo masasında bırakmışım. Burası oldukça sevimli bir yer, Maloup ile ben, evetin yanında bir de hayır olduğundan habersiz, iriyarı, sarışın bir kız olan Christine'e patronluk taslıyoruz!

Bir numara geliştirdik, köylülere, göz zevkinin dokunma zevkinden çok daha üstün olduğunu öğretiyoruz. Bir parça pembecik ten, bir parça toprak değerindedir. Bahşişler, tezgâhın çinkosuna yağıp duruyor... Elle örülmüş keselerin ağzı açılıyor. Maloup, iki üç viskiden sonra, göğüslerini kütük gibi tezgâhın üzerine dayanmaktan çekinmiyor, bense, halkın ortasında köprü kurarak çevikliğimi kanıtlıyorum. Normandiya'lıların cebinde akrep varmış sözde, boş lâf bunlar! Evet gerçi yatağa çizmeyle giriyorlar, sağrılarımızı kısarak sağrısı okşar gibi okşuyorlar ama genel olarak Normandiya'lılar saf kişiler ve onları, kalçalarımızı tırmalayan ve bir kez doyunca kaleyi fethetmiş kumandan tavırları takınan dikkafalı Güneylilere yeğ tutarım ben.

Hem sonra burada biz, orospu değil, yukarıda odaları bulunan bir barda garson sayılıyoruz! Gerçi odamızın penceresinin bir camı eksik

ve yağmur yağdığı zaman yatağımıza yağıyor, ama olsun! Biraz nemli burası, her yandan hava işliyor. Çok üşüdüğümüzde, Maloup ile birbirimize sokuluyor, plânlar kuruyoruz. Noel akşamı, dükkânı saat onbirde kapadık, herifleri **Hoş geldin Noel** şarkısını söyleyerek kapıdışarı ettik ve bir taksiye atladığımız gibi, ver elini Paris, **la Venta**'da döktük kurtlarımızı! Elbet, ertesi gün yorgunduk, Noel hindisi de biraz sertleşmiş, meşine dönmüştü. Elbet **Cristal**'de altı ay daha kalmak isterdik, ama Aralık'ın 31'indeyiz ve nöbeti devir alacak olanlar yarın geliyorlar, bavulu toplayıp başkente dönmek gerekiyor. Ne olursa olsun, artık saklanmamaya kararlıyım.

Pigalle sokağıyla Douai sokağının birleştiği köşede kızlar, beyaz tavşan elbiseleri, kırmızı deri çizmeleri, ipekten takma kirpikleri, yumuşacık saçları, tvid yağmurlukları, Mercedes arabaları, Hermes'den alınma çantalarıyla müşteri avına çıkıyorlar. İçlerinde kentlisi de, köylüsü de, çirkini de, güzeli de var. Hattâ Victor-Massé sokağının köşesinde, yabancılar bile çalışıyor, Moune'dan çıkanlara kancayı takmaya çalışıyorlar.

Aperitif saatinde, kamışlarını bardaklarına daldırırken, son Goncourt ödülünden söz ediyor bu kızlar. Mesleği yüzüstü bırakmaktan söz edenler, Beatles'ın bir şarkısıyla yerinde durama-

yanlar var içlerinde. Çürüklerini gösterenler var, eteklerini kaldıranlar var, haline gülenler var, ağlayanlar var. Sonra da yan yan kızları süzen, çenesini kaşıyor, elini pantolon cebine daldırıp ne edeceğini bilemeyen herifler var. Sokak var, yaşam var, bir metrelik asfaltı paylaştığım Fran-zie var.

Birkaç saat sonra köşeme döneceğim gene, Pigalle ile Douai'nin birleştiği, ölesiye düşlediğim bağımsızlığın, Opera durağında geçen uzun saatlerle tel tel çözülüp dağıldığı o köşeye. Aynasızlar kıyasıya kovalıyorlar bizi, 34'üncü madde uyarınca, sokaklarda, halkı baştan çıkarmayı amaçlayan her davranışın yasalarca cezalandırıldığını bana hatırlatan para cezası makbuzları çantamda biriktikçe birikiyor. Bir gün, eğer kodesi boylamak istemiyorsam bunları ödemem gerekecek. Hainler, buna da, borcu ödemeye bedenen zorlama adını vermişler. Ah bedenimi, postumu ne edeceğimi bir bilseydim, ondan kurtulma cesaretini gösterebilseydim. Bir yıl, bir yıl daha dayanmam, para biriktirmem gerek, nasıl olursa olsun!

İyi ama, içimdeki bu korkuyla nasıl dayanacağım? Yanlış yorumlanan bir bakışın bile kavgaya yol açtığı bu köşede nasıl tutunacağım ben? Geçen hafta kızlardan biri, alını yarılmış, birikinti suların içine, yuvarlandı, Polis gelinceye dek bir saate yakın kaldı orada. Onun için gecenin içine edilmişti artık, benim için de öyle.. Bizi almaya yanaşacak bir otel bulmak için ka-

pı kapı dolaşmak gerekirken nasıl dayanacağım ben? Böyle birini buluncaya dek beş altı kapı çalarak, karanlıkta beş altı kat merdiven tırmanıp kendini zili bulunmayan bir odada bir zirdeyle başbaşa bulmak için mi?

O halde, belki de sokak değiştirmeli, mahalle değiştirmeli, Haller'in oraya dönmeli, bir camlı kapının ardına sığınmalı. Peki ama hangi genelev alır beni, artık erkeğim yok, üstelik kaçığım da! Ama herhalde ağır işçi olup ayda yüz franka boyun eğecek değilim, 45 numarada bu, benim bir günlük gelirimdi! Belki de gırtlığına dek paraya batmış bir moruk tavlmalı, neden olmasın? Ben bu anlayışla yetiştirilmedim mi zaten? Kendim icad etmedim ya, bana durmadan işlediler. «Pek güzel bir kız şu Marie'cik, büyü-yünce ne olacak?» Marie'cik eli cebinde, karşılık veriyor: «Beni şişmanlatsın diye yaşlı bir bay bulacağım.»

Tuh be! Cinselliğimden nefret ediyorum, onu fazlasıyla erken keşfettim, daha doğrusu bana dedelik yapan adam, topraktan kapkara kesilmiş tırnaklarıyla beni açarak kendini keşfettirdi bana.

Yarın Lulu ile konuşacağım, ondan, bana bir koruyucu bulmasını isteyeceğim. Ne de olsa, iyi hal kâğıdım var sayılır, kimseyi hiçbir zaman kodese tiktirmemişimdir, bir serserinin kıızıyım, üstelik işimin de ehliyim. Hiçbir şey kaybolmuş sayılmaz, Franzie de benimle gelir, bel-

ki Maloup da. Sonunda mutlaka mutlu günlere kavuşacağım, çünkü kimi akşamlar karalara bürünüyorsam da hiçbir zaman gün ışığına kavuşmaktan umudumu kesmiyorum.

Saat dokuz, France hâlâ gelmedi. Bir çeyrek köşedeyim ama henüz siftah edemedim, yoksa çirkinleşiyor muyum?.. Hayır, bak işte kısa boylu, yuvarlacık bir adam, salına salına bana doğru geliyor, paralı birine de benziyor hani... Hadi Sophie, patlat bluzunu, yak lâmbalarını, sivrilt dişlerini, yuvarla kalçanı, kır belini! Saldır... **Hello boy**, baksana bana, küçük adım Sophie benim. «Tarifen kaç para, güzelim?»

Ne cesaret ama! Ya avanağın biri, ya da lik defa çıktığı için böyle bir enayiliğe düşüyor.

«Elli frank, oda ücreti hariç!»

Ve çok şeyler vadeden bir dudak bükmeyle ekliyorum.

«Tabii cırılçıplak.»

«Bu fiyata değişik numaraların da var mı bari?»

«Sorulur mu?»

Bu tür sorular beni çok sinirlendirir, sen, ihtiyar tavşanım benim, gör bak nasıl canın yanacak. Şişko'nun koluna giriveriyorum. Henry-Monnier sokağında günlüğüne para verdiğim ve biraz öteberimi de bıraktığım küçük bir otelim var, böylelikle gecede üç kez odaya çıkabiliyo-

rum. Ama, bu, ilk müşterim olduğu için, uğur getirsin diye, tatlı bir sesle:

«Senden pek hoşlandım, seni dosdoğru otelime götüreceğim, oda parası vermeyeceksin ama bana seksen frank vereceksin, daha uzun süre kalacağız, tamam mı?» diyorum.

«Tamam, güzelim.»

Pergelleri açıyorum, otelin ışıklı levhası, beni güleryüzle karşılarcasına göz kırpmıyor.

«Ne oluyor canım, o kadar çekingen olma, hadi gel... cüzdanını burada çıkarmasana, yukarıda verirsin paramı!»

«Polis.»

Ahlâksız şişkonun kimlik kartı gözümü çıkarıyor, yaşlar boşanıyor... Aynasızmış demek!

«Hayır, hayır, yapamazsınız bunu, doğru değil.»

«Kimliğini ver. Şimdi benimle gelmek sırası sende, arabada yerin hazır.»

Gerisin geriye aynı yolu geçiyoruz ama bu kez o benim koluma giriyor. Köşede kimsecikler yok, sanki kızlar hiç gelmemiş buraya. Erkekler ise, kızların, belâlıları şerefine kadeh kaldırdıkları **Lautrec** ve **Sans Souci**'nin çevresinde kudurmuş köpekler gibi dönüyorlar.

Pigalle alanına parketmiş polis arabasında yumruklarımı ısıtıyorum. Talihim varmış ki yanıma sigara almışım! Araba sarsılıyor, bir tur daha atıyor, karakolda on saat, sonra, Saint-Lago. Ahlâksız Şişko'nun alaylı alaylı gülerek gözlerimin önünde buruşturduğu beşyüz frank-

lık banknotu öfkeyle itiveriyorum. Haftada otuz saati karakolda geçirmek, çok fazla, bir an önce sokak değiştirmeli. France, Maloup ve köşdeki kızların birkaçıyla Hallere dönmek, ve kuşku uyandırıcı dekolteleri, aşırı makyajları, bağcıklı potinleri, deri elbiseleri, cafcacflı saç biçimlerini bir yana bırakarak yepyeni bir tarz yaratmak. Herkes pilili etek, beyaz buluz ve kısa çorapla çalışmalı. Müşteriler 45 numaranın önünden geçerlerken başlarını öte yana çevirirler. İflâs demektir bu, Madam Pierre dükkânı kapatmak zorunda kalır! Ve kimbilir? Belki ben de birkaç kuruş sahibi olurum...

45 numara, 71 numaranın yanında sanki Küçük Trianon sarayı. Ardında kaplan gibi kızların, homurdanarak bekleştiği çift kanatlı kapıyı itebilmek için insanın yüreği demirden olmalı. Karşıkı kaldırımda bir çeyrek saat beklemek, Franzi ile benim bir karara varmamıza yetti. Burada, göçmen işçilerin inine giriyoruz, her tür ruh hastalığına pek elverişli bir yer.İğrenç bir koku burun deliklerimizi tırmalıyor, yapış yapış merdiven korkuluğu parmaklarımızı zehirliyor, yıpranmış halı adımlarımızı engelliyor. Dişleri de, yumrukları da, gözkapakları da sıkmak gerek.

Şarkıcı Gaby büronun girişinde ayakta duruyor. Açık yüzlü, yakışıklı bir adam bu, geniş omuzlu bir savaş öncesi tellâlî, lord gibi giyinmiş, klâsı var bu Gaby'nin!

«Demek öyle, telefonda söylediğimize bakılırsa, bir yer arıyorsunuz ha? Evli misiniz? İşinizin ehli misiniz?»

Sözümüzü kesmeden, gülümseyerek dinliyor bizi. Önerimiz hiç de fena değil. Franzie ile ben ona taze et getiriyoruz, gözüpek, hem de sevimli, istekli kızlar, ama çabuk, çabuk. İşler pekâlâ yoluna girebilir, tıkır tıkır işleyebilirdi. Ama maalesef! Saint - Denis sokağı kangren olmuş. Oteller birbiri ardından kapanıyor. 45 numara bile kurtaramıyor yakayı. Buradaki kızlar son çalışma günündeler. Kör otel deyimi burada tam yerini buluyor: Madam Pierre'in yerinde kızlar, dört duvar arasına kapanmış, oniki saat çalışıyor, yemeklerini bile orada yiyorlar.

Gaby, havana sigarasını tütürerek: «Bayanlar, tenceremizde aş değil dert kaynıyor şimdi. Aracıların ekmeği tehlikede!» diyor.

«İyi ama Bayım, mutlaka bir çaresi olmalı!»

Sokuluyoruz, yalvarıyoruz. Çünkü Pigelle'e dönmek istemiyoruz, para cezalarımızı ödemek istemiyoruz, hele Opera durağında kumar oynayarak gençliğimizi boşu boşuna yitirmeyi hiç istemiyoruz. Para istiyoruz biz, çok para, ve burada henüz bol para kazanılabilir! Buldozerler, kepçeler buraların karnını deşmeden, semiz müteahhitler herşeyi berbat etmeden, buradan son yararlananlar biz olalım istiyoruz! Bay Gaby, bize bir oda verin, söz veriyoruz, hiç sesimiz, kokumuz çıkmayacak. Sadece Paris'in en sıcak

sokağının ölümünü seyretmek istiyoruz, kanlar içinde, parçalanmış kaldırımlara uzandığını görmek istiyoruz. İzin verin, kana kana içelim, son yuvarlarıyla da biz beslenelim, sonra iş işten geçmiş olacak! Kolunu bacağını kesmiş koparmış olacaklar. Ah, Gaby'nin duygulu biri olduğunu sezinlemişim, onu bayağı heyecanlandırdık işte. Havana sigarasının dumanında bir vad biçimleniyor. Franzie ile ben, yumruklarımızı kemirerek bu vadin somutlaşmasını bekliyoruz.

Pekâlâ, bir şartla, Prêcheurs sokağında veya la Cossonnerie sokağında bir yer bulacağız kendimize ve müşteriyi peşimize takıp otele getirmeyeceğiz, yoksa kulâhları değiştirmiş bizimle. Gaby ikimize birer anahtar veriyor. Çok geçmeden işlerin yatışacağını ve o zaman arkadaşlarımızı da getirebileceğimizi umuyor.

Benden talihlisi var mı? Pazar dahil, üç aydır her gün Prêcheurs sokağına koşuyorum. Herşeyi gördüğümü, feleğin çemberinden geçtiğimi sanan ben, şimdi de en sert saldırılara, en ısırcı alaylara hedef oluyorum! Dün bilinmedik bir pencereden bir çürük yumurta atıldı, bugün bir çocuk, okul çantasıyla bacağımı biçiyordu az daha, yarın bir tükürük, öbürgün bir küfür, bir taş, bir tokat, Saint-Honoré pazarı durağında,

bir sıra üzerinde ikibüklüm geçen kasvetli saatler...

Bugün güzel bir pazar günü olabilirdi. Saint - Eustache kilisesinin çanları, öğle göğüne doğru neşeyle yükseliyor ama ne yazık ki Saint - Denis ırmağında tek bir damla su yok, sokak bomboş. Ne oluyor acaba? Soluk bir sabah bu, felâketin her kapıya vurduğunu işittiğim ölü bir şehir. Gözlerimi kaldırdığımda suratı kin dolu, bir komşu kadının, iki semiz koluyla, bir paçavrayı silktiğini görüyorum. Tozlar, pislikler kaldırıma dökülüyor... Yalağa giderken yolda kötü bakışlı bir herifle karşılaşıyorum. Yağmurun pis camlar boyunca aktığı kederli bir sabah bu. Daha ötede, Rambuteau'ya doğru, bir çocuğun hıçkırığı bir hırıltıyla boğuluyor. Bir yumurcağın binbir güçlkle kaldırdığı bir madeni kepenk sabahı gıcırdatıyor. Titrek bir ihtiyar, bir taşla çarpıp tükezliyor, düşerken elindeki süt şişesi kırılıyor. Bir müşteri, önümden geçerken göğüslerimi tartıyor, tekmeyi yapıştırıyorum, uzaklardan bir köpek uluyor, bense fenerin dibinde durmuş ağlıyorum, haykırıyorum, ısırıyorum, para cezası makbuzlarımı gösteriyorum, aynasızlara yalvarıyorum beni götürmemeleri için, bir şey yapmadım ki, vakit henüz öğle, yarın, saç baş perişan, üstbaş bumburuşuk, hücrede gözümü açmak istemiyorum. Aynasızlar beni çürümüş sebze gibi arabaya fırlatıyorlar. İçeride, bilekleri kelepçeli, yüzgöz kan içinde üç herif var. Aynasızların elleri pelerinlerinin altında hiç de boş

durmuyor, ve içimde bütün bu mundarlığa karşı bir öç alma istediği uyanıyor.

İçinde bulunduğum kafesin bitişiğinde aynasızlar bir adamı pataklıyorlar. Çıglıklarına dayanamıyorum artık, kalkıp bağıyorum:

«Durun, vurmayın artık, ne olur, dövmeyin onu, susturun...»

Başımı parmaklıklara çarpıyorum, kızlar beni yakaladıkları gibi zorla sıraya yatırıyor, ağzıma bir mendil tikiyor, sara nöbeti geçiriyorum diyen komisere sesleniyorlar... Beni helâya götürüyorlar, saçlarımı yolarcasına tutup çekiyor, başımı soğuk suya sokuyorlar, adam hâlâ bağıyor. Musluğun üzerinde bir bardak var, cezaevi kentindeki bardağın eşi. Yatışacağıma söz veriyor, su içmek için izin istiyorum... Aynasızlar bırakıyor beni, bardak tuzbuz oluyor, bombeyaz taşın üzerinde akan kanımı seyrediyorum, sol elim uyuşuyor. Bu haykırmalara dayanamayacaktım artık, tek çıkar yolum buydu. Hôtel-Dieu hastanesine giden arabada, bir sedyeye uzanmış, kolum bir aynasızın mendiliyle sımsıkı sarılı, yeniden yaşamaya döndüğümü duyuyorum.

Mayıs 68, ülke grevlerle felce uğratılmış, bu arada çöpçüler de grevde. Saint - Denis ile Prêcheurs sokağı kavşağında, Franzie ile ben, dizlerimize dek meyva kabuğuna batmış, müşteri bulmağa çalışıyoruz, buluyoruz da, hattâ eskisinden çok. Sanki böyle bunalım dönemle-

rinde erkeklerin sevecenliğe daha çok gereksinimleri var gibi. Ama dikkatli olmalıyız, kaldırım taşlarının uçtuğu yer yalnızca öğrenci mahalleleri değil, hemen hemen her yerde göstедiler oluyor, Étoile Alanından Bastille'e kadar. İşten sonra, gidip devrimcilere katılıyoruz. Sokak başlarında **Humanité** gazetesini satacağım diye saat yedide kalktığım pazar sabahlarını unutmadım ben. 14 numarada, pazar sabahları herkes derin bir uykudaydı, hele temmuz ayında, ücretli tatilde olanlar uyurlardı, ama bu ücret yeterli değildi ki, tatildekiler hâlâ orada bulunuyorlardı. Ta Avaulé sokağının köşesinden onların gürültülü uykusunu duyardım, gerçekleşmeyecek düşlerle bezenmiş fabrika işçisi uykusunu.

«İşçi düşünde ne görür?» Ticaret sınavında, Paris Bölgesinde bir teknik Öğretim okulunda öğrencilere sorulan soru. «İşçi düş görmez, düş görmeyecek kadar yorgundur. İşçi çalışır ve horlar.» Bu karşılığı veren kız, sınavdan yüksek bir not aldı, yeni ders yılında, sağlam bir iş buldu, bir ecza laboratuvarının yönetim kesiminde, evinin iki adım ötesinde, tertemiz bir iş. Bir tek sakıncası var, giymeye zorunlu olduğu beyaz gömleğini kendi sağlayacak. Lâboratuvarlarda, çalışanların giyimi öyle şakaya gelmez! Ötekilerin tümü de sınavda kaldı, sonlarda olan o renksiz öğrenciler, işçinin de herkes gibi düş gördüğünü, ne var ki onun matkabın sersemleştirici uğultusuyla, delginin ve freze makinesinin iç paralayıcı gıcirtısıyla, televizyon taksitleriyle,

bakkalda gittikçe uzayan veresiye listesiyle, elektrik ve gaz faturalarıyla uykuya daldığını söylemek cesaretinde bulunan öteki kızlar... Bir kez, iki kez, üç kez kaldılar sınavda! İşçi gölgede yaşamaya mahkûmdur, temiz pak ama karanlık küçücük bir evde, yoksulluğu üzerine sevecenlikle kapanmış çoluk çocuğuyla birlikte. Masaya çarpan, büfenin önünde danseden bir yoksulluk, karnını doyurmak için vücudunu ortaya koyan bir yoksulluk. Sınıfın sonuncuları olan öğrenci kızlar, beyaz sayfalarının üzerine, yuvarlak harflerle, işçinin gördüğü düşü yazdıkları zaman çıktılar sınavda.

Yanyana yürürken kollarıma sımsıkı yapışan, içlerine karışıp kaynaştığım o gençler gibi okuyamadığıma üzülüyorum doğrusu. Oysaki, onların yaşındayım ve ben de üniversite öğrencisi olabilirdim! Kahrolsun yalan, ikiyüzlülük! Kendimi asla çirkefin içine kapıp koyvermeyeceğim, ve onlar gibi, başımı eğmek zorunda kalsam bile bu, sonradan daha dik tutabilmek, yaman bir tos vurabilmek için olacaktır... Toplum dışı diyecekler belki de o züppeler, o insan sevgisini yüreklerinde duymayanlar. Evet, toplum dışı kalmışım, topluma ayak uyduramamışım diye ötekiler de küçümseyerek mırıldanacaklar, evet, yalancı ve sapık bir topluma, «onlar»ın eğittiği bir topluma, tüm halk çocuklarını bilinçli bir özenle uzak tutmaya çalıştıkları bir topluma ayak uyduramamışım ben!

Ah! Deligönül, ey adını bilmediğim sen, sen

ki bilmeden, bir yerlerde beni seviyorsun, şurasını iyice kafana koy ki, ben hiçbir zaman pes etmeyeceğim, benim için de, dirsek dirseğe yürüdüklerim için de hiçbir zaman kendiliğinden açılıp kapanan kapılar, üzerine basılması yasak çimenler, sözkonusu olmayacaktır... Biz, kötülerin tüm oyunlarını suya düşüreceğiz! Renklerinin ne önemi var, belki postu bırakacağız ama, ne önemi var! Ayakta kalacakların postu daha da tüylenmiş olacak ya! Sana sevda sözcükleri yazmak isterdim ama bunlardan güzel sevda sözcüğü mü olur? Dinle bak: o zindancılar, senin ve benim gibi özgürlük düşü kuranları kapatacak büyüklükte zindanları asla bulamayacaklardır! Tıpkı ayırkotu gibi çoğalacağız, zindanların duvarlarını çatlatıp sonunda gerçeğin o görkemli çayırlarına ulaşacağız...

Dün, Lombards sokağında bir otelde, yirmi-iki yaşında bir kız kendini ikinci kat penceresinden atmış. Belâlısı onu günde ikibin frank haraca bağlamışmış. Deli gönül, artık işaretini ver bana, zamanı geldi, ömrümü damarlarımı keserek noktalamak istemiyorum ben. Geçen gün gene tökezledim, oysaki ölmek istemiyordum hiç, ama bu kafeste de artık kalmak istemiyordum, kızların çaresiz, boyun eğmiş suratlarını, aynasızların o alaycı suratlarını görmek istemiyordum artık. Duvarın öte yanında copladıkları o adamın çığlıklarını dinleyemez olmuştum artık. Bu adam belki de sendin ve onun için da-

yanamadım. Ah, işaretini ver bana artık, yaşadığını gösterin işaretini ver ve özellikle benim yaklaştığımı gördüğün zaman sakın korkma; belki biraz sert davranacağım ama gözlerimi indirmediğim an, beni usulca kucakla ve sımsıkı bağrına bastır, beni bir duvara dayayarak ayakta öp, hangi duvar olursa olsun, uzun uzun öp. Ama çabuk gel, çünkü artık inancım filân kalmadı, uyumak isterdim, karşılaşacağımız güne değin uyumak ve sonunda, yanibaşında, el değmemiş olarak uyanmak.

O yozlaşmış kokularını da birlikte getirerek. Yaz geliyor, tek başıma, onun Prêcheurs sokağında ılık ve yapışkan akışını seyrederken France da Güzellik Adasında sağlığına kavuşmaya çalışmakta. Maloup'ya gelince, bir temmuz akşamı, şimdi oturduğum Pergolèse sokağına çıkageliverdi. Pek şaşırdım, peşinde kadını sı suratlı herifin biri vardı, ama bizimki ona sı rılsıklam tutkunmuş. Bébert gene haracını almaya devam edecek, Noel'de ve Yılbaşında armağanlarına kavuşacak, ama bundan sonra ona ne mektup yazacak, ne görmeye gidecekmiş. Beş yıl uzun bir süre ancak işe sevda karışınca bitmek bilmez gibi gelir insana. Herkesin düşleri kendine, Bébert de bunu öğrensin, anlatsın dünyayı.

Maloup kollarını indiriyor, zamparaları terk ediyor ve Temmuz Ağustosta, Claude - Terrasse sokağında bir barda garson olarak çalışmaya başlıyor, her gün ona uğruyorum bir el kâğıt oynuyoruz. Maloup bambacışka bir dil konuşuyor. Yeni yaşantısından memnun mu? Sanmam. Bardakları kurularken belâlısı da iki kişilik karyolaya yan gelip dinlenmekte. İşsizmiş. Maloup'yu, uyarıyorum, güven içinde, gülümsüyor. «Sonunda nasılsa bir iş bulur» diye karşılık veriyor, «o zaman ben de evde oturur, yanımıza alacak olduğumuz kızım ile ilgilenirim.» Maloup şimdiden «biz» diye konuştuğuna göre bundan böyle öğüt möğüt vermeyi yararsız buluyorum. Varsın hayatını yaşasın, ben de kendiminkini yaşamalıyım. Claude - Terrasse sokağındaki bara ziyaretlerimi seyrekleştiriyorum, hattâ bir hafta uğramadığım oluyor, sonra günün birinde içimin çok sıkıldığı bir günde dönüyorum oraya. Maloup'nun yerine, ufaktefek, yuvarlacık bir kız bardakları kurulamakta. İçki bardağıma dokunmadan bardan çıkıyorum. İçim sıkıntılı, deli gibi dosdoğru Abukir sokağını koşuyorum. Kapıcı haber veriyor: «Madam Langlois dairesini boşalttı, gitti.» «Benim için bir şey bırakmadı mı? Bir not filân? Ya da bir telefon numarası?» Hiç. Maloup çekip gitmiş, Adres bırakmadan gitmiş. Yukarıda, ikinci hafta artık paspasın altında anahtar yok. Abukir sokağının üzerine bir çizgi çekmeli, onu Paris haritasından silmeli.

*
**

Saint - Denis sokağına, huzursuz bir ilkbahardan ve karmakarışık bir yazdan sonra yeniden canlılık geliyor, güzün serin rüzgârı, genel-
evlerin kapısını yeniden, büyük bir gürültüyle açıyor. Gençler takımı, Saint - Denis sokağı 71 numaranın pis sıralarında yer alıyor, artık oraların hâkimi olan Şarkıcı Gaby, bir açık arttırma görevlisi gibi, kürsünün tepesinden, ellerini ovuşturarak, yeni ahırının övgüsünü yapıyor. «Yaklaşın rica ederim, vali bey, ilerleyin delikanlı, yaşlılara, malûllere sakatlara yer açın, bırakın sağırlar, dilsizler, en yakışıklılar, felçliler, girsin, burada parası olan herkese yer vardır! Hadi bakalım doktor, siz, çolak, sen sanatçı ve sen avanak, sen yeniyetme, tahtabacaklı bay, ve siz, televizyondaki bay, birer yer bulun kendinize, işte tamam! Kızların kasıkları sağlamdır, kimseyi geri çevirmezler. Hepinizin dilediğinizi yapmaya hakkınız var, en küçüğünden en büyüğüne dek, haydi! İlerleyin, uçların paraları, durmayın gençlik! Çılgın açık arttırma yılı başlamıştır.»

Eylül sonunda Gaby epey yükünü tutmuştu. Ona bakılırsa, işleri hiçbir zaman böylesine iyi gitmemiş, benimkiler de! Sokakta yalnız değilim, akşamın altısıyla sabahın biri arasında kaldırımı arşınlayan onaltı kişiyiz. Aynasızlar sâkin. Birkaç ay daha, mahalle halkının sıcak yardımından yararlanıyoruz, en ufak bir tehlike işaretinde, bizi dükkânlarının arka odalarına saklı-

yorlar. Ne kadar çelişkili görünürse görünsün, bu dönemde çok çekici, gözkamaştırıcı bir şeyler vardı, belki gecenin suç ortaklığı, belki kaldırırma sel gibi yağın portakallar, gelen geçene kucak açan meyhaneler, neon ışıkları, kasa kasa yumurtalar, adımlarıma engel olan peynir tekerlekleriydi bunun nedeni. Haller'in büyük gü-rültü patırdısı, içimi rahatlatıyor, gece, beni ko-ruyordu. Bununla birlikte, Noel yakınlarında Gaby bir gündüz ekibi kurmaktan söz ettiği zaman gene de gönüllü oldum hemen. Çalışma saatleri dokuzdan onsekize kadar olacak. Camın ardında dokuz saat. Kaldırımları sağlığına kavuşturmak, dürüst kişilere, kendilerine ait olan şeyi geri vermek gerekir. Yılbaşı günü, öğleden sonra, başka genelev patronlarına hiç benzemeyen Gaby kızlarına otelin bürosunda küçük bir yemek verdi. Havyar kutuları açıldı, kaşık kaşık havyar yendi, şampanyalar patlatıldı. Bu sevinç havasında Gaby bize iyi dileklerini sundu: «Bayanlar, sizlere bu yıl için bulunabileceğim en iyi dilek, gelecek yılbaşı burada bulunmamanızdır!» Gözlerimiz yaşlı, vargücümüzle alkışladık. Gerçekten de bir genelev patronunun böyle konuşması çok dokunaklı! Bana göre, hiç kuşku yok artık: bir yıl içinde, 71 numarayı unutmuş olacağım.

İlle de şart olan kucaklaşıp öpüşmelerden sonra Gaby harekete geçti. 71 numaranın, jet takımı, onbirimizden oluşacak, böylece gündüz ekibi kurulmuş oluyor. Jet takımı, evet, çünkü

bana öyle geliyor ki, yaş ortalaması yirmibeşi bulan bu kızların kafasında değişen bir şey var. Belki temelde hep aynılar ama şimdi daha iyi giyiniyorlar. Giyimden söz ederken sık sık «sosyete terzisi» sözcüğünü kullanıyorlar. Arasına kadın kadına yemeğe çıktıkları oluyor hattâ bazen kulübe kadar bile uzanıyorlar. Bir araba sahibi olmak, saçlarını Carita'ya yaptırmak onlara vazgeçilmez bir şey gibi geliyor artık. Hepsi de vizon, panter kürk hayali kuruyor ve bankada bir hesabı bulunmasını olağan karşıladığı gibi, hesabı bulunmayana eneyi gözüyle bakıyorlar. Zamanı tam olarak gösterebilecek tek kol saati Cartier veya Piaget markalı olacak. Pek tabii ki, başarının doruğu, yüzük parmağının, kaynağı ne olursa olsun, iri bir pırlantayla süslenmiş bulunması. Yoksa kızlar özgürlüklerine mi kavuşuyorlar? Fâhişelik yavaş yavaş demakratlaşıyor mu? Pek sanmam çünkü gündüz takımının yaşantısına girdikçe, yavaş yavaş kurduğum hayaller de dağılmaya başlıyor. Orospu anlayışı taş gibi sağlam, yerinde duruyor. Bunlar da ablalarına benziyorlar, aynı dili konuşuyorlar. Eski okul da yeni okul da aslında birbirinin eşi. Reform herhalde pek yakında değil! Bununla birlikte görünüşe karşın, bir şeyler sezinliyorum, belli belirsiz, bana öyle geliyor ki kızlar usulça ama emin adımlarla, ne olduklarının, ne olabileceklerinin bilincine varmaya doğru gidiyorlar. Başkaldıran, karşı gelen yalnızca ben miyim, bu, olanaksız bir şey.

Ya Franzie? Gece takımında kalmayı yeğleyen Franzie, birkaç aydır iki kapı arasında ayaküstü rastladığım Franzie, Kim'i benden çok seviyor gibi görünen Franzie, şimdi zamanını Kim ile geçiriyor, la Cossonnerie sokağında pek alışılmadık müşterilerin devam ettiği **la Bistouille** meyhanesinde oturuyorlar. Öyle ya! Haller yıkılalı henüz pek kısa bir zaman geçti ama daha şimdiden yeni bir hayvan türü yerleşmekte buralara, türlü dolandırıcılardan, ipten kazıktan kurtulmuş kişilerden, eskicilerden, babamın deyimiyle mezar yağmacılarından oluşan bir kalabalık bu.

«Hey Franzie! Hayır bu akşam Kim yok, gel seninle **la Bistouille**'un terasında birer kadeh parlatalım, bak güneş ne güzel, hiç olmazsa meseleyi noktalamış oluruz. Bak şu Mahalleye! Yeniler sokakları kaplamış, her yerden geliyor bunlar, Avignon'undan, Marsilya'sından, Limoges'undan, Lyon'undan. Bak şunlara, çantaları dişlerinde, nasıl da iki dirhem bir çekirdek, neşeli neşeli yürüyorlar. Yürekleri çeşitli düşlerle dolu salınıyorlar, çünkü inançları var, bizim ise kalmadı artık. Onlar, kapalı kepenklerini ayışığında bir köşeyle değiş tokuş etmeye gelmişler. Bak şunlara yaşamlarını nasıl da karmakarışık kaldırımlara seriyorlar. Ah Franzie! Zaman geçiyor, gövdemizi kemiriyor, elimi tut, yapış parmaklarıma, ve karınlarımızın modası geçmeden tüyelim buradan, nereye olursa olsun... Hadi

gel kardeşim, ben senin kardeşinim, tıpatıp eşim ve senin gibi ben de süt dişlerimi havyar taneleri kemirerek çıkarmadığıma boş veriyorum. Hem zaten hoşlanmazdım... Şimdi herifler kurduğumuz hayalleri darmadağın ettiklerine, arabalarımız, kürklerimiz, ünlü mağazaların markasını taşıyan iskarpinlerimiz ve çantalarımız ve çantalarımız olduğuna göre, tüm bunları biraz aydınlıkla değiş tokuş etmenin, mert birer kız gibi dosdoğru önümüze bakarak tüymenin zamanı geldi mi, ne dersin? Ne hoş olurdu ama, değil mi?

«Hadi gel Francie, oyalanmayalım. Gel, doğacak çocuğun sınır tanımayacağı, gökdelenlerin artık ışığı çalmayacakları, cezaevi parmaklıklarına sarmaşıkların sarılacağı, siyah ile beyazın adımlarını birbirine uyduracağı, artık ölüm saatinden korkumuz kalmayacağı o güne doğru koşalım. Bırakma parmaklarımızı, kötülüğün yer bulamayacağı o ideal dünyaya doğru atalım kendimizi.

«Gel kardeşim zaman kısalıyor, peşimden kovalıyor, önümüze geçmesine izin vermeyelim. Franzie, unutma... senle ben bir buluta binmişiz, yirmiikilik bir tabancayı dayamışız şakağı-mıza... Unutma o tasarılarımızı, o ihanetlerimizi, ilk sigaramı, ilk biramı, Ahlâk Zabıtasındaki o geceyi, Dunave'in gözlerindeki kestane fişeklerini, Saint - Lazara'ı... France, elini!»

«Sophie, sen ayakta düş görüyorsun. Sop-

hie, dayanamayacağım artık, iki aydır morfin kullanıyorum da farkına bile varmadın, altı aydır Kim ile işi, pişiriyorum, normal değilim ben, biliyor musun, altı yılda bir kez bile bir erkekle kendimden geçmedim. Sophie bir belâlım var benim, ama beni Gerard değil, Jean - Jean çalıştırıyor. Benim adam sümsüğün biri değildir, gözünü kan bürümüştür, lüks bir arabanın direksiyonuna oturacağım diye seninki gibi öyle kolay kolay pes etmez! Benim adam bir çekiçdir, gerçek bir deyyustur, bıçkıdır, gözünü budaktan sakınmaz, herşey hazırdır. Tehlikelidir Sophie, kaçmaya kalkışırsam işimi bitiriverir! Kendimi kanatları kesilmiş bir kuşa benzetiyorum.»

«Hadi bakalım sıra sende ihtiyar, çek şu çubuğu biraz, içine çek adamakıllı, gözlerini kapat, seni temin ederim, hayat insana daha az zor görünüyor, Franzie. Yarın gidiyorum ben, İtalya'nın Güneyinde bir kayanın yamacında küçük bir köy varmış. Söylentilere göre tüm pencereleri denize açılmış. Mademki kendini kuşa benzetiyorsun, benimle gelmelisin, kuşların ufku yoktur. Sana Jonathan'ın (1) öyküsünü anlatırım, ötekiler gibi uçmak istemeyen o çılgın ve bilge martının. Senin, kanatları kanlı, kör, sağır, buruş buruş yeni doğmuş bir umut çocuğu gibi

(1) Bir martının öyküsünü anlatan ünlü kitap Jonathan Livingston Segull.

üzerlerine konacağın uzun saplı çiçekler yarı-
tacağım. Gel kardeşim, güneşlere doğru tüye-
lim buradan, dönme arkamı, arkamızda herşey
kapkaranlık.»

Gözlerim dumanlı, arkama bakmadan Sa-
int - Denis sokağından ayrılıyorum. Sıradan in-
sanların adımlarına uyduruyorum adımlarımı, 45
numarada kızlar hep öyle camı tırmalıyorlar...
Ah Franzie, Tanrı aşkına nasıl kalabiliyorsun bu-
rada?

4

Uçağın penceresinden, gökyüzü sonsuz, renkli bir kabarcıktan ibaret görünüyor. Gâtina-is'nin, Grande - Chartreause'ün, Alplerin ve Akdenizin üzerinden uçuyoruz. Sonra İtalya: Pisa, Civitavecchia, Latina, Napoli, körfeze ve körfezdeki kırallığa, fıstık çamlarının, etli etli incir ağaçlarının, suyun kıyıcığındaki kayaların, evlerin bir göğsü andıran yuvarlacık damlarının, üzerine dimdik iniyoruz. Cırtlak sokakların üzerinde morlu beyazlı defneler, yaseminler sarmaş dolaş olmuş. Güneş, anaların bembeyaz göğsüne çarpıp yansıyor, denize madeni ve parılda-yan bir renk veriyor. İniş pisti taşıyıcıların kahkahalarına boğuluyor, elimden bavulumu kopartırcasına alıyor, kulağıma şarkılar mırıldanıyor, okşuyor, alıp götürüyorlar beni... Kendimi koy-veriyorum, beni denize atıyorlar, gözlerime köpükler dolarak yüzüyorum. Sokak, pervanenin kazdığı o tatlı, mavi izde siliniyor, ayaklarım

sandallarımın içinde geriliyor, ellerim korkuluğa sımsıkı yapışıyor, gözlerimi usulca kapatıyorum. Hayır düş görmüyorum, ayaklarım tabak çanak dolabında, altıncı katın penceresinden sarkıyor değilim şimdi. Gerçekten denize açılmışım, gezideyim, yaşamımın enginlerine doğru açılıyorum. Deli Gönül'ün soluğu enseme okşuyor, onaltı yaşımdayım, ve obur bir kedi yavrusu gibi fıstıklı dondurmamı yalıyorum.

Amalfi'nin üzerinde ağır işlemelerin ve antika mumların altında iki büklüm çocukların söylediği bir ilâhi yükseliyor. Tören alayı, galerilerin gölgesinde yol alıyor, kumsala dek uzanıyor. Amberle günlük kokuları birbirine karışıyor. Esmer kafaların arasında üç sarışın kafa görüyorum, üç küçüğü ve koskocaman yeşil gözlerini, Bernard, Christian, Patrick, açık kiraz pembesi kazaklarıyla dalgalara biniyorlar. Dudakları ilâhi mırıldanmış gibi titriyor, bana ellerini uzatıyorlar, parmaklarına dokunuyorum. Çok iyi bildiğim bir ses derinlikleri deliyor: «Marie, iç bu âyini, iç o kederli anlarını. Mavi, yeşili kovar.»

Kol saatimi de, gelecek yılların takvimini de fırlatıp attım denize, bavulumun anahtarını bir ağacın dibine gömdüm, günü gününe, gecesine yaşıyorum, yaşamın her günü yüzüyorum. Kayalara asılı bir pansiyonda, uyanık düş gördüğüm bembeyaz bir odada oturuyorum. Şimdi başka bir dil konuşuyorum ve herşeyi öğrenmek isteyen ayaklarım, dünyalarını şaşırtıyor-

lar, bazı akşamlar beni rahat bırakmıyorlar, durmadan soruyorlar: «Sonra nereye gidiyoruz? Susun, ayaklarım, **domani è un altre giorno**, yarın bir başka gündür.» Pansiyonumdaki kimseler hem sevimli, hem konuksever, haftada üç kez, kahvaltı tepsimde bir fransızca gazete buluyor ve **France - Soir**'in başlıklarını okuyorum.

GRÈVECOEUR ORMANININ KIYISINDA, BEŞ TABANCA KURŞUNUYLA VURULMUŞ, YARALININ AÇIKLAMALARI (Seine - et - Marne bölgesi). Yirmialtı yaşındaki Philippe V., kışkanç bir kadın tellâlinin kurbanı olmuştur. Otuzüç yaşında Jean - Jean adındaki bu adam, Paris'te bir bar işletmekte olup henüz yakalanamamıştır. Genç adamın, kendisini terketmiş olan dostu France'ın gizlendiği yeri söylemesini istiyormuş.

Bu aslında bir hesaplaşma değil bir aşk faciasıdır. France - Soir muhabirleri, Philippe V. adında, bu yirmialtı yaşındaki aile çocuğunun, Crèvecoeur ormanı (Saine-et-Marne)nda bir kışkanç adamın kurşunlarıyla ağır yaralanmasının içyüzünü ortaya çıkardılar.

«BIRAK BU MESLEĞİ»

«İşin içyüzü aşağı yukarı bir yıl kadar önce-sine dayanıyor. O sıralarda, Paris'te la Cossonnerie sokağında yayınlanan **Magiscope** dergisinde çalışan Philippe V. genel kadınların devam ettiği bir barda, yirmibeş yaşında, «France»

denilen bir kadınla tanışıyor. Hemen birbirlerine abayı, yakıyorlar ama France o sıralarda Jean - Jean'ın kanadı altındadır, onunla yaşamakta ve zamanını kaldırımıyla Bernouilli sokağı arasında geçirmektedir. Sıradan bir aşk öyküsü: «Seni seviyorum, yalnız benim olmanı istiyorum. Bırak bu mesleği.»

Ne var ki genç kadını bir kaplan kadar kışkanç olan Jean - Jean da çok sevmektedir. Philippe V. ile randevularına koşmak için müşterilerini ihmâl eden sermayesinin «gelirindeki» düşüşten kaygılanıyor. Arasıra kadına, bu durumdan hiç de hoşnut olmadığını anlatırken dövüyor ve France'ın vücudundaki bu dayak izleri çok saf ve duygulu bir delikanlı olan Philippe V.'yi çileden çıkartıyor. Ama kadın yakayı sıyırmayı başarıyor ve Paris'te Bernouilli sokağında Jean - Jean'ın yönettiği *In the Wind* barında çalışmaya başlıyor.

İki sevdalının bir sırdaşı vardır, France'ın en yakın dostu ve onun gibi genel kadın olan Kim. Philippe yavaş yavaş metresinin duygularından kuşkulanmaya başlıyor... Kadın, bir ay kadar önce ansızın Jean - Jean'dan ayrılmaya ve bir yere gizlenmiş, yaşamını sürdürümeye karar veriyor. Burada dramın son perdesi başlıyor. Jean - Jean son derece öfkelenmiş, gururu incinmiş, onu bulmak için her çareye baş vurmaya karar vermiştir. Kimi sorguya çekecek? Tabii France'ın yakın arkadaşı olan Kim'i. Kim pek çok şey biliyor, ve tüm bildiklerini ortaya

döküyor. Jean - Jean'ın üstlemelerine karşı koymak kimsenin elinde değil.

Philippe o sıralar onsekizinci bölgede, ağabeyi Jacques V.'nin evinde oturmaktadır. Pazartesi sabahı onbirde Jean - Jean ile yamağı, Max Jacques V.'nin kapısını çalıyorlar. Philippe, son derece sakin, en ufak bir korku duymaksızın açıyor kapıyı. Uç adam onbeş saat birlikte kalıyorlar. Konuşma konusu, pek tabii, France'dır. Acaba sadece sevdadan, kıskançlıktan mı söz ediliyor? Paradan, haraçtan veya başka şeyden de konuşuluyor mu? Philippe Kim ile yüzleştiriyor. Sonuç olumsuz. Jean - Jean, Max ve Kim, Phillippe'in France'ın gizlendiği yeri bildiği inancındadırlar, genç adam ise bunu inkâr ediyor. Saat akşamın onbiri olmalı. Paris dolaylarında bir kır lokantasına gidip bir lokma bir şey yemeyi kararlaştırıyorlar. Jean - Jean'ın Aston - Martini ormanlarda ve küçük, ıssız yollarda uzun süre yol alıyor, ansızın, ani bir ihtiyaç bahanesiyle duruyor. Philippe ile Max da bacaklarının uyuşmasını gidermek için iniyorlar arabadan. Ama Jean - Jean dönüveriyor, 7 - 65'ini çektiği gibi beş kez ateş ediyor... Bilindiği gibi bir mucize eseri, Philippe ölmeyecek ve bir kamyon şoförü tarafından kurtarılacaktır.

Cinayet önceden tasarlanmış mıydı? Jean - Jean ani bir öfkeye kapılıp mı öldürmeye karar vermişti? Her ne olursa olsun, sicilleri hiç de temiz olmayan iki serserinin anormal davranışı, polisi şaşırtmaktadır.

Polis müfettişlerinin, akibetinden kuşku duyulan Francie ile Kim'in izini buldukları söylenmektedir.»

Birbirimizden ayrılalı tam üç ay oldu, Franzie. Belki gök bugünkü kadar açık değildi ama hava sıcaktı. Saint - Denis sokağında ve bundan yararlanarak **la Bistouille**'un terasında birer bardak yuvarlamıştık. Benim tatile çıkışımı kutluyorduk. Esrarlı sigaralarımızı sararken sokağın akışını seyrediyorduk ve galiba bana kuşlardan söz ederek demiştin ki: «Gerçi kendimi koyvermek istemiyorum ama öyle günler oluyor ki kendimi kanatları kesilmiş bir kuşa benzetiyorum.»

İnsanlar her zaman büyük kazalar geçirip sakatlanmış kişilerden, kolu bacağı kesilmiş savaş malûllerinden, ağır yanıklar almış kimse-lerden söz ederler ama boğulmak üzere olan kişilere hiç değinmezler. Dikkat edin onlara bir cankurtaran simidi atacaksanız ayağınızı denk alın ha: kudurmuştur onlar, hemen gırtlığınıza sarılır ve sizi de denizin dibine sürüklerler. Franzie, eğer yüzeye çıkabilirsen, vargücünle savaş, Saint - Louis'de, sana vermiş olduğum o siyah elbisenin içinde savaştığın gibi, kentin kapılarında, gölgede yetişen otlar gibi biten bütün o küçük orospular için savaş, Maloup için, koskocaman alanların asfaltını yer yer gelen o

küçücük kaldırım çiçekleri için savaş, Lulu için, tekdüzelik içinde sıkıntıdan patlayan o bakışları kederli kızlar için, eski kişiliğin için ve Sophie için savaş.

Umutsuzluk burnunu kıvrıldım artık, şimdi bana yalan söylemediklerini, dünyanın gerçekten yuvarlak, yaşam gibi yuvarlak olduğunu biliyorum, çocukluğuma bir daha dönmemecesine ve da ettiğimi biliyorum, çılgınlığa koşan, ömrümün her günü şakaklarımda vuran dalgalarıyla o koskocaman, kurşuni çılgınlık denizine ulaşmaya çalışan ırmak olduğumu biliyorum.

Malaquais rıhtımında başıboş gezinmekteyim, kitap sergilerinin sahipleri, başkalarının yazdığı kitapların arkasında sığınmış kendilerini rüzgârdan koruyorlar, Pont des Arts geç kalmış bir güneş ışığında geriniyor. Pont - Neuf'e saparken ayaklarımı kaldırım taşlarının bitişme yerlerine basmama oyunu oynuyorum. Bir otobüs hışım gibi Dauphine sokağından çıkıyor, Orfèvres rıhtımına, emniyet müdürlüğüne ondan önce varacağıma and içiyorum.

36 numaranın büyük avlusunda, sol yanımda bir tabelâ var: Ahlâk zabıtası. Bu kez buraya kendi isteğimle geliyorum. Nice defalar aynasızlardan küfürler yiyerek çıktığımız o geniş taş merdivende karşılaştığım üç adam bana gülümsüyorlar. Ben de onlara gülümsüyorum...

«Affedersiniz Baylar, Ahlâk zabıtası bürosu kaçınıcı katta acaba?»

«Uçüncü katta, sağda Matmazel.»

Gerçekten de bu koridorlar pek iç kapatıcı. Ahlâk Zabıtası... Ahlâk Zabıtası... Hah, işte burası. Kapıyı vurayım mı... Vurmayayım mı?... Vuruyorum.

«Giriniz!»

Gene o eski dekoru, üzerine kâğıtlar yığılı masaları, eskimiş yazı makinelerini, insanın genzini yakan tütün kokusunu, ışıksızlığı, madeni dolapları ve aynasızları buluyorum... Hemen hemen hepsini tanıyorum... bir tanesi... bir el hareketiyle bana iskemle göstereni hariç. Garip. . Onu burada hiç görmemiştim ama gene de yüzü bana birini anımsatıyor. Kimi acaba? İki mazgal deliğiyle delinmiş o surat, o kıpkırmızı burun, o dudaksız ağız... Buldum!... **Hacienda**'ya gelen papaz. Kırmızı perdenin arkasında bizlere birer birer günah çıkarttıran o hınzır. Ya bu adam aynasız kılığına girmiş olan benim papazdır, ya da beriki papaz kılığına girmiş bir aynasızdı.

«Ne istediniz?»

«Vesikamı iptal ettireceğim... daha doğrusu günah çıkartmaya geldim aziz Peder.»

«Diz çök, günahkâr kadın! Başını eğ ve eteğini kaldır. Günahlarının bağışlanmasını mı istiyorsun?»

«Evet aziz Peder. Günahın her türlüşünü ya-

şadığım için nedamet duyuyorum. Çünkü neler gördüm ben!... Çok şey gördüm. Pek çok... Güzeli, solgunu, küçüğü, irisi, kaplamalısı, dümdüzü, perdelisi, kırığı, pabuçsuzu, çıplağı, kıvrığı, karısı, pisi, yumuşağı, sıcağı, buz gibisi, gerilmiş, moru. Her renkten, her boydan, her gezegenden olanını gördüm. Ama bitti artık, başka görmeyeceğim. Buncasını gördüğüme göre, beni Pedikürcü sanmayın sakın Aziz Peder. Hayır, sadece başını eğmiş bir kızdım, vicdanlıydım, erkekleri, başları serin kalsın diye çırılçıplak soyunmaya zorunlu tutardım.»

«Söyle bakalım günahkâr kadın, bu erkekleri sevdin mi?»

«Elimden geleni yaptım. Benle yatarken ölmesini dilediklerim oldu, kimilerine tatlı davrandım, kimi açtı, onlara genelevlerin mutfaklarından azık arkladım, kimine parasını geri verdim, kimisinin parasını çaldım, kimilerine karşı, adına, ünvanına aldırış etmeden sevecenlik duydum, ister muslukçu olsunlar, ister tarih yazarı, ister prens, cerrah ya da özel şoför, badanacı ya da işsiz olsunlar, ister Belleville'den, ister Tokyo'dan ya da Rosiers sokağından gelmiş olsunlar, hiç önemsemedim. Sadece onlar sevecen davrandıkları zaman ben de sevecenlik gösterdim ve benden kopup ayrıldıklarında hep tekrar eski yalnızlığına gömülen o çaresiz bakışla karşılaştım.»

«Söyle bakalım günahkâr kadın senin adın ne?»

«Marie, Madeleine.»

«Pekâlâ. Kımıldama. Öyle kal. Gidip dosyanı getireyim... Marie - Madeleine, Marie - Madeleine, bu addan çok var da...! İşte. Buldum. Tamam, sensin bu... Çok güzelleşmişsin, kaltak.»

«Sevdadandır, aziz Peder.»

«Sus, saygısız! Özetleyelim şimdi: 13 şubat 1965 günü ahlâk zabıtası ekibi tarafından, Fontaine sokağı 59 numarada bir genelevde, **Saint - Louis**'de basılmışsın. Utanmaz! Yoldan çıkmak için böyle bir yeri seçmekten sıkılmadın mı hiç?»

«Hayır.»

«Seni lânetlenmiş ruh seni! Sonra da seni Victor Massé sokağında, **Hacienda**'da bulmuşlar.»

«Aziz peder...»

«Sus, imansız! Sus! Daha sonra Frochot sokağındaki **La Boheme**'de yakalanmışsın ve sonunda, Saint - Denis sokağı 45 numaraya düşmüşsün... İyi bir ev ha?»

«Adamına göre değişir aziz peder.»

«Bir süre ortadan yok olmuşsun, sonra yeniden piyasaya çıkmış ve pişmanlık getirerek Pigalle'in yolunu tutmuşsun... **Lautrec** ve **Sans - Souci** barlarında çalışmışsın. Tamam mı?»

«**All Right, Father.**» (Hepsi doğru, muhterem Peder.)

«Precheurs sokağının köşesinde kendini karşına ilk çıkan adama satarak yeniden sefahate yuvarlanmışsın.»

«Kaderin cilvesi! İnsanlar birbirlerini sevmeli.»

«Şimdi, bu itiraflardan sonra, bunca balgama, çamura, pisliğe bulaşmış olan sen, benden ne bekliyorsun?... Seni günahlarından arındırmamı mı?»

«Hayır aziz peder. Sadece şu sayfanın dibine imza atmayı, bugünden itibaren bir daha faşizlik yapmayacağımı bildirmeyi ve fotoğrafımın ilişik olduğu şu vesikayı o sefil dosyalarınızın arasına bırakmayı istiyorum... İstedğim bundan ibaret.»

«Pekâlâ günahkâr kadın, fazla bir isteğin yok, ama gene de günahlarını bağışlamam için bana bir dua okumalısın.»

«Duaları unuttum ben.»

«Hatırla!»

«Kadınların en talihlisiymişim ben... Çok sevdiğim için günahlarım bağışlanacak.»

«Pekâlâ Marie - Madeleine. Şimdi dilini çıkar bakayım, daha çok çıkar ki kutsanmış ekmeği iyi yutabilsen. Daha çıkar... Hadi! Eski günlerin anısına, tamam! Dur, kıpırdama, gözlerini öyle kapalı tut, makasımı hazırlayayım. Hah... işte böyle... Şak! Şak! Şak! Dilin fazla sarkıyordu kızım, şimdi git, namusun kurtuldu demektir; dilini dua kitabımın sayfaları arasına koydum.»

Basamakları genç bir kısrak gibi delicesine değil, herşeyden aklanmış, başı yukarda, ağır

ağır inmeli.Kapıdan çıkarken kanun temsilcilerini selâmlamalı, iyi bir etki yapar. Sonra da Cité adasına bir öpücük yollayıp, zindanların soğuk gölgelerine usulca tükürmeli. İlk köşeyi dönene kadar ağırbaşlılığı elden, bırakmamalı, sonra tüm dünyaya boş verip dolu dizgin bir koşu tutturmalı, üstünde varlığını geçmişe bağlayan ne varsa sıyırıp atmalı ve cırılçıplak, Pont - Neuf'ün tepesinden saray bahçelerinin henüz tomurcuklanmış çiçeklerinin üzerine süzülüp ini vermeli.

Ama böyle gölgede duracağıma karşıya geçsem ya! Orfevres rıhtımının karşı kaldırımına geçiyorum, oh, güneşe kavuştum!

S O N

DAR DİZİ

- Güneşten de Sıcak / **Mario Simmel**
Gökkuşaağı / **Mario Simmel**
Yalnız Havyarla Yaşanmaz / **Mario Simmel**
Komedyenler / **G. Greene**
Sevgi, Aşk ve Tutkularımız / **İ. Ünlüer**
Filistin Sorunu ve Arap Birliğı
Bebek / **İra Levin** (2. Baskı)
Çöpçatan / **Guy de Cars**
Sokak Melekleri / **S. Shagan**
Küçük Köpekli Kadın / **Çehov**
Alkollü Anılar / **Jack London**
Bahar Korkusu / **Helmut Kirsch**
Zengin ve Yoksul / **I. Shaw**
Bir Başka Kadın / **John Fowles**
Manuş / **Roger Peyrefitte**
9.30'da Bilardo / **H. Böll** (Nobel 1972)
Kanunun Kuvveti / **Robin Moore**
Gölgeler / **I. Wallace** (2. cilt)
Babanın Suçu / **Elia Kazan**
Mafiadaki Amcam / **Peter McCurtis**
Savaşın Soluğı / **H. Wouk** (2. cilt)
Şeref Sözü / **O. Petroçelli**
PARISTE SON TANGO / **R. Alley**
Kan Kardeşi / **P. S. Ballard**
Kurban / **J. Barlow** (2. Baskı)
Karanlık Güneş / **M. Puzo**
Poseydon Macerası / **Paul Gallico**
Başka Dünyaların Tanrıları

Esrar / René Barjavel
Fahişe Ana / Shaun Herron
Sahtekâr / C. C. Bergius
Tanrıların Sırları / Landburg
Şeytan / W. P. Blatty
Evrenin Sahipleri / Pauwels / Bergier
Şeytanın Avukatı / M. West
Zamansız Dünya / P. Kolosimo
İşkence / Desmond Bagley
Otopsi / Frank de Felitta
Panik / R. Martin Stern
Belâlılar / Oskar 1974
Bitirim / Robert Carson
Kalleş / Hans Blikensdörfer
Kodes / George Markstein
Utanç / Marilyn Durham
Yarış / E. Walkup / O. Otis
Gaddar / Stephen Marlowe
Kievdeki Adam / B. Malamud
Duvarlar / Joe Gores
Manyak / Richard Neely
Sanık / William Harrington
Sırtlan / Alfred Coppel
JAWS / Denizin Dişleri / P. Benchley / 6. Baskı
DEEP / Diptekiler / P. Benchley
Intikamcılar / William Kohns
Leş Kargaları / James Grady
Can Bedeli / Clay Blair. Jr.
Batak / Martin Caidin
Vahşi Koşu / William Goldman

Tilki Düzeni / **Richard Condon**
Korsikalı / **Bill S. Ballinger**
İftira / **Heinrich Böll**
Cehennem Kulesi / **Thomas Scortia**
Akrep Dölü / **David Chantler**
Anarşist / **Shaun Herron**
Nankör / **Alec Thackeray**
Şeytan Uçgeni / **Devils Trangle**
Paramparça / **John Hejinian**
İblis / **C. Terry Cline. Jr.**
Kanca / **Bruce Dobler**
Kartal / **Jack Higgins**
İsterik / **Judith Bresner**
Oç / **Thomas Tryon (4. Baskı)**
Namus / **Winston M. Estes**
Karakol Kuşları / **J. Waumbaugh**
Tecavüz / **Harold Robbins**
Kanunsuzlar / **H. Robbins**
Tatmin / **Bari Wood**
Yengeç / **T. Giffort**
Audrey Rose / **F. de Felitta**
Kukla / **W. Goldmann**
Acımasız / **Helter Skelter**
Vahşet Çocukları / **İra Levin**
Şahdamarı / **Mc. Givern**
Olüm Noktası / **Gerald Green**
IFRIT / **David Seltzer**
Çarın Çizmeleri / **Mih. Zoşçenko**
Kralın Adamları / **R. P. Warren**

MEŞHUR ROMANLAR DİZİSİ

Rüzgârda Bir An / **A. Brink**
Aynadaki Yabancı / **Sidney Sheldon**
R. Çıkmazı / **Irving Wallace**
Bülbülü Öldürmek / **Harper Lee**
Tefeciler / **Arthur Hailey**
Yaşamak İstiyorum / **Ayn Rand**
Kıskıvrak / **Leslie Waller**
Taçlı Başlar / **Thomas Tryon**
KIN / **Robert Ludlum**
Aşk Günleri / **H. Robbins**
Sensiz Yaşanmaz / **H. Robbins**
Tekbaşına / **H. Robbins**
Umut Yolu / **A. Cordell**
Guguk Kuşu / **Ken Kesey (2. baskı)**
Jack / **A. Daudet (3. Baskı)**
Beyazlı Kadın / **W. Collins**
Vurguncular / **Harold Robbins**
Yalnız Değiliz / **Simmel**
Tohum / **J. Clavell**
Uçurum / **Andre P. Brink**
Jane Eyre / **Emilie Bronte**
Çırpınış / **Joseph Heller**
Gök Kuşağında Buluşmalar / **J. Baguel**
Sansar / **H. Robbins / 3. Baskı**
Çaresizler / **Leon Uris (2. Baskı)**
Klinik / **James Kerr**
Yaratılan Dünya / **Ayn Rand**

Kabadayı / Robin Moore
Yedi Aşk Dakikası / İrving Wallace
Delicesine / I. Wallace
Günah / T. Caldwell
Çıplak Maya / S. Edwards
Piknik / C. Dickens
Altın Vücutlar / Gauguin'in hayatı
Kleopatra / Emil Ludwig
Siyah Melek / Mika Walteri
Krallar Onde Gider / J. D. Brown
Ayrılık Şarkısı / Florance Barclay
Aşkın Sonu / Graham Green
Karanlığın İçinde / H. Keller
Iguana Gecesi / T. Williams
El Sid / Robert Krepps
Vadideki Zambak / H. Balzac
Çalardı Basel'in Çanları / Aragon
Rebecca / D. du Maurier
Emma / Jane Austen
David Copperfield / C. Dickens
Kalabalıktan Uzak / T. Hardy
Gurur Dünyası / Thackeray
Aşk Kölesi / A. France

PEMBE DİZİ

Genç Kızlar / **Vincent Ewing**
Neşeli Günler / **M. von Trapp**
Güller ve Sevgililer / **M. Kennedy**
Her Zaman Bekleyeceğim / **G. Metalious**
Renkli Peçe / **S. Maugham**
Birleşen Ruhlar / **Emile Zola**
Aşk Uğruna / **Jacques Carton**
Günahsız Dudaklar / **G. Heyer**
Sana Tapıyorum / **Netta Muskett**
Dilek Kuşları / **Catherine Gaskin**
Aşk Fısıltıları / **Taylor Caldwell**
Aşkınla Yaşadım / **Anya Seton**
Alevli Gözler / **Kathlen Woodiwiss**
Gönül Çiçeği / **G. Gavin**
Aşk Bahçeleri / **Dorothy Eden**
Yalvarış / **T. Caldwell**
Bir Aşk Doğuyor / **Emile Loring**
Miranda / **Anya Seton**
Büyülü Düğün / **J. Ames**
Sen ve Ben / **J. Ames**
Şatonun Gelini / **V. Holt**
Gelinlik Kız / **Barbara Cartland**
Şatodaki Melek / **V. Holt**

Genç Kız Sevgisi / **M. Brent**
Seven Unutmaz / **Barbara Cartland**
Vahşi ve Tatlı / **Barbara Cartland**
Leylâklar Altında / **Barbara Cartland**
Bir Gün Seveceksin / **Barbara Cartland**
Aşkın Zaferi / **Barbara Cartland**
Büyülü Çiçek / **Barbara Cartland**

GÜMÜŞ DİZİ

Karanfilli Kadın / **A. J. Cronin**
Oliver Twist / **Charles Dickens**
Yaralı Kalpler / **Ph. Whitney**
Yalnız Sen Vardın / **T. Caldwell**
Sevgi Doludur Yeryüzü / **Joyce Carol**
Hayatın Esiriyiz / **S. Maugham**
Aşk Bana Yasak / **Netta Muskett**
Bizim Kızlar / **Mary McCarthy**
Devlerin Aşkı / **Edna Ferber**
Lolita / **V. Nabakov**
Natalie / **Maysie Greig**
Bana Aşkını Söyle / **H. Robbins**
Kuzey Yıldızı / **A. J. Cronin**
Aşk Çağrısı / **Barbara Cartland**
Sevginin Bedeli / **Barbara Cartland**
Seni Düşünüyorum / **Barbara Cartland**

ALTIN KLÂSİKLER DİZİSİ

- İki Şehrin Hikâyesi / **Dickens**
Suç ve Ceza I / **Dostoyevski**
Suç ve Ceza II / **Dostoyevski**
Tehlikeli Alâkalar / **Laclos**
Karamazof Kardeşler 1 - 2 / **Dostoyevski**
Karamazof Kardeşler 3 - 4 / **Dostoyevski**
Kül ve Ateş / **J. Austen**
Buddenbrook Ailesi I / **T. Mann**
Buddenbrook Ailesi II / **T. Mann**
Carmen / **P. Merimee**
Köyün Çocuğu / **Escherman**
Goriot Baba / **Balzac**
Kuzin Bette / **Balzac**
Diriliş / **Tolstoy**
Nana / **Emile Zola**
Hayat Bağları / **Thomas Hardy**
Eugenie Grandet / **Balzac**
Yüzbaşının Kızı / **A. Puşkin**
Meyhane / **E. Zola**
Delikanlı I / **Dostoyevski**
Delikanlı II / **Dostoyevski**
Kazaklar / **Tolstoy**
Ezilenler / **Dostoyevski**
Kumarbaz / **Dostoyevski**

NOBEL DİZİSİ

- Doktor Jivago / **Boris Pasternak**
Ya Hep ya Hiç / **E. Hemingway**
Drina Köprüsü / **Ivo Andrić**
Fareler ve İnsanlar / **J. Steinbeck**
Acı Hayat / **John Steinbeck**
Uyanış / **J-P. Sartre**
Bekleyiş / **J-P. Sartre**
Tükeniş / **J-P. Sartre**
Lekeli Günler / **Faulkner (Nobel)**
Karlars Ülkesi / **Kawabata**
Godot'yu Beklerken / **S. Beckett**
Sevgili Wanda / **G. Hauptman**
Uç Kırmızı Güvercin / **Seferis**
Gölgelenmiş Yıllar / **L. Pirandello**
Ana / **P. S. Buck**
Tanrılar Susamışlardı / **A. France**
Gelin Tacı / **S. Undset**
Yaşama Sevgisi / **Jean - Christophe**
Dost Toprak / **P. S. Buck**
Kanser Koğuşu / **A. Soljenitsin**
Teyzenin Hikâyesi / **P. White**
İhtiyar Adam ve Deniz / **E. Hemingway**
Pastoral Senfoni / **Andre Gide**
Yaşamak Dediğın / **(Nobel 1974)**
İbret / **Sinclair Lewis**
Gazap Üzümleri / **J. Steinbeck**
Nefret / **Saul Bellow (Nobel 1976)**
Bitmeyen Kavga / **J. Steinbeck (Nobel)**

MODERN KİTAPLIĞIMIZ

Volga / **C. Malaparte**

Ilya Erenburg'un Hatıraları

Ne Istiyoruz / **Dutschke**

K. Marx'ın Fikir Dünyası

Aylaklığa Övgü / **Russell**

Platero ve Ben / **J. Ramon Jimenez**

Diplomasi

Marksist Estetik / **İsmail Tunalı**

Iktidar / **B. Russell**

Hayat Denen Oyun / **Dr. Eric Berne**

Petrol Oyunu / **A. Sampson**

Sosyalizmin Kökeni / **Lichteim**

Freud / **Yasaklar**

İşbirlikçiler / **Milton Dank**

Yağma / **Charles Mee**

Cinsel Düzen / **Dr. David Reuben**

Şok / **Alvin Toffler**

Yaşadığımı İtiraf Ediyorum / **Pablo Neruda**

Yunus Emre / **A. Gölpınarlı** (4. Baskı)

Çocuk Bakımı / **D. B. Spock**

2. Dünya Savaşı / **Bilim Dizisi**

Turgut Reis

Atatürk İhtilâli

Ömer Hayyam Rubaileri

Hüsnü Aşk / **Şeyh Galip**

Allahın Güneşi Avrupa Üzerinde

Alman Edebiyatı

Atanın Ardından

Ölüm Taciri / Ian Fleming
Fedailer Birliği / D. Westheimer
Dimitrius'un Maskesi / Eric Ambler
Intikam Emri / Hammond Innes
Ölümle Kumar / Ian Fleming
Amerika'ya Tuzak / Jean Bruce
Tancada Randevu / Jean Bruce
Ölüm Saçanlar / Jean Bruce
Azrailin Gölgesi / Jean Bruce
Ölmek Ya Da Dönmek / Jean Bruce
Ölüme Beş Kala / Hammond Innes

UZAY YOLU DİZİSİ

Uzay Yolu I / James Blish
Uzay Yolu II / James Blish
Uzay Yolu III / James Blish
Uzay Yolu IV / James Blish
Uzay Yolu V / James Blish
Uzay Yolu VI / James Blish
Uzay Yolu VII / James Blish
Uzay Yolu VIII / James Blish
Uzay Yolu IX / Spak Ölmeli

KLÂSİK POLİS ROMANLARI DİZİSİ

Gölgedeki Adam		
Kardaki Kan izleri		
Sarı Odanın Esrarı		
Kayıp Darağacı		
Uç Tabut		
Yıldızlı Eller		
Ya Ben Kimim?		
Karanlıkta Dört Ölü		
On Çay Fincanı		
Cinayet Alfabetesi	(A. Christie)	
Ölümün Sıcak Eli	»	»
Ölüm Diken Üstünde	»	»
On Küçük Zenci	»	»
Sevimli Örümcek	»	»
Noelde Cinayet	»	»
Tavuş Kuşu Cinayeti	»	»
Zehiri Kim Verdi	»	»
Zarif Bir Cinayet Gecesi	»	»
Sonuncu Kurban	«	»
Elmayı Yılan Isırdı.	»	»
Ceset Katilini Arıyor	»	»
Cinayet İlâni	»	»
Doğu Ekspresi	»	»
Fare Kapanı	»	»
Cinayet Oteli	»	»

İskemlede Beş Ceset	(A. Christie)
Perde İndi	» »
Olüden Mektup var	» »
Uyuyan Ölüml	» »
Cinayet Reçetesi	» »

MACERA DİZİSİ

- Ani Tehlike / Len Deighton**
Rusyadan Gelen Cenaze / Len Deighton
Utancı Duvarında Casusluk / J. Le Carre
Kahreden Firar / Alistair MacLean
Casus Avcıları / Lev S. Ovalov
Casus / Bernard Newman
Bonnie ve Clayd / Burt Hirschfeld
Vurdu ve Kaçtı / J. H. Chasser
Cehennem Dolmuşu / D. Mac Daniel
Ölümsüzler Ülkesi / Edmond Hamilton
İstanbul Tehlikede / Ümid Deniz
Korku Çizgisi / M. Avallone
Olüm Yatakta Beklemez / M. Avallone
Dişi Bord
Silâhlar Susmasın / P. Kenney

ALTIN ÇOCUK KİTAPLARI

Altın Masallar I.

Altın Masalar / II

80 Günde Devriâlem / **J. Verne**

Heidi — Mutlu Kız / **Johanna Spyri**

Polyanna / **E. S. Porter**

Narlı Bahçe / **(Minik)**

Onlar Ermiş Muradına

Ceylan Kuzu

Deniz Kızının Masalları

Masal Masal İçinde

Altın Kalpli Kız

Alice Harikalar Ülkesinde

Küçük Lord / **F. Burnett**

Mary Poppins / **P. L. Travers**

Kaşığı / **Ömer Seyfettin**

Sirk Çocuğu / **L. May Alcott**

Kaçırılan Çocuk / **Stevenson**

Çalınan Taç / **M. Twain**

Doktor Amca

Tom Sawyer / **M. Twain**

Afacan Dostlar / **M. Twain**

Tomasina / **Gallico**

Küçük Prenses / **F. H. Burnett**

Kralın Hazineieri / **H. Rider Haggard**

İki Yıl Okul Tatili / **Jules Verne**

Küçük Ev / **Laura Ingalls**

Korkusuz Kaptanlar / **Rudyard Kipling**

Demiryolu Çocukları / **Edith Nesbit**

- **DAR**
DİZİ

- **GÖKKUŞAĞI**
MARIO SİMME

- **ANARŞİST**
SHAUN HERON

- **KARTAL**

JACK HIGGINS

- **İSTERİK**

JUDITH BRESNER

- **ÖÇ**

THOMAS TRYON

- İFTİRA

HEINRICH BÖLL

- KORSİKALI

BILL S. BALLINGER

- TILKI DÜZENİ

RICHARD CONDON

● **PARAMPARÇA**

JOHN HEJİNİAN

● **İBLİS**

C. TERRY CLİNE JR.

● **KANCA**

BRUCE DOBLER

- **ÖLÜM NOKTASI**

GERALD GREEN

- **AKREP DÖLÜ**

DAVID CHANTLER

- **CEHENNEM KULESİ**

THOMAS SCORTIA

- **KUKLA**

W. GOLDMANN

- **ACIMASIZ**

HELTHER SKELTER

- **VAHŞET COCUKLARI**

İRA LEVIN

- **ŞAHDAMARI**

MC. GİVERN

- **DİPTEKİLER**

PETER BENCHLEY

- **İFRİT**

DAVID SELTZER

- **NAMUS**

WINSTON M. ESTES

- **KARAKOL KUŞLARI**

J. WAUMBAUGH

- **KANUNSUZLAR**

H. ROBBİNS

- ALTIN

KLASİKLER

DİZİSİ

- SUÇ VE CEZA I

- SUÇ VE CEZA II

DOSTOYEVSKİ

- İKİ ŞEHRİN HİKÂYESİ

C. DICKENS

- **NANA**

EMİLE ZOLA

- **HAYAT BAĞLARI**

THOMAS HARDY

- **EUGENIE GRANDET**

BALZAC

● **BUDDENBROOK AİLESİ I**

● **BUDDENBROOK AİLESİ II**

T. MANN

● **CARMEN**

P. MERİMEE

● **KÖYÜN ÇOCUĞU**

ESHENBACH

- **GORİOT BABA**
BALZAC

- **KUZIN BETTE**
BALZAC

- **DİRİLİŞ**
TOLSTOY

- **TEHLİKELİ ALÂKALAR**

C.d. LACLOS

- **KARAMAZOF KARDEŞLER** 1 - 2

- **KARAMAZOF** » 3 - 4

DOSTOYEVSKI

- **KÜL VE ATEŞ**

J. AUSTEN

● **YÜZBAŞININ KIZI**

A. PUŞKİN

● **MEYHANE**

E. ZOLA

● **KAZAKLAR**

TOLSTOY

- **DELİKANLI I**
 - **DELİKANLI II**
- DOSTOYEVSKI

- **EZİLENLER**
- DOSTOYEVSKI

- **KUMARBAZ**
- DOSTOYEVSKI

- **GÜNAH**

T. CALDWELL

- **KALABALIKTAN**

UZAK

T. HARDY

- **VADİDEKİ ZAMBAK**

H. BALZAC

«Biz de fahişe doğmadık. Fahişelik yapmak sonsuz bir kışı yaşamak gibidir. Güneşi asla göremeyeceğiniz upuzun bir kış.

Bu kitap bir tanıklıktır; fahişeliğe, yoksulluğa ve insanlara...»

— J. Cordelier —

«Hayat Kadını» J. Cordelier'in yazdığı kitap kapışılıyor. Sekiz yılda 33 bin erkekle ilişki kurduğunu açıklayan yazar, bu yola nasıl düştüğünü ve nasıl kurtulduğunu da anlatıyor. Büyük ilgiyle karşılanan La Dérobade, yayın dünyasının altını üstüne getirdi.»

— HÜRRIYET GAZETESİ —